"Wry and wise, charming and surprising. . . . I defy you to put it down once you've started."
—CYNTHIA D'APRIX SWEENEY, author of *Good Company* and *The Nest*

REMARKABLY BRIGHT CREATURES

A NOVEL

Read with Jenna
#ReadWithJenna

SHELBY VAN PELT

REMARKABLY BRIGHT CREATURES

A Novel

SHELBY VAN PELT

ecco
An Imprint of HarperCollins*Publishers*

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Anna için

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
Adanmışlık

Esaretimin 1299. Günü
Gümüş Dolarlık Yara İzi
Esaretimin 1300. Günü
Yanlış Bilgi Çerezleri
Esaretimin 1301. Günü
Welina Mobil Parkı Aşıklar İçindir
Esaretimin 1302. Günü
Haziran Kasveti
Bir Kızı Kovalamak
Esaretimin 1306. Günü
Yavru engerek yılanları özellikle ölümcüldür.
Esaretimin 1307. Günü
Muckle Dişleri
Esaretimin 1308. Günü
Mutlu Sonlar
Esaretimin 1309. Günü
Belki de Marakeş Değil
Bugatti ve Blondie
Esaretimin 1311. Günü
Hiçbir şey sonsuza dek batık kalmaz.
Esaretimin 1319. Günü
Bir film yıldızı değil, belki de bir korsan.
Teknik Olarak Gerçek Hikaye
Bagajınız var mı?

Yakalandı ama sadık
Ev Spesiyali
Esaretimin 1322. Günü
Yeşil Mayo
Göz Alıcı Olmayan Bir İş
Esaretimin 1324. Günü
Yaralı yaratıklara karşı zaafı olan biri
Mezar Yazıtı ve Kalemler
Vicdan gerçekten de hepimizi korkak yapar.
Beklenmeyeni Bekleyin
Esaretimin 1329. Günü
Sert Sol, Sağa Dönüş
Esaretimin 1341. Günü
Üç Martini Gerçeği
İskelenin Gölgesi
Bir Kız Vardı
Beklenmedik Bir Hazine
Esaretimin 1349. Günü
Bazı Ağaçlar
İmkansız Bir Sıkışma
Esaretimin 1352. Günü
Geçersiz Çek
Ücretsiz Yemeğin Olumsuz Yönleri
Randevu Değil
Nadir Bir Örnek
Doğum günü kartı bile yok.
Farzedelim
Muhteşem Kemikler
Büyük, Cesur Bir Yalan
Hıçkırık
Yeni Bir Rota
Erken Varış
Yüksek ve Kuru
Esaretimin 1361. Günü—Ah, artık lafı uzatmayalım, olur mu? Geri almamız gereken bir yüzük var.
Tam bir dahi
Yılan Balığı Halkası

Çok Düşük Gelgit
Her Şey
Pahalı Yol Kenarı Ölüsü
Dala Atı
Özgürlüğümün 1. Günü
Nihayet

Teşekkürler
Yazar Hakkında
Telif hakkı
Yayıncı Hakkında

OceanofPDF.com

Esaretimin 1299. Günü

KARANLIK BANA YAKIŞIYOR.

Her akşam, ana tanktan yayılan ışık dışında hiçbir şey kalmayana kadar, tepedeki lambaların kapanmasını bekliyorum. Mükemmel değil, ama yeterince iyi.

Neredeyse karanlık, denizin dibi gibi. Yakalanıp hapsedilmeden önce orada yaşıyordum. Hatırlayamıyorum ama soğuk, açık suyun vahşi akıntılarını hâlâ tadabiliyorum. Karanlık kanımda dolaşıyor.

"Ben kimim diye soruyorsunuz? Adım Marcellus, ama çoğu insan bana böyle seslenmez. Genellikle bana *'şu adam'* derler. Örneğin: *Şu adama bakın, işte orada, kayanın arkasından dokunaçlarını görebilirsiniz."*

Ben dev bir Pasifik ahtapotum. Bunu, kafesimin yanındaki duvardaki levhadan biliyorum.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Evet, okuyabiliyorum. Beklemediğiniz birçok şeyi yapabiliyorum.

Levhada başka gerçekler de belirtiliyor: boyum, tercih ettiğim beslenme şekli ve burada tutsak olmasaydım nerede yaşayabileceğim. Zekâ yeteneğimden ve kurnazlığımdan bahsediyor ki bu nedense insanlara şaşırtıcı geliyor: *Ahtapotlar son derece zeki yaratıklardır* , diyor. İnsanları kamuflajım konusunda uyarıyor, kumla uyum sağlamak için kendimi kamufle etmiş olabileceğim ihtimaline karşı beni ararken daha dikkatli olmalarını söylüyor.

Levhada adımın Marcellus olduğu yazmıyor. Ama bu akvaryumu işleten Terry adındaki kişi, bazen tankımın yanına gelen ziyaretçilerle bunu paylaşıyor. *Bakın, arkada onu görüyor musunuz? Adı Marcellus. Çok özel bir adam.*

Özel bir adam. Gerçekten de.

Terry'nin küçük kızı benim ismimi seçti. Tam adı Marcellus McSquiddles. Evet, çok saçma bir isim. Birçok insanın beni kalamar sanmasına yol açıyor ki bu da en kötü türden bir hakaret.

Bana nasıl hitap edeceğinizi soruyorsunuz, değil mi? Eh, bu size kalmış. Belki de diğerleri gibi bana *"o adam"* diyeceksiniz. Umarım öyle olmaz,

ama bunu size karşı bir kusur olarak görmeyeceğim. Sonuçta siz de insansınız.

Size birlikte geçireceğimiz zamanın kısa olabileceğini bildirmeliyim. Levhada ayrıca dev Pasifik ahtapotunun ortalama yaşam süresi hakkında da bir bilgi daha yer alıyor: Dört yıl.

Yaşam sürem: dört yıl—1460 gün.

Buraya çocuk yaşta getirildim. Burada, bu tankta öleceğim. Cezamın tamamlanmasına en fazla yüz altmış gün kaldı.

OceanofPDF.com

Gümüş Dolarlık Yara İzi

Tova Sullivan savaşa hazırlanıyor. Eğilip düşmanını süzdüğünde, arka cebinden sarı bir lastik eldiven, bir kanaryanın tüyü gibi yukarı doğru çıkıyor.

Sakız.

"Allah aşkına!" Paspas sapıyla pembemsi lekeye dokundu. Spor ayakkabı tabanlarının katmanları yüzeyini kabartmış, kirle benek benek kaplamıştı.

Tova sakız çiğnemenin amacını hiçbir zaman anlamadı. Ve insanlar bunu çok sık unutuyor. Belki de bu sakız çiğneyen kişi durmadan konuşuyordu ve gereksiz kelimelerin arasında kaybolup gitti.

Eğilip tırnağıyla dağınıklığın kenarını kazımaya çalıştı ama fayansın üzerinden kıpırdamadı. Bütün bunlar, birinin çöp kutusuna on adım yürüyememesinden kaynaklanıyordu. Bir keresinde, Erik küçükken, Tova onu bir lokanta masasının altında sakız çiğnerken yakalamıştı. Bu, ona sakız aldığı son seferdi, ancak ergenlik çağına girdiğinde harçlığını nasıl harcadığı, diğer birçok şey gibi, onun kontrolünün dışındaydı.

Özel bir silaha ihtiyaç duyulacak. Belki bir törpü. Arabasındaki hiçbir şey sakızı sökmeye yetmeyecek.

Ayağa kalkarken sırtından bir çıtırtı sesi geldi. Bu ses, her zamanki yumuşak mavi ışıkla aydınlanmış boş koridorun kıvrımında yankılandı, o da malzeme dolabına doğru ilerledi. Elbette kimse onu paspasıyla sakız lekesinin üzerinden geçmesinden dolayı suçlamazdı. Yetmiş yaşında, ondan böylesine detaylı bir temizlik yapmasını beklemezlerdi. Ama en azından denemeliydi.

Ayrıca, yapacak bir şey de oluyor.

Tova, Sowell Bay Akvaryumu'nun en kıdemli çalışanıdır. Her gece yerleri paspaslar, camları siler ve çöp kutularını boşaltır. İki haftada bir, mola odasındaki

dolabından maaşının yatırıldığına dair bir makbuz alır. Saatlik ücreti, gerekli vergiler ve kesintiler düşüldükten sonra on dört dolardır.

Kupürler, açılmadan buzdolabının üstündeki eski bir ayakkabı kutusuna saklanıyor. Paralar, Sowell Bay Tasarruf ve Kredi Kurumu'ndaki unutulmuş bir hesapta birikiyor.

Şimdi, herkesin standartlarına göre etkileyici, ancak kambur sırtlı ve kuş gibi kemikli minyon yaşlı bir kadın için gerçekten şaşırtıcı olan kararlı bir tempoyla malzeme dolabına doğru ilerliyor. Yukarıda, yağmur damlaları, yandaki eski feribot iskelesindeki güvenlik lambasının parıltısıyla aydınlatılmış tavan penceresine düşüyor. Gümüş damlacıklar, sisli gökyüzünün altında parıldayan şeritler halinde camdan aşağı doğru akıyor. Herkesin söylediği gibi, berbat bir Haziran ayı oldu. Gri hava Tova'yı rahatsız etmiyor, ancak ön bahçesinin kuruması için yağmurun biraz durması güzel olurdu. Çim biçme makinesi ıslakken tıkanıyor.

Ortasında ana tank ve etrafında daha küçük tanklar bulunan, çörek şeklinde kubbeli akvaryum binası, özellikle büyük veya etkileyici değil; belki de kendisi de ne büyük ne de etkileyici olan Sowell Körfezi için uygun bir durum. Tova'nın sakızla karşılaştığı yerden, malzeme dolabı tam bir çap boyunca uzanıyor. Beyaz spor ayakkabıları, daha önce temizlediği bir bölümün üzerinde gıcırdıyor ve parlak fayanslarda donuk ayak izleri bırakıyor. Şüphesiz, o kısmı tekrar silecektir.

Pasifik deniz aslanının gerçek boyutlu bronz heykelinin bulunduğu sığ nişin önünde duraksıyor. Sırtındaki ve kel başındaki pürüzsüz lekeler, yıllarca çocuklar tarafından okşanıp üzerine tırmanılmasından dolayı daha da gerçekçi hale gelmiş. Tova'nın evindeki şöminenin üzerinde, o zamanlar belki on bir ya da on iki yaşında olan Erik'in, heykelin sırtına binmiş, bir eli havada, sanki kement atmaya hazırlanıyormuş gibi vahşice sırıttığı bir fotoğrafı var. Bir deniz kovboyu.

Bu fotoğraf, onun çocuksu ve tasasız göründüğü son fotoğraflardan biri. Tova, Erik'in fotoğraflarını kronolojik sırayla saklıyor: dişsiz bir bebekten, babasından daha uzun boylu, kolej ceketini giymiş yakışıklı bir gence dönüşümünün bir montajı. Mezuniyet balosunda bir kıza çiçek takarken. Derin mavi Puget Sound'un kayalık kıyılarında, derme çatma bir kürsünün üzerinde, lise yelken yarışması kupasını tutarken. Tova geçerken deniz aslanının soğuk başına dokunuyor ve Erik'in şimdi nasıl görünebileceğini merak etme isteğini bir kez daha bastırıyor.

O da, olması gerektiği gibi, loş koridorda ilerlemeye devam ediyor. Mavi levreklerin bulunduğu akvaryumun önünde duruyor. "İyi akşamlar, canlarım."

Sırada Japon yengeçleri var. "Merhaba canlarım."

"Nasılsınız?" diye soruyor sivri burunlu kaya balığına.

Kurt yılan balıkları Tova'nın pek hoşuna gitmiyor, ama yine de başıyla selam veriyor. Kaba olmamak gerek, çünkü bu balıklar ona, rahmetli kocası Will'in kemoterapi kaynaklı mide bulantısı yüzünden geceleri izlediği korku filmlerini hatırlatıyor. En büyük kurt yılan balığı, kayalık mağarasından, kendine özgü alt çene çıkıntısıyla, kaşlarını çatmış bir şekilde çıkıyor. Alt çenesinden küçük iğneler gibi sivri dişler fırlıyor. En hafif tabirle talihsiz görünümlü bir şey. Ama görünüş aldatıcıdır, değil mi? Tova, kurt yılan balığına gülümsüyor, oysa yılan balığı böyle bir yüzle asla karşılık veremezdi, istese bile.

Sıradaki sergi Tova'nın en sevdiği sergi. Cama iyice yaklaşıyor. "Peki efendim, bugün nelerle meşguldünüz?"

Onu bulması biraz zaman alıyor: kayanın arkasında ince bir turuncu leke. Görünür ama yanlışlıkla, tıpkı bir çocuğun saklambaç oyunundaki hatası gibi: kanepenin arkasından çıkan bir kızın at kuyruğu veya yatağın altından görünen çoraplı bir ayak.

“Bu gece utangaç mısın?” Geri çekilip bekliyor; dev Pasifik ahtapotu kıpırdamıyor. Gündüz vaktini hayal ediyor, insanlar parmaklarını cama vuruyor, hiçbir şey görmeyince homurdanıyorlar. Artık kimse sabırlı olmayı bilmiyor.

"Sizi suçlayamam. Orası gerçekten de çok rahat görünüyor."

Turuncu kol seğiriyor ama vücudu hâlâ saklanmış durumda.

Sakız, Tova'nın dosyasına karşı cesurca bir savunma yapar, ancak sonunda kopup gider.

Tova, o sertleşmiş çöp yığınını çöp torbasına attığında, plastik hışırtı çıkarırken tatmin edici küçük bir hışırtı sesi duyulur.

Şimdi yine yerleri siliyor.

Islak fayanslardan yükselen sirke ve hafif limon kokusu havayı sarıyordu. Tova ilk başladığında kullandıkları o berbat çözeltiden, burnunu yakan parlak yeşil bir şeyden çok daha iyiydi. Tova, daha en başından ona karşı çıkmıştı. Birincisi, başını döndürüyordu, ikincisi ise zeminde çirkin izler bırakıyordu. Ve belki de en kötüsü, Will'in hastane odası gibi, Will'in

hasta olduğu zaman gibi kokuyordu, ancak Tova şikayetinin bu kısmını kendine saklamıştı.

Depo rafları o yeşil çöplerle dolu bidonlarla tıka basa doluydu, ama akvaryum müdürü Terry sonunda omuz silkerek, Tova'ya istediğini kendisi getirirse kullanabileceğini söyledi. Tova da kabul etti. Böylece her gece bir bidon sirke ve bir şişe limon yağı taşıyor.

Şimdi, toplanacak daha çok çöp var. Lobideki çöp kutularını, tuvaletlerin dışındaki çöp kutusunu boşaltıyor, sonra da tezgahın üzerindeki bitmek bilmeyen kırıntılarla dolu mola odasına gidiyor. Bunu yapması gerekmiyor, çünkü iki haftada bir gelen Elland'dan profesyonel ekip hallediyor, ama Tova her zaman eski kahve makinesinin tabanını ve spagetti kokan, lekeli mikrodalganın içini bezle siliyor. Ancak bugün daha büyük sorunlar var: yerde boş paket servis kutuları. Üç tane.

"Aman Tanrım," diyor, boş odayı azarlayarak. Önce sakız, şimdi de bu.

Kutuları yerden alıp çöp kutusuna atıyor; garip bir şekilde, çöp kutusu her zamanki yerinden birkaç metre öteye kaydırılmış. Çöp kutusunu çöp torbasına boşalttıktan sonra, onu tekrar yerine koyuyor.

Çöp kutusunun yanında küçük bir yemek masası duruyor. Tova sandalyeleri düzeltiyor. Sonra onu görüyor.

Bir şey. Altında.

Köşeye sıkıştırılmış, kahverengi-turuncu bir yığın. Bir kazak mı? Giriş gişesinde çalışan hoş genç bayan Mackenzie, sık sık bir kazağını sandalyenin arkasına asılı bırakır. Tova diz çöker, kazağı alıp Mackenzie'nin dolabına koymaya hazırlanır. Ama sonra yığın hareket eder.

Bir *dokunaç* hareket ediyor.

"Aman Tanrım!"

Ahtapotun gözü, etli kütlenin bir yerinden beliriyor. Mermer göz bebeği genişliyor, sonra göz kapağı daralıyor. Sitem dolu bir ifadeyle.

Tova gözlerini kırpıştırdı, kendi gözlerinin de düzgün çalıştığından emin değildi. Dev Pasifik ahtapotu nasıl olur da tankının dışında olabilirdi?

Kol tekrar hareket etti. Yaratık, elektrik kablolarının karmaşasına dolanmış durumda. Bu kablolara kaç kere lanet okumuştur acaba? Düzgünce süpürmeyi imkansız hale getiriyorlar.

“Sıkıştın,” diye fısıldadı kadın ve ahtapot kocaman, şişkin kafasını kaldırarak, etrafına cep telefonu şarj etmek için kullanılan türden ince bir güç kablosunun birkaç kez dolandığı kollarından birini zorladı. Yaratık daha çok zorladıkça kablo daha da sıkılaştı, her bir ilmek arasında eti şişti.

Erik'in bir zamanlar buna benzer bir oyuncağı vardı, bir şaka dükkanından almıştı. Küçük, örgülü bir silindirdi, iki ucuna işaret parmağınızı sokup ayırmaya çalışıyordunuz. Ne kadar sert çekerseniz o kadar sıkılaşıyordu.

Kadın yavaşça yaklaşıyor. Buna karşılık ahtapot, sanki " *Uzak dur, hanımefendi" dercesine kollarından birini linolyum zemine vuruyor.*

"Tamam, tamam," diye mırıldandı masanın altından çıkararak.

Ayağa kalkıp tavandaki lambayı açtı, mola odasını floresan ışıkla aydınlattı ve bu sefer daha yavaş bir şekilde tekrar aşağıya doğru inmeye başladı. Ama sonra, her zamanki gibi, sırtı çıtladı.

Sesin duyulmasıyla ahtapot tekrar hamle yaparak sandalyelerden birini endişe verici bir güçle itti. Sandalye odanın içinde kayarak karşı duvara çarptı.

Masanın altından, yaratığın inanılmaz derecede berrak gözü parıldıyor.

Kararlı bir şekilde, Tova titreyen ellerini sakinleştirmeye çalışarak yavaşça yaklaştı. Dev Pasifik ahtapot tankının altındaki levhanın yanından kaç kez geçmişti? Ahtapotların insanlar için tehlikeli olduğuna dair bir şey yazdığını hatırlayamıyordu.

Kadın sadece bir karış uzakta. Adam küçülüyor gibi görünüyor ve rengi solmuş. Ahtapotların dişleri olur mu?

“Arkadaşım,” diyor usulca. “Arkanızdan uzanıp kabloyu çıkaracağım.” Etrafına bakınıyor ve tam olarak hangi kablonun onun sorununa neden olduğunu görüyor. Ulaşabileceği mesafede.

Ahtapotun gözü onun her hareketini takip ediyor.

"Sana zarar vermeyeceğim, canım."

Kollarından biri, ev kedisinin kuyruğu gibi yere vuruyor.

Kadın fişi çektiğinde ahtapot geriye doğru irkildi. Tova da irkildi. Ahtapotun, daha önce çabaladığı yöne doğru, duvardan süzülerek kapıya doğru gideceğini bekliyordu.

Ama bunun yerine, daha da yaklaşıyor.

Sarımsı bir yılan gibi, kollarından biri ona doğru sürünüyor. Saniyeler içinde ön koluna dolanıyor, sonra dirseğine ve pazusuna bir kurdele gibi dolanıyor. Her bir vantuzun ona yapıştığını hissedebiliyor. Refleks olarak kolunu çekmeye çalışıyor, ancak ahtapot neredeyse rahatsız edici bir noktaya kadar kavrayışını sıkılaştırıyor. Ama garip gözü, yaramaz bir çocuğunki gibi oyunbazca parıldıyor.

Boş yemek kutuları. Yanlış yere konulmuş çöp kutusu. Şimdi her şey mantıklı geliyor.

Sonra, bir anda onu serbest bırakır. Tova, inanmaz bir şekilde, ahtapotun sekiz bacağının her birinin en kalın kısmına tutunarak, dinlenme odasının kapısından dışarı doğru ilerleyişini izler. Pelerini arkasından sürükleniyor gibiydi ve şimdi daha da solgun görünüyordu; zorlukla hareket ediyordu. Aceleyle peşinden koşar, ancak koridora vardığında ahtapot ortada yoktu.

Tova elini yüzüne doğru indiriyor. Bilincini kaybediyor. Evet, aynen öyle. Her şey böyle başlıyor, değil mi? Bir ahtapotla ilgili halüsinasyonlarla?

Yıllar önce, rahmetli annesinin aklının yavaş yavaş kaybolduğunu izlemişti. Her şey ara sıra unutkanlıkla, tanıdık isimlerin ve tarihlerin aklından silinmesiyle başlamıştı. Ama Tova telefon numaralarını unutmuyor ya da zihninin derinliklerinde isimleri aramıyor. Koluna bakıyor, kolu minik dairelerle kaplı. Şekerleme izleri.

Yarı sersemlemiş bir halde akşamın işlerini bitirir, ardından her zamanki gibi iyi geceler dilemek için binanın etrafında son bir tur atar.

İyi geceler, mavi levrekler, yılan balıkları, Japon yengeçleri, sivri burunlu kaya balıkları. İyi geceler, deniz anemonları, deniz atları, denizyıldızları.

Virajı dönünce devam ediyor. *İyi geceler, ton balıkları, pisi balıkları ve vatozlar. İyi geceler, denizanası, deniz hıyarları. İyi geceler, köpekbalıkları, zavallı şeyler.* Tova, tankın etrafında bitmek bilmeyen turlarıyla köpekbalıklarına her zaman biraz empati duymuştu. Nefes alamayacak duruma gelmeden asla hareket etmeyi bırakamamanın ne demek olduğunu anlıyor.

Ahtapot yine kayasının arkasına saklanmış. Etinden bir parça dışarı çıkmış. Mola odasındaki haline kıyasla turuncusu daha canlı, ama yine de her zamankinden daha solgun. Belki de hak ettiği buydu. Yerinde kalmalıydı. Nasıl oldu da buradan çıktı? Dalgalanan suyun arasından, kenarın altını tarayarak bakıyor, ama hiçbir şey ters gitmiş gibi görünmüyor.

"Baş belası," diyor başını sallayarak. Gece için ayrılmadan önce bir an daha tankının önünde duruyor.

Tova'nın sarı hatchback arabası , anahtarlığı çevirdiğinde cıvıldıyor ve yan lambalarını yakıp söndürüyor; bu özelliğe hala alışamamış durumda. Kendilerine sevgiyle "Örgü Ustaları" diyen öğle yemeği arkadaşları, işe başladığında yeni bir arabaya ihtiyacı olduğuna onu ikna etmişlerdi. Eski

bir araçla gece araba kullanmanın güvenlik sorunu olduğunu savunmuşlardı. Haftalarca bu konuda onu sıkıştırmışlardı.

Bazen pes etmek daha kolaydır.

Sirke sürahisini ve limon yağı şişesini her zamanki gibi bagaja koyduktan sonra (çünkü Terry ona bunları erzak dolabında saklamasına izin vermesine kaç kez izin vermiş olsa da, biraz limon ve sirkenin ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsiniz), iskeleye doğru bir göz attı. Bu geç saatte iskele bomboştu, akşam balıkçıları çoktan gitmişti. Eski feribot iskelesi, akvaryumun karşısında eski, çürüyen bir makine gibi duruyordu. Yıkılmakta olan kazıklarını midye kabukları kaplamıştı. Yüksek gelgitte, midye kabukları deniz yosunlarını yakalıyor ve deniz suyu çekildiğinde bunlar yeşil-siyah bir plak haline geliyordu.

Eskimiş tahta kalasların üzerinden geçiyor. Her zaman olduğu gibi, eski bilet gişesi, park yerinden tam otuz sekiz adım uzaklıkta.

Tova, etrafta dolaşan herhangi birini, uzun gölgelerde gizlenen birini görmek için bir kez daha etrafına bakındı. Elini bilet gişesinin camına bastırdı; çapraz çatlak, birinin yanağındaki eski bir yara izi gibiydi.

Sonra iskeleye, her zamanki bankına doğru yürüyor. Bank, tuzlu su spreyiyle kaygan ve martı dışkılarıyla kaplı. Kolunu sıyırıp oturuyor, garip yuvarlak izlere bakıyor, bir yandan da kaybolmuş olmalarını bekliyor. Ama işte oradalar. Parmağının ucuyla bileğinin iç kısmındaki en büyük olanın etrafında geziniyor. Yaklaşık bir gümüş dolar büyüklüğünde. Ne kadar süre orada kalacak? Moraracak mı? Bu günlerde morarma çok kolay oluyor ve iz şimdiden kan kabarcığı gibi bordo rengine dönüyor. Belki de kalıcı olarak kalacak. Bir gümüş dolar büyüklüğünde bir yara izi.

Sis dağılmış, rüzgarla iç kesimlere doğru itilmiş, dağ eteklerine doğru savrulmuştu. Güneyde, bir yük gemisi demir atmış, güvertesinde bir çocuğun oyuncak blokları gibi üst üste yığılmış konteyner sıralarının altında alçakta duruyordu. Ay ışığı suyun üzerinde titreşiyor, binlerce mum yüzeyinde sallanıyordu. Tova gözlerini kapatıp onu suyun altında, mumları onun için tutarken hayal etti. Erik. Tek çocuğu.

OceanofPDF.com

Esaretimin 1300. Günü

Yengeçler, midyeler, karidesler, tarak midyeleri, istiridyeler, deniz salyangozları, balıklar, balık yumurtaları. Akvaryumumun yanındaki levhaya göre, dev bir Pasifik ahtapotunun diyeti bunlar.

Deniz, enfes bir açık büfe olmalı. Tüm bu lezzetler, bedava olarak alınabilir.

Peki burada ne sunuyorlar? Uskumru, halibut ve her şeyden önemlisi ringa balığı. Ringa balığı, ringa balığı, o kadar çok ringa balığı. İğrenç yaratıklar, tiksindirici küçük balık parçaları. Eminim buradaki bolluklarının sebebi düşük fiyatlarıdır. Ana tanktaki köpekbalıkları, bu donuklukları için taze orfozla ödüllendiriliyor ve bana da çözülmüş ringa balığı veriliyor. Bazen hala kısmen donmuş bile. İşte bu yüzden taze istiridyenin muhteşem dokusunu arzuladığımda, gagamla kabuğundaki yengeci ezmenin keskin sesini özlediğimde, deniz hıyarının tatlı, sert etini istediğimde işleri kendi ellerime almak zorundayım.

Bazen beni esir alanlar, tıbbi muayeneye ikna etmek veya oyunlarından birine katılmam için rüşvet vermek amacıyla bana acıma duygusuyla bir deniz tarağı atarlar. Ve arada bir de Terry, sırf keyfi için bana bir iki midye verir.

Elbette, yengeç, midye, karides, istiridye ve deniz kulağı gibi deniz ürünlerini defalarca tattım. Mesai saatlerinden sonra onları kendim temin etmeyi kendime görev edinmeliyim. Balık yumurtaları ise hem gastronomik zevk hem de besin değeri açısından ideal bir atıştırmalıktır.

Burada üçüncü bir liste daha oluşturulabilir; bu liste, insanların canla başla istediği ancak zeki yaşam formlarının çoğunun tüketmeyi tamamen uygunsuz bulacağı şeylerden oluşabilir. Örneğin: lobideki otomatın içindeki her bir ürün.

Ama bu gece başka bir koku beni kendine çekti. Tatlı, tuzlu, lezzetli. Kaynağını çöp kutusunda buldum, kalıntıları incecik beyaz bir kapta saklıydı.

Ne olursa olsun, çok lezzetliydi. Ama şanslı olmasaydım, bu benim felaketim olabilirdi.

Temizlikçi kadın. Beni kurtardı.

OceanofPDF.com

Yanlış Bilgi Çerezleri

Bir zamanlar yedi tane Örgü Ustası **vardı** . Şimdi dört tane kaldı. Her birkaç yılda bir masada yeni bir boş yer açılıyor.

“Aman Tanrım, Tova!” Mary Ann Minetti, Tova'nın koluna bakarak çaydanlığı yemek masasına bıraktı. Çaydanlık, muhtemelen bir zamanlar örgü örmenin Örgü Ustalarının haftalık öğle yemeklerinde gerçekten yaptığı bir şey olduğu zamanlardan kalma, tığ işi sarı bir kılıfla sarılmıştı. Çaydanlık kılıfı, Mary Ann'in şakağındaki sarı mücevherli saç tokasıyla uyumluydu; toka, kahverengi bukleleri geriye doğru tutuyordu.

Janice Kim, kupasını doldururken Tova'nın koluna baktı. "Belki alerji?" Oolong çayının buharı yuvarlak gözlüklerini buğulandırdı ve Tova gözlüklerini çıkarıp tişörtünün kenarına sildi. Tova, tişörtün Janice'in oğlu Timothy'ye ait olduğundan şüpheleniyordu çünkü en az üç beden büyüktü ve Timothy'nin birkaç yıl önce Seattle'da bir restorana yatırım yaptığı Kore alışveriş merkezinin logosuyla süslenmişti.

"O iz mi?" diye soruyor Tova, kazağının kolunu aşağı çekerek. "Önemli bir şey değil."

“Bir doktora görünmen gerek.” Barb Vanderhoof çayına üçüncü bir şeker küpü attı. Kısa kesilmiş gri saçları, son zamanlarda en sevdiği stillerden biri olan jöleyle şekillendirilmiş sivri uçlar halinde taranmıştı. Bu görünümü ilk kez sergilediğinde, bir Barb'ın dikenli saçlara sahip olmasının uygun olduğunu söyleyerek şaka yapmıştı, bu da Örgücüler'i güldürmüştü. Tova, ilk kez olmasa da, arkadaşının başındaki dikenlerden birine parmağını batırmayı hayal etti. Akvaryumdaki deniz kestanesi gibi onu batıracak mıydı, yoksa dokunuşu altında buruşacak mıydı?

"Önemli değil," diye tekrarlıyor Tova. Kulaklarının uçlarına sıcaklık yayılıyor.

“Şey, size anlatayım.” Barb çayından bir yudum alıp devam etti. “Andie’mi biliyor musun? Geçen yıl Paskalya için buraya geldiğinde bir

döküntüsü vardı. Düşünsene, ben kendim görmedim—anladın mı, biraz nahoş bir yerdeydi, ama ahlaksızlık sonucu çıkan türden bir döküntü değildi, dikkat et. Hayır, sadece bir döküntüydü. Neyse, ona benim dermatoloğuma görünmesini söyledim. O harika bir doktor. Ama Andie çok inatçı, biliyorsun. Ve o döküntü giderek kötüleşti ve—”

Janice, Barb'ın sözünü keser. "Tova, Peter'ın birini tavsiye etmesini ister misin?" Janice'in kocası Dr. Peter Kim emekli olmuş ama tıp camiasında iyi bağlantıları olan biridir.

“Doktora ihtiyacım yok.” Tova güçsüz bir gülümseme takındı. “İş yerinde küçük bir olaydı.”

“İş başındayım!”

“Bir olay!”

"Ne oldu?"

Tova derin bir nefes aldı. Bileğine dolanmış dokunaçları hâlâ hissedebiliyordu. Lekeler gece boyunca solmuştu ama yine de net bir şekilde görülebilecek kadar koyuydu. Kolunu tekrar aşağı çekti.

Onlara söylemeli mi?

"Temizlik ekipmanlarından bazılarında bir aksilik oldu," diye açıklıyor sonunda.

Masada oturan üç çift göz, ona doğru kısılıp dikildi.

Mary Ann, mutfak havlularından biriyle masanın üzerindeki hayali bir lekeyi siliyor. "Tova, şu işin ne kadar zor. Geçen sefer akvaryumda olduğumda, kokudan neredeyse kusacaktım. Nasıl başa çıkıyorsun?"

Tova, Mary Ann'in daha önce hazırladığı tepsiden bir çikolatalı kurabiye alıyor. Mary Ann, hanımlar gelmeden önce kurabiyeleri fırında ısıtıyor. Her zaman, "Ev yapımı bir şeyler atıştırmadan çay olmaz," diye ekliyor. Kurabiyeler, Mary Ann'in Shop-Way'den aldığı bir paketten geliyordu. Örgücülerin hepsi bunu biliyor.

“O eski döküntü yer. Tabii ki kokuyor,” diyor Janice. “Ama gerçekten Tova, iyi misin? Bizim yaşımızda beden gücüyle çalışmak. Neden çalışmak zorundasın?”

Barb kollarını kavuşturdu. "Rick öldükten sonra bir süre St. Ann's'te çalıştım. Zaman geçirmek için. Bütün ofisi yönetmemi istediler, biliyorsun."

"Dosyalama," diye mırıldandı Mary Ann. "Dosyalamayı sen yaptın."

"Ve sen de, işleri senin istediğin gibi organize edemedikleri için istifa ettin," diyor Janice, sesi kuru bir tonda. "Ama asıl nokta şu ki, dizlerinin üstüne çöküp yerleri yıkamıyordun."

Mary Ann öne eğildi. "Tova, umarım farkındasındır ki, yardıma ihtiyacın olursa..."

"Yardım?"

"Evet, *yardım edin* . Will'in mali işlerinizi nasıl düzenlediğini bilmiyorum."

Tova gerildi. "Teşekkür ederim, ama böyle bir ihtiyacım yok."

“Ama eğer öyle yapsaydın.” Mary Ann’in dudakları birbirine kenetlendi.

“Hayır,” diye yanıtlıyor Tova sessizce. Ve bu doğru. Tova'nın banka hesabı, mütevazı ihtiyaçlarını birkaç kez karşılayacak kadar paraya sahip. Yardıma ihtiyacı yok: ne Mary Ann'den, ne de başka kimseden. Dahası, kolundaki küçük izler yüzünden böyle bir konuyu gündeme getirmek ne kadar da garip.

Masadan kalktıktan sonra Tova çay fincanını yere bırakıp tezgâha yaslandı. Mutfak lavabosunun üzerindeki pencere, Mary Ann'in bahçesine bakıyordu; burada orman gülleri alçak gri gökyüzünün altında büzülmüştü. Narin mor yapraklar, hafif bir esintiyle dalları dalgalandırırken titriyor gibiydi ve Tova onları tomurcuklarına geri sokabilmeyi diledi. Havadaki soğukluk, Haziran ortası için mevsimsizdi. Yaz bu yıl gerçekten de çok yavaş geliyordu.

Mary Ann, pencere pervazına çeşitli dini eşyalar yerleştirmiş: melek yüzlü küçük cam melekler, mumlar, çeşitli boyutlarda parlak gümüş haçlardan oluşan küçük bir ordu, askerler gibi sıralanmış. Mary Ann, bunların parlaklığını korumak için her gün cilalamak zorunda.

Janice onun omzunu kavrar. "Tova? Tova, dünyada mısın?"

Tova istemsizce gülümsüyor. Janice'in sesindeki o tatlı tını, Tova'ya Janice'in yine komedi dizileri izlediğini düşündürüyor.

"Lütfen üzülmeyin. Mary Ann'in kötü bir niyeti yoktu. Sadece endişeliyiz."

"Teşekkür ederim, iyiyim." Tova, Janice'in elini okşadı.

Janice, özenle şekillendirilmiş kaşlarından birini kaldırarak Tova'yı masaya doğru yönlendirdi. Janice'in Tova'nın konuyu değiştirme arzusunu ne kadar derinden anladığı açıktı, çünkü kolay konuşma konularına yöneldi.

“Peki, Barb, kızlarda ne haber?”

“Ah, size söylemiş miydim?” Barb dramatik bir nefes aldı. Barb'ın kızlarının ve torunlarının hayatları üzerine düşünmesi için ona iki kez

sormaya gerek kalmamıştı. “Andie kızları yaz tatili için buraya getirecekti. Ama *planlarında bir aksilik* çıktı. Aynen öyle dedi: bir *aksilik* .”

Janice, Mary Ann'in işlemeli peçetelerinden biriyle gözlüklerini siliyor. "Öyle mi, Barb?"

“Geçen Şükran Günü'nden beri gelmediler! O ve Mark çocukları Noel için *Las Vegas'a* götürdüler. İnanabiliyor musunuz? Kim tatilini *Las Vegas'ta* geçirir ki?” Barb, Las ve Vegas kelimelerini, sanki *bozuk süt* der gibi, aynı ağırlık ve küçümsemeyle telaffuz ediyor.

Janice ve Mary Ann ikisi de başlarını sallarken, Tova bir kurabiye daha alıyor. Barb, iki saat uzaklıktaki Seattle'da yaşayan kızının ailesi hakkında bir hikaye anlatmaya başlarken, üç kadın da başlarıyla onaylıyor; Barb'ın onları ne kadar nadiren gördüğünü düşünürsek, Seattle'ın başka bir yarımkürede olduğu sonucuna varılabilir.

"Onlara, 'Umarım yakında torunlarıma sarılabilirim. Tanrı bilir ne kadar daha yaşayacağım!' dedim."

Janice içini çekti. "Yeter artık, Barb."

“Bir dakika lütfen.” Tova’nın sandalyesi linolyum zeminde sürtünüyor.

Adından da anlaşılacağı gibi , Örgü Severler (Knit-Wits) bir örgü kulübü olarak başladı. Yirmi beş yıl önce, bir avuç Sowell Bay kadını iplik takas etmek için bir araya geldi. Zamanla, bu kulüp, büyüyüp evden ayrılan çocuklarının bıraktığı buruk boşluklardan kaçmak için bir sığınak haline geldi. Bu ve diğer nedenlerden dolayı, Tova başlangıçta katılmaya direnmişti. Boşluğu tatlılık değil, sadece acı barındırıyordu; o zamanlar Erik beş yıldır yoktu. O zamanlar yaralar ne kadar hassastı, kabukları yerinden oynatmak ve kanamayı yeniden başlatmak için ne kadar az şey yeterliydi.

Tova musluğu açınca Mary Ann'in tuvaletindeki musluktan gıcırdama sesi geliyor. Şikayetleri yıllar içinde pek değişmedi. İlk başta *üniversitenin çok uzak olması* ve *sadece pazar öğleden sonraları telefon görüşmesi yapabilmemiz ne kadar üzücüydü* . Şimdi ise torunlar ve torunların çocukları. Bu kadınlar anneliği her zaman göğüslerinde büyük ve gürültülü bir şekilde taşıdılar, ama Tova anneliğini eski bir kurşun gibi derinlere gömüyor. Özel.

Erik kaybolmadan birkaç gün önce Tova, onun on sekizinci doğum günü için bademli bir kek yapmıştı. O badem ezmesi kokusu günlerce evin her yerinde kaldı. Hâlâ mutfağında, ne zaman gideceğini bilmeyen, hiçbir şeyden haberi olmayan bir misafir gibi o kokunun nasıl kaldığını hatırlıyor.

İlk başta Erik'in kaybolması bir firar vakası olarak değerlendirildi. Onu son gören kişi, geceki son feribot olan saat on birde güneye giden feribotta çalışan güvertecilerden biriydi ve güverteci olağandışı bir şey olmadığını bildirdi. Erik'in bilet gişesini kilitlemesi gerekiyordu ve bunu her zaman görevini yerine getirerek yapardı. Erik, anahtarı ona emanet ettikleri için çok memnundu; sonuçta bu sadece bir yaz işiydi. Şerif, bilet gişesinin kilitsiz bulunduğunu ve kasadaki paranın tamamen yerinde olduğunu söyledi. Erik'in sırt çantası, taşınabilir kaset çaları, kulaklıkları ve hatta cüzdanı sandalyenin altına saklanmıştı. Şerif, kötü niyet olasılığını tamamen dışlamadan önce, belki de Erik'in kısa bir süreliğine uzaklaşmış ve geri dönmeyi planlamış olabileceğini tahmin etti.

Görev başındayken neden kulübesini yalnız bırakırdı ki? Tova bunu asla anlamadı. Will'in her zaman işin içinde bir kız olduğu yönünde bir teorisi vardı, ancak hiçbir kızdan -ya da erkekten- eser bulunamadı. Arkadaşları o sırada kimseyle görüşmediği konusunda ısrar etti. Eğer Erik biriyle görüşüyor olsaydı, tüm dünya bunu bilirdi. Erik popüler bir çocuktu.

Bir hafta sonra tekneyi buldular: Kimsenin fark etmediği, paslı eski bir Sun Cat teknesi, feribot iskelesinin yanındaki küçük marinadan kaybolmuştu. Çapa halatı tamamen kopmuş halde kıyıya vurmuştu. Dümen üzerinde Erik'in parmak izleri vardı. Kanıtlar yetersizdi, ancak şerif, her şeyin çocuğun intihar ettiğine işaret ettiğini söyledi.

Komşular böyle söyledi.

Gazeteler böyle yazdı.

Herkes öyle dedi.

Tova buna asla inanmadı. Bir dakika bile.

Yüzünü kurulurken, tuvalet aynasındaki yansımasına gözlerini kırpıştırdı. Örgücüler yıllardır onun arkadaşlarıydı ve bazen hâlâ yanlış bir yapboz parçasına yanlışlıkla girmiş gibi hissediyordu.

Tova fincanını lavabodan alıp kendine taze oolong çayı dolduruyor ve sandalyesine geri dönerek sohbete katılıyor. Mary Ann'in komşusunun, kötü yapılmış bir ameliyat sonrası ortopedistine dava açmasıyla ilgili bir konuşma başlıyor. Hanımlar, doktorun sorumlu tutulması gerektiği konusunda hemfikir. Ardından, Janice'in sık sık çantasında Knit-Wits'e getirdiği küçük Yorkshire Terrier cinsi köpeği Rolo'nun fotoğraflarına hayranlıkla bakılıyor. Bugün Rolo, midesi bulandığı için evde.

"Zavallı Rolo," diyor Mary Ann. "Sence kötü bir şey mi yedi?"

“Ona insan yemeği yedirmeyi bırakmalısın,” diyor Barb. “Rick, benim arkamdan Sully’ye tabak artıkları verirdi. Ama her seferinde anlardım. Aman, o pis kokulu şey!”

“Barbara!” diyor Mary Ann, gözleri kocaman açılmış bir şekilde. Janice ve Tova gülüyor.

"Şey, kusura bakmayın ama o köpek bütün odayı berbat bir kokuyla doldurabilirdi. Huzur içinde yatsın." Barb ellerini dua eder gibi birleştirdi.

Tova, Barb'ın golden retriever cinsi köpeği Sully'yi ne kadar çok sevdiğini biliyordu. Belki de merhum kocası Rick'ten daha çok seviyordu. Ve geçen yıl birkaç ay içinde ikisini de kaybetti. Tova bazen, trajedilerin bir araya toplanmasının, mevcut acıdan iyi bir şekilde yararlanmanın daha iyi olup olmadığını merak eder. Her şeyi tek seferde atlatmak. Tova, bu umutsuzluğun derinliklerinin bir dibi olduğunu biliyordu. Ancak ruhunuz kederle ıslandığında, daha fazlası akıp gider, taşar, tıpkı Erik'in cumartesi sabahı kreplerine akçaağaç şurubu dökmesine izin verildiğinde masaya her zaman dökülen şurup gibi.

Öğleden sonra saat üçte, Örgü Ustaları ceketlerini ve çantalarını sandalyelerinin arkasından toplarken Mary Ann, Tova'yı kenara çekiyor.

“Yardıma ihtiyacınız olursa lütfen bize bildirin.” Mary Ann, Tova’nın elini sıktı; diğer kadının zeytin rengi İtalyan teni, diğerlerine kıyasla genç ve pürüzsüz görünüyordu. Tova’nın gençliğinde çok nazik olan İskandinav genleri, yaşlandıkça ona karşı dönmüştü. Kırk yaşına geldiğinde, ipeksi saçları grileşmişti. Elli yaşına geldiğinde, yüzündeki çizgiler kile kazınmış gibiydi. Şimdi bazen bir dükkan vitrininde yansıyan profilini, omuzlarının nasıl kamburlaşmaya başladığını görüyordu. Bu bedenin nasıl kendisine ait olabileceğini merak ediyordu.

"Size temin ederim, yardıma ihtiyacım yok."

“Eğer bu iş çok ağır gelirse, bırakırsın. Değil mi?”

"Kesinlikle."

“Pekala.” Mary Ann ikna olmuş gibi görünmüyor.

“Çay için teşekkürler, Mary Ann.” Tova ceketini giyerken gruba gülümsedi. “Her zamanki gibi harika bir öğleden sonraydı.”

Tova gösterge paneline hafifçe vurup gaza basarak hatchback'ten bir vites daha düşürmeyi başarıyor. Araba hızlanırken homurdanıyor.

Mary Ann'in evi, bir zamanlar sadece nergis tarlaları olan geniş bir vadinin dibinde yer alıyor. Tova, küçük bir kızken, ağabeyi Lars'ın yanında,

ailenin Packard marka arabasının arka koltuğunda, o tarlalarda yolculuk yaptığını hatırlıyor. Babası direksiyonda, annesi ise camı açık, atkısını çenesinin altında tutuyordu ki uçmasın. Tova da camını indirir ve boynunu cesaret edebildiği kadar uzatırdı. Vadi tatlı gübre kokuyordu. Milyonlarca sarı nergis, güneş ışığı denizinde birbirine karışmıştı.

Günümüzde vadi tabanı banliyö yerleşimlerine dönüşmüş durumda. İlçe yönetimi her birkaç yılda bir, yamaçtan yukarı kıvrılan yolu yeniden düzenlemek için büyük bir toplantı yapıyor. Mary Ann sürekli olarak bu konuda konseye mektuplar yazıyor. Çok dik olduğunu, toprak kaymalarına çok yatkın olduğunu savunuyor.

Tova, hatchback araba tepeyi aşarken, "Bizim için çok dik değil," diyor.

Diğer tarafta, bulutların arasındaki bir yarıktan süzülerek suyun üzerinde bir güneş ışığı parlıyor. Sonra, sanki kukla ipleriyle çekilmiş gibi, yarık açılıyor ve Puget Sound'u berrak bir ışıkla yıkıyor.

“Bakın, nasıl olmuş?” diyor Tova, güneşliğini indirerek. Gözlerini kısarak, suyun üzerindeki sırt boyunca uzanan Sound View Drive'a sağa dönüyor. Eve doğru.

Nihayet güneş çıktı! Aster çiçeklerinin solmuş kısımlarını temizlemesi gerekiyor ve haftalardır süren, Pasifik Kuzeybatısı standartlarına göre bile mevsimsiz olan soğuk ve yağışlı hava, bahçe işlerine olan hevesini kırmıştı. Üretken bir şeyler yapma düşüncesiyle gaza daha da basıyor. Belki de akşam yemeğinden önce tüm çiçek yatağını bitirebilir.

Arka bahçeye giderken bir bardak su almak için evin içinden hızla geçiyor ve telesekreterindeki yanıp sönen kırmızı düğmeye basmak için duruyor. O telesekreter sürekli saçmalıklarla dolu, insanlar ona bir şeyler satmaya çalışıyor ama o her zaman ilk iş olarak mesajlarını siliyor. Arka planda yanıp sönen kırmızı bir ışık varken kim nasıl işlev görebilir ki?

İlk kayıt, birinin bağış istediği bir kayıt. *Silin.*

İkinci mesaj açıkça bir dolandırıcılık. Kim bu kadar aptal olup da geri arayıp banka hesap numarasını verir ki? *Silin.*

Üçüncü mesaj bir hata. Boğuk sesler, ardından bir tıklama. Janice Kim'in deyimiyle, yanlışlıkla *yapılan arama* . Telefonları ceplerde taşımanın saçma alışkanlığının bir tehlikesi. *Sil.*

Dördüncü mesaj uzun bir sessizlikle başlıyor. Tova silme tuşuna basmak üzereyken bir kadının sesi duyuluyor. "Tova Sullivan?" Boğazını temizliyor. "Maureen Cochran mı? Charter Village Uzun Süreli Bakım Merkezi'nden?"

Tova'nın su bardağı tezgaha çarptığında şıkırtı sesi çıkarıyor.

“Üzgünüm, size kötü bir haberim var…”

Keskin bir tık sesiyle Tova, makineyi susturmak için düğmeye basar. Artık daha fazla bir şey duymaya ihtiyacı yoktur. Bu, uzun zamandır beklediği bir mesajdır.

Kardeşi Lars.

OceanofPDF.com

Esaretimin 1301. Günü

BEN BUNU BÖYLE YAPIYORUM.

Kafesimin üst kısmına yakın bir yerde, pompanın girdiği camda bir delik var. Pompa gövdesi ile cam arasında, bir dokunaç ucumu geçirebileceğim ve gövdeyi sökebileceğim kadar geniş bir boşluk var. Pompa tankımın içine doğru yüzüyor ve bu boşluğu ortaya çıkarıyor. Boşluk küçük. Yaklaşık iki veya üç insan parmağı genişliğinde.

"Ama bu çok küçük! Sen çok büyüksün," diyeceksiniz.

Bu doğru, ama ben vücudumu geçişe uygun şekilde şekillendirmekte hiç zorlanmıyorum. O kısım kolay.

Akvaryumumun arkasındaki pompa odasına camdan kayarak iniyorum. Şimdi asıl zorluk başlıyor. Zaman daralıyor, diyebilirsiniz. Akvaryumdan çıktıktan sonra on sekiz dakika içinde tekrar suya dalmalıyım, yoksa sonuçlarına katlanırım. On sekiz dakika, su dışında hayatta kalabilirim. Bu bilgi, akvaryumumun yanındaki levhada elbette hiçbir yerde yazmıyor. Bunu kendim belirledim.

Soğuk beton zeminde, pompa odasında kalmayı mı yoksa kapıyı kırmayı mı seçeceğime karar vermeliyim. Her seçeneğin kendi avantajları ve dezavantajları var.

Pompa odasında kalmayı seçersem, en yakın tanklara kolayca ulaşabilirim. Ne yazık ki, bu tankların cazibesi sınırlı. Kurt yılan balıkları, bariz nedenlerden dolayı, kesinlikle bir seçenek değil. O dişler! Pasifik denizanası çok acı; sarı karınlı şerit solucanları lastik gibi. Körfez mavisi midyeler lezzet açısından oldukça sıradan ve deniz hıyarları lezzetli olsa da, irade gücümü kullanmalıyım. Birkaç taneden fazla alırsam, Terry'nin dikkatini faaliyetlerime çekme riskim var.

Alternatif olarak, kapıyı kırmayı seçersem, koridorun ve ana tankın kontrolü bende olur. Daha kapsamlı bir menü. Ama bunun bir bedeli var: İlk olarak, çıkarken kapıyı açma işlemine birkaç dakika ayırmam gerekiyor. Sonra, kapı ağır olduğu ve kendi kendine aralık kalmayacağı için, geri döndüğümde tekrar açmak için birkaç dakika harcamam gerekiyor.

Kapıyı neden desteklemiyorsun?

Elbette.

Bir keresinde kapıyı destekledim. Akvaryumumun altındaki tabureyle. O fazladan birkaç dakikalık özgürlükle, Terry'nin ana akvaryumun kapağının altına bıraktığı bir kova taze halibut parçasını yağmaladım. (Muhtemelen halibut parçaları ertesi sabah köpekbalıkları için kahvaltı olacaktı. Ama bu aptal köpekbalıkları geceyi gündüzden ayırt edemiyorlar. Bundan hiç pişman değilim.)

Bu boş zaman yanılsaması altında, neredeyse keyifli bir akşam geçiriyordum. Belki de esir alındığımdan beri geçirdiğim en keyifli zamandı. Ama döndüğümde, bugüne kadar anlayamadığım bir şey keşfettim: bir hileyle, tabure kapıyı tutamamıştı.

Öğrenilen ders: Desteklenmiş bir kapıya güvenemem.

Açmayı başardığımda, başarısız oluyordum. Sonuçlar tüm şiddetiyle kendini gösteriyordu.

Uzuvlarım yavaş hareket ediyordu ve görüşüm bulanıklaşıyordu. Pelerinim ağırlaştı ve yere doğru sarktı. Bulanıklığın arasından tenimin kahverengi-gri bir renge büründüğünü görebiliyordum.

Pompa odasında sürünerek ilerlerken, zemin artık soğuk değildi. Hiçbir yüzeyde sıcaklık hissedilmiyordu. Bir şekilde, beceriksiz vantuzlarım beni cama doğru sürükledi.

Dokunaçlarımı ve örtümü aralıktan geçirdim. Yarı yolda durdum, yüzeyin üzerinde havada asılı kaldım. Dokunaçlarım tamamen uyuşmuştu, hiçbir his yoktu.

Bir an için bu seçeneği düşündüm. Hiçlik bir şeydi. Hayatın öbür tarafında ne olabilir ki?

Su beni içine çekerken geri döndüm. Gözlerim tankımın tanıdık unsurlarına odaklandı. Pompanın etrafına bir dokunaç doladım ve yerine takarak aradaki boşluğu kapattım. Kolumu çatlaktan içeri sokup gövdeyi yerine vidalarken tenime renk geri geldi. Güçlü ve hızlı bir şekilde kayanın arkasındaki inime doğru yüzerken, manto soğuk suda sürüklendi. Halibut dolu karnım hoş bir şekilde ağrıyordu.

Sonrasında, inimde dinlenirken, üç kalbim de zonkladı. Aptalca bir rahatlamanın donuk nabzı. Ölüm karşısında beklenmedik bir zaferin tetiklediği temel bir içgüdü. Sanırım bu, bir midyenin gagamın şakırtısı altında kuma gömülmüş halinin hissine benziyor. İnsanların deyimiyle, imkansızı başarmak.

Sonuçları... Bu, onları yaşadığım tek olay değil. Özgürlüğümün sınırlarını zorladığım başka durumlar da oldu. Ama o kapıyı açık bırakarak

birkaç dakika daha kazanmaya bir daha asla teşebbüs etmedim.

Terry'nin bu boşluktan haberi olmadığını açıklamama gerek yok sanırım. Bu boşluktan benden başka kimse haberdar değil. Ve bunu böyle tutmak istediğim için, gizliliğiniz için şimdiden teşekkür ederim.

Siz sordunuz, ben cevapladım.

Ben de öyle yapıyorum.

OceanofPDF.com

Welina Mobil Parkı Aşıklar İçindir

Cameron Cassmore, acımasız güneş ışınlarına karşı ön camdan gözlerini kırpıştırdı. Güneş gözlüğünü takmalıydı. Cumartesi sabahı saat dokuz gibi akıl almaz bir saatte, akşamdan kalma haliyle Welina'ya kadar gitmek... ah. Susamış bir halde, Brad'in kamyonetinin bardak tutacağından açık bir kutu alıp bir yudum içti. Berbat bir enerji içeceğiydi. Homurdanarak açık pencereden tükürdü, ağzını gömleğinin koluyla sildi, sonra kutuyu buruşturup boş yolcu koltuğuna fırlattı.

Cameron arabasını ödünç almak istediğinde Brad, gözleri uykulu bir şekilde, "Neyle uğraşmam gerekiyor?" diye sordu. Dün gece Dell's Saloon'da verdikleri efsanevi Moth Sausage deneysel metal konserinden sonra Brad ve Elizabeth'in kanepesinde uyuyakalmıştı.

“Bir sarmaşık,” demişti Cameron. Teyzesi Jeanne'nin panik içindeki telefon görüşmesinden anlaşıldığı kadarıyla, o pislik ev sahibi yine sarmaşıklarından dolayı başını ağrıtıyordu. Son seferinde, ev sahibi onu o sarmaşık yüzünden evden atmakla tehdit etmişti.

"Clematis de neyin nesi?" Brad'in yüzünde yarım bir sırıtış belirdi. "Kulağa biraz müstehcen geliyor."

“Bu bir bitki, aptal!” Cameron, bunun çiçek açan ve sarmaşık şeklinde büyüyen çok yıllık bir bitki olduğunu, düğünçiçeği ailesine ait olduğunu ekleme zahmetine girmemişti. Çin ve Japonya'ya özgü olan bu bitki, Viktorya döneminde Batı Avrupa'ya getirilmiş ve kafeslere tırmanma yeteneği nedeniyle değer görmüştür.

Neden böyle saçma sapan şeyleri hatırlıyor? Keşke beynini tıkayan bu gereksiz bilgilerden arındırabilseydi. Teyze Jeanne'nin karavan parkına giden otoyola girdikten sonra hızlanan Cameron, tüm camları indirip bir sigara yakıyor; bunu artık asla yapmaz, sadece kendini berbat hissettiğinde yapar; ve bu sabah kendini sıcak, buharı tüten bir çöp gibi hissediyor.

Duman camdan dışarı çıkıyor ve Merced Vadisi'nin düz, tozlu tarlalarının üzerinde kayboluyor.

Jeanne Teyze'nin bahçesinde papatyalar esintide sallanıyor . Ayrıca beyaz çiçeklerle dolu kocaman bir çalısı, ışıklı bir tül gibi bir şeyi ve altı adet DD pille çalıştığını bildiği bir su çeşmesi var; çünkü Jeanne Teyze her geldiğinde ondan pilleri değiştirmesine yardım etmesini istiyor gibi görünüyor.

Ve kurbağalar. Her yerde kurbağa var. Çatlaklarında yosun büyüyen küçük çimento kurbağa heykelleri, kurbağa şeklinde saksılar, paslı bir metal kancadan sallanan, vatansever kırmızı, beyaz ve maviye bürünmüş üç sırıtan kurbağanın yer aldığı Amerikan bayrağı desenli rüzgar çorabı.

Mevsimlik kurbağalar.

Eğer Welina Mobil Parkı'nda en güzel bahçe ödülü olsaydı, Jeanne Teyze kesinlikle bu ödüle talip olurdu. Ve kazanırdı da. Ama onun kusursuz bahçesinin garip yanı, Cameron'ın karavanın içinde olduğunu bildiği felaketle tam bir tezat oluşturması.

İş botlarının altında verandadaki basamaklar gıcırdıyor. Sineklikli kapının kolundan bir kağıt parçası çıkıntı yapıyor. Kenarını kaldırıp bakıyor: Welina Mobil Parkı Bingo Şampiyonası'nın bir broşürü. Buruşturup cebine tıkıyor. Jeanne Teyze'nin o saçma sapan şeylere gitmesinin imkanı yok. Buranın tamamı çok berbat. Adı bile. *Welina.* Hawaii dilinde "hoş geldin" anlamına geliyor. Kesinlikle burası Hawaii değil.

Kapı zilini (ki zil elbette kurbağa şeklinde) çalmak üzereyken, karavanın arkasından bağırışlar duyuluyor.

“Şu yaşlı cadı Sissy Baker kendi işine baksa, kimse bu saçma fikirleri ortaya atmazdı, değil mi?” Jeanne Teyze'nin sesi tehdit dolu ve Cameron onu en sevdiği gri sweatshirt'üyle, ellerini fıçı gibi kalçalarına koymuş, kaşlarını çatmış bir şekilde orada dururken hayal edebiliyor. Karavanın yanından geçerken istemsizce gülümsüyor.

“Jeanne, lütfen anlamaya çalış.” Ev sahibinin sesi alçak ve küçümseyiciydi. Jimmy Delmonico. Kesinlikle birinci sınıf bir ukala. “Diğer sakinler yılan ihtimalinden rahatsız. Bunu anlıyorsunuzdur herhalde?”

“Orada yılan yok! Hem sen kimsin de bana çalılarımla ne yapacağımı söylüyorsun?”

"Kurallar var, Jeanne."

Cameron arka bahçeye doğru koşar. Delmonico, gerçekten de o gri sweatshirt'ü giyen Jeanne Teyze'ye öfkeyle bakmaktadır. Yüzü kızarmış bir şekilde, karavanının arkasına bağlı çiti kaplayan yoğun, mumsu sarmaşıkların bir demetini elinde tutmaktadır. Ucuna solmuş yeşil bir tenis topu sıkıştırılmış bastonu, dış cephe kaplamasına yaslanmıştır.

“Cammy!”

Jeanne Teyze, dünyada ona bu şekilde hitap etme hakkına sahip tek kişi.

Koşarak yanına gelir, kadın onu hızlıca kucakladığında gülümser. Her zamanki gibi bayat kahve kokuyordur. Sonra ifadesiz bir yüzle Delmonico'ya döner ve "Sorun ne burada?" diye sorar.

Jeanne teyze bastonunu kapıp suçlayıcı bir şekilde ev sahibine doğrulttu. "Cammy, ona benim sarmaşıklarımda yılan olmadığını söyle! Beni onu söktürmeye çalışıyor. Sissy Baker bir şey gördüğünü söyledi diye. Herkes o yaşlı cadının doğru dürüst göremediğini biliyor."

“Onu duydun. İçeride yılan yok,” diyor Cameron, başını son ziyaretinden beri kalınlaşıp gürleşmiş olan sarmaşık yığınına doğru eğerek. Ne kadar zaman geçti? Bir ay mı?

Delmonico burnunun köprüsünü sıktı. "Seni tekrar görmek de güzel, Cameron."

"Zevk tamamen bana ait."

“Bakın, bu tamamen Welina Mobil Parkı yönetmeliklerinden alınmış bir şey,” diyor Delmonico iç çekerek. “Bir sakin şikayette bulunduğunda, soruşturma yürütmek zorundayım. Bayan Baker bir yılan gördüğünü söyledi. Tam şu bitkinin içinde, sarı gözlerin kendisine baktığını gördüğünü söyledi.”

Cameron alaycı bir şekilde, "Açıkça yalan söylüyor," dedi.

"Elbette," diye tekrarladı Jeanne Teyze, ama ona göz ucuyla şaşkın bir bakış attı.

“Öyle mi?” Delmonico kollarını kavuşturdu. “Bayan Baker yıllardır bu topluluğun bir üyesi.”

“Sissy Baker’s, boklu hamburgerden daha fazla bokla dolu.”

“Cammy!” Jeanne teyze koluna vurarak kullandığı dili azarladı. Alfabe öğrenirken ona “A, göt deliği demektir” diye öğreten kadından böyle bir şey duymak çok ironik.

"Affedersiniz?" Delmonico bardağını suya batırdı.

“Yılanlar göz kırpamaz.” Cameron gözlerini devirdi. “Kırpamazlar. Göz kapakları yok. Araştırın.”

Ev sahibi ağzını açıyor, sonra hızla kapatıyor.

“Dava kapandı. Yılan yok.” Cameron, Delmonico’nun kollarının çapının en az iki katı olan kollarını kavuşturdu. Son zamanlarda spor salonunda pazı antrenmanları çok yoğun geçiyor.

Delmonico gerçekten de ayrılmayı tercih edecek gibi görünüyor. Ayakkabılarını incelerken homurdanıyor: "Eğer bu doğruysa, o yılan gözü olayı... yönetmelikler var. İsterseniz bunun için ilçeyi suçlayın, ama birisi mülklerimden birinde haşere istilası olduğunu bildirdiğinde..."

“Sana söyledim, yılan yok!” Jeanne teyze ellerini havaya kaldırdı. Bastonu çimenlere düştü. “Yeğenimi duydun. Göz kapakları yok! Biliyor musun, sorun ne? Sissy Baker bahçemi kıskanıyor.”

“Şimdi, Jeanne.” Delmonico elini kaldırıyor. “Herkes senin çok güzel bir bahçen olduğunu biliyor.”

“Sissy Baker yalancı, üstelik kör!”

"Durum ne olursa olsun, güvenlik kuralları vardır. Eğer bir şey tehlikeli bir durum yaratıyorsa..."

Cameron ona doğru bir adım atıyor. "Kimsenin tehlikeli bir durum istediğini sanmıyorum." Bu çoğunlukla bir blöf. Cameron kavga etmekten nefret ediyor. Ama şişteki karidesin bunu bilmesine gerek yok.

Komik derecede şaşırmış görünen Delmonico, cebine dokunup telefonunu çıkarıyormuş gibi yaptı. "Hey, özür dilerim. Bunu cevaplamam gerek."

Cameron kıkırdadı. Klasik sahte telefon görüşmesi. Bu adam tam bir berbat.

"Biraz buda şunu, tamam mı Jeanne?" diye bağırdı, çakıllı kaldırımdan yola doğru hızla inerken.

Cameron'ın, merdiven üzerinde dengede dururken teyzesi Jeanne'in titiz talimatlarını dinleyerek, clematis bitkisini budaması neredeyse bir saatini alıyor . *"Şuradan biraz daha." "Hayır, o kadar değil! Soldan biraz buda." "Sağdan demek istedim." "Hayır, soldan demek istedim."* Aşağıda, teyzesi Jeanne kesilen sapları ve mor çiçekleri bir bahçe atık torbasına topluyor.

"Yılanlarla ilgili o şey doğru mu, Cammy?"

“Elbette öyle.” Merdivenden aşağı iniyor.

Jeanne teyze kaşlarını çattı. "Yani, gerçekten de, sarmaşıklarımın arasında yılan yok, değil mi?"

Cameron eldivenlerini çıkarırken ona yan gözle baktı. "Sarmaşıklarınızın arasında yılan gördünüz mü?"

"Şey... hayır?"

"İşte cevabınız."

Jeanne teyze arka kapısını açarken sırıttı ve bastonunun ucuyla bir yığın gazeteyi kenara itti. "Kal ve ziyarete gel canım. Kahve ister misin? Çay? Viski?"

“Viski mi? Ciddi misin?” Saat daha sabah on bile değil. Cameron'ın midesi alkol düşüncesiyle bulanıyor. Kapı çerçevesinin altından eğilip gözlerini kırpıştırıyor, içerideki loş ışığa alışıyor ve mekanın halini görünce rahat bir nefes alıyor. Tabii ki kötü. Ama geçen seferkinden daha kötü değil. Bir süreliğine, çöpler bir sürü azgın tavşan gibi kendi kendine çoğalıyor gibiydi.

"O zaman sade kahve," diyor göz kırparak. "Yaşlanıyorsun Cammy. Bu aralar hiç eğlenceli değil!"

Dün gece çok eğlendiği için homurdanıyor ve Jeanne teyzesi hafifçe eğlenmiş bir şekilde başını sallıyor. Belli ki bu sabah çok zorlandığını anlayabiliyor. Belki de gerçekten yaşlanıyor. Otuz yaş gerçekten de zor bir yaş.

Kadın, minik mutfak tezgahındaki kutu ve kağıt yığınını karıştırarak kahve makinesini arıyor. Cameron, derme çatma küçük masasının neredeyse tamamını kaplayan bir yığın hurdanın üzerinde duran kitabı alıyor; yığının altında bir yerlerde eski bir masaüstü bilgisayar vızıldıyor. Kitap bir aşk romanı, kapağında kaslı, üstsüz bir adamın olduğu türden. Kitabı geri fırlatıyor ve yığılmış hurda yığını halıya dökülüyor.

Ne zaman böyle oldu? Kendi deyimiyle, biriktirme hastalığı yüzünden. Cameron büyürken asla böyle değildi. Bazen Cameron, Modesto'daki eski mahallelerinden, onu büyüttüğü iki odalı evden geçer. O ev her zaman temizdi. Birkaç yıl önce, önceki yazdan kalan tıbbi masrafları ödemek için evi sattı. Meğer Dell's Saloon'un otoparkında bayılmak bir servete mal oluyormuş ve bu Jeanne Teyze'nin suçu bile değilmiş. Şehir dışından gelen birkaç serseri sorun çıkarıyordu ve o da herkesi sakinleştirmeye çalışıyordu. Bir şekilde kafasının yan tarafına bir yumruk yedi ve kaldırıma yığıldı. Ağır bir beyin sarsıntısı, kırık bir kalça, aylarca fizik tedavi ve mesleki terapi. Cameron, ona bakmak için, ilaçlarını hatırlayabilmesi için kanepesinde

yatıp kalkarak ve onu Stockton'daki beyin hasarı uzmanına götürüp getirerek, çıraklığa yol açabilecek iyi bir restorasyon şirketindeki işini bırakmıştı. Her öğleden sonra, postacıyı verandada karşılıyor, fark etmesin diye kapıyı sessizce açıyordu. Zavallı tasarruf hesabı, alacaklıları bir süreliğine oyalıyordu.

Jeanne teyze nihayet evi sattığında, Welina sakinleri için gerekli olan elli iki yaşını yeni doldurmuştu. Cameron'ı hâlâ şaşırtan nedenlerden dolayı, normal bir daire veya benzeri bir şey tutmak yerine, kalan az miktardaki parayla bu karavanı satın alıp buraya taşınmaya karar verdi. Acaba para toplama işi o zaman mı başladı? Bu berbat karavan parkı mı buna sebep oluyor?

Geçen yaz Welina'nın düzenlediği yemekli toplantıdaki yanlış anlaşılmadan beri Sissy Baker'ın kendisine kin beslediğinden hala şikayet eden kadın (Cameron ayrıntıları sormuyor), sehpanın üzerine iki sıcak kupa bırakıyor ve Cameron'a kanepede yanına oturmasını işaret ediyor.

“İşler nasıl gidiyor?”

Cameron omuz silkti.

"Yine işten kovuldun, değil mi?"

Cevap vermiyor.

Jeanne Teyze'nin gözleri kısıldı. "Cammy! Biliyorsun, o projeye seni almak için ilçe ofisinde torpil yaptım." Jeanne Teyze hâlâ ilçe ofisinde resepsiyonda yarı zamanlı çalışıyor. Yıllardır orada. Elbette herkesi tanıyor. Ve evet, proje büyük bir projeydi. Şehrin dışındaki bir ofis kompleksi. Yine de önemli değildi: ikinci gününde sadece on dakika geç kaldı ve o pislik ustabaşı ona işi bırakmasını söyledi. Ustabaşının empati yeteneğinin sıfır olması Cameron'ın suçu muydu?

"Senden herhangi bir torpil yapmanı istemedim ki," diye mırıldanıyor, sonra da olanları açıklıyor.

“Yani işleri berbat ettin. Hem de fena halde. Şimdi ne olacak?”

Cameron'ın dudakları büzülür. Jeanne Teyze onun tarafında olmalıydı. Aralarında gergin bir sessizlik oluşur; kahvesinden bir yudum alır. Kupa, parlak kırmızı harflerle yazılmış dans eden çizgi film kurbağalarıyla kaplıdır: KURBAĞALARI KİM SERBEST BIRAKTI? Başını sallar ve konuyu değiştirmeye çalışır. "Yeni bayrağını beğendim. Dışarıdaki."

“Öyle mi?” Yüzü hafifçe aydınlandı. “Onu kataloglardan birinden aldım. Postayla sipariş ettim.”

Cameron şaşırmamış bir şekilde başını salladı.

"Katie nasıl?" diye soruyor.

“Katie iyi,” diyor Cameron, sesi neşeli. Aslında, kız arkadaşını dün sabah işe giderken öpüp vedalaştığından beri görmemişti. Katie, Moth Sausage'ın konserine gelecekti ama görünüşe göre çok yorgun olduğu için gelememişti, sonra da Cameron planladığından daha geç saatlere kadar dışarıda kalıp Brad'in evinde kalmıştı. Ama tabii ki, Katie iyi. Katie, asla başı belaya girmeyen, her zaman iyi olan bir kız tipi.

"Senin için iyi bir seçim."

"Evet, o harika."

"Tek istediğim senin mutlu olman."

"Mutluyum."

"İki günden fazla bir süre aynı işte kalabilmek güzel olurdu."

Harika, yine mi bu. Cameron kaşlarını çatarak elini yüzüne sürdü. Gözleri zonkluyordu. Sanırım biraz su içmeliydi.

“Çok zekisin Cammy. Çok çok zekisin...”

Koltuktan kalkıp pencereden dışarı baktı. Uzun bir süre sonra, "Biliyorsun, zeki oldukları için öyle kolay kolay maaş almıyorlar," dedi.

“Senin için öyle olmalı.” Koltuğun yanındaki boşluğa elini vurarak işaret ediyor ve Cameron, zonklayan başını omzuna yaslayarak oturuyor. Jeanne Teyzesini seviyor, elbette seviyor. Ama o bunu anlamıyor.

Ailede hiç kimse Cameron'ın zekasını nereden aldığını bilmiyor. Ve "aile" derken, kendisini ve Jeanne Teyze'yi kastediyor. Bütün ailesi bu.

Annesinin yüzünü zar zor hatırlıyor. Teyzesi Jeanne, ona hafta sonunu teyzesinde geçirmek için çantasını toplaması söylendikten sonra onu annesinin dairesinden almaya geldiğinde dokuz yaşındaydı. Bu kendi başına alışılmadık bir durum değildi. Sık sık orada geceyi geçirirdi. Ama bu sefer annesi onu almaya gelmedi. Annesinin ona veda ederken sarıldığını, gözyaşlarının makyajını mürekkep gibi izlerle yüzünden aşağı akıttığını hatırlıyor. Kollarının kemikli olduğunu da net bir şekilde hatırlıyor.

Hafta sonu bir haftaya, sonra bir aya, sonra da bir yıla dönüştü.

Jeanne teyzesinin dağınık antika dolabının bir yerinde, annesinin çocukken topladığı bu küçük seramik biblolar var. Kalp, yıldız, hayvan şeklinde. Bazılarının üzerine annesinin adı kazınmış: DAPHNE ANN CASSMORE . Jeanne teyzesi ara sıra ona bunları isteyip istemediğini soruyor ve her seferinde hayır diyor. Annesi yeterince temiz olup da onun annesi olamamışken, neden onun eski ıvır zıvırlarını istesin ki?

En azından Cameron, felaket genini kimden miras aldığını biliyor.

Jeanne teyze mahkemeye tek velayet başvurusunda bulundu ve bu başvuru itirazsız kabul edildi. Sosyal hizmet görevlisinin alçak sesle, Cameron'ın "sisteme girmektense" ailesinin yanında olmasının çok daha iyi olduğunu söylediğini hatırlıyor.

Daphne'den on yaş büyük olan Jeanne teyze hiç evlenmedi ve kendi çocuğu olmadı. Cameron'ı her zaman sahip olmayı hiç beklemediği bir nimet olarak adlandırırdı.

Jeanne teyzesiyle çocukluğu güzel geçti. Arkadaşlarının annelerine hiç benzemiyordu. İlkokul geçit törenine Bart Simpson kılığına girdiği yıl, teyzesinin kendi yaptığı Marge Simpson kostümüyle gelmesini kim unutabilir ki? Ama bir şekilde işe yaramıştı.

Cameron okulda oldukça başarılıydı. Orada Elizabeth'le, sonra da Brad'le tanıştı. İnsanların bazen onun gibi bir çocuk için şaşırtıcı derecede uyumlu olduğunu söylediğini duyuyordu.

Peki ya babası? Cameron zekasını ondan almış olabilir.

Babası söz konusu olduğunda her şey mümkün olabilir. Ne kendisi ne de Jeanne Teyze babasının kim olduğuna dair hiçbir fikre sahip değil. Cameron çocukken, bebek yapmanın nasıl işlediğini ve en azından bir sperm donörüne duyulan ihtiyacı anlamadan önce, babasının olmadığını düşünürdü.

"Annenin takıldığı çevreyi bildiğim kadarıyla, ondan uzak durman muhtemelen daha iyi olurdu," diyor Jeanne teyze konu açıldığında hep. Ama Cameron bundan hep şüphe duydu. Annesinin doğduğunda temiz olduğundan emindi. Parkta onu bebek salıncağında sallarken çekilmiş fotoğraflarını görmüştü; saçları yumuşak kahverengi bukleler halindeydi. Cameron, uyuşturucu kullanımının ve sorunların sonradan geldiğinden emindi.

Onun sayesinde geldim.

Jeanne teyze ayağa kalkmaya başladı. "Biraz daha kahve ister misin canım?"

"Sen otur, ben getiririm," diyor baş ağrısını silkeleyerek. Dağınıklığın arasından mutfağa doğru ilerliyor.

Adam iki taze fincan kahve doldururken, Jeanne teyze kanepeden sesleniyor: "Elizabeth Burnett nasıl? Yaz sonuna doğru doğum yapacak, değil mi? Birkaç gün önce annesiyle benzin istasyonunda karşılaştım ama pek sohbet etme fırsatımız olmadı."

“Evet, doğum yapmak üzere. Ama iyi durumda. O da Brad de iyi durumda.” Cameron kahvesine krema dökerken krema beyaz çizgiler halinde etrafa saçılıyor.

"O her zaman çok tatlı bir kızdı. Brad'i sana tercih etmesinin nedenini hiç anlamadım."

“Jeanne Teyze!” diye inledi Cameron. Bunu milyon kere anlatmış olmalıydı; Elizabeth'le asla böyle olmamıştı.

"Şey, sadece söylüyorum."

Cameron, Brad ve Elizabeth çocukluklarından beri en iyi arkadaşlardı: üç silahşör. Şimdi ise, bir şekilde, diğer ikisi evlendi ve bir bebek bekliyorlar. Cameron, bebeğin Brad ve Elizabeth'in üçüncü tekerleği olarak yerini alacağının farkında.

“Madem öyle, ben artık gitmeliyim. Brad'in kamyonunu öğle yemeğine kadar geri alması gerekiyor.”

“Ah! Gitmeden önce bir şey daha.” Jeanne teyze zorlukla bastonunu kullanarak koltuktan kalktı. Cameron yardım etmeye çalıştı ama Jeanne onu eliyle uzaklaştırdı.

Sanki on yıldır diğer odadaki dağınıklığın arasında dolanıyor. Bu sırada adam, masadaki kağıt yığınını karıştırmaktan kendini alamıyor. Eski bir elektrik faturası (şükürler olsun ki ödenmiş), *TV Guide'dan* yırtılmış bir sayfa (hala yayınlıyorlar mı?), ve kasabadaki eczanenin acil kliniğinden taburcu kağıtları, en üst sayfaya zımbalanmış bir reçete formu. Kahretsin, kişisel şeyler. Ama reçeteyi gömmeden önce, yanaklarını bembeyaz eden bir şey görüyor. Bu doğru olamaz.

Jeanne Teyze? Klamidya?

Bastonu oturma odasına doğru gürültüyle inler. Cameron her şeyi geri itmeye çalışır, ancak dehşet içinde tüm yığın devrilir ve elinde sadece senaryo kalır. Sanki kağıdın kendisi enfeksiyon kapmış gibi, parmak uçlarında sallandırır. Kırtasiye malzemelerinden bulaşan bir hastalık.

“Ha, o mu?” Omuz silkerek, umursamaz bir tavırla, “Parkta dolaşıyor işte.” dedi.

Cameron'ın içi alt üst oldu. Yutkundu ve "Şaka değil bu iş, Jeanne Teyze. Tedavi edildiğine sevindim," dedi.

“Elbette yaptım.”

"Ve belki de, eee, korunma yöntemleri kullanmaya başlasak iyi olur?" Gerçekten bu konuşmayı mı yapıyor?

"Ben kauçuktan yanayım, ama Wally Perkins, o..."

"Durun. Sorduğum için özür dilerim."

Kadın kıkırdadı. "Gizlice araştırma yaptığın için hak ettin."

"Anlaşıldı."

“Neyse. Bu.” Terliğiyle, Cameron'ın ayaklarının dibinde fark etmediği bir kutuyu dürttü. “Annenin bazı eşyaları. İsteyebileceğini düşündüm.”

Cameron ayağa kalktı. Kutuyu ikinci kez incelemeden, "Teşekkürler, gerek yok," dedi.

OceanofPDF.com

Esaretimin 1302. Günü

Şu anki kilom altmış pound. Ben *iri bir adamım.*

Her zamanki gibi, muayenem kovayla başladı. Dr. Santiago tankımın kapağını açtı ve büyük sarı kovayı kenarına kadar kaldırdı. İçinde yedi adet deniz tarağı vardı. Dr. Santiago, ağ ile mantomu tankın kenarından dürttü, ama gereksiz yere. Taze deniz tarakları için seve seve içeri girerdim.

Anestezi tatlı bir şekilde derimden sızdı. Uzuvlarım hareketsiz kaldı. Gözlerim kapandı.

Kovayla ilk karşılaşmam çok uzun zaman önceydi. Esaretimin otuz üçüncü gününde. O zamanlar bu hissi ürkütücü bulmuştum. Ama zamanla kovadan keyif almaya başladım. Kovayla birlikte gelen şey, çoğu açıdan her şey olma halinden daha hoş olan, tam bir hiçlik hissi.

Kollarım beton zeminde sürünürken Doktor Santiago beni masaya taşıdı. Beni plastik terazinin üzerine katladı. Şaşkınlıkla, "Vay canına, kocaman çocuk!" dedi.

"Ne kadar?" dedi Terry, her zaman uskumru kokan iri kahverengi elleriyle beni dürterek.

"Geçen aya göre üç kilo almış," diye yanıtladı Doktor Santiago. "Diyetinde bir değişiklik mi oldu?"

"Bildiğim kadarıyla öyle bir şey yok, ama tekrar kontrol edebilirim," dedi Terry.

"Lütfen yapın. Bu tür bir kazanç, en hafif tabirle, anormal."

Ne diyebilirim ki? Sonuçta ben özel biriyim.

OceanofPDF.com

Haziran Kasveti

Bu akşam Shop-Way'de yeni bir çocuk kasiyer olarak çalışıyor.

Tova, Will'in çilek ve marmelat reçellerini market poşetine yan yana koyarken dudaklarını büzdü. Geri kalanları da poşete koyarken reçeller uğursuz bir şekilde birbirine çarptı: kahve çekirdekleri, yeşil üzümler, dondurulmuş bezelyeler, ayı şeklinde bir şişe bal ve bir kutu mendil. Yumuşak, losyon kıvamında olanlardan. Pahalı olanlardan. Tova, Will hastanedeyken mendillerin zımpara kağıdı gibi sert olduğu zamanlardan beri bu mendillerden alıyormuş. Şimdi ise daha uygun fiyatlı markaya geçmek için çok alışmış durumda.

Tova sadakat kartını uzatırken Ethan Mack, "Bunu görmeme pek gerek yok canım," diyor. Kasiyer, İskoç aksanıyla konuşan, geveze bir adam ve aynı zamanda dükkanın sahibi. Yaşlı şakağına nasırlı parmağıyla vuruyor ve sırıtıyor. "Hepsi burada; kapıdan girer girmez numaranı sisteme girdim bile."

"Teşekkür ederim, Ethan."

"Her zaman." Ona bir fiş uzattı ve hafifçe çarpık ama nazik gülümsemesini sergiledi.

Tova, promosyonun doğru uygulandığından emin olmak için fişi taradı. İşte orada: bir alana bir yarı fiyatına. Şüphe etmemeliydi: Ethan işini sıkı tutuyordu. Şehre taşınıp birkaç yıl önce dükkanı satın aldığından beri Shop-Way çok gelişmişti. Yeni çırağı doğru paketleme tekniği konusunda eğitmesi uzun sürmezdi. Fişi çantasına koydu.

“Ne biçim Haziran işte, değil mi?” Ethan arkaya yaslanıp kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. Akşam saat onu geçmişti: kasalar boştu ve yeni gelen çocuk şarküteri tezgahının yanındaki banka çekilmişti.

"Hafif yağmurlu," diye onaylıyor Tova.

"Beni tanıyorsun, sevgilim. Koca bir ördek gibiyim. Üzerimden kayıp gider. Ama güneşin nasıl göründüğünü unutmuş olsam da, lanet olsun

bana."

"Evet, peki."

Ethan, fiş yığınlarını düzgün beyaz bloklar haline getirirken, gözleri bileğindeki yuvarlak vantuz izinde, ahtapotun onu oradan yakalamasından bu yana geçen günlerde neredeyse hiç solmamış morumsu morlukta oyalanıyor. Boğazını temizledi. "Tova, kardeşinin vefatını duyduğuma çok üzüldüm."

Tova başını öne eğdi ama hiçbir şey söylemedi.

Şöyle devam ediyor: "Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa, sadece söylemeniz yeterli."

Kadın onun gözlerine bakıyor. Ethan'ı yıllardır tanıyor ve adam dedikodudan kaçınmak için özel bir çaba sarf etmiyor. Tova, altmışlı yaşlarında olup da dedikodudan bu kadar zevk alan bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Bu yüzden, onunla kardeşi arasındaki soğukluğun farkında olduğundan emindi. Tova ölçülü bir ses tonuyla, "Lars'la yakın değildik," diyor.

Tova ve Lars hiç yakın olmuşlar mıydı? Tova, bir zamanlar yakın olduklarından emindi. Çocukken: kesinlikle. Genç yetişkinliklerinde: çoğunlukla. Lars, Tova ve Will'in düğününde, ikisi de gri takım elbiseler içinde, Will'in yanında durmuştu. Resepsiyonda Lars, herkesin gözlerini yaşartan, hatta soğukkanlı babalarının bile gözlerini yaşartan güzel bir konuşma yapmıştı. Yıllar sonra, Tova ve Will her yılbaşı gecesini Ballard'daki Lars'ın evinde pirinç pudingi yiyerek ve gece yarısı kadeh tokuşturarak geçirirken, küçük Erik kanepede örgü bir battaniyenin altında uyuyordu.

Ama Erik öldükten sonra işler değişmeye başladı. Ara sıra, Knit-Wits'lerden biri Tova'ya Lars ile arasında ne olduğunu soruyor ve Tova *aslında hiçbir şey olmadığını* söylüyor ve bu doğru. Her şey yavaş yavaş oldu. Büyük bir tartışma, yumruklaşma veya bağırma olmadı. Bir yılbaşı gecesi, Lars Tova'yı aradı ve Denise ile başka planları olduğunu söyledi. Denise, bir süreliğine de olsa karısıydı. Akşam yemeğine geldiklerinde, Tova sabun köpüğünün içinde dirseklerine kadar batmışken Denise mutfak lavabosunun etrafında dolaşmayı severdi ve Tova'nın *konuşmaya* ihtiyacı olursa *orada* olduğunu ısrarla söylerdi. Tova rahatsızlığını dile getirdiğinde Lars , *"Onu iyi tanımıyor olsan bile, seni önemsemesi suç değil* ," dedi.

O sönük yılbaşı kutlamasının ardından, atlanan bir Paskalya yemeği, iptal edilen bir doğum günü partisi, planlama aşamasında bir türlü *bir araya*

gelemeyen bir Noel buluşması geldi. Yıllar on yıllara dönüştü, kardeşler yabancılaştı.

Ethan, yazar kasanın çekmecesinde sallanan küçük gümüş anahtarla oynuyor. Yumuşak bir sesle, "Yine de aile ailedir," diyor. Yüzünü buruşturarak, sakar bedenini yazar kasanın yanındaki döner sandalyeye bırakıyor. Tova, sandalyenin sırt ağrısına iyi geldiğini biliyor. Elbette aradığı türden bir dedikodu değil bu, ama bazen insan ister istemez kulak misafiri oluyor. Örgücüler bu tür şeylerden bahsetmeyi severler.

Tova iç çekti. *Aile ailedir.* Ethan'ın iyi niyetli olduğunu biliyordu ama ne kadar saçma bir sözdü bu. Tabii ki aile ailedir; başka ne olabilirdi ki? Lars hayatta kalan son akrabasıydı. Yıllardır konuşmamış olsa bile, yine de aileden sayılırdı.

"Gitmem gerek," diye yanıtlıyor sonunda. "Ayaklarım işten dolayı çok ağrıyor."

“Evet! Akvaryum işin.” Ethan konunun değişmesinden memnun görünüyordu. “Tarak midyelerine benden selam söyle.”

Tova ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Onlara selam söyleyeceğim."

“Şuradaki, deniz ürünleri reyonundaki kuzenlerine kıyasla ne kadar lüks bir hayat yaşadıklarını onlara anlatın.” Ethan, mağazanın arka tarafındaki, birkaç yerel av ürünü istisnası dışında çoğunlukla önceden dondurulmuş deniz ürünleri satan taze deniz ürünleri reyonuna doğru başını salladı. Şaşkın bir ifadeyle dirseklerini kasaya dayadı.

Tova'nın yanakları kızardı, onun şakasını bir an geç fark etmişti. Soğuk dolaptaki o deniz tarağı, saydam beyaz yuvarlaklar... en azından Sowell Bay, *ahtapot* satan bir bakkal dükkanını destekleyecek kadar büyük bir taşra kasabası değil. Alışveriş poşetini kaldırdı. Tahmin edileceği gibi, içindekiler bir uca doğru kaydı ve reçel kavanozları tekrar şangırdadı.

Bazen işleri yapmanın tek bir doğru yolu vardır.

Tova, şarküteri tezgahına yığılmış, telefonuyla meşgul olan yeni poşetleme elemanına sert bir bakış attıktan sonra poşeti yere koydu ve reçeli üzümlerin diğer tarafına taşıdı. Zaten en başından beri böyle yapılması gerekiyordu.

Ethan onun bakışlarını takip etti. Sonra ayağa kalktı ve sertçe, "Tanner! Süt ürünleri reyonunu doldurmaya ne oldu?" diye bağırdı.

Çocuk telefonunu cebine sokup mağazanın arka tarafına doğru hızla uzaklaştı.

Tova, Ethan'ın kendinden ne kadar memnun göründüğüne gizlice gülümsüyor. Ethan bunu fark edince, çoğunlukla beyaz olan ama hafif kızıl bir tonu da barındıran kısa, ince sakalını eliyle düzeltiyor. Yakında, tatillerin beklentisiyle sakalını uzatacak. Ethan Mack, çok inandırıcı bir İskoç Noel Baba rolü oynuyor. Aralık ayının her Cumartesi günü, topluluk merkezinde polyester bir kostümle bir sandalyeye oturup kasabanın çocuklarıyla ve ara sıra bir iki küçük köpekle fotoğraf çektiriyor. Janice, Rolo'yu her yıl Noel Baba'yı ziyaret etmeye getiriyor.

"Çocukların zaman zaman biraz yönlendirmeye ihtiyaçları oluyor," diyor Ethan. "Gerçi sanırım hepimizin ihtiyacı var."

“Sanırım öyle.” Tova tekrar market poşetini alıp kapıya doğru döndü.

“Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa…”

"Teşekkür ederim, Ethan. Minnettarım."

"Şimdi dikkatli sür, canım," diye sesleniyor zil sesi duyulurken.

Evde, Tova spor ayakkabılarının bağcıklarını çözüyor ve televizyonu dördüncü kanala ayarlıyor. Saat on bir haberleri ancak dördüncü kanalda katlanılabilir. Craig Moreno, Carla Ketchum ve meteorolog Joan Jennison. Yedinci kanal magazin saçmalığı, on üçüncü kanaldaki o kendini beğenmiş Foster Wallace'ı kim izleyebilir ki? Dördüncü kanal tek mantıklı seçenek.

Dizinin jingle'ı mutfağa kadar geliyor, Tova marketten aldığı yiyecekleri boşaltıyor. Çok fazla bir şey almamıştı; buzdolabı zaten son birkaç gündür Lars'ın ölümünden dolayı onu teselli etmek isteyen Örgücüler ve diğer iyi niyetli kişiler tarafından verandasına bırakılan yemeklerle doluydu.

"Aman Tanrım," diyor, eğilip tıka basa dolu buzdolabının içinde eşyaları karıştırırken, Mary Ann'in dün getirdiği kocaman bir tepsi jambonlu ve peynirli gratenin arasında üzümleri için yer açmaya çalışıyor.

Bir tırmalama sesi onu ürküttü. Hemen doğruldu.

Verandadan geliyor ses. Yine mi güveç? Hem de bu saatte. Televizyonda hayat sigortası reklamı yankılanırken, oturma odasının yanından geçiyor. Marketten aldığı yiyecekleri içeri taşıdığı için ön kapı hala açık, bu yüzden kapı paspasında bir şey görmeyi umarak sineklikli kapıdan gözlerini kısarak bakıyor, ama kapı boş. Ve araba yolunda da araba yok.

Kapıyı açarken gıcırdadı. "Merhaba?"

Daha fazla tırmalama sesi. Rakun mu? Fare mi?

"Kim var orada?"

Sarı gözler. Ardından sitem dolu bir miyavlama.

Tova tutmak istemediği nefesini bıraktı. Mahallede başıboş kediler dolaşıyordu ama o, şimdi verandasının basamağında tahtında oturan bir kral gibi duran bu gri kediyi daha önce hiç görmemişti. Kedi gözlerini kırpıştırdı ve ona dik dik baktı.

“Peki?” Kaşlarını çatarak elini salladı. “Defol git!”

Kedi başını yana eğiyor.

"Defol git!" dedim.

Kedi esniyor.

Tova ellerini beline koyar ve kedi yavaşça yanına gelir, incecik vücudunu ayaklarının arasına dolar. Tova, kedinin kaburgalarının her bir dişini ayak bileği kemiğine değdirebilir.

Dilini şaklattı. "Şey, bende jambon graten var. Size uygun olur mu?"

Kedinin mırıltısı tiz bir tınıya sahip. Çaresizce.

“Pekala o zaman. Ama eğer seni çiçek tarhlarımı kedi tuvaleti olarak kullanırken yakalarsam...” Tova, kedi diye adlandırmaya karar verdiği kediyi, sineklik arasından bakarken bırakarak kapıdan içeri süzülür.

Dolu bir tabakla geri döndükten sonra, Tova verandadaki salıncakta oturup Cat'in soğuk jambon, peynir ve patatesi iştahla yediğini izler. Tova daha sonra tabağı Mary Ann'e geri verdiğinde, kimin yediğinden bahsetmez.

"İsraf olmasına üzülüyorum, bu yüzden paylaşmaktan memnunum," diye içini döküyor Cat'e. Ve bunu gerçekten kastediyor. Arkadaşları onun ne kadar yemek yiyebileceğini düşünüyor acaba? Tova, sabah Cat'in tabağını almayı aklına not ediyor ve kapıyı arkasından kapatarak içeri giriyor.

Çalışma odasından, reklam arasından dönen haberlerin sesi geliyor. "Carla, Seattle'da biraz yaz havası için sabırsızlanıyorum," diyor Craig Moreno gülerek.

“Hazırım, Craig!” Carla Ketchum’un gülüşü boğuk. Ardından, kolunu masaya yaslayıp kameraya gülümseyecek ve sonra sunucu arkadaşına dönecek. Mavi giyecek, çünkü kendisine en çok yakışan renk olduğuna inanıyor gibi görünüyor. Ve bugün yağmur yağdığı için, sarı saçları bob kesim yerine dalgalı olacak. Tabii ki, Tova bunların hiçbirini mutfaktan göremiyor, ama emin.

"Joan'ın bu konuda ne diyeceğini göreceğiz. Aradan sonra!"

Şimdi kamera tekrar Craig Moreno'ya dönecek. Joan'ın adını söylerken sesi biraz yükselecek. Bu birkaç hafta önce başladı. Muhtemelen o ve hava

durumu sunucusu ilişkiye başladıkları zamandan beri.

Tova hava tahminini dinlemek için kalmıyor. Zaten gerek de yok; hava bulutlu ve çiseleyecek. Haziranın kasvetli havası işte.

OceanofPDF.com

Bir Kızı Kovalamak

Son zamanlarda biraz güneşe ihtiyacı **olsa da** , Ethan Mack sisli gecelerden rahatsız olmuyor. Sokak lambalarının etrafında haleler oluşuyor; sisin içinde bir yerlerde feribot düdüğü çalıyor. Gece yarısı soğuğu yakasından aşağı sızarken, Shop-Way'in önündeki bankta oturmuş piposunu tüttürüyor.

Aslında bu yasak. El kitabına göre, Shop-Way çalışanları sigara molaları için mesaiyi bitirmek zorundalar. Tabii ki, bu el kitabını Ethan'ın kendisi yazdı, ancak yine de kuralların üstüne çıkmaya çalışmıyor. Ama burada sadece o ve Tanner var ve çocuk arkada, hiçbir şeyden habersiz bekliyor.

Tova'nın geceleyin dışarı çıkışını izlemek her zaman sinirlerini bozuyordu. Polis telsizine göre, geceleri yollarda her zaman deliler vardı. Neden alışverişini bu kadar geç saatte yapmak zorundaydı ki?

Akşamları geç saatlerde gelmeye başlamasının üzerinden neredeyse iki yıl geçti. Ethan da vardiyasına başlamadan önce pazen yakasını ütülemeye, kendini biraz daha derli toplu göstermeye, daha düzgün görünmeye çalışmaya başlayalı da neredeyse iki yıl oldu.

Piponun sıcaklığını göğsüne çekiyor, sonra nefesini veriyor. Duman sisin içinde kayboluyor.

Sis, Ethan'a memleketini hatırlatıyor: İskoçya'nın batısındaki Jura Boğazı'nda bulunan Kilberry'yi. Kırk yıldır Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyor olsa da, hâlâ memleketi orası. Kırk yıl önce Kennacraig'deki liman işçiliği işini bırakıp bavulunu toplamıştı. Kırk yıl önce bir kıza aşık olmuştu.

Cindy ile işler ters gitmişti. Plan baştan beri saçmaydı; tatile çıkan bir Amerikalı ile birlikte yaşamak, birikimlerini Heathrow'dan JFK'ye uçak biletine harcamak. Küçük oval pencereden koridorların nasıl gittikçe daraldığını hâlâ hatırlıyor.

Tanner, koyun kılığındaki kafasını kapıdan dışarı uzatır. Ethan'ın kuralı çiğnediğini fark ettiyse de belli etmez. Çocuk pek zeki sayılmaz. "Bütün çözülmemiş vakayı ben mi çözmeliyim?" der.

"Elbette. Sence sana ne için para ödüyorum?"

Tanner homurdanarak içeri geri döndü. Ethan başını salladı. Şimdiki çocuklar işte.

Yetmişli yıllarda New York şehri kasvetli bir yerdi ve çok geçmeden Ethan ve Cindy'nin daha büyük planları oldu. Cindy, Brooklyn'deki dairesini boşaltıp eski bir Volkswagen minibüs aldı ve onunla ülke çapında bir yolculuğa çıktılar; bu yolculuk Ethan'ı hayrete düşürdü. Pensilvanya, Indiana, Nebraska, Nevada. Bunlardan herhangi biri İskoçya'nın tamamını içine alabilirdi.

Denize tekrar ulaştıklarında Ethan rahatlamıştı. Haftalarca Kuzey Kaliforniya kıyılarında, dev sekoyaların gölgesinde seviştikten sonra, Pasifik Kıyı Otoyolu boyunca kuzeye doğru yol aldılar. Oregon sınırına yakın bir yerdeki derme çatma bir şapelde, Ethan ve Cindy evlendiler.

Haftalar sonra, Washington eyaletinin Aberdeen şehrinde, minibüsün şanzımanı nihayet bozuldu. Ethan uğraştı ama araç çalışmaz hale geldi. Ve sabahleyin Cindy de ortadan kaybolmuştu.

Ve olay böylece sona erdi.

Aberdeen, Ethan'a çok yakıştı. İskoçya'nın kuzey kıyısındaki aynı adı taşıyan kasabayı daha önce hiç ziyaret etmemişti, ama tanıdık geliyordu. Alçak, gri gökyüzü. Sert, çalışkan insanlar. Liman işçisi olarak işe girdi. Bir pansiyonda yatak buldu. Sabah erkenden çayını içerken, sisin gemi direklerinin üzerinden geçişini izledi.

Sendika ona iyi davrandı ve elli beş yaşında mütevazı bir emekli maaşıyla emekli etti. İstemeyerek de olsa, yıllarca teknelere kütük yüklemekten sonra sırtını yeniden şekillendirmek için ihtiyaç duyduğu fizyoterapistlere ulaşmak amacıyla şehre daha yakın, iç kesimlere taşındı. Ancak emeklilik onu huzursuz etti. Shop-Way'de doldurulması gereken bir vardiya vardı ve kasaya ergonomik bir sandalye koymaktan memnuniyet duyuyorlardı. O ise daha da iyisini yaptı, birikimlerini topladı ve dükkanı satın aldı.

Şimdi, on yıl sonra, hâlâ paraya ihtiyacı yok, en azından tam olarak değil. Sendika emekli maaşı kirayı, yiyeceği, kamyonunun yakıtını karşılıyor. Ama dükkandan elde ettiği azıcık kar, koleksiyonu için yeni

plaklar almasına ve arada sırada güzel bir şişe viski içmesine yetiyor. Gerçek Islay viskisi, Highlands'ın kalitesiz viskilerinden değil.

Bir araba park alanına girerken farlar kaygan kaldırımda yanıp sönüyor. Ethan piposunu söndürüyor ve ön kapıdan içeri geri giriyor.

Genç bir adam ve kadın sendeleyerek içeri girerken, adam kasada bekliyor; kolları o kadar sıkı kenetlenmiş ki tek bir kişi gibi hareket ediyorlar. Koridorlarda ping-pong oynar gibi ilerliyorlar, cips ve gazoz raflarına çarpıp sekerek kıkırdıyorlar. Kasada banka kartıyla uğraşıyorlar. Hızla yola çıkıyorlar, giderken ön camları beyaz bir ışıkla aydınlatıyorlar.

Ahmaklar. Birilerini öldürecekler. Ethan'ın kız kardeşi Mariah gibi, henüz on yaşındayken bir kamyonun çarpması sonucu ölen birini. Bardan dönen balıkçıları. *Dünya ahmaklarla dolu.*

Tova'nın hatchback arabasının o yolda olması düşüncesi Ethan'ı mide bulandırıyor. Keşke evinin önünden geçip arabasının orada park halinde olduğundan emin olabilseydi. Belki farları açık olurdu.

Ama hayır. Bir keresinde bir kıza aşık olurken kendini mahvetmişti.

OceanofPDF.com

Esaretimin 1306. Günü

Sır saklamakta çok iyiyim.

"Başka seçeneğim yok diyebilirsiniz. Kime anlatacağım ki? Seçeneklerim çok kısıtlı."

Diğer mahkumlarla iletişim kurabildiğim kadarıyla, o sıkıcı konuşmalar nadiren çabaya değer. Kaba zihinler, ilkel sinir sistemleri. Hayatta kalmak için programlanmışlar ve belki de bu işlevde uzmanlar, ama buradaki hiçbir canlı benimki gibi bir zekaya sahip değil.

Yalnızlık çok fazla. Belki de sırlarımı paylaşabileceğim biri olsaydı bu kadar yalnız hissetmezdim.

Sırlar her yerde. Bazı insanlar sırlarla dolu. Nasıl patlamazlar? Bu, insan türünün bir özelliği gibi görünüyor: berbat iletişim becerileri. Elbette diğer türlerin de çok daha iyi olduğunu söyleyemeyiz, ama bir ringa balığı bile ait olduğu sürünün hangi yöne döndüğünü anlayıp ona göre hareket edebilir. İnsanlar neden milyonlarca kelimelerini birbirlerine ne istediklerini söylemek için kullanamıyorlar?

Deniz de sır saklamakta çok iyidir.

Özellikle birini, denizin dibinden çıkardığım bu parçayı, hâlâ yanımda taşıyorum.

OceanofPDF.com

Yavru engerek yılanları özellikle ölümcüldür.

Kutu , üç gün boyunca Cameron'ın mutfak tezgahında, dokunulmadan durdu.

Jeanne teyze onu kendi elleriyle karavanın içinden çıkarmıştı. *"İstersen at, ama en azından önce bir göz at* ," demişti. *"Aile önemlidir."*

Cameron gözlerini devirdi. *Aile işte.* Ama o kadın gerçekten istediğini elde etmek istiyorsa, tartışmanın bir anlamı yok. Bu yüzden kutu onunla birlikte eve gitti. Şimdi Cameron, koltuktan kutuya bakıyor ve *SportsCenter'ı* kapatıp içine bir göz atmayı düşünüyor. Belki içinde rehinciye götürebileceği bir şey vardır. Katie'nin Temmuz ayı kirasının yarısına yakında ihtiyacı olacak.

Belki öğle yemeğinden sonra.

O beklerken mikrodalga fırın vızıldıyor ve erişte kabını döndürüyor. Manyetik radyasyonla pişirme, yiyecek moleküllerinin birbirini parçalamasına neden olma: Bu şeyleri kim icat ediyor, nasıl pazarlayacağını kim buluyor? O adam her kimse, muhtemelen bir yerlerde çıplak bir şekilde para yığınının içinde yüzüyor, etrafı süper modellerle çevrili. Hayat adil değil.

Ding.

Cameron, dumanı tüten fincanı alıp, dökülmemesine dikkat ederek kanepeye doğru götürürken, apartman kapısı gıcırtıyla açılır ve onu irkilttirir.

"Kahretsin!" Kaynar sıvı eline döküldü.

“Cam! İyi misin?” Katie iş çantasını yere bırakıp koşarak yanına gitti.

"İyiyim," diye mırıldandı. Salı öğleden sonra evde ne işi vardı? Öte yandan, aynı soruyu o da ona sorabilirdi. Aklı karıştı. Bugün çalışacağını söylemiş miydi? Yoksa o mu sormuştu?

“Bir dakika,” dedi mutfağa doğru eğilirken, gri eteğinin altındaki kusursuz küçük kalçası kıpır kıpır ediyordu. Katie, otoyolun yanındaki

Holiday Inn'in resepsiyonunda çalışıyordu. Neyse ki son zamanlarda gündüz vardiyasında çalışıyordu. Eğer hala gece vardiyasında çalışıyor olsaydı, adam çoktan yakalanmış olurdu.

Elinde iki nemli bezle aceleyle geri döndü.

“Teşekkürler,” diyor Cameron, ona birini uzatırken. Soğukluğu eline hoş bir rahatlama sağlıyor. Ardından diğeriyle dökülen çorbayı silmek için eğiliyor.

"Demek erkenden eve gelmişsin," diyor, yardım etmek için eğilirken, ses tonunu zorla gayriresmî tutarak.

“Bugün öğleden sonra dişçi randevum var. Hatırlıyor musun? Geçen hafta konuşmuştuk.”

“Ah evet. Doğru.” Cameron, belirsiz bir şekilde hatırlayarak başını salladı.

“Bugün izinli olduğunu söylediğini hatırlamıyorum.” Halıdan düşmüş bir erişteyi alıp bezine attı ve kısık gözlerle ona baktı.

“Şey, evet. Bugün izinliyim.” Şunu da eklemiyor: *yarın, ertesi gün ve ondan sonraki gün de* .

"Sana izin vermeleri garip. Daha üçüncü haftan."

"Aslında bugün tatil." Kahretsin, neden böyle dedi ki?

Ayağa kalktı. "Tatil mi?"

“Evet.” Bu kaygan bir yalan. “Uluslararası Müteahhitler Günü. Herkes izinli.” Gerçekten, ona ne söyleyecek? Gerçeği mi? Sadece zamana ihtiyacı var. Yeni bir iş bulmak için birkaç güne. Sonra her şey yoluna girecek.

“Uluslararası Müteahhitler Günü.”

"Evet."

"Herkes bugün izinli mi?"

"Herkes."

"Yan taraftaki binanın çatısında hâlâ çalışıyor olmaları tuhaf değil mi?"

Cameron ağzını açacakken, yan binanın çatısından gelen çivi tabancasının *patlama sesleri* onu susturdu.

Katie'nin yüzü soğuk ve ifadesiz. "Yine işten kovuldun."

“Yani, teknik olarak—”

"Ne oldu?"

“Şey, ben—”

"Ne zaman söyleyecektin?" diye sözünü kesti.

"Şimdi sana anlatmaya çalışıyorum, bana bir şans verirsen!"

“Biliyor musun? Boş ver.” İş çantasını alıp kapıya doğru hışımla yürüdü. “Bunun için vaktim yok. Randevuma geç kaldım ve artık kimseye şans vermek istemiyorum.”

Şanslar. Eğer hayat şansların hesabını tutsaydı, Cameron'a çok şey borçlu olurdu. Katie, bağımlı bir ebeveyne sahip olmak hakkında ne bilebilirdi ki? Katie, onun içindeki asla geçmeyen bu kemirici nefret hakkında ne bilebilirdi ki?

Katie, liseden mezun olduğunda ona araba alan ailesiyle birlikte. Katie, dar gri eteği ve şu anda iğne gibi sivri dişçi tarafından parlatılan düzgün beyaz dişleriyle. Çıkarken ona ücretsiz bir diş fırçası verecekler. O da, zaten pahalı bir elektrikli diş fırçası kullandığı için, fırçayı hâlâ ambalajında banyo çekmecesine atacak.

Kanepede uzanmış, düşük bütçeli bir aksiyon filmi izlerken, Katie sonunda geri döndü. Aradan epey zaman geçtiğini fark etti. Saatler, saatler; dışarıda neredeyse karanlık olmuştu. Bir dişçi randevusunun sürmesi gerekenden çok daha uzun sürmüştü – gerçi bunu gerçekten bilemezdi; yıllardır dişçiye gitmemişti. Belki Katie'nin bir sürü çürüğü vardı ya da bir kanal tedavisi. Jeanne teyze geçen yıl kanal tedavisi yaptırmıştı ve bir hafta boyunca ağrıdan şikayet etmişti. Kusursuz Katie'nin ağzına sivri bir matkapla batırılması düşüncesi onu belirsiz bir şekilde tatmin ediyordu ve bu da kendini bir aptal gibi hissetmesine neden oluyordu.

“Hey,” diye seslenir, sonra duraksar, onun içten içe kızgın olduğunu ama biraz daha az kızgın olduğunu gösteren o yakarıcı iç çekişini bekler. Özür dileyecek, o da kaşlarını çatacak ama aslında içtenlikle özür dilemeyecek, sonra elini bacağına koyacak, o da ona yaslanacak ve bu aptal filmi izlemeyi bitirene kadar burada sarılarak uzanacaklar, sonra da tartışma sonrası sağlam bir seks için yatağa çekilecekler.

Ama kadın cevap vermiyor. Bunun yerine doğruca yatak odasına yöneliyor. Adam hafifçe gülümsüyor. Doğrudan işe mi?

Sonra ilk *gürültüyü* duyar. Bu da ne...? Araştırması gerekiyor.

İçeri girerken Cameron, iş botunun ay ışığıyla aydınlanan balkonun kenarından süzülerek aşağıdaki küçük, kurumuş çimen parçasına düşmesini izledi.

Tak tak.

Diğeri kaldırıma çarpar, sonra otlu çatlakların üzerinden birkaç kez sekerek, bağcıkları arkasında sürüklenir.

“Katie! Konuşamaz mıyız?”

Cevap vermiyor.

"Bak, özür dilerim. Sana söylemeliydim."

Yine yanıt yok.

Dahi.

Uçup giden beyzbol şapkası kulağına hafifçe değdi. En sevdiği Niners şapkası. Yeter artık. Evet, işten çıkarıldığını ona söylemeliydi. Ama her şeyini çöpe atmadan önce bir anlığına da olsa bu konuda konuşabilirler miydi?

"Katie," diyor yavaşça. Sanki vahşi bir hayvanmış gibi uzanıp tereddütle omzuna dokunuyor.

Katie, "Yapma," diye mırıldanarak geri çekildi. Komodinin üzerinden bir çift boxer'ını kaptı, yumruğunun içine sıkıştırdı ve balkon kapısına doğru fırlattı. Ama fırlatışı çok yumuşaktı. İç çamaşırı açıldı ve yere düştü.

Eğilip onu yerden alıyor. "Biraz konuşabilir miyiz?"

“Artık bunu yapamam, Cam.” Bu öğleden sonra dişçiye gittikten beri ilk kez onun gözleriyle buluştu. Gözleri, çölün yükseklerinde kamp yaparken cipinin gölgesinde yaktıkları ateşler gibi alev alev yanıyordu. Ama o günler çoktan geride kalmıştı. Hacizciler cipini aylar önce ele geçirmişti. Cameron, sözde ödeme düzenlemesi için bankayı arayacaktı. Tam arayacakken aradığını söylüyor, ama hayır, o pislikleri gönderip arabayı götürdüler, ikinci bir şans yok. Şans listesinden bir eksiltme daha.

"Yemin ederim, sana söyleyecektim. Ve bu benim hatam değildi."

“Elbette, senin suçun değildi. Hiçbir zaman senin suçun olmaz, değil mi?”

“Hayır!” Onun ani empati göstermesiyle gelen rahatlama kısa sürdü. Tabii ki alay ediyordu. Yanakları kızardı. “Yani, durum karmaşık.” Tabii ki onu kovacaktı. Cameron muhtemelen kendini de kovardı.

Katie gözlerini kapatır. "Cameron, bu karmaşık değil. Bunu sana olabildiğince basit bir şekilde anlatacağım, böylece çocuksu beynin de anlayabilir. Bu. Bitti."

“Ama kirayı ödedim,” diye ısrar ediyor, aklına Jeanne Teyze'nin gizemli kutusu geliyor. Sesinde umutsuzluk var. Hâlâ boxer şortunu tutarak Katie'nin peşinden yatak odasından mutfağa kadar gidiyor.

“Bu kira meselesi değil! Bu senin dürüst bir insan olamamanla ilgili.” Kadın tezgahtan gizemli kutuyu alıp yatak odasına doğru, balkona doğru yürümeye başladı. Adamın midesi bulandı.

"Bunu alacağım."

“Pekala, neyse. Çık dışarı.” Kutuyu yere bırakır ve kutu halının üzerine sert bir *şekilde* düşer. Yüz ifadesi değişmiş, gözlerindeki ateş sönmüştür. Yorgun görünmektedir.

"Yani tam şu anda mı demek istiyorsun?" diye homurdandı Cameron. Ciddi olamaz.

“Hayır, gelecek cumartesi. Eşyalarını sırf eğlence olsun diye dışarı attım.” Gözlerini devirdi. “Evet, tabii ki, hemen şimdi.”

"Şimdi nereye gideceğim?"

“Benim sorunum değil.” İçi boş bir kahkaha attı. “Umurumda değil ama bir gün büyümek zorunda kalacaksın, biliyorsun değil mi?”

Kutu, oldukça rahat bir oturma yeri sağlıyor . En azından kaldırımdan daha iyi. Karanlıkta ve eşyaları yanına yığılmış halde Cameron, Brad'in onu almasını bekliyor.

Ve bekler, bekler. Bir saat boyunca.

Araba sahibi olmamak için en uygun zaman...

Sonunda, farlar köşeyi döndü. "Ne oldu böyle?" Brad arabadan inerken kapısını sertçe çarptı.

"Kendine ne yaptın be! Bu kadar uzun süre ne yaptın?"

“Şey, bakalım. Mesela, uyuyordum. Çünkü salı gecesi saat neredeyse on bir.” Brad, Cameron'ın eşyalarını kamyonun kasasına atmaya başladı. “Bazılarımızın yarın çalışması gerekiyor, biliyorsun.”

"Hey, siktir git."

Brad'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Çok mu erken? Özür dilerim."

“Neyse. Gidebilir miyiz artık?” Cameron, kıyafet dolu çöp torbasını kaldırırken, Katie'nin hâlâ veranda kapısını açık ve yatak odası ışığını yakmış halde, kaldırımdaki sahneyi izlediği balkona doğru bir bakış attı. Gitar çantasını yığının üzerine yerleştirmeden ve bagaj kapağını açmadan önce daireye son bir bakış attı. Kapak gıcırdadı, ardından metalik bir *sesle* kapandı.

Brad, yolcu kapısını açarken, "Hadi," diyor. "İçeri girin."

Cameron, kucağındaki kutuyla koltuğa otururken, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Brad ve Elizabeth'in evi, kasabanın eteklerinde, kötü bir döküntü gibi bir gecede ortaya çıkan sitelerin arasında bulunuyor. Gereksiz sıva sütunlar,

sahte tuğla cepheler ve dört arabalık garajlar. Tam bir lüks düşkünü. Elizabeth'in ailesi, evliliklerinden birkaç yıl sonra peşinat için onlara büyük bir miktar para vermiş. Ne güzel bir hayat!

Ama Cameron, dairesinden oraya arabayla on beş dakikalık mesafede bu şeylerin hiçbirinden şikayet etmiyor. *Eski* dairesi. Şimdi Katie'nin dairesi. Kira sözleşmesinde sadece onun adı geçiyor. İlk taşındığında, Katie her zaman kurallara uyduğu için, resmi olarak kiracı listesine eklenmesi için ev sahibini araması konusunda sürekli onu sıkıştırıyordu. Ama bir süre sonra bunu bıraktı. Belki de bunun olacağını tahmin ediyordu.

Brad, düşüncelerini bölerek, "Kutunun içinde ne var?" diye sordu.

Cameron hiç tereddüt etmeden, "Yavru engerek yılanları," diye yanıtladı. "Düzinelerce. Umarım Elizabeth yılanları sever."

Yarım saat sonra Brad, Cameron'a terlemiş bir bira bardağını uzatmadan önce sehpanın üzerine bir bardak altlığı kaydırdı; Cameron da olanları anlatmayı bitirdi.

"Belki de atlatır," diyor Brad esneyerek. "Ona birkaç gün verin yeter."

Cameron başını kaldırdı. "Eşyalarımı çimene fırlattı, sanki aptal bir romantik komedi filminden fırlamış gibi. Sahip olduğum her şeyi."

Brad köşedeki yığına göz attı. "Gerçekten de sahip olduğun her şey bu mu?"

“Yani, *kelimenin tam anlamıyla* değil. Ama biliyorsun işte.” Cameron kaşlarını çattı. Katie’nin televizyonunun altındaki dolapta duran Xbox’ı ne olacak peki? İlk çıktığında banka hesabındaki eksi bakiyeyi ödemekten kurtulup onu almıştı. Ama artık Katie’nin de olabilir. Oraya gidip yalvaracak hali yoktu.

Belki de o birkaç çanta ve şüpheli bir kutu, şu anda sahip olduğu tek *şeydir* .

Cameron, Brad'in kocaman cumbalı penceresine dikilmiş bir şekilde konuşmaya devam ederken, "Hepimiz birer devasa evde yaşayamayız, biliyorsun," dedi. Şaka amaçlı söylemişti ama kelimeler adeta asit gibi ağzından döküldü. Ses tonunu yumuşatmaya çalıştı. "Yani, minimalist yanımı kucaklamaya başladım."

Brad kaşını kaldırır, uzun bir süre Cameron'a bakar, sonra birasını kaldırır. "Yeni başlangıçlara!"

“Tekrar kalmama izin verdiğin için teşekkürler. Sana bir borcum var.” Cameron kadehini tokuşturdu ve bira bardağın kenarından taşarak masaya

damladı. Brad, sanki yoktan var olmuş gibi bir kağıt havlu çıkardı ve dökülen yeri silmek için eğildi.

“Bana on dolar borçlusun. Gece yarısından sonra giriş yaparsan ekstra ücret alıyorum.” Brad sırıtıyor ama gözleri ciddi. “Ve bunu sana tekrar söylememe gerek olmadığını biliyorum ama eğer bir şeyi bozarsan bana yeni mobilya borçlu olacaksın.”

Cameron başını salladı. Geçen hafta bardan sonra kanepede uyurken de aynı konuşmayı duymuştu. Elizabeth yeni oturma odası mobilyaları almıştı ve görünüşe göre oturmak ve uzanmak gibi normal oturma odası aktiviteleri için kullanımı hassas bir konuydu. Eskiden burada kaldığında misafir odasında uyurdu ama şimdi bebek için yeniden düzenlenmişti. Daha geçen ay, Brad saçma bir raf sistemi kurmaya çalışırken dolabın alçıpanını parçaladıktan sonra, Cameron pizza karşılığında dolabın alçıpanını tamir etmişti. Cameron alçıpanı uykusunda bile tamir edebilirdi ve aslında bir keresinde yapmıştı. Ya da en azından yarı uykulu halde. Ya da o şantiyenin ustabaşı, Cameron'ı anında kovmadan önce böyle iddia etmişti.

"Ciddi misin Cam?" diye devam ediyor Brad. "En fazla iki gece."

"On dört."

“Peki nereye gideceksin?” Brad, birayla ıslanmış kağıt havluyu katlayıp masanın kenarına düzgünce yerleştirdi.

Cameron, ayakkabısını dizinin üzerine koyup yıpranmış bağcığı parmağının etrafına doladı. "Belki de şehir merkezindeki yeni apartmanlardan birine giderim?"

Brad içini çekti. "Cam..."

“Ne? O işte çalışan bir arkadaşım var. İçerisinin güzel olduğunu söylüyor.” Cameron, geniş bir deri kanepeye yerleştiğini, çıplak ayak parmaklarını yepyeni halıya gömdüğünü hayal ediyor. Tabii ki en az 80 inçlik bir düz ekran televizyona ihtiyacı olacak. Duvara monte edip kabloları arkadan gizleyecek, böylece görünmeyecekler.

Brad öne eğildi, ellerini kenetledi. "Sana bunlardan birini kiralamalarının imkanı yok."

"Neden?"

"Dostum, senin işin yok."

"Doğru değil. Şu anda projeler arasında geçiş yapıyorum."

"Hiçbir zaman *projeler arasında* boş vaktiniz olmuyor mu?"

“İnşaat sektörü döngüseldir.” Cameron doğruldu, sesine bir sertlik karıştı. Brad gerçek, fiziksel iş hakkında ne bilebilirdi ki? Bütün gününü

döküntü bir ofiste, yerel elektrik şirketinin evraklarını karıştırarak geçiriyor.

Brad eskiden ayrılmaktan, San Francisco'ya falan gitmekten bahsederdi. Ama artık asla ayrılmayacak ve Cameron bunun nedenini biliyor. Ailesi burada, Elizabeth'in ailesi de burada ve şimdi dördü de yakında büyükbaba ve büyükanne olacak. Bütün aile pazar akşamları yemek için bir araya geliyor. Muhtemelen ballı jambon falan yiyorlar. Neden hiç ayrılsınlar ki? Cameron, normal ailelerin çocuklarına tanınan özel bir bağ olup olmadığını merak ediyor. Kendisinin asla sahip olamadığı bir bağ.

“Cam, kredi puanın kaç?”

Cameron tereddüt eder. Doğrusu, hiçbir fikri yoktur. Cehennem donar asla, kontrol etmez. Birkaç yıl önce Jeep'i aldığında fiyatı altı yüz bin civarındaydı, ama o zamanlar hayatında birçok şüpheli seçim yapmıştı. Alaycı bir sırıtışla cevap verir: "Yüz yirmi."

Brad başını salladı. "Belki de bu senin bowling skorundur. Ama kesinlikle kredi skorun değil."

"Ne diyebilirim ki? Bowlingde çok iyiyim."

"Açıkça."

Cameron, spor ayakkabısının yan tarafındaki küçük delik dizisini parmaklarıyla yokladı. Muhtemelen Katie'nin köpeğinden kalma, özellikle de onun ayakkabılarına düşkün, minik bir köpek. Köpek o kadar baş belasıydı ki, Katie onu ailesinin yanına göndermişti ama onlar her ziyaretlerinde onu da getirmişlerdi. En azından artık o çöple uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Brad, ilk kez olmasa da, "Neden tekrar okula gitmiyorsun?" diye öneriyor. "Ön lisans diploması falan al."

Cameron homurdanır. Brad, üniversite masraflarının Cameron'ın sahip olmadığı paralar olduğunu anlayacak kadar zeki olmalıydı. Ama aniden Cameron'ın aklına bir fikir gelir. Hem de iyi bir fikir. "Dell'in üstündeki daireyi biliyor musun?"

Brad başını salladı. Meyhanenin tüm müdavimleri üst kattaki yeri biliyor. Bazen barmen Yaşlı Al'ın orayı saatlik kiraya vererek büyük paralar kazanabileceği konusunda şakalaşıyorlar.

Cameron sözlerine şöyle devam ediyor: "Geçen gece, Yaşlı Al'ın buranın boş olduğunu söylediğini duydum. Belki bana kiraya verir."

“Önce hesabını ödemeni isteyebilir. Ama belki de.”

"Önümüzdeki hafta konser için oraya gittiğimizde ona soracağım."

Brad boğazını temizledi. "Gelecek hafta mı?"

"Pekala. Yarın giderim."

“Güzel,” diyor Brad. Sonra başını aşağıya eğiyor. “Bu arada, sana söylemem gereken bir şey var. Herkes bir araya gelene kadar beklemek istiyordum ama...”

“Ama ne?” diye kaşlarını çattı Cameron. “Anlat gitsin.”

"Şey... Gelecek haftaki Moth Sausage gösterimiz mi? Benim son gösterim olacak."

"Ne?" Cameron, sanki biri göğsüne tekme atmış gibi hissetti.

“Evet, gruptan ayrılıyorum.” Brad yüzünü buruşturdu. “Bebeğimizin doğumuyla birlikte, Elizabeth ve ben en iyisinin şu olduğunu düşünüyoruz __”

Cameron birden, "Sen baş vokalistsin," diye patladı. "Bırakamazsın."

"Özür dilerim." Brad sandalyesinde adeta küçülüyormuş gibi görünüyordu. "Henüz çocuklara söylemeseniz olmaz mı? Herkes bir araya gelene kadar beklemek istedim."

Cameron ayağa kalktı ve pencereye doğru ağır adımlarla ilerledi.

Brad sözlerine şöyle devam ediyor: "Ama bebekle birlikte işler farklı olacak."

Cameron, Brad ve Elizabeth'in ön bahçesine, parıldayan peyzaj ışıklarına, golf sahası çimlerine, tuğla kaldırıma öfkeyle bakıyor. Dehşet içinde boğazında bir yumruk oluşuyor. Tabii ki Brad, bebek doğunca Moth Sausage'ı terk edecekti. Bunu tahmin etmeliydi. "Anladım," diyor sonunda.

"Gösterilere yine de geleceğim."

Cameron alaycı bir şekilde güldü. Brad olmadan Moth Sausage gösterileri olmayacak.

“Elizabeth de öyle. Belki bebeği de getirebiliriz.” Brad uzun bir iç çekti. “Gerçekten çok üzgünüm.”

“Harika.” Cameron kanepeye geri döner ve dekoratif yastıkları çıkarmaya başlar, özellikle de onları çok düzgün bir şekilde üst üste dizmeye özen gösterir. “Geç oldu. Uyumam gerek.”

“Evet, tamam.” Brad, boş bardakları almadan önce bir an daha oyalandı. “Bekle, çarşafa ihtiyacın var,” dedi ve koridorda kayboldu.

Çarşaf mı? Kanepe için mi? Ne zamandan beri?

Bir dakika sonra Brad, açılmamış bir paket çarşafla tekrar ortaya çıkar ve bunları Cameron'a fırlatır. Mor ve beyaz çizgili olan çarşafları Cameron, Elizabeth'in seçtiğine bahse girer. Mor her zaman onun en sevdiği renk olmuştur.

Brad hâlâ lanet olası bir sivrisinek gibi etrafımda dolanıyor. "Kurulumda yardıma ihtiyacın var mı?"

“Hayır.” Cameron zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. “İyi geceler.”

"Tamam. Şey... iyi geceler." Brad mutfaktan seslenerek, "Şu yavru yılanları dışarı salma sakın." dedi.

Cameron cevap vermiyor.

OceanofPDF.com

Esaretimin 1307. Günü

İNSANLARIN ÇOK AZ OLUMLU ÖZELLİĞİ VARDIR, AMA PARMAK İZLERİ KÜÇÜK BİRER SANAT ESERİDİR.

Parmak izleri konusunda oldukça bilgiliyim. Sanırım bu, gün boyu insanlarla uğraşmanın, titreyen sümükleriyle, nemli koltuk altlarıyla, çiçek losyonu ve dondurma kalıntılarıyla yapış yapış avuçlarıyla uğraşmanın şanslı bir yan etkisi diyebiliriz.

Ancak kapılar gece kilitlendiğinde ve ışıklar söndüğünde, akvaryumumun ön camında çarpıcı, karmaşık bir duvar resmi bırakıyorlar.

Bazen onlara uzun süre bakıp inceliyorum. Küçük oval şaheserler. Dıştan içe, sonra tekrar kenara doğru olukları gözümle takip ediyorum. Her biri eşsiz. Hepsini hatırlıyorum.

Parmak izleri, kendine özgü şekilleriyle anahtarlar gibidir.

Ben de tüm tuşları hatırlıyorum.

OceanofPDF.com

Muckle Dişleri

Bayan Sullivan?”

Tova, vardiyasına başlamak için bagajını açarken, elinde sarı bir zarf sallayan kısa boylu bir adam Sowell Bay Akvaryumu'nun otoparkından koşarak geçiyor, akşam balıkçılarına ve günün son koşucularına ait tipik birkaç arabanın arasından sıyrılıyordu. Çoğu Sowell Bay'e ait tanınabilir araçlardı. Nedense Tova, bu adamın aniden ortaya çıktığı yabancı gri sedanı fark etmemişti bile.

"Tova Sullivan mı?" diye tekrar seslendi yaklaşırken.

Bagaj kapağını sertçe kapatıyor. "Size yardımcı olabilir miyim?"

"Sonunda seni bulduğuma çok sevindim!" dedi nefes nefese. Nefesini toparlarken, yüzüne fazla büyük gelen, kocaman beyaz dişleriyle bir gülümseme sergiledi. Bu dişler, Tova'ya, körfezin kıyısındaki yosunlarla kaplı kayalara yapışmış beyazlaşmış midye kabuklarını hatırlattı.

"Sizi bulmak kolay değil, biliyorsunuz," diye devam ediyor.

"Affedersiniz?"

"Adresiniz GPS'imi sürekli döndürüyordu ve ev telefonunuz da sürekli çalıyordu, sesli mesaj bırakmıyordu. Özel dedektif tutmam gerekeceğini düşündüm."

Tova, telesekreterinin dolu kalmasına izin vermiş olabileceği düşüncesiyle boynunda bir sıcaklık hissetti; üstelik bu suçlama temelde doğruydu. Ama yine de, "Bir araştırmacı mı?" derken sesi sakinliğini korudu.

“Sandığınızdan daha sık oluyor.” Başını salladı, sonra elini uzattı. “Bruce LaRue. Lars Lindgren'in mirasçıları adına avukatlık yapıyorum.”

"Nasılsınız."

“Öncelikle, kaybınız için çok üzgün olduğumu söylememe izin verin.” Ses tonu pek de üzgün görünmüyor.

"Yakın değildik," diye açıklıyor Tova. Yine.

“Pekala… O zaman vaktinizi fazla almayacağım, ama bunu size ulaştırmam gerekiyordu.” Zarfı Tova'ya uzattı. “Muhtemelen bildiğiniz gibi, kardeşinizin bazı kişisel varlıkları vardı.”

“Bay LaRue, kardeşimin ne yaptığını ya da yapmadığını bilmiyorum.” Parmağını zarfın mührünün altına kaydırıp içine baktı. Charter Village antetli kağıdına yazılmış bir belge, bir çeşit liste.

“Şimdi biliyorsunuz. Maddi varlıkları halletmek için bir noktada bir araya gelmemiz gerekecek, ama şimdilik bu onun eşyalarının listesi. Sadece birkaç kişisel eşya.”

“Anladım.” Tova zarfı kolunun altına sıkıştırıyor.

"Onları arayabilir ve her şeyi almak için ne zaman uğrayacağınızı bildirebilirsiniz."

“Uğramak ister misin? Charter Village, Bellingham'da, yaklaşık bir saat uzaklıkta.”

LaRue omuz silkerek, "Bak, git eşyaları al ya da alma. Kimse gelmezse bir süre sonra onlardan kurtulurlar." dedi.

Eğer kimse gelmezse. Tova'nın bildiği kadarıyla Lars, Denise'den ayrıldıktan sonra bir daha evlenmedi, ama Tova her zaman bir iki sevgilisi olmuş olması gerektiğini düşündü. En azından yakın bir arkadaşı. İnsanların bu evlere taşınmasının sebeplerinden biri de bu değil mi zaten? Sosyal ortam için? Ama bu LaRue denen adam, Lars için kimsenin gelmediğini ima ediyor gibi görünüyor. Belki de hiç kimse gelmemişti. Sıkılmış bir hemşirenin yanında mı öldü? Vardiyanın bitimine kadar saatleri sayan bir yardımcı hemşirenin yanında mı?

"Gideceğim," diyor sessizce.

“Harika. O halde şimdilik buradaki işim bitti. Sizinle tekrar iletişime geçeceğim.” LaRue tekrar sırıttı. “Sorunuz var mı?”

Tova'nın zihninde birçok soru dönüp duruyor, ancak en çok aklına gelen soru şu: "Beni burada tam olarak nasıl buldunuz?"

“Ah, tepedeki o bakkalda çok cana yakın bir kasiyer vardı. Ev adresinizde sizi bulamayınca kahve içmeye uğradım ve sohbet ederken sizin burada olacağınızı söyledi. İyi bir adam. Cin gibi ağır bir aksanla konuşuyor?”

Tova içini çekti. Ethan.

Tesadüfen, akvaryum bu akşam gayet iyi durumda. Uğraşılacak kurumuş sakız yok. Çöp kutularında yapışkan bir şey yok. Anlatılmaz derecede kötü banyo

pislikleri yok.

Ve neyse ki, herkes kendi tankında gibi görünüyor.

“Seni orada görüyorum.” Ahtapot sergisinin cam ön yüzü yağlı parmak izleriyle kaplıydı; Tova bunları spreyiyle temizleyip beziyle silerken, yaratık üst köşelerden birinden ona bakıyordu. Artık sergisini boş bulmaya, onu yan taraftaki deniz hıyarlarıyla birlikte görmeye alışmıştı; deniz hıyarları onun en sevdiği atıştırmalık gibi görünüyordu. Tova bunu onayladığını söyleyemezdi ama bu onu gülümsetiyordu. Onların sırrı.

Kollarını açarak ön cama doğru süzülür, bakışlarını hiç ayırmaz.

“Bu akşam aç değiliz, değil mi?”

Gözlerini kırpıyor.

"Bir saat. Otoyolda," diye mırıldandı, camdaki inatçı bir lekeyi silmek için daha da yaklaşarak. "Biliyorsun, otobanda araba sürmeyi sevmiyorum."

Ahtapot, yavaş ve neredeyse tarih öncesi bir şekilde, bir kolunu akvaryumun içine yapıştırıyor ve vücudunu yaklaştırıyor. Vantuzları bu gece cama yapışmış halde mavimsi mor renkte görünüyor.

Bezini sıktı. "Ve ben o evleri de sevmiyorum. Huzurevleri, bakım evleri... hepsi aynı, değil mi? Hep hasta insan kokuyorlar."

Gözleri başka bir dünyadan gelmiş bir mermer gibi parıldayan ahtapot, kadının bezi katlayıp saklaması sırasında her hareketini dikkatle izliyor.

Tova arabaya yaslandı. “Lars her zaman ortalığı dağıtırdı. Ve şimdi, öldükten sonra bile, temizlemem gereken son bir şey daha bıraktı. Hayatı her zaman biraz düzensizdi. Ama unutmayın, konuşmayı bırakmamızın sebebi bu değildi. Hayır, sebep bu değildi.”

Kendi kendine homurdandı. Ne yapıyor da bu ahtapotla konuşuyor? Buradaki yaratıklara her zaman selam veriyor olsa da, bu farklı. Bu *konuşmak* demek. Ama Tanrım, sanki yaratık gerçekten *dinliyormuş* gibi geliyor.

İmkansız şeylerin arasında.

Hem zaten. Hiçbir sebep yoktu. *Gerçekten de hiçbir sebep yoktu.*

"İyi geceler efendim." Tova ahtapota kibarca başını salladıktan sonra yoluna devam etti.

Denizatı sergisinde, cama bantlanmış el yazısıyla yazılmış bir tabela var. Tova, Terry'nin karalamasını tanıyor: ÇİFTLEŞİYORLAR! ONLARA ALAN BIRAKIN!

“Ah!” Tova elini göğsüne götürerek kağıdın etrafına dikkatlice baktı. *Yine o zaman mı geldi?*

Geçen yıl, deniz atları yumurtladığında Terry, sekiz kişilik tüm personel için küçük bir "bebek partisi" düzenledi. Mackenzie, kabul bölümündeki vardiyasından sonra balonları şişirmek ve "Haydi küçük kovboylar!" yazılı bir pankart boyamak için kalmıştı. Veteriner hekim Dr. Santiago ise, el yazısıyla "Hippokampüs bebekleri için yaşasın!" yazılı bir pasta getirmişti.

Tova genellikle partilerden uzak dururdu, ama o pasta merak uyandırmıştı. Erik, lise ikinci sınıfındayken, insan beyninin hipokampüsü üzerine onur biyolojisi dersi için bir poster projesi hazırlamıştı. Terimin etimolojisine, eski Yunancadan türetilmesine, denizatı cinsinin bilimsel terimiyle paylaştığı anlama ve deniz canavarlarıyla olan mitolojik bağlantısına koca bir panel ayırmıştı. Erik, yemek masalarındaki poster panosuna kağıt parçalarını yapıştırırken , *"Belki de hepimizin beyninde deniz canavarları yaşıyor* ," diye şaka yapmıştı.

Neyse, Terry ve Mackenzie bu jesti bu yıl da tekrarlamayı planlamış olsalardı, işler çoktan başlamış olurdu. Tova bundan haberdar değil, ama kendisini asla dışlamayacaklarından emin. Kasıtlı olarak asla.

Eğer bir kutlama olursa, sonrasında oluşacak dağınıklığı göreceğini tahmin ediyor. Her halükarda saçma bir durum. Geçen yıl onlara anlattığında Örgü Ustaları da aynı şeyi söylemişti.

Belki de dünyada hipokampus bebeklerinin insan bebeklerinden daha heyecan verici olduğunu düşünen tek kişi odur.

Ethan, içeri girdiğinde Shop-Way kasasını siliyordu . Ona gülümsedi. "Tova!"

Alışveriş sepetleri gazete standının yanında düzenli bir şekilde yığılmış duruyor, ama Tova bunların yanından, iç içe geçmiş kısa alışveriş arabaları sırasının da yanından geçip doğrudan kasaya gidiyor. O buraya alışveriş yapmak için gelmedi.

"İyi akşamlar, Ethan."

Yüzü kızarmaya başlıyor. Birkaç dakika içinde neredeyse sakalı kadar kırmızı oluyor.

“İş yerime az önce bir ziyaretçi geldi. Bu konuda bir bilginiz var mı?”

“Evet, o kocaman dişli adam.” Ethan bezini katlayıp mahcup bir şekilde önlüğünün cebine soktu. “Önemli olduğunu söylemeseydi ona söylemezdim. Kardeşinin mirası falan filan.”

Tova dilini şaklattı. "Malikane. Bunu mu söyledi sana?"

"Evet, doğru. Kim bir malikaneye sahip olmak istemez ki?"

Tova içini çekti. Ethan'ın dahil olmak için can attığı yerel bir olay yok muydu acaba? Sert bir şekilde devam etti, "Görünüşe göre kardeşim öldüğü huzurevinde bazı kişisel eşyalarını bırakmış. Değerli bir şey olmadığına eminim, ama şimdi gidip onları almalıyım."

Ethan gerçekten pişman görünüyordu, geniş yeşil gözlerinde üzüntü belirgindi. "Kahretsin, Tova. Çok özür dilerim."

"En az bir saatlik araba yolculuğu."

"Evet, biraz zahmetliydi," diyor başparmağındaki nasırı kaşıyarak.

Tova spor ayakkabılarını inceliyor. Yardım istemeye alışkın değil ama Ethan'ın teklifi samimi görünmüştü ve otoyolda iki saat geçirme düşüncesi onu huzursuz ediyordu. "Teklifini kabul etmek isterim."

"Teklif mi?" Ethan başını kaldırdı, sesi biraz daha neşeliydi.

"Evet. *Herhangi bir şeye ihtiyacım* olursa, demiştiniz. Eh, bir şey var."

"Her şey olabilir, sevgilim. Neye ihtiyacın var?"

Tova yutkunarak, "Bellingham'a bir yolculuk." dedi.

OceanofPDF.com

Esaretimin 1308. Günü

Deniz atları yine iş başında.

İnsanlar, sanki bu bir sürprizmiş gibi şok ve heyecan gösteriyorlar. Emin olun, bu bir sürpriz değil. Denizatları her yıl aynı dönemde yumurtluyor. Burada esaret altında olduğum süre boyunca onların dört üreme döngüsüne şahit oldum.

Yüzlerce denizatı larvası olacak. Belki de binlerce. Yumurta bulutu olarak başlarlar ve birkaç gün içinde, ebeveynlerine hiç benzemeyen, kıpır kıpır uzuvlardan oluşan bir kümeye dönüşürler. Aslında, ana tankın kumlarında dolaşan deniz solucanlarının küçük versiyonlarına benziyorlar.

Yeni doğmuş bir canlının yaratıcısından bu kadar farklı olması gerçekten büyüleyici.

Elbette, bu durum insanlar için geçerli değil. İnsanları yaşamın her evresinde gözlemledim ve her zaman tartışmasız bir şekilde insan olduklarını gördüm. İnsan bebeği çaresiz olsa ve ebeveyni tarafından taşınmak zorunda olsa bile, kimse onu başka bir şeyle karıştıramaz. İnsanlar küçükten büyüğe doğru gelişir ve bazen yaşam sürelerinin sonuna yaklaştıkça tekrar küçülürler, ancak her zaman dört uzuvları, yirmi parmakları ve başlarının önünde iki gözleri vardır.

Ebeveynlerine olan bağımlılıkları alışılmadık derecede uzun sürüyor. Elbette en küçük çocukların en temel işlerde bile yardıma ihtiyaç duymaları mantıklı: yemek yemek, içmek, idrar yapmak, dışkılamak. Kısa boyları ve beceriksiz uzuvları bu aktiviteleri zorlaştırıyor. Ancak fiziksel bağımsızlıklarını kazandıkça, garip bir şekilde, mücadeleleri devam ediyor. En ufak bir ihtiyaçta anne veya babalarını çağırıyorlar: çözülmüş bir ayakkabı bağı, kapalı bir meyve suyu kutusu, başka bir çocukla küçük bir anlaşmazlık.

Genç insanlar denizde feci şekilde başarısız olurlardı.

Dev Pasifik ahtapotunun nasıl yumurtladığını bilmiyorum. Benim larvalarım nasıl görünür acaba? Deniz atları gibi şekil değiştiren canlılar mıyız, yoksa insanlar gibi sıradan mı? Sanırım bunu asla bilemeyeceğim.

Yarın kalabalık olacak. Terry, deniz atlarının yumurtlama sürecini görmek isteyen daha fazla insanı ağırlamak için ana kapıları geç saate kadar

açık bırakabilir. Bu kuralları çiğneyenler, çoğunun başka hiçbir şeyle ilgilenmeden tankımın yanından hızla geçip gidecekler.

Ara sıra burada duraklıyorum. Bunlarla hep bir oyun oynarım. Kollarımı açar ve pompanın yapay akıntısında dalgalanmalarına izin veririm. Tek tek dokunaçlarımı cama yapıştırırım ve insan yaklaşır. Sonra örtümü tankın önüne çeker ve gözlerinin içine bakarım. İnsan arkadaşlarını da bakmaya çağırır. Ayak seslerini virajdan duyar duymaz, kayamın arkasına hızla geri dönerim ve geriye sadece bir su akıntısı bırakırım.

Ne kadar da tahmin edilebilir insanlarsınız!

Tek bir istisna dışında. Yerleri silen yaşlı kadın benim oyunlarımı oynamıyor. Bunun yerine benimle konuşuyor. Biz... sohbet ediyoruz.

OceanofPDF.com

Mutlu Sonlar

Ethan'ın aklına kaçıncı kez olduğunu **bilmesek** de, yine Örgü Ustaları geliyor. O kadınlardan herhangi biri Tova'yı Bellingham'a kadar götürebilirdi. Otoyolda araba kullanmak konusunda isteksiz olduğunu mutlaka biliyorlardır. Ama Tova *ona* sormuştu...

Bu sabah, duş almak ve sakalını düzeltmek, kendini bakımlı ve derli toplu hale getirmek için bir saat erken uyandı. Tova'nın ne kadar düzenli ve temiz şeylere düşkün olduğunu herkes bilir. Şafak vakti kalktığı için fazladan bir fincan çay içti ve belki de bu yüzden direksiyon simidinde piyano çalar gibi parmaklarını sürekli hareket ettiriyor.

"İyi misin?" diye soruyor Tova, yolcu koltuğundan tekrar. Bulmaca kalemini kucağındaki gazetenin üzerine düşürüyor ve döşemeli koltuktan bir tüy zerresini siliyor. Bu sabah saat altı yerine beşte yataktan kalkmalıydı. O zaman hem kamyonunu hem de kendini toparlamaya vakti olurdu.

"Evet, iyiyim. Neden soruyorsun?"

Yüzünde hoş bir gülümseme beliriyor. "Bal arısı elleri."

"Bal arısı mı?"

“Bal arısı elleri. Biliyorsun... çok hareketli. Erik parmaklarını yerinde tutamadığında hep böyle derdim.”

Bu ismin anılmasıyla irkilen Ethan derin bir nefes alıp titremesini bastırmaya çalıştı. "Bal arısı elleri. Zekice." Aklında bu sabah çok fazla kafein tükettiğine dair bir açıklama kurdu, ancak bir an sonra ona baktığında, kadının gazete katını incelerken çenesine silgiyle vurarak bulmacasına yeniden dalmış olduğunu gördü.

O zaman bunu da bir kenara bırakalım. Gecenin yarısını prova ederek geçirdiği diğer konuşma başlatıcılarını hatırlamaya çalışıyor ama nedense aklına hiçbir şey gelmiyor. Aklına gelen tek konular yasaklı konular: ölen

kardeş, ölen koca, ölen oğul. Aman Tanrım. Az önce Erik'ten bahsetmesine hâlâ şok olmuş durumda ama belli ki o an çoktan geçmiş.

Bunun yerine, "Üzerinde çalıştığınız şey nedir?" diye soruluyor. Bu da saçma bir soru. Herkes bunun bir bulmaca olduğunu anlayabilir.

Kaşlarını çattı. "Dünkü bulmaca. Sanırım geride kaldım."

"Arkadan mı?" diye kıkırdadı. "Yani bunu her gün mü yapıyorsun?"

“Elbette. Bu *günlük* bulmaca. Her gün çözüyorum.”

“Ya bir günü kaçırırsanız? O zaman... telafi edersiniz?”

Kalemiyle kutuları doldururken çıkardığı çizikler. "Doğal olarak."

CHARTER VILLAGE Uzun Süreli Bakım Merkezi, uzun ve dolambaçlı bir yolun kestiği, yemyeşil tepelerin arasına gizlenmiş durumda. Kampüs içinde ilerlerken, ana yoldan ayrılan daha küçük yollar, her birinde birer tabela ile gösteriliyor. HAFIZA MERKEZİ . TENİS KOMPLEKSİ . AKUT BAKIM . KULÜP BİNASI . Burası her şeye sahip. Sonunda, bir tabela RESEPSİYON'u gösteriyor ve Ethan gaza basıyor. Sarmaşıklarla kaplı bordo tuğla sütunların yanından geçerek dairesel yoldan dönerken hafif bir ıslık sesi çıkarıyor. Tam anlamıyla şık. Yaşlıların sonunda eriyip gitmeden önce tenis oynamaya geldiği sefil bir yer değil, şık bir hazırlık okulu veya üniversite gibi görünüyor.

"Bu kadar mı, sevgilim?"

Tova'nın yüzü taş gibi. "Evet, öyle görünüyor."

Ethan kontağı kapatıp ona şaşkın bir bakış attı. "Daha önce hiç burada bulunmadın mı?"

"Bende yok."

Bir kez daha kısık bir ıslık çalma dürtüsüne direniyor. Tova, Lars'ın on yıldır burada yaşadığını söylemişti. Gerçekten de bir kez bile ziyaret etmemiş miydi?

Çantasını alıp gazeteyi içine koydu. "Gidelim mi?"

“Evet.” Ethan aceleyle kamyondan iner ve yolcu tarafına zamanında ulaşarak kapısını açmayı umarak etrafta dolanır, ancak oraya vardığında kadın çoktan görkemli binaya doğru ilerlemeye başlamıştır bile.

Ethan ilk yarım saat boyunca resepsiyon alanında bekler ve dakikalar yavaş yavaş geçer. Deri koltuklar oldukça yumuşaktır, ancak okuma materyalleri tam bir rezalettir. *National Geographic* , *AARP The Magazine* ve bir avuç kuru Wall Street dergisi. *Rolling Stone* ya da *People* gibi biraz daha ilgi çekici bir şey koyamazlar mıydı? Ünlü dedikoduları her zaman

Ethan'ın gizli zevki olmuştur. Bal arısı elleri tekrar gelir ve sabırsızca alçak sehpaya vurur. Ayağa kalkar ve lobinin köşesindeki ikram masasını inceler; açıklanamaz bir şekilde kahve vardır ama çay yoktur. Bunca deri ve sarmaşık varken, bir fincan Earl Grey çayı bile sunamıyorlar mı? Ne saçmalık!

Yığındaki tek kullanımlık bardaklardan birini alıp, bedava olduğu için kafeinsiz kahve dolduruyor. Kahveyi pek sevmiyor. Ethan on dokuz yaşındayken, Glasgow'daki çocuk hayvanat bahçesinde fil ağılını kürekle temizlemişti. Bir keresinde, şaka olsun diye, orada çalışan diğer iki adam dışkı toplayıp meyve sıkacağından geçirmişlerdi. Çıkan şey inanılmaz derecede kahveye benziyordu. O zamandan beri kahve asla eskisi gibi olmadı.

Tova tesisin içine doğru hızla ilerlediğinde, adam ona kardeşinin eşyalarını incelerken acele etmemesini söylemişti, ama şimdi böyle bir işin ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikri olmadığını fark ediyor. Bütün gün burada mı bekleyecek? Yanında bir kitap getirmeliydi.

Resepsiyondan bir sürü ses geliyor. Anlaşılan, tesis turu için toplanan birkaç kişi.

Gri bir takım elbise ve şık, kehribar rengi bir at kuyruğu takan, gruba önderlik eden kadın, küçük gruba net ve kendinden emin bir sesle hitap ediyor: "Charter Village'a hoş geldiniz, burada mutlu sonlar bizim uzmanlık alanımız."

Ethan neredeyse kahvesini tükürüyordu. Mutlu sonlar mı? Bunu kim uydurdu?

Gri takım elbiseli adam ona kaşlarını çatarak baktı. "Efendim?"

"Öyle mi?" Ethan çenesine dökülen kahveyi koluyla sildi.

"Bize katılacak mısınız?"

“Ben mi?” Sanki arkasında başka bir “beyefendi” varmış gibi omzunun üzerinden bakıyor. Sonra omuz silkiyor. “Tabii, neden olmasın?” Her neyse, zaman geçirmek için bir şey.

"Öyleyse bu taraftan." Nazik bir gülümsemeyle onu gruba doğru yönlendirdi.

ETHAN KABUL ETMELİ: sakinler gerçekten de mutlu görünüyorlar. Belki de o saçma slogan yersiz değil.

Bilardo salonu, kilometrelerce uzanan açık büfesi olan bir kafeterya, hatta havuz ve jakuzi bile var. Sakinler oda servisi alabiliyor ve yataklar her

gün altı yüz iplik sayısına sahip çarşaflarla temizleniyor. Tur sona ermeye başladığında, Ethan kendini buraya taşınmaya yarı yarıya ikna olmuş buluyor. Sanki bunu karşılayabilecekmiş gibi. Sendika emekli maaşı böyle bir yerde pek işe yaramazdı.

Tova bir saat sonra elinde bir kutuyla su yüzüne çıktığında , Ethan resepsiyondaki lüks deri koltuktan fırladı.

"Peki, o zaman canım?"

“Elbette.” Tova mor hırkasıyla çok küçük görünüyor ve kutu, yapısını daha da narin gösteriyor.

Bu sefer, araba kapısına ondan önce ulaşıyor. Centilmence kapıyı açıp içeri girmesi için kenara çekiliyor, kadın da ona kibarca teşekkür ediyor. Sonra kutuyu alıp yolcu koltuğunun arkasına bir yer buluyor. Ama başka bir şey daha var. Üzerinde toplum merkezi ve tenis kortlarının resmi olan parlak bir sayfa. Gümüş rengi saçlı, beyaz şortlu bir adam raket sallıyor.

Tova emniyet kemeriyle uğraşırken, adam ona daha uzun süre gizlice bakıyor.

Bu sadece şık bir broşür değil. Tam bir paket. Üzerinde o berbat sloganı taşıyan şık bir Charter Village klasörü: "Mutlu Sonlarda Uzmanız!"

Klasörde düzgün hizalanmamış bir sayfa var.

Bir başvuru.

OceanofPDF.com

Esaretimin 1309. Günü

Siz insanlar *kurabiyeleri çok seversiniz.* Hangi yiyecekten bahsettiğimi anladığınızı varsayıyorum, değil mi?

Yuvarlak, yaklaşık olarak sıradan bir istiridye kabuğu büyüklüğünde. Bazıları koyu renkli beneklerle kaplı, diğerleri boyalı veya tozlanmış. Kurabiyeler yumuşak ve sessiz olabilir, insan çenelerinden geçerken ses çıkarmadan hareket edebilirler. Kurabiyeler gürültülü ve dağınık da olabilir, ısırıkta parçalar kopabilir, kırıntılar çeneden aşağı dökülerek yaşlı kadın Tova'nın süpürmesi gereken yerdeki döküntülere katkıda bulunabilir. Burada esaret altındayken birçok kurabiye gözlemledim. Girişin yakınındaki paketlenmiş gıda otomatında satılıyorlar.

Öyleyse, Doktor Santiago'nun bu akşamın erken saatlerinde yaptığı açıklama karşısında yaşadığım şaşkınlığı bir düşünün.

"Ne diyebilirim ki, Terry?" Dr. Santiago omuzlarını silkip ellerini yukarı kaldırdı. "Bir sürü ahtapot gördüm ama burada zeki bir tanesiyle karşı karşıyasınız."

Sözde bulmacayı tartışıyorlardı: kapağında mandal bulunan, şeffaf plastikten yapılmış menteşeli bir kutu. İçinde bir yengeç vardı. Terry onu akvaryumuma indirdi. O ve Dr. Santiago eğilip camdan içeri baktılar. Hiç vakit kaybetmeden kutuyu kaptım, mandalı açtım, kapağı kaldırdım ve yengeci yedim.

Kabuk değiştirme döneminde olan bir kırmızı kaya yengeciydi. Yumuşak ve suluydu. Tek lokmada yedim.

Bu durum Terry ve Dr. Santiago'yu memnun etmedi. Kaşlarını çattılar ve tartıştılar. Anladığım kadarıyla kutuyu sökmemin daha uzun süreceğini tahmin ediyorlardı.

Ben *zeki biriyim* . Tabii ki zekiyim. Bütün ahtapotlar zekidir. Akvaryumuma bakmak için duran her insan yüzünü hatırlıyorum. Desenler aklıma kolayca geliyor. Güneşin doğuşunun şafakta üst duvarda nasıl bir görüntü oluşturacağını, mevsim ilerledikçe her gün nasıl değişeceğini biliyorum.

Duymayı seçtiğimde her şeyi duyuyorum. Hapishane duvarlarının dışında, suyun kayalara çarpma sesinden gelgitin çekildiğini

anlayabiliyorum. Görmeyi seçtiğimde ise görüşüm çok net. Tankımın camına hangi insanın dokunduğunu, bıraktığı parmak izlerinden anlayabiliyorum. Onların harflerini ve kelimelerini okumayı öğrenmek kolaydı.

Aletleri kullanabilirim. Bulmacaları çözebilirim.

Diğer mahkumların hiçbirinde bu tür beceriler yok.

Nöronlarımın sayısı yarım milyar ve bunlar sekiz koluma dağılmış durumda. Bazen, tek bir dokunaçımda bir insanın tüm kafatasından daha fazla zekâ olup olmadığını merak ediyorum.

Akıllı kurabiye.

Ben zekiyim, ama paketlenmiş yiyecek otomatından çıkan bir atıştırmalık nesnesi değilim.

Ne kadar saçma bir şey bu.

OceanofPDF.com

Belki de Marakeş Değil

McMansionville çok sessiz. Üst kattaki daireden tavana vuran ayak sesleri gelmiyor. Cameron'ın telefonunun pili neredeyse bitmiş, kırmızı yanıp sönüyor. Şarj kablosunu bulmak için çantasının dibini karıştırıyor ama Katie'nin komodininin üzerinde duruyor. Neredeyse orada olduğunu görebiliyor. Geride bırakılmış, onu kelimenin tam anlamıyla güçsüz bırakmış.

Belki Brad veya Elizabeth'in yedek bir tane vardır. Sessizce mutfağa girer, çekmeceleri olabildiğince sessizce açar. Çatal bıçaklar düzenli sıralar halinde, fırın eldivenlerine ayrılmış koca bir çekmece. Bu kadar çok fırın eldivenine kimin ihtiyacı var? Piyade birliği için mi yemek pişiriyorlar? Çoğunun üzerinde monogram var. Elizabeth ve Bradley Burnett: EBB. Tıpkı gelgitin çekilmesi gibi. Sanki ikisi de denize doğru gidiyor, kıyıda yalnız kalan adama el sallıyorlarmış gibi.

Koridordan bir ses geldi: "Hey!"

“Elizabeth!” Cameron çekmeceyi sertçe kapatır. Sanki onunla alay edercesine, bu şık dolapların yaptığı gibi yavaş ve yumuşak bir şekilde kapanır.

“Sizi korkutmak istemedim.” Elinde boş bir bardakla gülümsedi. Diğer eli ise açık mavi bir sabahlığın altından fırlamaya çalışan karnının üzerindeydi. “Bir şeyler içmek istiyorum, bu da bir saat sonra tekrar tuvalete gitmem gerekeceği anlamına geliyor. Mesanem son zamanlarda bir jelibon kadar küçük.” Işığı açtıktan sonra buzdolabına doğru yürüdü ve bardağını su sebili altına bastırdı.

“İnanamıyorum, bebek sahibi olacaksınız,” diyor Cameron. Brad ve Elizabeth üç yıldır evliler ve Cameron elbette düğünlerinde sağdıçtı, ama yine de bu durum... tuhaf. Elizabeth anaokulundan beri en iyi arkadaşıydı ve Brad iyi bir adamdı, ama her zaman arkadaş gruplarının kenarında yer

alıyordu. Lisede Elizabeth için asla yeterince iyi değildi, ama bir şekilde birkaç yıl sonra bir araya geldiler. Şimdi evliler, şimdi bir bebekleri var.

“Bebek mi? Ben sadece şişkin olduğumu sanıyordum.” Elizabeth'in gözleri alaycı bir şekilde kısıldı. “Ne oldu da hala uyanıksın?”

“Telefonumun şarjı bitti.” Elindeki bitmek üzere olan cihazı gösteriyor. “Yedek şarj aletiniz var mı?”

Elizabeth işaret ederek, "Çöp çekmecesi." dedi.

"Teşekkürler." Elinde düzgünce sarılmış bir kablo tutuyor.

Yüzünü buruşturarak Elizabeth, mutfak tezgahının kenarındaki bar taburelerinden birine oturdu ve derin bir yudum su içti. "Senin ve Katie'nin başına gelenlere çok üzüldüm."

Yanındaki tabureye çöktü. "Bunu berbat ettim."

"Öyle görünüyor."

"Başsağlığı dileklerin için teşekkürler, Kertenkele Nefesli."

"Her zaman, Camel-tron," diyor gülümseyerek, çocukluktaki takma adına karşılık veriyor. "Peki, şimdi ne olacak?"

Cameron, en sevdiği kapüşonlu kazağının manşetindeki yıpranmış yeri çekiştirerek yeşilimsi iplik parçalarını tezgâhın üzerine yığdı. "Yeni bir yer bulacağım. Belki Dell'in üstündeki daire."

“Dell’s mi? İğrenç.” Elizabeth burnunu kırıştırdı. “Daha iyisini bulabilirsin. Ayrıca, Cam Amca bebeği görmeye geldiğinde bayat bira kokmasını kim ister ki?”

Cameron başını öne eğdi, bir anlığına serin granite yasladıktan sonra tekrar yukarı baktı. "Burada pek fazla seçeneğim yok."

Elizabeth tezgâhın üzerinden uzanıp iplik parçalarını avucuna topladı. "Bu arada, o sweatshirt de iğrenç. Brad onunkini çoktan attı."

“Ne? Neden?” Tam olarak resmi Moth Sausage ürünü değil ama grubun tamamı bunları yıllar önce aldı. Hep serigrafi baskı yaptırmayı planlıyorlardı.

“En son ne zaman yıkadınız?”

"Geçen hafta," diyor Cameron homurdanarak. "Ben hayvan değilim."

"Şey, hâlâ iğrenç. Dağılıyor. Ve neden o bebek kakası rengini seçtiğinizi asla anlamayacağım."

"Bu, güve yeşili!"

Elizabeth onu uzun süre inceledi. "Neden mesela seyahat etmiyorsun?" diye sessizce sordu. "Seni burada tutan ne?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Nereye gideceğim ki?"

“San Francisco. Londra, Bangkok, Marakeş.”

“Ah, tabii. Lear’ımı çağırırım. Dünyanın yarısını uçarak giderim.”

“Tamam, belki Marakeş değil.” Sesini alçaltarak, “Dürüst olmak gerekirse, nerede olduğunu bile bilmiyorum. Dün gece *Wheel of Fortune'da* bir bulmacanın parçasıydı.” dedi.

Cameron neredeyse otomatik olarak "Fas'ta" diye yanıtlıyor. Daha önce hiç gitmediği ve asla gitmeyeceği bir yer.

"Doğru, zeki çocuk. Eğer Brad'le ikimiz de televizyonda dizi açıkken kanepede uyuyakalmasaydık belki bunu öğrenirdim."

Cameron burnunu kırıştırdı. "Bana asla evlenmemeyi hatırlat."

“Bunu yaparsan çok şaşırırım.” Başını salladı, sonra kocaman karnının altına bir kolunu sokup yüzünü buruşturdu. “Tamam, ben yatağa geri dönüyorum. İyi haber şu ki,” dedi mutfağı geçip bardağını lavaboya bırakırken, “zaten tekrar tuvalete gitmem gerekiyor. Sohbet için teşekkürler. Bir taşla iki kuş.”

“Rica ederim.” Telefon şarj aletini sıkıca tutarak oturma odasına doğru yöneldi. “Sabah görüşürüz.”

“O zamana kadar.” Işığı kapatıp koridorda kayboldu.

BİR SAAT.

İki.

Üç.

Telefon ekranından yayılan mavimsi ışık Cameron'ın yüzünü aydınlatıyordu. Katie, ışığın bağımlılık yapıcı olduğuna dair bir makale okuduktan sonra, bir dönem yatak odalarından telefonları yasaklamaya çalışmıştı. Beyin dalgalarını bir şekilde bozuyordu. Cameron bunun saçmalık olduğunu düşünmüştü, ama şimdi gözleri ekranın ışığında yanıyor ve beyni karmakarışık hissediyordu.

Tabii ki, Katie'nin sosyal medya hesaplarında yeni bir şey yok. Hepsini birkaç kez incelemiş. Henüz onu engellememiş. İşaret parmağı isminin üzerinde duruyor. Tek dokunuşla arayabilir. Ama muhtemelen uyuyor, o yokken her zamankinden daha rahat uyuyor.

Aslında hiçbir zaman oraya ait olmamıştı. Orası asla onun yeri olmamıştı. Bunu geride bırakması gerekiyor.

Daire ilanları uygulamasını açıp fotoğraflara göz atıyor; her dairenin planı geniş, güneşli pencereler ve pırıl pırıl tezgahlarla dolu. Her birinde mutfakta bir kase taze meyve var: iki portakal, tek bir sarı muz ve bir demet

parlak kırmızı elma. Hepsi aynı meyve kasesi. Sanki onu daireden daireye taşımışlar gibi. O kadar fotoğraf çektikten sonra meyveler kime kalacak? Hem kim kırmızı elma yer ki zaten? Sıcak bir pizza ve altılı bira paketi koymak daha iyi bir pazarlama olurdu.

O gösterişli meyve temalı daireler ona göre değil. Dell'in üstündeki yer yeterli olacaktır. Ama yaşlı Al aptal değil. Depozito isteyecektir. O kutuyu açıp, tembel annesinin rehin verebileceği değerli bir şey bırakıp bırakmadığına bakmanın zamanı geldi.

Oturma odasından onu alırken, ön bahçede bir güvenlik lambası yanıp sönmeye başladı. Cameron donakaldı, ama sadece bir rakundu. Hayatında gördüğü en şişman rakun. Burada haşereler bile iri yaşıyor. Pencereden ona kaşlarını çatarak bakıp, orta yaşlı bir futbolcu babası gibi bu saatte ne yaptığını soracağını bekliyordu.

Kutuyu çoraplı ayağıyla odanın karşısına doğru ittiğinde hafif bir tıslama sesi çıkarıyor. Koltuğa oturuyor ve ilk kapağı açar açmaz bir toz bulutu onu öksürtüyor. Jeanne Teyze'nin doktoru sürekli öksürüğünün sebebini sigara alışkanlığına bağlıyor, ama o karavanın pisliği de en az onun kadar suçlu olmalı. Artık tohum ekildiğine göre, sigara içme düşüncesi şu anda çok cazip geliyor. Gerçekten bırakmalı. Ama kutuyu alıyor, son paketinin kalanını eşofmanının cebine tıkıyor ve dışarı çıkıyor.

Ay ışığı kutunun içindekileri aydınlatırken, adam eşyaları tek tek verandadaki masaya yerleştirmeye başlıyor. Gerilim şaşırtıcı derecede heyecan verici. Belki de depolama birimi açık artırma savaşlarıyla ilgili reality şovlar haklıdır.

Ama heyecan kısa sürüyor. Bu iş çok basit.

İçinde bir kutu dolusu iğrenç, yarısı kullanılmış ruj.

Lise ödevlerine benzeyen, el yazısıyla yazılmış kağıtlardan oluşan bir klasör. Sıkıcı ve değersiz.

14 Ağustos 1988'de Seattle Center Coliseum'da Whitesnake konserine ait bir bilet parçası. Tamamen işe yaramaz ve ayrıca müzik zevki de şüpheli.

Yaklaşık bir milyon tane saç tokası, ya da kızların atkuyruğu saçlarını tutturmak için kullandıkları şeyler her neyse.

Bir sürü eski kaset. Çoğu berbat rock gruplarının kayıtları. Birkaç tanesi boş, tıpkı karışık kaset kaydı yapacağınız türden. İlginç olabilirler ama bugünlerde kimin kaset çaları var ki? Hem zaten, sıfır ikinci el değeri.

Cameron sigarasından bir nefes çekti. Ne büyük bir hayal kırıklığı. Jeanne teyzesi neden ona bu saçmalığı vermek istemişti ki? Hiçbir şey

annesine karşı en ufak bir sıcaklık bile uyandırmıyordu. Ve daha da önemlisi, hiçbir şey bir kuruş bile para kazandırmayacaktı.

Boş kutuyu eline alıyor ve içinden küçük, siyah, ipli bir çanta düşüyor. Mücevher. Büyük ikramiye! Dört bileklik, yedi kolye, iki boş madalyon, bir kırık gümüş zincir. Ne yazık ki elmas benzeri bir şey yok, ama bazıları gerçek altın gibi görünüyor. Her halükarda rehin vermeye değer.

Çantanın boş olduğundan emin olmak için düzeltir, ama boş değildir. Dibinde bir şey sıkışmıştır. Sallar ve sonunda o şey yerinden çıkıp dışarı dökülür. Bir kağıt yığınıdır... ama kağıt yığını olamayacak kadar ağırdır. Hayır, büyük, kalın bir sınıf yüzüğünün etrafına sarılmış, buruşuk, eski bir fotoğraftır. Yüzüne birkaç santim yaklaştırarak üzerindeki yazıyı okur.

SOWELL BAY LİSESİ, 1989 MEZUNİYET YILI .

Fotoğrafı düzleştiriyor ve yarı karanlıkta bile annesinin gençlik halini, gülümseyen ve daha önce hiç görmediği bir adamın kollarını sarmış halde tanıyor.

OceanofPDF.com

Bugatti ve Blondie

Will hastalanmadan **önce** Tova, iki kişilik bir piknik sepeti hazırlardı: peynir, meyve, bazen de iki plastik bardakla birlikte bir şişe kırmızı şarap. Hamilton Park'ta, gelgit düşükse, aşağıya inip deniz duvarının altındaki kumsala otururlardı. Çıplak ayaklarını kaba kuma gömerler ve kıyıya vuran soğuk, köpüklü dalgaların ayak bileklerini yalamasına izin verirlerdi.

Tova, hatchback arabasını boş otoparka park etti. "Park" kelimesi, ıslak çimenlerle kaplı dar şerit, hava koşullarından yıpranmış iki piknik masası ve asla çalışmayan su çeşmesi için her zaman cömert bir ifade olmuştur.

Tova, evindeki yalnızlığından bunaldığında, düşünceleriyle baş başa kalmak için buraya geliyor. Televizyon bile dayanılmaz sessizliği delemediğinde...

Piknik masasının üstü, yazın ani gelişiyle aydınlanan berrak mavi gökyüzünün altında, dokunulduğunda şaşırtıcı derecede sıcaktı. Gazeteyi açıp bulmacaya baktı ve silgi kırıntılarını temizledi. Gelgit düşüktü ve su sakindi, dalgalar ağır ve tembel bir şekilde kumsala vuruyordu. Birkaç dakika içinde Tova keşke şapka getirseydim diye düşündü; o kadar sıcaktı ki güneş başının tepesini yakıyordu.

“Bakalım,” diyor bulmacaya. Karelerin yarısı doldurulmuş, bu sabah kahve molasının bir ürünü. *Altı Harf: Blondie'den Harry* ile devam ediyor.

Kalemiyle ipucunun altını çiziyor. Rock grubu Blondie. Erik'e bir yılbaşı hediyesi olarak bir kaset almıştı. Erik o zamanlar on yaşlarındaydı, belki de 79 ya da 80 yılıydı? Kaseti aylarca tekrar tekrar dinlemişti, ta ki kaset bozulana kadar. Tova kasetin kapağını hayal edebiliyor: parıldayan bir elbise giymiş, kırmızı dudaklı sarışın bir kadın. Ama o kadının adının Harry olduğunu hayal edemiyor. Belki de bu ipucu başka bir şeyle ilgili.

Tova her zamanki gibi hayatına devam ediyor.

Bir sonraki ipucu *Üç Harf: Flanel özelliği* . Tova, *N* , *A* , *P* harflerini işaretlerken "Çok kolaymış," diye mırıldanıyor.

Yavaşça ilerleyen bir bisikletin vızıltısı, Tova'nın *Altı Harf: İtalyan otomobil üreticisi Bugatti* üzerine düşüncelerini böler. Ardından iki tık sesi gelir, pedallardan ayrılır. Adamın süslü ayakkabıları, su çeşmesine doğru kaldırımda yürürken onu beceriksizce yürümeye zorlar. Uzun ve zayıf biridir, ancak yürüyüşü Tova'ya bir pengueni hatırlatır.

"Korkarım ki bunun hiçbir faydası olmayacak," diyor Tova.

"Ha?" Adam, Tova'nın orada olmasına şaşırmış gibi ona doğru döndü.

“Su sebili arızalı.”

"Ah, teşekkürler."

Tova omzunun üzerinden bakıp onun ağzını musluğun üzerine getirmesini izliyor. Adam kolu çevirirken küfrediyor.

“Kasaba bunu düzeltmeli,” diye homurdandı. Güneş gözlüğünü çıkardı ve kurumuş bir bakışla denize baktı, sanki deniz suyunun tadının ne kadar kötü olabileceğini merak ediyordu.

Tova çantasının dibinden açılmamış bir su şişesi çıkarıyor. Her ihtimale karşı her zaman yanında bir tane bulunduruyor. "İçecek ister misin?"

Avucunu kaldırarak, "Hayır, yapamam," dedi.

"Lütfen, ısrar ediyorum."

“Pekala.” Adam yürürken kramponlarının çimlerde çıkardığı sesler duyuldu. Şişeyi çevirip açtı ve saniyeler içinde hepsini içti. “Teşekkürler. Burası beklediğimden daha sıcak.”

"Evet, öyle demeliyim. Yaz nihayet geldi."

Güneş gözlüklerini masaya bırakıp karşısına oturdu. "Hım. İnsanların hâlâ bulmaca çözdüğünü bilmiyordum." Gazeteye doğru eğildi, boynunu uzatarak bulmacayı inceledi. Tova isteksizce gazeteyi ikisinin de görebileceği şekilde yana çevirdi. İkisi birlikte gazeteye baktılar. Sesin arasında bir martı çığlık attı, sessizliği bozdu. Adamın çenesinden bir damla ter düşüp, tavsiye köşesindeki gazete kağıdına bulaşırken Tova irkilmesini bastırdı.

"Ettore," diyor aniden.

"Affedersiniz?"

"Ettore. İtalyan otomobil üreticisinin altı harfi. Ettore Bugatti," diyor adam sırıtarak. "Bunlar muhteşem arabalar."

Tova harfleri kurşun kalemle yazıyor. Kelime tam oturuyor. "Teşekkür ederim," diyor.

“Ah! Bu da Debbie. Blondie grubundan Debbie Harry.”

Tabii ki. Tova, yazarken kendini azarlayarak dilini şıklattı. Harfler tam oturduğunda, adam elini uzatarak beşlik çaktı. Tova tereddüt etti, sonra küçük avucunu adamın büyük, nemli avucuna vurdu.

Saçma bir hareket ama yine de gülümsemesine izin veriyor.

"Adamım, eskiden Debbie Harry'ye aşıktım," diyor, gözlerinin kenarları kırışarak kıkırdayarak.

Tova başını salladı. "Evet, oğlum da onu çok severdi."

Adam ona bakıyor. Gözleri irileşiyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Affedersiniz?"

“Sen Erik Sullivan’ın annesisin.”

Tova hâlâ cevap veriyor: "Evet, benim."

"Vay canına," diyor adam kendi kendine.

“Ya siz?” Tova, ağzından dökülmek üzere olan diğer soruları, yani *“Onu tanıyor muydunuz?”, “Orada mıydınız?”, “Ne biliyorsunuz?”* gibi bitmek bilmeyen soruları bastırarak, kendini bu soruyu sormaya zorladı.

“Ben Adam Wright. Erik'le aynı okula gittim. Lise son sınıfta, o gelmeden önce birkaç dersimiz birlikteydi...”

“Ölmeden önce.” Tova boşluğu tekrar dolduruyor.

“Doğru. Çok özür dilerim.” Pedallarına takılıyor. “Şey, gitmeliyim. İçecek için teşekkürler.” Bisikletin zinciri vızıldayarak uzaklaşıyor.

Tova uzun süre piknik masasında bitmemiş yapbozla oturup, ona sorması gereken tüm soruları zihninde tekrar tekrar gözden geçirdi. Nefes alabilmek için kendini zorladı.

Bu Adam Wright. Cenaze törenine gelenlerden biri miydi? Okulun futbol sahasında düzenlenen mum ışığı nöbetine katılanlardan biri miydi?

EVDE, ÇAMAŞIRLAR bekliyor. Çarşamba, yani yatağı toplayıp çarşafları ve haftalık havluları yıkamak gerekiyor.

Çamaşır makinesinin üzerinde düzgünce katlanmış bir yığın halinde, geçen hafta Charter Village'dan aldığı pazen sabahlık duruyordu. Hemşire, Lars'ın yıllarca aralıksız giydiğini açıklamıştı. Tova keşke orada bıraksaydı diye düşünüyordu. Ölen kardeşinin eski sabahlığını neden istiyordu ki? Yıkayıp başkasına veremezler miydi? Hayır kurumuna bağışlayamazlar mıydı? Temizlik için bezlere ayıramazlar mıydı, ki Tova genellikle kendi kıyafetlerini kullanım ömrünü tamamladığında böyle yapardı?

Tova tereddüt edince hemşire, "Birçok insan bu gibi şeylere değer verir," dedi.

Şimdi o şey Tova'nın evinde duruyor ve ona kendisinin *birçok insandan* farklı olduğunu hatırlatıyor.

Geçen hafta, paçalarını makasla kesip bez parçaları yapmaya hazırlanmıştı, ancak fikrini değiştirip şimdilik yeterince bezi olduğuna karar verdi.

Lars'ın kişisel eşyaları arasında küçük bir fotoğraf yığını da vardı. Bazıları çok eskiydi, Tova ve Lars'ın birlikte geçirdiği çocukluktan kesitlerdi. Tova bunları, tavan arasındaki aile fotoğrafları kutularının arasına, kendi albümlerinin arasına yerleştirdi.

Bazıları nispeten yeniydi ve Tova'nın tanımadığı yüzler içeriyordu. Lars'ın ayrılıklarından sonraki hayatından kesitlerdi bunlar. Kokteyl partisinde gülümseyen orta yaşlı yetişkinler, dağ şelalesinin altında mola veren bir grup yürüyüşçü. Bu, Tova'nın hiç tanımadığı bir Lars'tı. Bunları çöpe attı.

Bu iki kategoriye de uymayan bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta Lars, genç Erik ile bir yelkenli teknede yan yana oturuyordu. Uzun bacakları havada sallanıyor, bronz tenleri teknenin parlak beyaz gövdesiyle tezat oluşturuyordu.

Erik'e yelkenciliği öğreten Lars'tı. Ona her türlü püf noktayı, her türlü imkansız denizcilik senaryosuna bir çözüm yolu gösterdi. Örneğin, demirleme halatını nasıl temiz bir şekilde keseceğini öğretti.

Bu fotoğrafa bakmak bile canımı acıttı. Tova neredeyse çöpe atacaktı ama son anda vazgeçti ve aslında oraya ait olmamasına rağmen, tencere tutacakları ve havluların bulunduğu mutfak çekmecesinin en arkasına sakladı.

OceanofPDF.com

Esaretimin 1311. Günü

İnsanların asla tartışmayı bitirmediği bir konu varsa , o da dış ortamlarının durumudur. Ve ne kadar tartışırlarsa tartışsınlar, şaşkınlıkları... inanılmaz. Şu saçma cümle: *"İnanabiliyor musunuz, şu hava nasıl?"* Bunu kaç kere duydum? Tam olarak bin dokuz yüz on kere. Ortalama günde bir buçuk kere. Bana insan zekâsından bir daha bahsedin. Tahmin edilebilir meteorolojik olayları bile anlayamıyorlar.

Komşularım olan denizanası sürüsünün yanına gidip, şaşkınlıkla başımı sallayarak şöyle bir yorum yaptığımı hayal edin: *"Bu tankların bugün çıkardığı baloncuklara inanabiliyor musunuz?* Akıl almaz."

(Elbette, bu da saçma olurdu çünkü jöleler cevap vermezdi. O seviyede iletişim kuramazlar. Ve onlara bir şey öğretilemez. İnanın bana, denedim.)

Güneş, yağmur, bulutlar, sis, dolu, sulu kar, kar. İnsanlar yüz binlerce yıldır yeryüzünde iki ayak üzerinde yürüyorlar. İnsanoğlunun bunu çoktan kabullenmiş olması gerekirdi diye düşünebiliriz.

Bugün alınlarında tuzlu ter kokusu birikmişti. Bazıları girişte dağıtılan broşürleri yelpaze gibi şekillendirip yüzlerinin önünde sallıyordu. Neredeyse hepsi daha kısa giysiler giymiş, etli bacaklarını ve her adımda ayaklarına çarpan askılı ayakkabılarını sergiliyordu.

Ve sıcaktan şikayet etmeyi bir türlü bırakmadılar. *Bu havaya inanabiliyor musunuz? Bugün tam on yedi kez söylediler* .

Mevsim değişikliği geldi. Uzun süredir bekleniyordu, her zaman olduğu gibi, aydınlık süreler uzar, karanlık süreler kısalır. Yakında yılın en uzun gününü göreceğim. İnsanlar buna yaz gündönümü diyor.

Son yaz gündönümüm.

OceanofPDF.com

Hiçbir şey sonsuza dek batık kalmaz.

Ertesi öğleden **sonra** , Tova, Sowell Bay'in merkezinde, neredeyse elli yıldır aynı dükkânda, pembe boyalı bir kapıyla hizmet veren Colette'in Güzellik Salonu'nda, Barbara Vanderhoof'un yanında bir saç kurutma makinesinin altında oturuyor. Colette'in kendisi de Knit-Wits gibi yetmişli yaşlarında, ancak emekli olmayı ve salonu yıllar içinde işe aldığı genç stilistlere tamamen devretmeyi reddediyor.

Şükürler olsun. Tova pek de gösteriş düşkünü bir kadın olmasa da, kendine bu ayrıcalığı tanıyor. Ve saçını tam istediği gibi yapacak başka kimseye güvenemezdi. Birkaç dakika önce, Colette'in Barb'ın saçını ustaca ve dikkatli bir şekilde kestiğini izlemişti. Colette gerçekten de en iyi kuaför.

“Tova canım. *Nasılsın* ?” Barb, kask gibi kurutucunun izin verdiği kadar eğilerek, “nasılsın” kelimesine gereğinden fazla vurgu yaptı. Sanki Tova'nın iyiymiş gibi davranma girişimlerini önceden engellemek istercesine. Barbara, başkalarının saçmalıklarını ortadan kaldırmada her zaman etkili olmuştur; Tova bu özelliğine hayran kalmaktan kendini alamıyor.

Ancak Tova, böyle bir maske takmamakla da gurur duyuyor. Dürüstçe, "Gayet iyi," diye yanıtlıyor.

“Lars iyi bir adamdı.” Barb gözlüklerini çıkarıp boynundaki boncuklu zincirden sarkmasına izin verdi ve sızan gözlerini mendilinin ucuyla sildi. Tova alay etme isteğini bastırdı. Barbara'nın kendini başka birinin trajedisine bu şekilde dahil etmesini ilk kez izlemiyordu. Barb ve Lars, Tova ve Lars'ın hayatları birbirlerinden uzaklaşmaya başlamadan önceki o ilk yıllarda, birkaç kezden fazla görüşmemişlerdi.

Tova, bunun üçüncü elden bir bilgi olduğunu eklemeden, otoriter bir tavırla, "Huzur içinde gitti," diyor. Ancak Charter Village'daki kadın, Lars'ın son anlarında hiçbir acı hissetmediğine dair güvence verirken kolunu sıkıca tutmuştu.

"Huzur içinde gitmek bir lütuf," diyor Barb, göğsünü tutarak.

"Tesis oldukça güzeldi."

“Öyle mi?” Barb başını yana eğdi. Bu onun için yeni bir bilgiydi. Tova, Bellingham gezisinden Örgücüler grubuna bahsetmemişti ve görünüşe göre Ethan Mack de, Shop-Way'de markette alışveriş yaparken bir şey hakkında sessiz kalmıştı.

“Evet, kişisel eşyalarını almaya gittim. Şunu da belirtmeliyim ki, çok fazla eşya yoktu. Ama ev temiz ve bakımlıydı.”

"Neredeydi?"

“Charter Village. Bellingham'da.”

“Ah!” Barb gözlüklerini tekrar takıp kucağındaki dergiyi karıştırmaya başladı. “Burası mı?” Bulutsuz bir gökyüzünün altında alışılmadık derecede yeşil çimenleriyle görkemli Charter Village kampüsünün fotoğrafının yer aldığı tam sayfa bir reklamı kaldırdı.

"Evet, o."

Barb sayfayı burnundan birkaç santim uzaklaştırdı ve küçük yazılara gözlerini kısarak baktı. "Bak! Tuzlu su havuzları ve bir sinema salonları olduğunu yazıyor."

Tova bakmıyor. "Gerçekten mi?"

“Ve bir de spa!”

Tova, "Beklediğimden kesinlikle daha gösterişliydi," diye onaylıyor.

Barb, umursamaz bir nefes vererek dergiyi kapattı. "Yine de, Andie'm beni asla bir bakımevine göndermezdi..."

“Elbette hayır.” Tova başını salladı, dudaklarında ne tam bir gülümseme ne de tam bir surat buruşturma vardı.

Barb dergiyle kendini serinletiyor. Kask kurutucularının altında çok sıcak oluyor.

“Evet, peki.” Tova, kurutucunun yanındaki alçak sehpadan yıpranmış bir *Reader's Digest* dergisi alıp içindekiler bölümünü okuyormuş gibi yapar. Elbette, tuzlu su havuzunu, sinemayı ve spa'yı biliyordur. Charter Village'dan aldığı paket evdeki sehpasında durmaktadır. En az üç kez okumuştur.

"Hazır mısın, Tova?" Colette'in neşeli sesi salonun diğer ucundan duyuldu. Tova uzay çağına ait kaskını yukarı itti ve çantasını topladı, Barbara Vanderhoof'a kibarca veda ettikten sonra saçını yaptırmaya gitti.

O akşam akvaryumda , Terry'nin ofis ışığı açıktı. Tova merhaba demek için kapıdan başını uzattı.

“Hey, Tova!” Terry onu içeri çağırdı. Masasının üzerindeki kağıt yığınının üzerinde beyaz bir paket yemek kutusu duruyordu; bir çift yemek çubuğu anten gibi yukarı doğru uzanıyordu ve Tova bunun Elland'daki tek Çin restoranından alınmış sebzeli kızarmış pilav olduğunu biliyordu. Ahtapotu o gece kafesinden çıkaran da aynı türden bir kutuydu.

“İyi akşamlar, Terry.” Tova başını eğdi.

“Rahatla biraz,” diyor, masasının karşısındaki sandalyeyi işaret ederek. Plastik ambalajlı bir şans kurabiyesini kaldırıyor. “İster misin? Bana her zaman en az iki, bazen üç ya da dört tane veriyorlar. Bu bir kase kızarmış pilavla kaç kişiyi doyurabileceğimi düşünüyorlar bilmiyorum.”

Tova gülümsedi ama oturmadı, kapı aralığında kaldı. "Naziksin, ama teşekkür ederim, istemiyorum."

“Sen bilirsin.” Omuz silkerek çöpü dağınıklığın üzerine fırlattı. Terry’nin masasının, gelişigüzel yığınları ve etrafa saçılmış kağıtlarıyla olan hali, Tova’nın avuç içlerini her zaman kaşındırıyordu. Daha sonra temizlik arabasıyla geldiğinde çöpü boşaltacak, masanın arkasındaki üç çerçeveyi tozdan arındıracaktı. Terry’nin küçük kızı bir oyun parkı salıncağında. Terry, kolunu yaşlı bir kadının omzuna atmış – annesi, koyu kahverengi tenli, koyu kıvırcık saçlı ve Terry’nin aynı geniş gülümsemesine sahip. Görünmeyen bir esinti Terry’nin cübbesinin kolunu kaldırıyor, kepinden mor ve altın rengi bir püskül sarkıyor. Fotoğrafın yanında ilgili diploma var: Terrance Bailey’e Washington Üniversitesi tarafından verilen deniz biyolojisi alanında üstün başarıyla (summa cum laude) lisans derecesi.

Tova'nın evindeki şömine rafında bu tarz bir fotoğraf yok. Eğer o yaz gecesi hiç yaşanmasaydı, Erik sonbaharda o üniversitede eğitimine başlayacaktı.

Terry, çubukları alıp pirinçten bir lokma alırken, Tova'nın bildiği kadarıyla Jamaika'da bir balıkçı teknesinde büyümüş bir çocuk için etkileyici derecede doğal olan, pürüzsüz ve ustaca bir hareket sergiledi. Gençler her şeyi çok kolay öğreniyorlar. Çiğneyip yuttuktan sonra, "Kardeşin için çok üzüldüm," dedi.

"Teşekkür ederim," diyor Tova sessizce.

Terry parmaklarını ince bir paket servis peçetesine sildi. "Ethan bundan bahsetmişti."

"Sorun değil," diyor Tova. Ethan için markette kasada çalışırken konuşacak konular bulmak zor olmalı. Tanrı bilir, o da bütün gün sohbet etmek zorunda kalmaktan nefret ederdi.

"Neyse, seni yakaladığıma sevindim Tova. Senden bir ricam var."

“Evet?” Tova, konunun hızla değiştirilmesinden dolayı minnettar bir şekilde başını kaldırdı. Nihayet, kaybı hakkında saatlerce gevezelik etmekte ısrar etmeyen biriyle karşılaştı.

"Bu gece ön camların iç kısımlarını silebilir misiniz? Sadece içlerini."

“Elbette,” diye yanıtlıyor ve ekliyor, “Memnuniyetle.” Gerçekten de öyle demek istiyor. Lobideki geniş cam yüzeyler sürekli kirleniyor ve şu anda onu en çok mutlu edecek şey, camları suyla yıkamak ve bezini camın üzerinde gezdirerek her bir leke ve izi yok etmek.

“Bu hafta sonu kalabalıklar için ön tarafın güzel görünmesini istiyorum.” Terry yorgun görünen yüzünü eliyle sildi. “Bütün katlara yetişemezsen de sorun değil, tamam mı? Haftaya hallederiz.”

4 Temmuz her zaman akvaryumun en yoğun hafta sonudur. Sowell Bay'in altın çağında, kasaba büyük bir sahil festivali düzenlerdi. Bugünlerde ise ortalamadan daha yoğun bir gün.

Tova lastik eldivenlerini giyer. Pompa odaları ve ön pencereler de temizlenecek. Geç saatlere kadar sürecek bir gece olacak ama Tova geç saatlere kadar çalışmaktan hiç rahatsız olmamıştı.

"Hayat kurtarıcısın, Tova." Terry ona minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Yapacak bir şey bu." diye karşılık verdi gülümseyerek.

Terry masasının üzerindeki kağıtları ve dağınıklığı karıştırırken, gümüş renkli bir şey Tova'nın dikkatini çeker. Ağır görünümlü bir kıskaç, çubuğu en az Terry'nin işaret parmağı kadar kalın. Dalgın dalgın kaldırıp, tıpkı bir kağıt ağırlığı gibi tekrar yerine koyar.

Ancak Tova, bunun bir kağıt ağırlığı olmadığı konusunda kesin bir hisse sahip.

"Bunun ne için olduğunu sorabilir miyim?" Tova kapı eşiğine yaslandı, midesinde kötü bir his oluşuyordu.

Terry içini çekti. "Sanırım Marcellus yine kontrolden çıkmış."

“Marcellus?”

“GPO.” Tova kısaltmayı anlamakta biraz zorlanıyor. Dev Pasifik ahtapotu. Ve bir adı varmış. Nasıl bilmezdi ki?

"Anlıyorum," diyor Tova sessizce.

“Nasıl yapıyor bilmiyorum. Ama bu ay sekiz deniz hıyarı kaybettim.” Terry kıskacı tekrar eline alıp avucunun içinde tartıyormuş gibi tutuyor.

“Sanırım o küçük aralıktan kayıp gidiyor. Bunu takmadan önce tankının arkasına bir tahta parçası koymam gerek.”

Tova tereddüt eder. Mola odasındaki kızarmış pilav kutularını gündeme getirmeli miydi? Gözleri, Terry'nin masasındaki evrak yığınının üzerinde duran kelepçeye takılır. Sonunda, "Bir ahtapotun kapalı bir tanktan nasıl çıkabileceğini anlamıyorum," der.

Bu teknik olarak doğru. Onun bunu nasıl yaptığını bilmiyor.

“Şey, ortada bir gariplik var, affedersiniz.” Terry saatine baktı. “Şimdi çıkarsam bu akşam hırdavatçıya yetişebilirim herhalde.” Dizüstü bilgisayarını kapattı ve eşyalarını toplamaya başladı. “Islak zeminlere dikkat et, tamam mı Tova?”

Terry, Tova'ya sürekli dikkatli olmasını hatırlatıyor. Düşüp kalçasını kırmasından ve akvaryumu dava etmesinden endişeleniyor, en azından Örgücüler öyle söylüyor. Tova, kimseyi, hele de burayı dava edeceğini hayal bile edemiyor, ama artık arkadaşlarını düzeltme zahmetine de girmiyor. Hem zaten her zaman dikkatli biri. Will eskiden "dikkat"in onun ikinci adı olması gerektiğini söylerdi.

"Her zaman öyleyim," diye dürüstçe yanıtlıyor.

“ MERHABA DOSTUM,” diyor ahtapota. Sesini duyunca, ahtapot bir kayanın arkasından açılıyor, turuncu, sarı ve beyaz renklerden oluşan bir yıldız patlaması gibi. Camın önüne doğru süzülürken ona göz kırpıyor. Tova, “Rengi bu gece daha güzel görünüyor,” diye düşünüyor. “Daha parlak.”

Gülümsüyor. "Bu gece pek maceracı hissetmiyorsun, değil mi?"

Dokunaçlarından birini cama yapıştırıyor, şişkin mantosu sanki iç çekiyormuş gibi kısa bir an için kabarıyor, oysa bu imkansız. Sonra şaşırtıcı derecede hızlı bir hareketle tankının arkasına doğru fırlıyor, gözü hala ona dikili ve dokunaçlarının ucuyla küçük aralığın kenarını takip ediyor.

“Hayır, yapamazsın Bayım. Terry seni anladı,” diye azarlar Tova ve dış duvarın bu bölümündeki tüm tankların arka girişine giden kapıya doğru hızla ilerler. Küçük, nemli odaya girdiğinde, yaratığın kaçmaya çalıştığını görmeyi bekler, ancak şaşırtıcı bir şekilde yaratık hala tankının içindedir.

"Yine de, belki de son bir özgürlük gecesinin tadını çıkarmalısın," diyor, Terry'nin masasındaki ağır kelepçeyi düşünerek.

Ahtapot yüzünü arka cama dayıyor ve kollarını yukarı doğru uzatıyor, tıpkı kucağa alınmak isteyen bir çocuğun yalvarışı gibi.

"El sıkışmak istiyorsunuz, değil mi?" diye tahmin yürütüyor.

Ahtapotun kolları suda dönüyor.

“Şey, sanırım öyle.” Uzun metal masanın altına sıkıştırılmış sandalyelerden birini sürükleyip yukarı tırmanırken dengesini sağladı; artık tankın arkasındaki kapağı çıkaracak kadar boyu uzamıştı. Mandalı açarken, ahtapotun ondan faydalanıyor olabileceğini fark etti. Kapağı çıkarmasını sağlayıp kaçmayı planlıyordu.

Riski göze alıyor. Kapağı kaldırıyor.

Aşağıda, şimdi uyuşuk bir halde, sekiz kolu da etrafına yayılmış, uzaylı bir yıldız gibi süzülüyor. Sonra birini sudan çıkarıyor. Tova, hâlâ geçen seferden kalma hafif yuvarlak morluklarla kaplı elini uzatıyor ve o da sanki onu kokluyormuş gibi tekrar elinin etrafına dolanıyor. Dokunacının ucu boynuna kadar uzanıyor ve çenesine dokunuyor.

Tereddütle, tıpkı bir köpeği sever gibi şömine rafının üstüne dokundu. "Merhaba, Marcellus. Sana böyle diyorlar, değil mi?"

Aniden, hâlâ onun koluna sarılı olan koluyla sert bir çekiş yapar. Tova'nın sandalyedeki dengesi bozulur ve bir an için onu tankına çekmeye çalıştığından korkar.

Burnu neredeyse suya değene kadar eğilir, gözleri şimdi onun gözlerine birkaç santim uzaklıktadır; onun uhrevi gözbebeği o kadar koyu mavidir ki neredeyse siyahtır, yanardöner bir mermer gibidir. Sonsuza dek sürecekmiş gibi birbirlerini incelerler ve Tova, bir ahtapot kolunun daha diğer omzuna dolanıp yeni yapılmış saçlarını dürttüğünü fark eder.

Tova gülüyor. "Bozma sakın. Ben de bu sabah kuafördeydim."

Sonra onu serbest bırakır ve kayasının arkasında kaybolur. Şaşkına dönen Tova etrafına bakınır. Bir şey duymuş muydu? Boynuna dokunur, dokunaçlarının değdiği yerdeki soğuk ve ıslaklığı hisseder.

Yukarı doğru süzülerek yeniden ortaya çıkıyor. Kollarından birinin ucunda küçük, gri bir nesne halka şeklinde takılı. Onu kadına uzatıyor. Bir sunu.

Ev anahtarı. Geçen yıl kaybettiği anahtar.

OceanofPDF.com

Esaretimin 1319. Günü

Temizlik yaparken eşyalarını koyduğu yerin yakınındaki yerde buldum . Almamalıydım ama karşı koyamadım. Onda tanıdık bir şey vardı.

Akvaryumuma döndükten sonra, onu diğer her şeyle birlikte sığınağıma sakladım. Oyulmuş kayanın en derin köşesinde, en titiz akvaryum temizleyicilerinin bile ulaşamayacağı bir yer var. Hazinelerimi işte buraya gömüyorum.

Koleksiyonumda ne tür hazineler var diye soruyorsunuz? Nereden başlayayım? Üç cam bilye, iki plastik süper kahraman, bir zümrüt tektaş yüzük. Dört kredi kartı ve bir ehliyet. Bir mücevherli saç tokası. Bir insan dişi. Neden o iğrenme ifadesi? Onu kendim çıkarmadım. Eski sahibi okul gezisinde onu yerinden sökmüş, sonra da izini kaybetmiş.

Başka ne var? Küpeler—çoğu tekli küpe, asla çift değil. Üç bileklik. İnsanların karşılığını bilmediğim iki alet. Sanırım bunlar... tıkaçlar? İnsanlar bunları en küçük çocuklarını susturmak için vücutlarının açıklıklarına sokuyorlar.

Esaretim süresince koleksiyonum oldukça genişledi ve daha seçici oldum. İlk zamanlarda çok sayıda madeni param vardı, ancak bunlar artık sıradan ve diğerlerinden farklı olmadıkça artık almıyorum. Siz insanların yabancı para dediği şey işte.

Yıllar içinde doğal olarak birçok anahtarla karşılaştım. Anahtarlar artık madeni paralarla aynı kategoriye giriyor. Genel kural olarak, onları görmezden geliyorum.

Ama dediğim gibi, bu anahtar tuhaf bir şekilde ilgi çekiciydi ve onu almam gerektiğini biliyordum, ancak neden özel olduğunu ancak o gece kolumun ucuyla üzerindeki çıkıntıları yokladığımda anladım. Bu anahtarla daha önce karşılaşmıştım. Daha doğrusu, tıpkı bunun gibi bir anahtarla.

Sanırım bu açıdan bakıldığında anahtarlar parmak izlerine hiç benzemiyor. Anahtarlar kopyalanabilir.

Çok gençken, esir alınmadan önce, bunun bir kopyasını elimde tutmuştum. Deniz dibinde, dairesel bir halkaya bağlıydı, ancak insan artığı olarak tanımlanabilecek bir hazinenin içinde saklıydı. Tabii ki kemik ve et değil, çünkü onlar asla uzun süre kalmaz, daha ziyade kauçuk bir spor

ayakkabı tabanı, vinil bir ayakkabı bağı. Bir gömlekten kalma birkaç plastik düğme. Bir kaya kümesinin altına sürüklenmiş ve orada korunmuşlardı. Yasını tuttuğu kişiye ait olmalı.

Denizin sakladığı sırlar işte böyle. Onları tekrar keşfetmek için neler vermezdim ki. Zamanda geriye gidebilseydim, hepsini toplardım; spor ayakkabısının tabanını, bağcığını, düğmelerini ve ikiz anahtarını. Hepsini ona verirdim.

Başınız sağ olsun. Bu anahtarı iade etmek yapabileceğim en az şey.

OceanofPDF.com

Bir film yıldızı değil, belki de bir korsan.

Sabah saat **dokuzda** Cameron, Dell's Saloon'un ön kapısını çekiştirir; kilitli bulmayı bekler ama kapı ardına kadar açıktır. Loş ışığa alışmak için gözlerini kırpıştırır.

Barmen Al, arkadan kafasını uzattı. "Cameron," dedi, sesi hafifçe şaşırmış gibiydi. Kalın sesi, mafya filmlerinden fırlamış gibiydi; o kadar İtalyan ve Brooklyn aksanıyla konuşuyordu ki, Orta Kaliforniya'da neredeyse komik geliyordu.

“Hey, dostum.” Cameron taburelerden birine oturuyor. Arka köşede, şu anda üst üste yığılmış içki kasalarıyla kaplı, Moth Sausage'ın çaldığı küçük sahne var. Eskiden çalardı, yani Brad gidip grubu dağıtmadan önce. Bilardo masasının yanındaki korkulukta eski bir radyo duruyor, eğri büğrü anteni barın tek kirli penceresine doğru çevrilmiş. Radyodan yüksek sesle konuşma programı çalıyor, bir adam ve bir kadın faiz oranları ve federal rezerv veya başka sıkıcı şeyler hakkında tartışıyor.

"Her zamanki gibi mi?" Yaşlı Al, kokteyl peçetesini bara fırlattı.

“Hayır, buraya gelme sebebim bu değil.” Cameron boğazını temizledi. “Size bir teklifim var. Bir emlak teklifi.”

Yaşlı Al, bar tezgahına yaslanıp kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı.

“Üst kattaki daire mi?” Cameron daha dik oturuyor. “Boş olan mı?”

"Bununla ilgili ne diyeceksin?"

“Kiralamak istiyorum. Her şeyi planladım. İlk ayın kirasını gelecek hafta ödeyebileceğim ve—”

Yaşlı Al elini kaldırır. "Dur Cam. İlgilenmiyorum."

“Ama henüz gerisini duymadınız!”

"Ev sahibi olmakla ilgilenmiyorum."

“Ev sahibi olmanıza gerek yok! Ben kendim ev sahibi olacağım. Var olduğumu bile anlamayacaksınız.”

"İlgilenmiyorum."

“Ama orada kimse yaşamıyor!”

"Böyle olmasını seviyorum."

“Ne kadar istiyorsun?” Cameron kapüşonlusunun cebinden siyah ipli çantayı çıkarıp mücevherleri bara bıraktı. “Ödeyebilirim. Gördün mü?”

Yaşlı Al'ın bakışları bir anlığına birbirine karışmış mücevher yığını üzerinde oyalandı, sonra lavabodan gri bir bez alırken başını salladı. "Ne yaptın, bir huzurevini mi soydun?"

Cameron homurdanarak, "Sadece birkaç aylığına bir yere ihtiyacım var. Lütfen?" dedi.

"Özür dilerim, evlat."

"Hadi ama Al. Biliyorsun ki ben bunu karşılayabilirim."

"Hadi dürüst olalım Cameron. Senin şu hesabınla bir sonraki büyük Amerikan romanını yazabilirim. Ve geçen yıl o küçük numarayı yapıp sahneden kendini aşağı attığında kırdığın masanın parasını hala ödemedin."

Cameron yüzünü buruşturdu. "Bu bir performans sanatıydı."

“Bu bir vandalizm olayıydı ve bunu nezaketle affettim, çünkü insanlar senin çıkardığın o gürültüden hoşlanıyor gibi görünüyor ve teyzen de iyi bir arkadaşım. Ama benim de sınırlarım var. Bak, bu şehirde on adım öteye tükürsen bile döküntü bir apartmana denk gelirsin. Neden aile mücevherlerini onlardan birine götürmüyorsun?”

“Şey, çünkü.” Cameron, bu açıklamayı kendi başına bir gerekçe olarak sunuyor, sanki tüm bu geçmiş kontrolü ve kredi geçmişi meselesinin bir sorun olduğu apaçık ortadaymış gibi.

“Sen bilirsin.” Yaşlı Al omuz silkerek, beziyle barın üzerinde daireler çizdi, arada bir de koyu renkli suyu lavaboya sıktı. Sonunda durdu ve bezi lavaboya geri attı. “O senin karının eşyasıydı, değil mi?”

"Evet."

"Teyzen mi verdi?"

"Evet."

Barmen altın tenis bilekliğini alıp havaya kaldırdı. "Bunların bazıları hiç de fena değil." Sonra Sowell Bay Lisesi'nin 1989 mezuniyet yüzüğünü alıp, "Hım, şuna bakın. Artık kimse bunları mezuniyet hediyesi olarak almıyor, değil mi?" dedi.

Cameron omuz silkti. Nereden bilecekti ki? Liseden mezun bile değildi, bu gerçeğin yaşlı Al'ın da kesinlikle farkında olduğunu biliyordur.

“Sowell Körfezi. Washington'da değil mi?”

“Sanırım öyle,” diyor Cameron. Biliyor işte. Tabii ki Google'da aradı. Ne olmuş yani? O yüzük, annesinin kötü alışkanlıklarından birini finanse etmek için çaldığı rastgele bir şey olabilir, kim bilir. Belki de fotoğraftaki adam onun suç ortağıydı.

"Biliyor musun, Jeanne'nin onu almaya gittiği zamanı hatırlıyorum."

"Kimi?"

"Annen."

"Neden bahsediyorsun?"

"Teyzen sana hiç söylemedi mi?"

“Bana ne söyledin?” Cameron, başparmağı ve parmakları arasında topladığı kokteyl peçetesini bara düşürdü.

Yaşlı Al içini çekti. "Daphne'yi Jeanne'nin baş belası küçük kız kardeşinden başka bir şey olarak hiç tanımadım, aklınızda bulunsun. Anladığım kadarıyla, lisedeyken evden kaçmış. Washington'a gitmiş, kim bilir neden? Orada bir tür belaya bulaşmış. Jeanne, kız kardeşini eve getirmek için işten izin almak zorunda kalmış. Bir gece burada, bundan bahsederken hatırlıyorum."

Cameron sadece "Ah" diyor. Beyni garip bir şekilde uyuşmuş hissediyor.

“Neyse.” Yaşlı Al, yüzüğü avucunun içinde tutuyor ve sanki tartıyormuş gibi elini sallıyor. “Belki de erkek arkadaşının. Ben de lise son sınıfta sevgilime vermiştim.” Barmenin yüzünde yavaşça bir gülümseme beliriyor. “Onu boynuna bir zincirle takmıştı, tam da göğüslerinin arasındaki o tatlı noktaya oturacak kadar uzundu.”

Cameron utandı.

"Evet, muhtemelen hâlâ oradadır, kim bilir. Ayrıldıktan sonra ondan geri alamadım," diyor sert bir homurtuyla.

Kapı gıcırtıyla açılıyor, içeri iki yaşlı adam girerken barın üzerinden tozlu bir ışık üçgeni süzülüyor. Cameron onları kasabadan tanıyor. Gündüz vardiyası çalışanları. Birkaç tabureye oturmadan önce Cameron'a başlarıyla selam veriyorlar.

Yaşlı Al, kendiliğinden iki uzun şişenin kapağını açıp barın üzerinden Cameron'a doğru uzattı. Üçüncü şişeyi de Cameron'a doğru kaldırdı. "İster misin?" Sonra sesi biraz daha yumuşayarak ekledi, "Bedava olsun."

"Elbette. Teşekkürler."

Yaşlı Al, sanki iki dolarlık bir bira, boş dairesini kiraya vermediği için yaptığı büyük terbiyesizliğin telafisiymiş gibi, suçlu bir şekilde başını

salladı. Sonra radyoya doğru yanaştı ve kablosunu çekip yumruğunun etrafına düzgünce doladı. Bir an sonra, köşedeki müzik kutusu yandı ve hoparlörlerden gitarın tınısı yükseldi. Görünüşe göre, gündüz vardiyası country müziğini seviyor ve Dell's resmen hizmete açılmıştı.

Cameron buz gibi soğuk birayı tek nefeste içti, ardından bardağın üzerindeki halkayı sildi ve kapıdan sessizce çıktı.

Sowell Bay Lisesi'nin 1989 mezunları , bir grup olarak, şaşırtıcı derecede güçlü bir çevrimiçi varlığa sahipler; bunun nedeni, tahminine göre, bu yılın ilerleyen aylarında otuzuncu yıl buluşmalarının gerçekleşecek olması. Otuz yaşında, tıpkı kendisi gibi. Annesi, tüm bu çocukların mezun olduğu yaz hamile kalmış olmalıydı.

Erkek arkadaşının yüzüğü. Bu heriflerden hangisi annesini hamile bıraktı?

Birileri bu buluşma sayfasına bir sürü fotoğraf tarayıp yüklemek için zahmete girmiş. Görünüşe göre tüm lise son sınıf yıllığı. Yaşlıların ellerinde çok fazla boş zaman var. Cameron, annesinin kıvırcık kahverengi saçlarına benzeyen saçları gördüğünde ara sıra duraklayarak, bulanık fotoğraflar arasında geziniyor; ama aslında başka birini arıyor. Yanındaki mutfak tezgahında duran buruşuk fotoğraftaki adamı.

Yüzüğü ters çevirir. Şaşırtıcı bir şekilde, alt tarafında silik bir gravür vardır: Yılan Balıkları . Sowell Bay Lisesi... yılan balıkları mı? Eh, garip bir maskot ama su kenarında oldukları için mantıklı. Yıllık sayfalarında yılan balığı teması olmaması garip, ama böyle bir şey nasıl olurdu ki?

Taranmış fotoğraflara bakmaya devam ediyor. Rastgele seçilmiş, lise çağındaki çocukların basit yaramazlıklarını gösteren, kabarık saçları ve ucuz 80'ler kıyafetleriyle kameraya poz veren resimler. Bir şey dikkatini çekiyor: Daha önce hiç görmediği, kalabalık bir iskelede annesinin fotoğrafı, aynı adamın kolu annesinin omzunda. Adamın kafası yana dönük; yüzü rüzgarda savrulan saçlarının arasına gömülmüş, sanki yanağından öpüyormuş gibi, ama kesinlikle o adam.

Parmakları birden terledi, yakınlaştırdı. Bir alt yazı vardı. *Daphne Cassmore ve Simon Brinks.*

“Bingo. Simon Brinks.” Kendi boğuk fısıltısı ses tellerinde adeta sürünerek ilerliyor gibiydi. Hızla yeni bir pencere açıp ismi yazdı.

Arama sonuçlarının sayfalarca özeti net bir tablo çiziyor: Seattle'ın tanınmış bir emlak geliştiricisi ve gece kulübü sahibi. *Seattle* Times'da tatil

eviyle ilgili bir yazı. Lanet olası Ferrari'siyle çekilmiş bir fotoğraf serisi.

Bu adam çok önemli biri. Hem de çok büyük, hem de son derece zengin biri.

Cameron kısa bir kahkaha attı ve yumruğunu havaya kaldırdı.

Simon Brinks. Cameron oturma odasına girer, Brad ve Elizabeth'in tertemiz koltuğuna çöker ve yüzüğün etrafına sarılı olan fotoğrafı inceler. Bu gerçekten babası olabilir mi? Sadece bir fotoğraf, ama sahip olduğundan çok daha fazlası. Annesinin görüntüsünü, kaygısız gülümsemesini, rüzgarda savrulan saçlarını inceler. Uzun ve ince, elbette, kendisi de oldukça iri yapılı görünen Brinks'ten neredeyse daha uzun. Ama bakmaktan kendini alamadığı şey, dolgun ve sağlıklı, neredeyse bir bebeğinki gibi tombul yanakları. Hatırladığı kadarıyla kemikli ve çökmüş olan Daphne Cassmore'dan çok farklı.

Fotoğrafın arka planını inceliyor: çiçeklerle dolu, kocaman bir saksı. Nergisler ve laleler. Demek ki Nisan ayı. Belki Mart, belki Mayıs, ama bu çiçekler açtığına göre, fotoğrafın Nisan ayında çekilmiş olma ihtimali çok yüksek.

Cameron 2 Şubat'ta doğdu. Hesaplamaları o yapıyor. Acaba o da bu fotoğrafta olabilir mi?

Gebelik süreci açısından bakıldığında, bu durum birikim sağlıyor.

Elizabeth koridordan seslenerek, "Hey," dedi. "Dell'deki iş nasıl geçti?"

Cameron ayağa kalkıp onu mutfağa kadar takip etti ve Yaşlı Al'ı kendisine daireyi kiralamaya ikna edememesini, Simon Brinks'i ve Ferrari'sini keşfetmesini anlattı.

“Onun baban olduğundan emin misin?” Elizabeth kırmızı bir biberi doğramaya başlıyor. Menüde fajita var. Küçük kırmızı parçaları hızla kesiyor, bıçağın her vuruşunda parmak uçlarına tehlikeli derecede yaklaştığını bile fark etmiyor. Cameron böyle bir özgüvene sahip olmak için canını verirdi.

“Başka kim olabilir ki?” Cameron fotoğrafı kaldırıyor. “Şu resme bakın ve bu ikisinin sevişmediğini söyleyin bakalım.”

Elizabeth kaşını kaldırdı. "Eh, birçok insan cinsel ilişkiye giriyor. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

“Ama zamanlama... Tam olarak doğru.”

"Sana benziyor mu peki?"

Cameron resme bakarken başını yana eğdi. "Seksenler tarzı saç kesimiyle anlamak zor."

"Öğleden sonra bütün gün onu internetten takip etmedin mi?"

“Evet, ama şimdi tıpkı orta yaşlı bir adama, bir babaya benziyor.”

“Çünkü bütün babalar birbirine benziyor.” Elizabeth gözlerini devirdi.

“Ama işin aslı şu. Bunun bir önemi var mı? Yani, eğer kendisinin benim babam olduğuna inanıyorsa...”

“Annenle fotoğrafta olan rastgele birini öylece sorgulayamazsın.” Elizabeth biberleri tavaya döküyor ve biberlerden cızırtılı bir buhar yükseliyor. “Hem, bu adamın gerçekten güvenilir olup olmadığını öğrenmek istemiyor musun? Sen de bir ilişki istemiyor musun?”

“İlişkiler abartılıyor.” Kesme tahtasında bırakılmış bir biberi ağzına atıyor. Şaşırtıcı derecede tatlı.

“Yani tam olarak ne yapacaksınız? Washington'a gidip onu mu bulacaksınız?”

“Kesinlikle. Neden olmasın ki?” Cameron, bunun retorik bir soru olduğunu umuyor, çünkü olmaması için milyonlarca sebep var. Birincisi, oraya nasıl gidecek? Brad'in bin millik bir yolculuk için kamyonunu ödünç vermeyi teklif edeceğini düşünmüyor.

"Bu gerçekten bir macera olacak."

"Evet, öyle olacak."

Elizabeth karnının üzerine eğilip buzdolabına uzandı ve bir paket kıyma hindi eti çıkardı, paketi yırtıp tavaya boşalttı. "Eğer bu uzaylı yavrusunu kuluçkaya yatırmıyor olsaydım, Brad ve ben kesinlikle sizinle gelirdik." Tavayı karıştırdı, et cızırdadı. "Hatırlıyor musun, çok küçükken babanı bulmakla ilgili hikayeler uydururduk? Yani, dürüst olmak gerekirse, onun bir korsan ya da bir film yıldızı falan olacağını düşünürdük. Tanrım, ne kadar saçmaydık!"

“Simon Brinks kesinlikle bir film yıldızı değil, ama bir korsan olabilir. Her iki durumda da umurumda değil. On sekiz yıldır ödemediği çocuk nafakasını ödemeyi kabul ettiği sürece gizemli kalabilir.”

"Şey, başka hiçbir şey işe yaramazsa, Seattle'ın gerçekten çok güzel olduğunu duydum."

“Evet, tabii,” diyor Cameron başını sallayarak. Çok güzel. Bir sürü ağaç var. Kimin umurunda? Batı Washington, Amerika'nın en yağışlı yeri ve Simon Brinks yakında bolca para yağdıracak.

Elizabeth buzdolabından bir sürahi limonata alıp iki bardağa doldurdu, birini tezgahın üzerinden ona doğru kaydırdıktan sonra diğerini kaldırdı. "Pekala, Camel-tron. Çözülmemiş gizemlere kadeh kaldıralım."

"Çözülmemiş gizemlere." Kadehini tokuşturur.

Kaliforniya'daki son gecesinin erken saatlerinde Cameron, telefon ekranının soğuk ışığı altında yine uykusuz yatıyor.

Reklamını gördüğü, en düşük fiyatları garanti eden bir seyahat uygulamasını indirmek için iki tıklama yeterli. Ama işe yarıyor. JoyJet'in Seattle'a giden uçağı Sacramento Uluslararası Havalimanı'ndan sabah beşte, yani üç saat sonra kalkıyor. Eğer şimdi yola çıkarsa yetişecek...

Aceleyle yeşil spor çantasını boşaltıp içindekileri karıştırıyor, sonra da sahip olduğu tüm boxer şortlarını, diğer kıyafetlerini ve küçük mücevher çantasını içine atıyor.

Çantasını hazırladıktan sonra telefon ekranına geri döner. Kredi kartının işlemi onaylaması için dua ederek rezervasyonu yapmak için düğmeye tıklar.

Simon Brinks, eğer gerçekten Cameron'ın babasıysa, son otuz yıldır kaçırdığı her değerli babalık anının bedelini ödeyecek.

OceanofPDF.com

Teknik Olarak Gerçek Hikaye

Kabartma tozuyla yapılan **bir** ovma işlemi, anahtardaki pasın çoğunu giderir. Tova'nın şaşkınlığına rağmen, bunca şeye rağmen, anahtar ön kapısına sorunsuz bir şekilde oturur. Orijinal anahtarı anahtarlığındaki yerine geri takar, ardından yedek anahtarı çıkarır; çünkü yedek anahtar, zaman zaman kilitte takılma sorununu hiçbir zaman aşamamıştır. Yedek anahtarı mutfaktaki çekmeceye atar.

Sabah kahvesini yudumlayıp bulmaca çözmeye yeni başlamıştı ki, ön verandada hafif bir sürtünme sesi onu böldü. Mutfak sandalyesinden kalkarken bel bölgesinde bir çıtırtı duydu ve bir eliyle sırtının alt kısmını destekleyerek kapıya doğru sendeleyerek ilerledi. Tam zamanında yetişti ve kedinin sineklik kapısındaki gevşek bir aralıktan içeri girdiğini gördü. Bu aralık ne zaman gevşemişti? Küçük bir tamir daha gerekiyordu. Will gittikten sonra tamirler çok çabuk birikiyordu. Belki de süper yapıştırıcıyla tamir edilebilir.

Yapıştırıcı almak için nalbura gidebilirdi. Bu, Terry'nin o kelepçeyi yapmak için bir parça tahta almaya gittiği aynı nalburdu. Ve o kelepçeyi çöp kutusuna attığında, ağır bir gürültüyle yere düşmüştü.

Kedi, ince vücudunun dibine kuyruğunu düzgünce dolamış bir şekilde, giriş holünün ortasına oturuyor ve ona, sanki burada ne yaptığını soruyormuş gibi göz kırpıyor; oysa tam tersi olması gerekirdi.

Son zamanlarda bu yaratıklar ve küçük boşluklar arasındaki ilişki de neyin nesi? "Hadi gelin. Kahvaltımızı mutfakta yapıyoruz. Maalesef veranda servisi durduruldu."

O akşam akvaryumda , boş giriş holünde ayak sesleri yankılanıyordu. Her zamanki hazırlıklarına başladı. Malzeme dolabına giderken melek balıklarına "Merhaba canlarım" dedi, ardından mavi yüzgeçli balıklara, Japon yengeçlerine, sivri burunlu kaya balıklarına ve korkunç kurt yılan

balıklarına hızlı bir şekilde selam verdi. Limon ve sirkeyi karıştırdı ve paspas ile kovayı koridora koydu. Döndüğünde hazır olacaktı.

Her zamanki gibi Marcellus kayasının arkasına saklanmış. Kadın pompa odasının kapısından içeri giriyor ve tankında kelepçe olmadığını görünce hemen rahatlıyor. Ama bir suçluluk duygusu onu sarıyor. Terry, onu yanlış yere koyduğunu mu düşünüyor?

Çıkarken bıraktığı yerde, kanepesinin üzerinde kıvrılmış yatan kedinin görüntüsü zihninde belirdi. Aslında istemese de, en azından şimdilik ekranı tamir etmeme kararı aldı.

O halde bırakın yaratıklar kendi aralarında vakit geçirsinler. Kadın yüksek sesle gülüyor. Pompalar da onaylayarak fokurdamaya başlıyor.

Eski bir tabure çıkarıp dikkatlice üzerine tırmandı, sonra tankın arka kenarındaki kapağı kaydırarak açtı. Kuşbakışı manzaraya bakarken, aşağıdaki suyun mekanik dalgalanmasının neden olduğu baş dönmesiyle çenesini sıktı. Sonra kazağının kolunu yukarı çekip parmağını suyun üzerinde gezdirdi, saklandığı yere dürtmek için kolunun yeterince uzun olup olmadığını merak etti. Tabii ki bunu asla denemezdi. Saklanma yerleri kutsal olmalıydı.

Ama böylesine sert önlemlere başvurmasına gerek kalmamıştı, çünkü ahtapot suyun üzerinde yükselip yukarı doğru süzülüyordu, gözleri ona dikilmişti. Kollarından biri ileri geri sallanıyordu ve Tova onun el salladığını hayal etti. Elini suya bıraktı ve nefesi kesildi; ya soğuk sudan ya da yaptığı şeyin absürtlüğünden, belki de her ikisinden birden. Hemen hemen anında, ahtapot da karşılık verdi, iki dokunaçını bileğine ve ön koluna kendine özgü bir şekilde doladı, bu da elinin ağır ve tuhaf hissetmesine neden oldu.

"İyi akşamlar, Marcellus," diye resmi bir şekilde karşılık verdi. "Günün nasıl geçti?"

Ahtapot pençelerini sıkılaştırır, ancak Tova bunu kibar bir jest olarak yorumlar. Bu , *"Pekâlâ, sorduğunuz için teşekkürler"* in eşdeğeridir.

“Demek başın belaya girmemiş,” diyor Tova onaylayarak. Rengi güzel. Mola odasındaki kablo yığınıyla artık kavga yok. “Aferin oğlum,” diye ekliyor, sonra hemen pişman oluyor. Mary Ann, Rolo bisküvi yemek için oturduğunda ona “ *Aferin oğlum* ” diyor.

Marcellus gücense bile bunu belli etmez. Kolunun ucu Tova'nın dirseğinin kıvrımına yapışır, sonra diğer tarafa uzanıp, sanki eklemin mekaniğini anlamaya çalışıyormuş gibi, dirseğinin çıkıntısına dokunur.

Onun anatomisi ne kadar garip görünmelidir, her yer yuvaları ve kırılgan kemikler. Yerçekiminin eliyle çekilen ve her geçen yıl daha da ısrarcı hale gelen, triseps kasından sarkan deri parçasına dürter.

“Bir deri bir kemik. Örgücüler, beni duymayacaklarını sandıklarında böyle derler.” Başını sallıyor. “On yıllardır arkadaşız, anlıyor musun? Eskiden her salı öğle yemeğinde buluşurduk, şimdi ise iki haftada bir. Will hayattayken, kapıdan çıkarken bana kıkırdardı. 'Bu yaşlı tavuk sürüsüne nasıl katlanıyorsun anlamıyorum,' derdi.”

Ahtapot göz kırpıyor.

“Çok dedikoducu bir grup olabiliyorlar. Ama onlar benim arkadaşlarım...” Tova sözünü yarım bırakıyor, kelimeleri pompaların vızıltıları ve fokurdamaları arasında kayboluyor. Buradaki boğucu havada sesi ne kadar garip geliyor. Ah, Örgücüler onu şimdi görseler neler derlerdi bir düşünün. O yaşlı tavuk sürüsü bununla dalga geçerdi. Tova onları suçlamazdı. Burada ne işi var, hayat hikayesini bu garip yaratığa anlatıyor?

Ahtapot, Tova'nın genç ve kibirli olduğu zamanlarda nefret ettiği, ön kolundaki doğum lekesini hâlâ sıkıca kavrayarak inceliyor. O zamanlar, pürüzsüz, soluk teninde bir yabancı gibi duruyordu; her biri bir fasulye tanesi büyüklüğünde üç çirkin leke. Şimdi ise, kırışıklıklar ve yaşlılık lekeleri arasında neredeyse fark edilmiyor. Ancak ahtapotun büyük ilgisini çekiyor gibi görünüyor, çünkü tekrar dürterek inceliyor.

“Erik ona ‘Mickey Mouse ben’ derdi.” Tova istemsizce gülümsedi. “Sanırım kıskanıyordu. O da aynısından istediğini söyledi. Bir keresinde, yaklaşık beş yaşındayken, kalıcı bir kalem bulup koluna benimki gibi bir tane çizmişti.” Sesini alçalttı. “Ama dikkat et, o kalemle kanepeyi de süslemişti. İzler asla çıkmadı.”

Ahtapot tekrar göz kırptı.

“O zamanlar ne kadar üzülmüştüm! Ama size bir şey söyleyeyim, Will ile o kanepeyi yıllar sonra nihayet ortadan kaldırdığımızda...” Tova, sanki cümlenin kendi kendine bitmesi nezaketini göstermesi gerekiyormuş gibi sadece başını salladı. Ve mobilyacılar çakıllı yoldan aşağı inerken banyoya saklandığını da eklemedi. Erik'in her parçası, hatta haksız yere elde ettiği sanat eserleri bile, yeni bir kayıptı.

“On sekiz yaşındayken öldü. Aslında burada. Yani, orada.” Başını odanın en ucundaki, şimdi gece karanlığıyla kararmış Puget Sound'a bakan küçük pencereye doğru eğdi. Marcellus hiç oraya çıkıp dışarı bakmış mıydı? Denizin görüntüsü ona teselli verir miydi? Yoksa doğal yaşam

alanını, bu kadar yakın ama bir o kadar da uzak görmek, yüzüne bir tokat gibi mi gelirdi? Bu, Tova'ya eski komşusu Bayan Sorenson'ın bazen hava güzel olduğunda muhabbet kuşlarının kafesini verandasına koyduğu zamanları hatırlattı. Bayan Sorenson, kuşların vahşi kuşların şarkılarını dinlemeyi sevdiklerini açıklamıştı. Bu, Tova'yı her zaman tuhaf bir şekilde hüzünlendirirdi.

Ama Marcellus onun bakışlarını karanlık küçük pencereye kadar takip etmiyor. Belki de varlığından bile haberi yok. Gözü hâlâ Tova'ya dikili.

Devam ediyor. “Bir gece boğuldu. Küçük bir teknede. Tek başına.” Kalçasındaki ağrıyı dindirmek için taburede kıpırdanıyor. “Haftalarca aradılar ama sonunda çapayı buldular. Halatı kopmuştu.” Yutkunuyor. “Cesedi aramaya devam ettiler ama eminim Erik o zamana kadar çoktan parçalanmıştı. Okyanusun dibinde hiçbir şey uzun süre kalmaz.”

Ahtapot bir an gözlerini kaçırıyor, sanki kardeşleri adına, besin zincirindeki konumları nedeniyle bir nebze de olsa suçluluk duygusunu kabul ediyor.

“Kendisi yapmış olmalı dediler. Başka bir açıklaması yok.” Tova derin bir nefes aldı. “Ama her zaman çok tuhaf olmuştur. Erik mutluydu. Eh, on sekiz yaşındaydı, yani beyninde neler olup bittiğini kim bilebilir ki? Ve evet, o tartışmayı yaşadık... ah, çok saçmaydı. O ve arkadaşları evde futbol oynuyorlardı ve benim Dala atlarımdan birini devirdiler. En sevdiğim atımı. Eskiydi, kırılgandı... Annem onu İsveç'ten getirmişti... Bacağı kırılmıştı.”

Sandalyede doğruldu. "Her neyse, onu bilet gişesinde çalışmaya zorladığım için bana da kızgındı. Ama ne yapabilirdim ki, bir gencin bütün yaz aylak aylak oturmasına izin mi verecektim?"

Tembellik, Erik'in Will'den miras aldığı bir özellikti. İkisi saatlerce salonda oturup futbol, beyzbol veya hangi spor dalı oynanıyorsa onu izlerdi. Sonrasında Tova elektrik süpürgesiyle gelir, kanepenin kenarlarındaki patates cipsi kırıntılarını temizler ve terleyen soda kutularının sehpada bıraktığı su lekelerini bezle silerdi. Erik gittikten sonra bile, Will her maç olduğunda aynı şeyi yapardı: Erik'in minderi boşken kendi minderine otururdu. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi, her zamanki gibi tembellik ederdi. Bu durum Tova'yı her zaman sinirlendirirdi.

Meşgul olmak çok daha sağlıklıydı.

“Herhangi bir aklı başında ebeveyn çocuğunun yaz işi bulmasında ısrar ederdi,” diye devam ediyor sesi hafifçe titreyerek. “Elbette, eğer neler olacağını bilseydim…” Çok düşünmeden boşta kalan elini önlüğünün

cebine uzatıyor, bezini buluyor ve tankın siyah kauçuk kenarını kaplayan kabuklu beyaz kireçlenmeleri ovmaya başlıyor. İnatçıydı ama sonunda pislik gevşiyor. Ahtapot diğer kolunu tutmaya devam ediyor, ancak gözü Tova'nın “ *Hanımefendi, ne yapıyorsunuz Allah aşkına?”* diye yorumladığı sorgulayıcı bir şekilde parıldıyor.

Hafifçe kıkırdadı. "Kendime engel olamıyorum, değil mi?"

Tankın diğer tarafında, kirli kenar tam ulaşamayacağı bir mesafede. Ağırlığını kaydırıp kolunu uzatıyor, sonra aniden tabure ayaklarının altında sallanmaya başlıyor. Bir anda ahtapotun dokunaçları parmak uçlarından kayıp gidiyor. Sert fayansın üzerine acı içinde yere yığılıyor.

“Aman Tanrım!” diye mırıldandı, zihninde vücudunun çeşitli kısımlarını sayarak. Sol ayak bileği hassas hissediyordu, ama ayağa kalktığında ağırlığı taşıyabiliyordu. Tankın altına düşen bezini aldı. Ahtapot, tüm bu gürültüden sonra geri çekilmiş olması gereken kayanın arkasından bakıyordu. “İyiyim,” dedi rahatlamış bir iç çekişle. Her şey yerinde.

Basamaklı tabure hariç.

Yan yatmış, su pompası yanındaki bir yığın eşyanın arasına sıkışmış halde duruyor. Hareket ettiğinde altından fırlamış olmalı. Şimdi üst basamağı sarkıyor, bir ucu kopmuş. "Aman Tanrım," diye homurdanarak odanın karşısına doğru topallayarak onu almaya çalışıyor. Basamağı yerine geri takmaya çalışıyor ama bir parçası eksik. Soluk mavi ışıkta gözlerini kısarak fayans üzerinde vida benzeri bir şey arıyor, sonra önlüğünün cebinden gözlüğünü çıkarıp tekrar bakıyor. Hiçbir şey yok.

Bu sefer daha aceleyle basamağı yerine takmayı tekrar deniyor ama nafile. Bunu Terry'ye nasıl açıklayacak? Taburelere, hele de pompa odası taburelerine tırmanmaması gerekiyor. Kısa bir an için delilleri yok etmeyi düşünüyor. Kırık tabureyi gecenin çöpleriyle birlikte çöp kutusuna atmayı. Ya da daha iyisi, onu olay yerinden tamamen kaldırmayı. Eve götürüp çöp gününde kaldırıma bırakmayı. Ama ya Terry evinin önünden geçerken onu orada görürse? Düşüncesi bile kalbini gümbür gümbür attırıyor.

“Hayır, bunu yapamam,” diyor kararlı bir şekilde. Ve gerçekten de yapamaz. Tova Sullivan yalancı değil. Ona gerçeği söylemek zorunda kalacak.

Belki Terry onu görevinden alacaktır. Yaşı itibariyle riskin çok büyük olduğuna karar verecektir. Kadın da onu suçlamayacaktır.

Arkasından bir şey şırıldadı ve döndüğünde ahtapotun tankından yarıya kadar çıkmış olduğunu gördü.

Tova donakalmış, büyülenmiş bir halde izliyor. "Terry haklıymış," diye fısıldıyor, yaratığın kalın kollarından birini düzleştirip, fizik yasalarına meydan okurcasına, pompa ile kapak arasındaki dar aralıktan geçirmesini izlerken. İmkansız olmalıydı. Aralık birkaç santimden daha geniş olamazdı. Bir şekilde, kolayca Ağustos sonu karpuzu kadar büyük olan devasa mantosunu görünüşte sıvı bir maddeye dönüştürüp onu da geçirmeyi başardığında, Tova aslında nefesini tuttuğunu fark ediyor.

Adam duvardan aşağı kayıp, fayansların üzerinde süzülerek duvardaki dolaplardan birinin altına girip tamamen kaybolurken, Tova nefesini dışarı verdi. Adam hemen geri dönmeyince, Tova geri dönmeyi mi planlıyor diye düşündü. Belki de sonsuza dek kaçıyordur. Bu düşüncenin verdiği acıyla şaşırdı ve yutkundu. En azından veda etmesi gerekirdi.

"Ah, işte buradasın," diyor kadın, adam bir an sonra dolabın altından çıktığında. Doğrudan kadının gözlerinin içine bakarak yanına yaklaşıyor ve kıvrılmış kollarından biriyle küçük gümüş bir nesneyi spor ayakkabısının ucuna bırakıyor.

Tova şaşkınlıkla bakıyor. Bir vida. Kayıp parça.

"Teşekkür ederim," diyor kadın, ama o sırada adam çoktan tankının içine geri çekilmiş oluyor.

Ertesi sabah Tova uyandığında ve terliklerini giydiğinde, yine yere yığıldı.

"Bu da ne?" Gözlerini kırpıştırdı. Sol ayak bileği. Ayağının morardığını görünce acı içinde zonkladığını fark etti.

İkinci denemesinde ayağa kalkmayı başardı. Acı içinde kıvranarak koridordan mutfağa gitti ve kahve demledi.

Öğle yemeği vaktine kadar Dr. Remy'yi aramayı aklından bile geçirmiyor.

Öğleden sonra geç saatlerde, çalışma odasındaki konsolun içinde sakladığı telefon numaralarının bulunduğu defteri çıkarmaya karar verir. Will'in kanepedeki eski yerine oturur, bacağını sehpaya dayamış, ayak bileğinin üzerinde bir çuval dondurulmuş bezelye ile sayfaları karıştırır. Sonra defteri yanındaki yastığın üzerine koyar ve televizyonu açar.

Sonunda telefonu açtığında saat neredeyse beş olmuştu. Dr. Remy'nin muayenehanesi saat beşte kapanıyordu.

“Snohomish Tıp Merkezi.” Ses tonunda bir rahatsızlık seziliyordu. Tova, resepsiyonist Gretchen'in masanın üzerine eğilmiş, telefon ahizesini kulağının altına koymuş, daha önce topladığı ceket ve çantasını bir o yana

bir bu yana savurduğunu hayal etti. Belki de aramamalıydı. Ama ayak bileği bir erik büyüklüğünde ve renginde şişmişti ve itiraf etmekten ne kadar hoşlanmasa da tıbbi yardıma ihtiyacı olabilirdi. Adını ve doğum tarihini verdi ve durumunu kısaca açıkladı, olayın işte meydana geldiği kısmını atladı. Ve kesinlikle dev bir Pasifik ahtapotuyla konuşurken olduğunu da söylemedi. Sadece temizlik yaparken bir tabureden düştüğünü söyledi ki bu teknik olarak doğruydu.

“Bayan Sullivan, ne kadar korkunç.” Gretchen’in sesi yumuşar. “Durun bir dakika, bakalım Doktor Remy’yi yakalayabilecek miyim.” Hat cızırtılı bir müziğe, Tova’nın sakinleştirici olması gerektiğini düşündüğü yumuşak caz tarzı bir parçaya geçer.

Resepsiyonist geri döndüğünde sesi daha resmi bir tondaydı. "Doktor, ağrı şimdilik idare edilebilir olduğu sürece yarın sabah ilk iş olarak sizi göreceğini söyledi. Size saat sekiz için randevu ayarlıyorum. Bacağınızı yüksekte tutmanızı ve üzerine basmamanızı söyledi."

"Elbette," diyor Tova.

"Bayan Sullivan, bu akşam akvaryumda yerleri silmeyeceğiz demek oluyor."

Tova itiraz etmek için ağzını açıyor, sonra hızla kapatıyor. Gretchen'ı ne ilgilendiriyor ki? Önce Ethan market alışverişini kasada okuyup ona ders veriyor, şimdi de bu. Sowell Bay'de kimse kendi işine bakmayı bilmiyor mu? "Tabii ki hayır," diye cevap veriyor sonunda.

“Harika. Sabah görüşürüz.”

Tova telefonu kapatıp başka bir numara çeviriyor.

Terry telefonu açana kadar kanepe yastığına parmaklarıyla vuruyordu. Pompa odasındaki hasarlı tabureyi fark etmiş miydi acaba? Vidayı geri takmıştı ama görünüşe göre tamamen sıkmak için *başka* bir alete daha ihtiyaç vardı, bu yüzden üst basamak hala yamuktu. Bu gece Will'in eski alet çantasını getirip tamamen tamir edebileceğini düşündü. Şimdi, bunun ne zaman olacağını kim bilebilirdi ki?

Bir de yerler meselesi var. Bu gece kim paspaslayacak? Kimse yok mu?

Marcellus onun yokluğuna şaşıracak mı? Sonuçta o vidayı getirmenin önemini anlamıştı. Bu gerçek Tova'yı hâlâ şaşırtıyor.

"Tova?" diye yanıtlıyor Terry. "Ne haber?"

Derin bir iç çekerek, Gretchen'e anlattığı, teknik olarak doğru olan aynı hikayeyi Terry'ye de aktarıyor.

Hayatında ilk kez işten çağrılıyor.

OceanofPDF.com

Bagajınız var mı?

Cameron , yeşil spor çantasını bulmak için konveyör bandını tarıyor. Gri ve siyah valizlerin arasında kolayca fark edilmesi gerekirdi, ama birkaç dakika sonra yakındaki bir banka oturuyor. En son çıkanın kendi çantası olacağını tahmin ediyordu.

Bir gözü dönme dolapta, bir yandan da telefonunu alıp pansiyon listesini inceliyor. Sowell Körfezi'ne birkaç mil uzaklıkta bir tane var. Ve elbette aramaya oradan başlayacak. Uçağa binmeyi beklerken yaptığı ilçe emlak kayıtlarındaki araştırmaya göre, Simon Brinks'in bölgede üç mülkü var. Pansiyonun odalarından birinin fotoğrafına yakınlaştırıyor. Tam olarak kabarık halılı ve düz ekran televizyonlu yepyeni bir daire değil, hatta bir barın üstündeki berbat bir daire bile değil, ama oldukça temiz görünüyor ve mücevherlerini rehin vererek elde edeceği parayla birkaç hafta kalabileceği kadar ucuz.

Madem öyle, çantası nerede? Sınıf yüzüğü cebinde, ama diğer mücevherler spor çantasında. Konveyör hala valizleri çıkarıyor ama artık ara sıra. Turuncu yelekli işçilerin uçağın kargo bölümünden son bagajları pistte sürülecek arabalardan birine yüklediklerini hayal ediyor. Ne berbat bir sistem. Bir milyon verimsizlik, çok fazla işlem noktası. Bir sürü şeyin ters gitmesi için sayısız fırsat.

“Tahmin edilebilir bir durum, değil mi?”

Cameron'ın yaşına yakın, çerçevesiz gözlük takan bir adam bankın diğer ucuna oturup sandviçini açtı ve bir ucunu ağzına tıkıştırdı; çiğnerken ağzını kapatma zahmetine bile girmedi. Baharatlı pastırmanın yavaş yavaş ağzından yayılması Cameron'ın midesini bulandırdı. Sabah sekizde kim pastırma yer ki?

"Eminim ki ortaya çıkacaklar," diyor Cameron.

“JoyJet ile sık sık uçmuyorsunuz, değil mi?” Baharatlı Pastrami kahkaha atarak karşılık verdi. Ağzında turşu ve marul parçaları birbirine

karıştı. “İnanın bana, bununla meşhurdurlar. Şu anda bavullarımızın o banttan geçme olasılığından daha çok Vegas'ta olma ihtimalimiz var.”

Cameron derin bir nefes alarak, üst düzey bir yatırım şirketinin JoyJet'i milyarlarca dolarlık bir değerleme üzerinden satın aldığını ve yatırımcıların halka arz söylentileriyle heyecanlandığını, hatta ultra düşük maliyetli bir havayolu şirketi olsanız bile, sürekli müşteri kaybederek bu noktaya ulaşamayacağınızı açıklamaya hazırlanıyor. Ama sonra bu döngü birdenbire duruyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı Cameron.

O mücevher dolu çanta. Neden yanında taşımamıştı? Şimdi Sacramento ile Seattle arasında bir yerlerde, ya da daha büyük olasılıkla bir bagaj görevlisinin dolabında. Başını ellerinin arasına gömüp inledi.

“Gördünüz mü? Tahmin etmiştim,” diyor Spiced Pastrami, hareketsiz duran konveyör bandına başıyla işaret ederek. “Hadi, gidip tazminat talebinde bulunalım.”

Cameron, bagaj bölümünün en uzak tarafındaki küçük bir ofisin önünde oluşan kuyruğa bakıyor. Elbette, bagaj fişinin arkasındaki küçük yazıda, kontrol edilmiş bagajdaki değerli eşyalar için ödeme yapılmayacağı belirtiliyor. Görevli, çantasının üst rafa sığmayacağını ısrarla söyleyince, çantasını götürürlerken bu yazıyı şöyle bir gözden geçirmişti. Ama bu uyarıların kendisi için geçerli olabileceği ihtimalini aklından çıkarmıştı. Bunlar başkaları için geçerli. Cameron Cassmore'un *değerli eşyası* yok.

Bagaj ofisine vardığında, sıra yirmi kişiye ulaşmıştı. Baharatlı Pastrami, yanındaki duvara yaslanmış, sandviçini kemirmeye devam ediyordu. Siparişler bir türlü gelmiyordu.

"Bu arada, ben Elliot."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Cameron, sanki orada çok önemli bir iş dönüyormuş gibi telefonuna yoğunlaşmış gibi görünmeye çalışıyor.

"Aslında teknik olarak tanışmadık. Ben sana adımı söyledim ama sen bana adını söylemedin."

Bu adamın daha iyi yapacak bir şeyi yok mu? "Cameron."

“Cameron. Tanıştığımıza memnun oldum.” Dayanılmaz sandviçini kaldırıyor. “Aç mısın? Memnuniyetle paylaşırım.”

"Teşekkür ederim, hayır. Pastırma hayranı değilim aslında."

Elliot'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Aa, bu pastırma değil! Bu bir Yamwich!"

"Ne?"

“Yamwich! Biliyorsunuz, vegan olanı? Capitol Hill'deki o yerden? Geçen yıl burada, havaalanında bir kiosk açtılar.”

Cameron, incecik dilimlenmiş bir şeyle dolu, yağlı sandviçe bakıyor. "Yani bana bunun tatlı patatesten yapıldığını mı söylüyorsun?"

“Evet! Onların Reuben sandviçi harika. Emin misin, sen de istemez misin?”

"Geçiyorum." Cameron alaycı bir şekilde gülmemeye çalıştı. Seattle'lı hipsterlar, klişelerine uygun davranıyorlar.

“Emin misin? Burada koca bir yarısı daha var, ona hiç dokunmadım...”

Cameron, konuşmayı bitirmek için ama aynı zamanda bedava yemekleri geri çevirecek durumda olmadığını hatırlatan beyninin arka tarafındaki rahatsız edici sesi de susturmak için "Pekala," diye kabul etti.

Elliot sırıttı. "Bayılacaksın."

Cameron sandviçten bir ısırık alırken, telefonunda gezinmeye geri döner. Katie, köpeğiyle bir selfie paylaşmıştır. #SingleDogLady. Kaşlarını çatar, ama ağzında oluşan hoş çıtırtı bu kaş çatmasını yumuşatır. Tatlı patates mi? Gerçekten mi? Aslında... fena değil.

Elliot'a başıyla onay verdi. "Teşekkürler dostum. Bu fena değil."

“Fransız usulü etli soslarını denemeden önce bekleyin.”

Sıra çok yavaş ilerliyor. Sonunda Elliot yağlı ambalajı buruşturup yakındaki bir çöp kutusuna atıyor ve top çembere bile değmeden basketi sayıya çeviriyor; bu da Cameron'ı gereğinden fazla sinirlendiriyor.

Elliot ona döndü. "Demek buralardan değilsin? İş için mi buradasın? Tatil için mi?"

“Aile ziyareti.”

“Harika. Ben de eve dönüyorum. Büyükannemin cenazesi için Kaliforniya'daydım.”

Ölen bir büyükanne. Beklendiği gibi. Cameron mırıldanıyor, "Başınız sağ olsun."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, biraz huysuzdu ama biz torunlarını çok severdi," diyor Elliot, sesi şaşırtıcı derecede yumuşak. "Bizi ancak bir büyükanne veya büyükbabanın yapabileceği şekilde şımarttı, anlıyor musunuz?"

“Evet, kesinlikle,” diyor Cameron, kendi ambalajını çöpe atarken. Tabii ki, hiç kendi büyükannesi ya da büyükbabası olmamıştı. Elizabeth'in büyükbabası, Cameron Elizabeth'in evindeyken uğradığında yanaklarını çimdikler ve ona karamelli şekerler verirdi. Şekerler çok yapışkandı, çok

tatlıydı ve çimdiklemek biraz acıtıyordu, ayrıca her zaman garip bir yaşlı adam gibi, bayat idrarla artrit kremi karışımı gibi kokardı. Elizabeth, yaşadığı yaşlılar evinin neredeyse bir morg gibi olduğunu söyledi.

“Neyse, sanırım artık huzur içindedir.” Elliot’ın yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirir. Cameron bakışlarını aşağı indirir, kendini yine tipik insan deneyimine gizlice bakan bir yabancı, normal olana dışarıdan bakan biri gibi hisseder; normal olan her zaman elinin ulaşamayacağı bir yerdedir. Büyükanne ve büyükbabayı kaybetmek, bavulunuzdaki değerli eşyalar için endişelenmek: bu deneyimler başkalarına aittir.

Elliot gözlüklerini çıkarıp gömleğine sildi, sırada ilerlerken. "Aileniz sizi gördüğüne çok sevinmiş olmalı! Seattle'da mı yaşıyorlar?"

“Hayır, Sowell Körfezi. Babam.” Bu kelime Cameron'ın dilinde kuru ve yapış yapış bir tat bırakıyor, tıpkı yaşlı adam şekerlerinden biri gibi.

"Harika. Yaşlı adamla güzel vakit geçiriyorsunuz, değil mi?"

"Buna benzer bir şey."

“Sowell Körfezi güzel. Orası gerçekten çok hoş.”

"Öyle duydum."

Elliot başını yana eğdi. "Hiç gitmedin mi?"

“Hayır. Yani, babam oraya yeni taşındı, öyle işte.” Cameron, bu yalanın ne kadar kolay ağzından çıktığına şaşırarak hafifçe gülümsedi.

“Kesinlikle,” diyor Elliot. “Sowell Körfezi. Eskiden çok turistik bir yerdi, ama şimdi biraz bakımsız. Sanırım hala açık olan bir akvaryum var. Bir göz atmalısın.”

“Elbette, teşekkürler,” diyor Cameron, belli ki Simon Brinks’i bulması gerekirken balıklara bakarak vakit kaybetmeyi planlamıyor. Sıra yavaşça ilerliyor. JoyJet bagaj ofisi kesinlikle bir tembel hayvan ve salyangoz ekibi tarafından yönetiliyor olmalı. Elliot’a dönüyor. “Bunu daha önce de yaşadın, değil mi? Burada ne kadar daha bekleyeceğiz?”

Elliot omuz silkerek, "Oh, genellikle oldukça hızlı oluyorlar. İki, üç saat kadar belki?" dedi.

"Üç saat mi? Şaka yapıyorsunuz herhalde."

"Ne de olsa, ödediğinizin karşılığını alırsınız, değil mi?"

Teyze Jeanne üçüncü çalışta telefonu açıyor. Nefes nefese, "Merhaba?" diye homurdanıyor telefona.

“İyi misin?” Cameron, bagaj bölümünün bu uzak köşesinde, nedense kendisinden üç santim uzakta toplanmaya karar vermiş olan bir tur

grubunun yüksek sesle gevezeliğini duymamak için diğer kulağına parmağını soktu.

“Cammy? Sen misin?”

“Evet.” Turistlerden uzaklaştı. “Ne yapıyorsunuz? Neden bu kadar hızlı nefes alıyorsunuz?” Wally Perkins’in istenmeyen görüntüsü Cameron’ın beynine çarptı. Telefonu kapatmaya hazırlanarak ürperdi.

"İkinci yatak odasını boşaltıyorum," diye yanıtlıyor teyzesi.

“Bu bir proje.”

“Şey, kalacak bir yere ihtiyacınız olabileceğini düşündüm.” Uzun bir sessizlik. “Senin ve Katie hakkında bir şeyler duydum.”

“Haberler çabuk yayılır.” Cameron tırnağını kemiriyor. Teyzesi Jeanne ile, annesinin kendisi dünyaya geldiğinde bambaşka bir eyalette yaşadığını neden hiç söylemediği konusunda ciddi bir konuşma yapmaları gerekiyor. Bagaj teslim alma bölümü bunun için ideal bir yer değil ve şimdi teyzesi onun için kendini tehlikeye atıyor... Neyse, en azından nerede olduğunu söylemek zorunda kalacak. Başka seçeneği yok.

“Jeanne teyze, asla kalamazdım…” Düşüncesini tamamlayamadan sözünü kesiyor. *O hurda dolu küçük karavanda asla kalamazdı*. Tüm hatalarına rağmen, her zaman bundan kaçınmayı başarmıştı.

Keşke ihtiyacı olan tek şey bu olsaydı.

Telefonun diğer ucundan gelen hafif bir cızırtı sesi, teyzesi Jeanne'nin kahve doldurduğunu ve ardından demliği tekrar ısıtma plakasına koyduğunu gösteriyor. "Biliyorum, biliyorum. Benimle burada asla yaşayamazsın," diyor. "Ama Cammy, başka bir planın yok gibi."

“Evet, gerçekten de var!” Bir an için Cameron ona tüm planı anlatmayı düşündü. Ama burada, havaalanında değil. “Bir planım var. Ama sorun şu ki...”

"Nedir?"

"Yardıma ihtiyacım var. Çok az da olsa yardıma," diyor Cameron yüzünü buruşturarak.

Jeanne teyzenin iç çekişi batı kıyısı boyunca yankılandı. "Şimdi ne oldu?"

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Bu, yeni bir alçaklık, böyle kaçıp sonra da para dilenmek için eve telefon etmesi. Kaybeden annesinden farksız. Ama başka ne seçeneği var ki? Koridorun karşısından, Elliot bagaj bölümünden çıkıp, bir eliyle neşeyle el sallayarak ve diğer eliyle gri bir bavul sürükleyerek ona doğru yürüyor. Şanslı herif.

"Cammy, ne oldu?" diye sordu Jeanne teyze ısrarla.

Alçak tavandaki bir hoparlörden, bir kadının kaydedilmiş sesi, bagaj ve kişisel eşyaların her zaman gözetim altında tutulması gerektiği konusunda bir anons yapıyor. Ne kadar da sinir bozucu bir ironi.

Derin bir nefes alıyor, ardından olabildiğince özlü bir şekilde yüzüğü ve fotoğrafı bulmasını, plansız uçak biletini ve hostel planını anlatıyor.

Uzun ve gergin bir sessizliğin ardından Jeanne teyze usulca, "Ah, Cammy. Sana söylemeliydim," dedi.

"Sorun değil. Ama işin tuzu biberi şu," diyor, onun sıkça kullandığı bir benzetmeyi ödünç alarak. "Havayolu şirketi çantamı kaybetti."

Anons sesi tekrar yüksek sesle yankılandı.

“Sesini biraz yükseltir misin? Seni duyamıyorum!”

“Çantamı kaybettiler!” Bunu bu kadar yüksek sesle bağırmak istemiyordu. Turistlerden birkaçı başlarını kaldırıp ona baktı ve grup şaşkınlıkla uzaklaştı.

Jeanne teyze dilini şıklattı. "Ne olmuş yani? Çorap ve iç çamaşırına mı ihtiyacın var?"

“Daha da fazlası. Toplamda dört dolarım var.”

“Sana verdiğim mücevherlere ne oldu? Eminim ki onları çoktan rehin vermişsindir diye düşünmüştüm.”

“Takılar çantanın içindeydi.”

Uzun bir süre sessizlik hakim oluyor, sonra Jeanne Teyze tekrar içini çekiyor. "Bu kadar zeki biri için bazen tam bir aptalsın."

Elliot hâlâ hafifçe biber ve hardal kokuyordu ve Cameron'ın tek kelimelik cevaplarından etkilenmeden, bitmek bilmeyen sorular sorarak onu üst geçitten otoparka doğru takip etti. JoyJet gerçekten de çantasının nereye gittiğinden habersiz miydi? *Hayır.* Peki nereye gidecekti? *Bir yere.* Oraya nasıl gidecekti? *Otobüsle.* Neyse ki Elliot, Cameron'ın bunların hiçbirinin parasını nasıl ödeyeceği konusunu açmadı, çünkü teyzesinden aldığı iki bin dolarlık borcu tek bir kelimeyle özetlemenin iyi bir yolunu bulamamıştı.

Jeanne teyze bunun aslında bir borç olmadığını ısrarla söylemişti ve Cameron bunu, parayı geri ödeyemeyeceği anlamına geldiğini düşünmüştü. Çok can yakıcıydı. Ama JoyJet onun çantasını sonsuza kadar belirsizlik içinde tutamazdı. Mücevherleri rehin verecek ve parayı Jeanne teyzesinin tasarruf hesabına, gemi seyahati depozitosunun son ödeme tarihinden çok önce geri gönderecekti. Jeanne teyzesi bunu açıkça söylememişti, ama

Cameron paranın nereden geldiğini biliyordu. Jeanne teyzesi yıllardır hayalindeki tatil olan Alaska gemi seyahati için para biriktiriyordu. Son ödeme Ağustos sonlarında yapılacaktı, gemi Eylül ayında yola çıkacaktı. Cameron, Jeanne teyzesinin gidememesinin kendi hatası olmasına izin vermeden önce, ona borcunu ödemek için organlarını bile satardı.

"Sizi bir yere götürmem mi gerekiyor? Ben götürebilirim," diye teklif ediyor Elliot yüzüncü kez.

"Yok, iyiyim."

“Sowell Bay oldukça uzak. Bütün gün ve gece otobüste olacaksınız.”

Cameron kuru bir şekilde, "Yol kenarında kamp kuracağım," diyor.

“Hey!” diye koşarak yetişti Elliot. “Çılgın bir fikrim var.”

Tatlı patatesten yapılan sahte pastırmadan daha mı vahşi? Cameron omzunun üzerinden geriye baktı. "Ne?"

“Arkadaşımın satmaya çalıştığı bir karavanı var. Oldukça eski ama harika çalışıyor. Ondan satın alırsanız hem ulaşım aracınız *hem de* kalacak yeriniz olur.”

Cameron kaşlarını çattı. Aslında, çok kötü bir fikir değil. Ama... bir karavan mı? Muhtemelen karşılayabileceğinden daha pahalı. Telefonunu cebinden çıkarıp para transferi uygulamasını kontrol etti: İşte orada, iki bin dolar. Paranın içinde gülen yüz emojisi ve ardından bir uyarı vardı: *Bunu aptalca şeylere harcamayın* 💩

Jeanne teyze emoji kullanmayı ne zaman öğrendi? Ve bir kamp aracı aptalca bir şey sayılır mı? Muhtemelen. Çoğunlukla merakını gidermek için Cameron, "Bunun için ne kadar istiyor?" diye soruyor.

“Tam olarak emin değilim. Birkaç bin dolar mı?”

"Sence bin beş yüz doları kabul eder mi?"

Elliot sırıttı. "Sanırım onu ikna edebilirim."

OceanofPDF.com

Yakalandı ama sadık

Gün **batımında** , Sowell Körfezi'nin halk plajı kaya yengeçleriyle dolup taşar. Erik küçükken bir yaz, Sullivan ailesi akşam yemeğinden sonra yürüyüşe çıkmışken Erik, acımasız bir kader sonucu bir tarafındaki arka bacaklarını kaybetmiş bir yengeç buldu. Doğal olarak, onu eve getirmekte ısrar etti. On bacağı olması gerekirken ikisi eksik olduğu için ona Sekiz Bacaklı Eddie adını verdi. Birkaç hafta boyunca Erik ve Will, zavallı Eddie'nin araba yolundan topladıkları çakıllarla dolu bir cam tankın içinde beceriksizce dolaşmasını izlediler. Tova, Sekiz Bacaklı Eddie'nin gece beslenmesi için patates kabukları ve kabak artıkları biriktirdi ve Will bir iki kez Elland'daki evcil hayvan malzemeleri dükkanına gidip yengecin afiyetle yediği tuzlu su karidesi satın aldı.

Eddie, bir yengeç için oldukça uzun süre hayatta kalmıştı, ancak bir sabah Tova onu hareketsiz halde, gözleri sonsuza dek donmuş bir şekilde buldu. Will, cesedi parmaklarının arasına alıp bahçeye atmaya hazırlanırken, Erik panik içinde odasından çıktı ve düzgün bir cenaze töreninde ısrar etti. Çocuk yere düştü, babasının bacağına dolandı ve tıpkı adaletsizliğe karşı koymak için ağaç gövdesine zincirlenmiş hippi protestocular gibi orada kaldı.

Erik'in el yapımı anıt taşı, hâlâ bahçede, gür eğrelti otlarının altında duruyor. Huzur içinde yat sekiz bacaklı Eddie, yakalanmış ama sadık .

Tova, sol ayağı bu gülünç kalıplanmış plastik botun içinde mutfağında topallayarak dolaşırken, o zavallı yengece hiç bu kadar acımamıştı. Doktor Remy altı hafta demişti. Altı hafta boyunca, ravent yataklarından karahindibaları koparamayacak. Altı hafta boyunca, koridorundaki süpürgelikler tozlanacak. Altı hafta boyunca, akvaryumun zemini, Terry'nin boşluğu doldurmak için bulabileceği herhangi birinin eline kalacak.

Kahvesini doldururken Cat'e, "Dört tane de sağlam bacağın var," diye sesleniyor. "Belki birini ödünç alabilirim?"

Kedi karşılık olarak patisini yalar.

Daha ilk yudumunu alamadan kapı zili çalıyor.

"Aman Tanrım!" Kapıya doğru yöneldi.

“Tova!” Janice’in keskin, net sesi pencere camından yankılandı. “Uğradığım için özür dilerim. Evde misin?”

Tova isteksizce sürgüyü çevirir.

“Ah, ne güzel,” diyor Janice, elinde bir güveç kabıyla telaşla içeri girerken. “Bu hafta Örgü Ustaları dersini kaçırdınız,” derken sesi her zamanki gibi ifadesiz.

"Evet. Rahatsızdım."

Janice alaycı bir şekilde, "Sanki!" dedi. Yine o komedi dizisi konuşma tarzı. "Ne oldu? İş yerinde mi düştün? Shop-Way'deki Ethan öyle söyledi." Tabağı Tova'nın tezgahına bıraktı.

Tova'nın yüzünden kan çekildi. Ethan mı? Bunu nereden bilecek?

Janice, savunmacı bir tavırla elini kaldırarak, "Şimdi, şu ya da bu konuda bir şey söylemiyorum," diyor, "ama eğer bir avukata ihtiyacınız olursa, tanıdığım biri var." Çantasına uzanıyor. "Numarası burada."

“Janice, lütfen. Sadece bir burkulma.”

“Kötü bir burkulma.” Janice botu inceliyor. Sonra ince pembe atkısını çıkarıp çantasıyla birlikte Tova'nın mutfak sandalyelerinden birinin arkasına asıyor. Kendi kendine mırıldanarak güveç kabını alıp buzdolabına götürüyor ve yer aramak için içini kurcalamaya başlıyor.

Tova mırıldanarak, "Alt raftakileri dene," dedi.

“Aha! İşte bulduk.” Janice ellerini salladı. “Barb bunu senin için yaptı. Patates-pırasa, dedi. Buna benzer bir şeydi. İnternette bulduğu bir tariften uzun uzun bahsetti durdu.”

"Ne kadar nazikmiş." Tova topallayarak kahve makinesine doğru ilerledi. "Kahve koyayım mı?"

“Hayır, oturmalısın. Ayağını yukarı kaldır.” Janice onun önüne geçip sürahiyi barikat gibi kapattı. “Kahveyi ben yapacağım.”

Janice'in kahvesi her zaman biraz açık renkli olur, ama Tova talimatlara uyarak oturur ve Janice kahve telvesini ve suyu ölçerken dikkatle izler.

“Bu kediye mama mı lazım?” Janice, yuvarlak gözlüklerini indirerek Tova'nın yemek masasının altındaki sandalyenin altında duran kediye şüpheyle bakıyor. Hayvanın gösterdiği bir dayanışma jesti bu.

“Teşekkür ederim ama o zaten kahvaltısını yaptı,” diyor Tova. Sonra, Janice yemek pişirme konusunda herhangi bir fikir edinmeden önce,

“İkimiz de yaptık,” diye ekliyor. Kedi yan tarafına yatıyor ve yeni, daha yuvarlak karnını gösteriyor. Bütün o güveç onu şişmanlatmış ve bu ona yakışıyor. Tova'nın sevgiyle dediği gibi, "sempati kilosu".

“Tamam, sakin ol. Sadece yardım etmeye çalışıyorum.” Janice masaya iki sıcak kupa koyup oturdu. “Doktor Remy’yi gördün mü?”

"Elbette," diyor Tova homurdanarak.

"Ve?"

"Sana söylemiştim. Burkulma."

“Ne kadar süreyle işten uzak kalacaksınız?”

Tova dürüstçe, "Birkaç hafta," diyor. Doktor Remy'nin kemik yoğunluğu testi istediğini ve yaşı nedeniyle işe dönmesinin tavsiye edilmeyebileceği konusunda onu uyardığını anlatmıyor. *Tavsiye* edilmeyebilir demişti. Henüz hiçbir şey kesinleşmedi. Öyleyse neden bundan bahsediyor?

Janice, botu şüpheyle süzerek, "Birkaç hafta," diye tekrarladı. "Neyse, bir sebeple geldim. Tabii ki, hayatta olup olmadığını kontrol etmek dışında."

“Anladım.” Tova, Janice'in hazırladığı kahveden değerlendirici bir yudum aldı. Bir yemek kaşığı daha kahve çekirdeği kullanabilirdi belki, ama fena değil.

"Aslında iki sebebi var."

Tova başını sallayarak bekledi.

“Pekala, öncelikle size söylemem gereken şey şu. Geçen Salı Knit-Wits'te olsaydınız, Mary Ann'in büyük haberini duyardınız, ama siz orada olmadığınız için...”

"Nedir?"

"Kızıyla birlikte yaşamaya başlıyor."

“Laura ile mi? Spokane'de mi?”

"Doğru," diye onaylıyor Janice.

"Ne zaman?"

“Eylül ayından önce. Evi satışa çıkarıyor.”

Tova yavaşça başını salladı. "Anlıyorum."

Janice yuvarlak gözlüklerini çıkarır, ardından Tova'nın masasının üzerindeki peçete tutacağından bir peçete alıp camları siler. Tova'ya gözlerini kısarak bakar ve "En iyisi böyle yapmak. O evin merdivenleri çok dik, biliyorsun, bir de çamaşırhane bodrumda..." der.

“Evet, bu bir zorluk,” diye onaylıyor Tova. Geçen yıl Mary Ann'in düşmesinin sebebi bodrumdaki çamaşırhaneydi; şans eseri sadece birkaç dikişle kurtulmuştu. “Laura'nın onu yanına alacak olması harika. Ve Spokane. Bu oldukça büyük bir değişiklik olacak.”

“Evet, öyle olacak.” Janice gözlüklerini düzeltiyor. “Veda etmek için özel bir öğle yemeği planlıyoruz. Her şeyin ne kadar hızlı ilerlediğine bağlı olarak birkaç hafta sürebilir, ama elbette katılacaksın, değil mi?”

“Elbette. Oraya topallayarak bile gitmek zorunda kalsam kaçırmam,” diyor Tova. Ve bunu gerçekten kastediyor.

“Güzel.” Janice başını kaldırdı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. “Biliyorsun, Mary Ann gittikten sonra, sadece üç Örgü Ustası kalacağız. Bir noktada, buradaki uzun vadeli planımızın ne olduğunu kendimize sormamız gerekebilir.”

Tova derin bir nefes alarak, sadece Barb, Janice ve kendisiyle Örgü Ustaları grubunun nasıl işleyebileceğini hayal etmeye çalıştı. Mary Ann ve onun marketten aldığı, fırında ısıtılmış kurabiyeleri olmadan. Onlarca yıldır bir araya geliyorlar. Örgü Ustaları grubuna gitmek, yerleşmiş bir alışkanlık.

“Şey, üçümüzün de konuşabileceği bir konu bu.” Janice ayağa kalkıp atkısını omuzlarına sardı. Sandalyesinin linolyum zeminde çıkardığı ses, görünüşe göre uyuyakalmış olan Cat'in başını kaldırmasına ve şüpheyle gözlerini açmasına neden oldu. “En iyisi ben gideyim. Timothy beni Elland'daki yeni Tex-Mex restoranına öğle yemeğine götürüyor.”

"Ne kadar güzel," diyor Tova, Janice'in peşinden ön kapıya doğru giderken. Janice'in oğlu her zaman annesini yemeğe çıkarıyor. Onları, ortak bir kase guacamole'ye tortilla cipslerini batırırken hayal ediyor.

“Ah! İkinci şeyi neredeyse unutuyordum.” Janice kısa bir kahkaha atarak arkasını döndü ve çantasından bir cep telefonu çıkardı. “İşte. Bu senin.”

Tova'nın gözleri kısıldı. "Cep telefonum yok."

“Artık biliyorsun.” Janice cihazı ona uzattı. “Timothy’nin eskisi, öyle gösterişli bir şey değil. Ama acil bir durumda işe yarar.” Gözleri belli etmeden Tova’nın botuna kaydı.

Tova'nın çenesi kasıldı. "Böyle bir şeye ihtiyacım olmadığını kaç kere anlattım? Salonun hemen yanında gayet iyi çalışan bir telefon var. Çantamda bir tane daha taşımama gerek yok."

“Eğer burada yalnız yaşayacaksan, Tova, evet, bir telefona ihtiyacın var. Hele ki o akvaryum tekrar açıldığında orada yalnız çalışacaksan. Ya tekrar

düşersen? Hepimiz konuştuk. Hepimiz hemfikir olduk. Bir telefona ihtiyacın var.”

Uzun bir sessizliğin ardından elini uzatır ve Janice'in telefonu açık avucuna bırakmasına izin verir. "Teşekkür ederim," der sessizce.

“Güzel, güzel.” Janice gülümsedi. “Timothy'den seni aramasını ve sana kısa bir bilgilendirme yapmasını isteyeceğim. Mary Ann'in öğle yemeğiyle ilgili olarak da seninle iletişime geçeceğim. Bu arada, bir şeye ihtiyacın olursa...”

“Elbette.” Janice çıktıktan sonra Tova kapıyı kilitliyor.

Akşam yemeği patatesli pırasalı güveç olacak . Barb yemek pişirme becerileriyle ünlü değil ama yemek nefis kokuyor ve Tova fırın kapağından bakarken iştah açıcı bir şekilde fokurdayıp duruyor. Her halükarda, akşam yemeğinde her zamanki tavuk ve pilavdan hoş bir değişiklik. Barbara'ya mutlaka bir teşekkür notu göndermeli.

Zamanlayıcı çalıyor. Tova, fırından dumanı tüten yemeği çıkarmak için eğiliyor. Yemeği sağlam ayak bileği üzerinde dikkatlice dengeleyerek yarıya kadar çıkarmışken, cebinin içindeki bir şey ona saldırıyor.

Şok!

Güveç tabağı yere düşüp yağ ve peynir etrafa saçıldı. *Şap!* Tova krem rengi muşamba zeminde tezgâha doğru bir adım attı ve botu ayağından kaydı, bir hafta içinde ikinci kez kuyruk sokumunun üzerine düştü.

Şap, şak, şak!

Kadın o berbat cihazı çıkarıyor, minik ekran şeridi bilinmeyen bir arayanın sesini duyuruyor. Çenesi sıkılı bir şekilde cihazı fırlatıp atıyor.

İnsanlar neden kendi işlerine bakamıyorlar?

Ama şimdi ayağa kalkması gerekiyor ve bu zorlu bir iş olacak. Her kalkmaya çalıştığında, dağınıklığın içinde kayıyor. Telefon, mutfağın uzak köşesinde gümüş bir böcek gibi ters dönmüş duruyor. Zaten ulaşabilse bile nasıl kullanacağını bilemezdi. Sonunda, kendini yemek masası sandalyelerinden birine kaldırmayı başarıyor.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor, ellerini patatesli pırasa güveci lekelerinden temizlemek için inanılmaz sayıda kağıt peçete kullanırken.

Akşam yemeğinde tavuk ve pilav . Tabağı kucağına koyarak kanepede yedi. Tıpkı Will'in maç izlerken bazen yemeklerini yediği gibi.

“Aman, halimize bak. Ne kadar da düştük, değil mi Cat?” Yumuşak alnını okşadıktan sonra kumandayı alıp akşam haberlerini açtı.

Televizyon yorumcuları borsa ve hava durumu hakkında monoton bir şekilde konuşuyorlar, ama Tova bunlara odaklanamıyor. Düşünceleri Mary Ann'in büyük haberinde takılı kalıyor. Mary Ann'in sonunun başlangıcı, son bölümünün ilk cümlesi. Kendi başına yaşamaya devam edemiyor. Çocuksu bir bağımlılığa geri döndü. En azından kızı Laura, onu o huzurevlerinden birine göndermek yerine yanına alacak kadar akıllı davranmış.

Barbara'ya Seattle'daki kızları bakacaktı. Peki ya Janice? O ve Peter zaten Timothy'nin evinin bodrum katındaki dairede, yukarıda yaşayan oğlu ve gelininin yoğun hayatlarının altında, sakin bir şekilde yaşıyorlardı. Herkesin bir noktada bir yere gitmesi gerekiyordu.

Bir erkeğin ortalama yaşam süresi, ortalama bir kadınınkinden birkaç yıl daha kısadır ve Tova bunu her zaman sessiz bir adaletsizlik olarak görmüştür. Will'in ölümü, en azından Will için, nispeten kolaydı. Kanser, hastaneye yatışlar, tedaviler: bunların hepsi korkunçtu, ama neredeyse aynı derecede korkunç olan şey de evrak işleri, sigorta itirazları, düzenlemelerdi. Tova, gecenin geç saatlerinde mutfak masasında saatlerce yalnız başına oturup, elinden gelenin en iyisini yaparak bunları halletmeye çalışmıştı. Zamanı geldiğinde kim ona bu iyiliğin karşılığını verecekti? Yoksa evrak yığını, mirasçısız bir boşluğa mı karışacaktı?

Tavuklu pilav kasesini (elbette bir bardak altlığıyla) sehpanın üzerine koyuyor ve plastik çizmesiyle halıyı çizerek şömineye doğru ilerliyor. Babasının elle zımparalayıp boyadığı pürüzsüz sedir köşelerine elini gezdiriyor. Bu evin iskeleti onun baltasıyla yontulmuştu, eski dünyanın işçiliği, yüzyıllarca ayakta kalacak iyi bir İsveç işi. Peki ya kendisi, kırılganlığının közlerini yeniden alevlendirecek bir şey olmadan önce ne kadar daha dayanabilecek? Dar merdivenler, düzensiz araba yolu? Yanlışlıkla yerleştirilmiş bir güveç tabağı, krema ve patatesle kayganlaşmış bir zemin?

Onu mutfak zemininde mi bulacaklar? Ambulans çağırıp hastaneye mi götürecekler? Panolarına iliştirilmiş olan kabul formlarını kim dolduracak? Ve bu sadece başlangıç olacak.

Meğer ki.

O paketi Charter Village'dan almıştı.

Belki de başvuru formunu doldurmanın zamanı geldi.

OceanofPDF.com

Ev Spesiyali

Cameron kamp araçları konusunda uzman değil, ama bu kamp aracının berbat bir şey olduğundan oldukça emin.

Elliot, I-5 otoyolunda ilerlerken motordan sesler geliyor ve gevşek bir kayış vızıldıyor. Elliot'ın arkadaşı, arabanın biraz sert sürüşe sahip olduğu konusunda onu uyarmış ve hatta torpido gözünde hâlâ paketinde duran yedek kayışı bile göstermişti. En azından Cameron onu fiyatı bin iki yüz dolara indirmeye ikna etmişti.

Berbat bir şey olabilir ama bir araca tamamen sahip olmak iyi hissettiriyor. Teyze Jeanne'nin kredisiz parasıyla ödenmiş olsa bile.

Şimdi, kalan sekiz yüz küsur dolarının altısını aşırı pahalı bir latteye harcadıktan sonra, Cameron Seattle'ın iki saat kuzeyindeki otoyolda hedefine doğru ilerliyordu. Sürücü koltuğu küflü, kaşındıran kahverengi bir kumaşla kaplıydı ve bu kumaş, nedense, gömleğinin üzerinden sırtını kaşındırıyordu. Arkadaki yatak da konfor ve koku açısından pek daha iyi değildi. Dün gece, Seattle'ın güneyindeki belirsiz bir sanayi otoparkının en ücra köşesinde çok az uyuyarak geçirmişti. Hala dönüp dururken, çakılların üzerinde lastik sesleri duydu ve polis arabasının içeri girdiğini, şafak öncesi ışığında siluetinin açıkça görüldüğünü karavanın küçük penceresinden izlemek için fırladı. Sürücü koltuğuna atladı ve oradan hızla uzaklaştı.

Washington'daki ilk gecem pek iyi geçmedi. Ama bugün yeni bir gün.

Son yol tabelasına göre Sowell Körfezi'ne 32 kilometre. Simon Brinks'e de 32 kilometre. Sekiz yüz dolar ne kadar süre yeter? Özellikle artık konaklama masrafı ödemesi gerekmediği için bir süre daha yeter. Ya eski Brinks'i bulana kadar ya da çantası onu yakalayana kadar. Sekiz yüz dolar idare eder.

Karavanın silecekleri ön camdaki çiselemeyi durdurmakta işe yaramaz, bu yüzden öne eğilip, kaygan otoyol şeridine gözlerini kısarak bakıyor. Sonra, fren lambaları gösterge panelini kırmızıya boyuyor ve önünde bir

trafik sıkışıklığı duvarı belirince sertçe fren yapıyor. En azından frenler çalışıyor. Yavaş yavaş ilerlerken, yosunlu bariyerlere ve otlu yol kenarına bakarak parmaklarını direksiyon simidine vuruyor. Burada her şey çok yeşil. Ve orman, birbirine çok sıkışık devasa çam ağaçları, onlara bakmak Cameron'ı neredeyse rahatsız ediyor, sanki onların adına klostrofobi yaşıyormuş gibi.

On mil kaldı, sonra beş, sonra iki. Otoyoldan çıkınca, "SOWELL BAY'E HOŞ GELDİNİZ" tabelası solmuş ve paslanmış. Doğrudan Simon Brinks'in ofisi için bulduğu adrese gidiyor; burası otoyolun kenarındaki küçük bir ticari binada sıradan bir yer. Tabelada "Brinks Development, Incorporated" yazıyor. Otoparkta tek bir araç bile olmadığını görünce Cameron kötü bir hisse kapılıyor. Gerçekten de kapı kilitli.

Henüz günün çok başı. Belki Brinks ve ekibi sabah insanı değillerdir. Cameron da sabah insanı değil. Belli ki bu kalıtsal bir özellik.

Şimdi ne yapmalı? Belki akvaryuma bir göz atabiliriz? Belki oradaki birileri Brinks Development ofislerinin ne zaman açılacağı hakkında bir şeyler biliyordur.

Kubbeli metal çatısında küf izleri, kabuk gibi yosun kümeleri ve kuş pisliği lekeleriyle kaplıydı. Otoparkta yürürken martılar başının üzerinde daireler çiziyordu; otopark da garip bir şekilde boştu. Kapıyı çektiğinde kilitli olduğunu görünce Cameron nedenini anladı.

"Öğlen 12'de açılıyor," diye mırıldanıyor tabelayı okurken. Tabii ki. Buranın nesi var böyle? Sanki yarı uykuda, ya da yarı ölü gibi. Issız tahta kaldırıma bakıyor. Cameron daha iyi bilmeseydi, yakınlarda bir kanalizasyon çukuru olduğunu düşünürdü çünkü, iğrenç, koku. Ama sadece kayaların üzerinde kuruyan deniz yosunu. Kükürt, çürük yumurta gibi. Birbiri ardına, minik dalgalar dalgakıranı okşuyor.

Öğle vaktine bir saat var. Can sıkıcı bir süre. Kahvaltı için çok geç, öğle yemeği için çok erken, ama kahve alabilirdi. Ana yol üzerinde bir şarküteri vardı.

Yokuşu çıkarken iki kez neredeyse karavanı stop ettirdi. Sonunda tepeye vardığında rahat bir nefes aldı ve debriyajdan ayağını çekti.

Şarküteri , terk edilmiş gibi görünen küçük bir bakkalın bitişiğinde yer alıyor. İçeri adım atmak, zamanda yolculuk yapmak gibi. Birkaç dakika sonra, dar koridorlardan bir hışırtı geliyor. Cameron, siyah beyaz bir televizyon karakterinin ortaya çıkmasını bekliyor adeta.

Bunun yerine, kızıl sakallı, yaşlıca bir adam var. Yeşil bir Shop-Way önlüğü belinin etrafında geriliyor ve kalın kolları, görünüşe göre raflara dizdiği ramen paketleriyle dolu.

"Günaydın," diyor. "Bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim?"

“Kahve mi? Burası restoran değil miydi?”

“Deli ileride. Beni takip edin.” Ramen paketlerini yere yığıyor.

Cameron, yığına işaret ederek, "Bekleyebilirim," diyor. "Aslında acelem yok."

Kızıl Sakal ona dönüp, "Saçmalık. Tanner'ı buraya getireceğim," dedi. Sonra hiç duraksamadan, "Tanner!" diye bağırdı.

Sıkışık, dar koridorların labirentinden bir yerlerden, yine yeşil bir Shop-Way önlüğü giymiş, somurtkan bir genç beliriyor. Onların arkasından, öne doğru sürünerek ilerliyor.

“Buyurun,” diyor Kızıl Sakal, şarküterideki ışıkları açarken. Çamaşır suyu kokusunun yanı sıra, kullanılmış yemek kokusu da var. Biber ve soğan gibi. Hamburger Helper. Bu koku ona, Katie ile birlikte yaşamaya başlamadan önce yaşadığı, koridordan komşularının akşam yemeğinde ne yediğini her zaman anlayabildiği berbat eski dairesini hatırlatıyor.

Tanner ona lamine edilmiş bir tomar kağıt uzatır.

"İşte menü," diyor Kızıl Sakal gereksiz yere. "Menüyü inceledikten sonra genç adam siparişinizi alacak."

Cameron menüyü inceliyor. Köşelerinden birinin birinin köpeği, ya da belki birinin küçük çocuğu tarafından kemirilmiş gibi görünüyor. Karnı guruldasa da, "Sade kahve bana yeter," diyor.

“Tanner, ona özel yemeği yap,” diye emretti Kızıl Sakal ve Cameron itiraz edemeden çocuk aptalca bir baş sallamasıyla koşarak uzaklaştı. Görünmeyen mutfakta bir yerlerde, bir tava şangırdadı, ekipmanlar çalışmaya başladı. Kızıl Sakal eğilip fısıldadı, “Eritilmiş pastırma.”

Pastırmanın derdi ne? Umarım bu seferki tatlı patatesten yapılmamıştır. "Pekala," diye onayladı Cameron, tereddütle.

“Benden olsun. Tanner biraz acemi. Ona mutfakta çalışma saatleri ayarlamaya çalışıyorum ama bu aralar pek kurban bulamıyoruz.” Kızıl Sakal sırıtarak karşısındaki vinil banka oturdu ve çilli, tombul kafasını eliyle okşadı. “Biraz arkadaşlık ister misin?”

Cameron omuz silkti.

"Şehir dışından gelenler için her zaman fazladan çaba harcarım. Uygun bir karşılama." Kızıl Sakal göz kırpıyor.

"Nereden biliyorsun?"

“Buradaki herkesi tanıyorum.” Kızıl Sakal kıkırdadı. “Nerelisin?”

"Kaliforniya."

Kızıl Sakal alçak sesle ıslık çaldı. "Kaliforniya. Bana o zengin emlakçılardan biri olduğunu söyleme sakın. Hani şu alıp satma işiyle uğraşanlardan."

Cameron, gayrimenkul sahibi olma düşüncesine içten içe yapmacık bir kahkaha attı. "Yok canım. Sadece buraya ailemi aramak için geldim."

Adam kel kafasını yana eğdi. "Öyle mi? Belki tanıdık geliyorsunuzdur diye düşündüm."

Cameron'ın canlanmasıyla aklına hemen bu konu geldi; neden hemen bu açıdan düşünmedi ki? Kızıl Sakal muhtemelen altmışlı yaşlarında, yani babasından daha yaşlı ama en fazla on yıl kadar. Ve herkesi tanıyan, can sıkıcı tiplerden biri; kendisi de öyle söyledi.

“Evet,” diyor Cameron. “Aslında babamı arıyorum.”

"Onun adı ne?"

“Simon Brinks. Onu tanıyor musun?”

Kızıl Sakal bu ismi duyunca gözleri faltaşı gibi açıldı. "Şahsen hayır. Üzgünüm."

Mutfaktan gelen güçlü bas sesleri, Cameron'ın milyon kere duyduğu ama adını hatırlayamadığı bir şarkıydı. Otuzlu yaşlarda olmanın bir parçası bu muydu acaba? Gençlerin sevdiği müzikten uzaklaşmak mı? Son Moth Sausage konserinde kalabalığın garip bir şekilde yaşlı göründüğünü fark etmişti. Klasik rock mı olmuşlardı?

Artık hiçbir şey ifade etmiyorlardı.

Kızıl Sakal sesi duyunca kaşlarını çattı. "Ona bu saçmalığın sesini kısmasını söyleyeceğim." Ayağa kalkmaya başladı.

Cameron elini kaldırıyor, zavallı Tanner'a karşı bir empati dalgası onu sarıyor. "Sorun değil. Benim için önemli değil."

"Siz çocuklar ve bu gürültüye müzik diyorsunuz!" Kızıl Sakal başını salladı.

“Şey, bence o kadar da kötü değil ve Moth Sausage’ın baş gitaristi olarak müzikten anlarım.” Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Ne kadar aptalca bir şeydi bu.

“Güve Sosisi mi? Gerçekten de Güve Sosisi mi?”

“Bizi… duymuşsunuzdur?” diye şaşkınlıkla sordu Cameron. Son single'ları zar zor yüz indirme almıştı ve bunların hepsinin Dell'in

müdavimleri olduğunu varsaymışlardı, ama belki de Red Beard de onlardan biriydi. Brad, birinin binlerce kilometre ötede Moth Sausage dinlediğini duyduğunda şoktan altını ıslatacak. Hatta muhtemelen Cameron'dan grubu tekrar bir araya getirmesini rica edecek.

Kızıl Sakal ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Büyük bir hayranınızım."

"Vay canına," diyor Cameron, gerçekten de ilk defa söyleyecek söz bulamamış bir halde.

“Ah, o suratı yapma. Şimdi kendimi çok kötü hissediyorum.” Kızıl Sakal’ın yanakları sakalıyla aynı renge büründü. “Sadece şaka yapıyordum.”

"Ah," diyor Cameron, yanakları kızararak.

“Demek şaka yapmıyormuşsun. Güve Sosisi diye ne biçim bir isim bu?”

Saçma bir şey.

Tanner masanın yanına geldi. "Özel yemeğimiz." İlgisiz bir iç çekişle, patates kızartmasıyla dolu oval bir tabağı masaya bıraktı. Muhtemelen tabağın altında bir sandviç vardı. İnanılmaz derecede lezzetli kokuyordu.

"Peki ya sonra?" Kızıl Sakal, Tanner'a öfkeli bir bakış attı.

“Ve… afiyet olsun?”

“Peki ya kahve!”

Cameron ellerini havaya kaldırdı. "Hey, sorun yok."

“Bu kabul edilemez.” Kızıl Sakal’ın burun delikleri genişledi. “Müşterimiz sade kahve sipariş etti, değil mi? Hemen halledin!” Sonra Cameron’a döndü. “Özür dilerim.”

Tanner somurtarak mutfağa doğru gidiyor, muhtemelen bir fincan kahve hazırlamak için. Cameron, çocuğun kahveye tükürmemesini umuyor.

“Kahve de bizden olsun. Sizi öğle yemeğinizin tadını çıkarmaya bırakıyorum.” Kızıl Sakal masadan kalktı. “Babanı bulmakta bol şans.”

Cameron, mağazadan çıkarken grimsi ışıkta gözlerini kısıyor . Hava hem kapalı hem de göz kamaştırıcı beyaz nasıl olabilir? Cebinden Ray-Ban güneş gözlüklerini çıkarıyor; belki de bu yüzden Shop-Way otoparkının yarısına gelene kadar karavanda bir sorun olduğunu fark etmiyor.

Bir tarafa doğru eğilmiş durumda.

“Hayır. Hayır, hayır, hayır,” diye inledi Cameron, korktuğu şeyi bulmak için karavanın arkasına doğru aceleyle koşarken: arka yolcu lastiği tamamen inmişti. “Kahretsin!” diye bağırdı ve jant kapağına sert bir tekme attı, bu da başparmağını sıkıştırdı.

Yüzünü buruşturarak kaldırıma oturuyor. Çekici ve yeni lastik masraflarını ödedikten sonra kalan parası uzun süre yetmeyecek. JoyJet'ten bagajıyla ilgili bir güncelleme olup olmadığını görmek için telefonuna tekrar bakıyor. Elizabeth'ten gelen bir mesaj dışında hiçbir şey yok: *"Yukarıda işler nasıl gidiyor, Camel-tron?"*

“Korkunç. Korkunç ötesi,” diye mırıldandı kendi kendine. Sonra, utanç içinde, Kızıl Sakal'ın dükkanın önünde durduğunu, elini alnına siperlik gibi koymuş, kızıl sakalı rüzgarda dalgalanırken otoparka doğru baktığını gördü.

“Görünüşe göre yardıma ihtiyacın var, değil mi?” Kızıl Sakal, otoparkın karşısından yavaşça yürüyerek gelir. Cameron'ın önünde durur ve kelimenin tam anlamıyla elini uzatır. “Bu arada, adım Ethan.”

"Teşekkürler dostum." Cameron başını sallayarak onu takip edip dükkana doğru geri döndü.

OceanofPDF.com

Esaretimin 1322. Günü

Parmak izlerinden hoşlanıyorum ama bu biraz fazla olmuş.

Üç gündür temizliğe gelmedi. Camlar kalınlaşmış ve sulanmış. Zeminler matlaşmış ve ayak izleriyle kaplanmış. Hiç iyi değil.

Biliyorsunuz, üç kalbim var, değil mi? İnsanların ve diğer birçok türün sadece bir kalbi olduğunu düşünürsek, bu garip gelebilir. Çok sayıda damar odacığım sayesinde daha yüksek bir ruhsal varlık seviyesine sahip olduğumu iddia edebilmeyi çok isterdim, ama ne yazık ki, kalplerimden ikisi temelde akciğerlerimi ve solungaçlarımı kontrol ediyor. Diğeri ise *organ kalbim* olarak adlandırılıyor ve diğer her şeye güç veriyor.

Kalp organımın durmasına alışkınım. Yüzdüğüm sırada duruyor. Bu yüzden genellikle büyük ana tanktan uzak duruyorum: çok fazla yüzmek. Sürünerek ilerlemek dolaşım sistemim için çok daha nazik, ancak ana tankın tabanı, lezzetlerle dolu olsa da, köpekbalıkları tarafından devriye geziliyor. Uzun süre yüzmek beni yoruyor, bu yüzden küçük bir kutuda yaşamaya çok uygun olduğumu söyleyebilirsiniz sanırım.

İnsanlar bazen şaşkınlık, şok veya dehşeti ifade etmek için *kalbimin bir an durduğunu* söylerler. Bu beni ilk başta şaşırttı çünkü kalbim, her yüzdüğümde birçok kez, bir an duruyor. Ama temizlikçi kadın tabureden düştüğünde yüzmüyordum. Yine de kalbim tekledi.

Umarım iyileşir, hem de sadece camdaki hasar yüzünden değil.

OceanofPDF.com

Yeşil Mayo

Erik'in öldüğü gece, bir Çarşamba **günüydü** .

1989'da, Çarşamba akşamları Sowell Bay Topluluk Merkezi'nde Jazzercise dersi vardı ve Tova nadiren dersi kaçırırdı. Eşofmanının altında, incecik otuz dokuz yaşındaki belini saran zümrüt yeşili bir mayo giyerdi. Will o mayoyu çok severdi; her zaman gözleriyle uyumlu olduğunu söylerdi.

O çarşamba günü eve geldi ve her zamanki gibi banyo yapmaya hazırlanırken spor kıyafetlerini çıkarmaya başladı, ama Will onu durdurdu. Günün son güneş ışınları yatak odası penceresinden süzülerek sevişmelerini baş döndürücü bir parıltıyla aydınlattı. Will, çıplak çarşafların üzerinde uzanırken, yorgan yatağın ayak ucunda buruşmuş haldeyken ona sırıtarak, *"Düşünsene* ," demişti. *"Yakında ev tamamen bize ait olacak."*

Erik o sonbaharda Washington Üniversitesi'nde eğitime başlayacaktı. O öğleden sonra neredeydi? Tova hâlâ bilmiyor. Polis ona defalarca sordu, ama Tova'nın söyleyebildiği tek şey muhtemelen arkadaşlarıyla dışarıda olduğuydu. Doğal olarak her zaman arkadaşlarıyla dışarıdaydı; on sekiz yaşındaydı. Tova, birkaç yıl önce sosyal programının ayrıntılarını takip etmeyi bırakmıştı. İyi bir çocuktu. Harika bir çocuktu.

Yeşil mayo o çarşamba günü çamaşır sepetine girmedi. Bunun yerine, Will ve Tova'nın oturma odasının köşesindeki Charleston koltuğunun koluna asılı kaldı; Will'in karısının üzerinden çıkardıktan sonra fırlattığı yer tam da orasıydı. Will ve Tova, Erik'in feribot bilet gişesindeki gece vardiyasından eve hiç gelmediğini bildirdikten sonra, ertesi günün erken saatlerinde Sowell Bay Polisi Sullivan evine geldiğinde, yeşil mayo hala oradaydı, aksi takdirde düzenli olan odanın üzerinde bir leke gibi duruyordu. Resmi olmayan bir kayıt parçası.

Tova, dedektifler konuşurken ona bakakaldığını hatırlıyor. Hala bunun doğru olabileceğine inanmıyordu. Erik bir arkadaşının evindeydi. Birinin

kanepesinde uyuyordu. Aramayı unutmuştu. İyi çocuklar zaman zaman böyle şeyler yapardı, değil mi? Hatta harika çocuklar bile.

Bir noktada, biri mayoyu çamaşır sepetine taşıdı. Tova yıkamış olmalı, çünkü başka kim çamaşır yıkardı ki? Kesinlikle Will değil. Ama hatırlamıyor. Erik'in kaybolduğu doğrulandıktan ve öldüğü ilan edildikten sonra, birçok şey gibi o da bir tür boşluğa karıştı.

Charleston sandalyesi hâlâ orada duruyor, ancak Tova birkaç yıl sonra yeniden döşetti. Neşeli olması amaçlanan mavi ve yeşil tonlarında bir paisley kumaş seçti. Ama nedense sandalye, yeni kıyafetine rağmen, her zaman suç ortağı gibi görünüyordu.

Taşındığında ilk gidecek şey bu olacak.

Tova, yetişkinlik hayatını büyüdüğü evde geçirmeyi asla planlamamıştı . Ama zaten hayatında pek çok şey istediği gibi gitmemişti. Babası üç katlı evi inşa ettiğinde henüz sekiz yaşındaydı.

Orta kat yaşam alanıydı. Yamaç içine kazılmış olan alt kat ise elma, şalgam ve konserve balık saklamak için kullanılan mahzendi. En üst kat ise annesinin sandıklarının bulunduğu çatı katıydı.

Bavullar, Tova'nın anne babasının İsveç'te bırakmaya kıyamadığı şeylerle doluydu: yeni Amerikan hayatlarına pek uymayan hatıralar. İşlemeli ketenler; unutulmuş bir anneannenin miras kalan düğün porselenleri; kırmızı, mavi ve sarı renklerle özenle boyanmış ahşap kutular ve figürler. Yağmurlu öğleden sonraları, Tova ve Lars merdivenden çatı katına çıkar ve çıplak kirişlerin altında oynarlardı. Dantel işlemeli masa örtülerinde Dala atlarının konuk olduğu piknikler, kırık kemik fincanlardan çay servisi.

Birkaç yıl sonra, bir yaz günü, babam merdiveni bir basamaklı merdivenle değiştirmeye karar verdi. Yardım etmeleri için en iyi iki atölye çalışanını görevlendirdi. Şafaktan gün batımına kadar çalıştılar. Babamın sağlığı o zaman bile bozulmaya başlamıştı. Tova, genç adamlar sedir tahtalarına çivi çakarken babasının koridordaki bir sandalyede nasıl dinlendiğini hatırlıyor.

Merdiven yapıldıktan sonra, atölye çalışanları cüruf yününü kirişlere doldurdular ve döşeme tahtalarını zımparaladılar. Bu sırada Papa, tavan arasının eşyaları üzerinde çalıştı; bir köşeye oyuncak ev, diğer köşeye de sağlam bir masa yaptı. İki tahta sandalye yaptı, ayaklarına çiçekli sarmaşıklar oydu ve sırtlıklarına bir dizi yıldız işledi.

İş bittiğinde, annem süpürgesiyle geldi. Babam köşede dürülmüş duran dokuma halının üzerindeki örümcek ağlarını temizledi ve bitmiş odanın ortasına serdi. Tova, Lars, annem, babam ve iki dükkan çalışanı hep birlikte halının üzerinde durup hayranlıkla izlediler. Güneş ışığı kirli çatı penceresinden zorlukla içeri giriyordu. Annem, pencere parlayana kadar sirkeye batırılmış bir bezle sildi.

"Şimdi," dedi baba pencere çerçevesine vurarak, "siz çocuklar için oyun oynamak için uygun bir yer var."

Ama artık çocuk değillerdi. Lars bir gençti ve Tova ondan sadece iki yaş küçüktü. Dönüştürülmüş tavan arasını bir süre kullandılar, ancak kısa süre sonra oyun odalarına olan ilgileri azaldı. Tova, babalarının o kadar emek verdiği odayı terk ettiklerini görmemiş olmasını bir tür lütuf olarak gördü.

Aslında burası bir torunun oyun odası olmalıydı. Ama tabii ki, onun ve Will'in hiç torunları olmadı.

Erik henüz küçükken Will ve Tova, annelerine bakmak için eve geri döndüler. Tova, Erik'in bebek oyuncaklarını bağışlamak istedi, ancak annesi ısrar etti: "Bir gün kendi torunların için sakla onları." Bu yüzden Tova onları tavan arasına sakladı.

Erik öldükten sonra da orada kaldılar. Şimdi de orada kalıyorlar.

Değişen tek şey çatı penceresi. Will onu değiştirdi. Erik'in ölümünden birkaç yıl sonra Will bir *olay* yaşadı. Yasın bir insana yapabileceği türden bir şey. Tova bu *olayı* düşünmek istemiyor. Bu Will'in normal hali değildi. Ama zaten bir çocuğu kaybettiğinizde hiçbir şey normal değildir.

Tova, pratik bir bakış açısıyla, yeni pencerenin *olayın* bir sonucu olduğunu söyledi. Daha büyük ve daha aydınlıktı.

Şimdi, çatı katından geçerken sanki camdan geçip diğer taraftaki ağaçların tepelerine ulaşacakmış gibi hissediyor. Gerçekten de çok güzel bir oda. Suyun en güzel manzarasına sahip.

Bir keresinde, o ve Will sadece görmek için bir emlakçıyla görüştüler.

"İnanılmaz," diye coşkuyla söylemişti emlakçı. "Bu evin tamamı inanılmaz. Bütün bunların burada olduğunu asla tahmin edemezsiniz!"

Bu doğruydu. Dik, kayalık ve böğürtlen çalılıklarıyla dolu bir yolun sonunda, yamaçta gizlenmişti; yanından arabayla geçip de evin orada olduğunu asla anlayamazdınız.

Emlakçı, parmak uçlarıyla merdiven korkuluğunu okşadı ve tavan arasının yükselen, bir katedral gibi yüksek ve cilalı kirişlerine hayranlıkla baktı. Tavan arasındaki bir raftan, bir tekerleği eksik bir oyuncak araba aldı.

Erik'in arabasıydı. "Elbette, satışa çıkarmadan önce tüm bu eşyalardan kurtulmamız gerekecek," dedi emlakçı.

Satmamaya karar verdiler.

Oyuncak araba hâlâ orada. Tova onu alıp sabahlığının cebine koyuyor.

Bu sefer farklı olacak.

Tova yatağına gittiğinde çok geç olmuştu . Kedi, yatak örtüsünün üzerinde küçük bir yığın halinde uyuyordu, yan tarafı hafifçe yukarı aşağı hareket ediyordu. Onu uyandırmamak için örtüyü dikkatlice geri çekti. Kendi kendine gülümsedi. Yatağını bir hayvanla paylaşmayı asla hayal etmemişti, ama burada olduğu için mutluydu.

Garip bir dünyaya sürükleniyor. Bir rüya olmalı, ama tam olarak emin değil, çünkü çok sıradan geliyor. Rüyada, sert yatağında, kendi kollarında yatıyor, sonra kollar büyümeye başlıyor, bir bebeğin kundaklanması gibi etrafını sarıyor. Kolların vantuzları var, milyonlarca minik vantuz, her biri derisini çekiyor ve dokunaçlar uzayıp bir koza oluşturana kadar büyüyor ve her şey karanlık ve sessiz oluyor. Güçlü bir duygu onu sarıyor ve bir an sonra Tova bu duyguyu rahatlama olarak tanıyor. Koza sıcak ve yumuşak, ve yalnız, mutlulukla yalnız. Sonunda uykuya dalıyor.

OceanofPDF.com

Göz Alıcı Olmayan Bir İş

Cameron , Ethan'ın mutfak masasında oturuyor, burada takılması gerekip gerekmediğinden emin değil. Ethan, bir çekici şirketinde şoförlük yapan bir arkadaşını aradı ve adam pek memnun görünmese de, Cameron'ın karavanını hiçbir ücret almadan Ethan'ın evine getirip garaj yoluna bıraktı. Cameron ona defalarca teşekkür etti. Patlak lastikle hala ilgilenilmesi gerekiyor, ama en azından bir market otoparkında mahsur kalmadı.

Ama tüm bunların çözülmesi saatler sürdü. Şimdi saat beş oldu. Planlandığı gibi Brinks Development'a geri dönmek de suya düştü.

"Buraya park etmemde bir sakınca var mı?"

"Sabahları gürültü yapmadığınız sürece sorun yok."

“Ben pek sabah insanı değilim,” diyor Cameron gülerek. En azından bu gece uyumak için gölgeli bir otopark arama derdi olmayacak. Bir yudum daha viski içtiğinde omuzlarının hafifçe gevşediğini hissediyor. Modesto'dan ayrıldığından beri ilk defa neredeyse rahatlamış hissediyor.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, biraz arkadaşlık olmasından memnunum."

“Aynı fikirdeyim,” diye onaylıyor Cameron. Ethan, Simon Brinks'i tanımadığını söylese de, işe yarayabilir. Buradaki herkesi tanıyor gibi görünüyor. Kaç derece bağlantı olabilir ki? Brinks gibi zengin adamların bile arada bir süt alması gerekiyor olmalı.

Cameron'ın aklına parlak bir fikir gelir. "Ethan," diye düşünür.

"Şans?"

“Shop-Way eleman arıyor mu?” Cameron masanın üzerinden eğilerek sordu. “Demek istediğim, beni işe alır mıydınız?”

Ethan bunu bir an için düşünüyor gibi görünüyor.

“Kasa kullanabilirim.” Cameron hayatında hiç kasa kullanmamış, ama ne kadar zor olabilir ki? “Rafları düzenlemek. Masaları silmek. Ne gerekiyorsa.”

“Üzgünüm ama yeterli iş yok.” Ethan başını salladı. “Tanner'ı işten çıkarmam gerekecek.”

Hayal kırıklığına uğrayan Cameron bardağını bitiriyor. "Tamam. Boş ver."

“Ama iş arıyorsanız, belki bir şeyler biliyorumdur.” Ethan ona bir kadeh daha viski doldurdu. Kehribar rengi sıvı, bardağa dökülürken sıcak, sarhoş edici bir koku yaydı. “İsterseniz sizi tanıştırabilirim.”

Cameron çenesini yumruğuna dayadı. Lanet olası karavan lastiği. Ethan'ın çekici şoförü, lastiği incelemek için çömelirken alçak sesle ıslık çaldı. Jantta çatlak, tekerlek yuvasında yamukluk varmış. İyi değil. Birkaç yıl önce eski Jeep'inin jantını kaldırdığında, tamiri birkaç yüz dolara mal olmuştu. Üstelik bagajı hala kayıp ve Jeanne Teyze'nin gemi seyahati parasını geri ödemesi gerekiyor. Biraz para kazanması lazım.

Ethan, "Bir çeşit bakım işi," diye ekliyor. "Göz alıcı bir iş değil."

“Sorun değil.” Cameron başını kaldırır. “Bana bağlantı kurabilir misin?”

“Aslında başvuru formu burada bir yerlerde duruyor. Arkadaşım bana dükkândaki şarküteri tezgahına koymam için bir yığın verdi.” Ethan ayağa kalkıp mutfaktan çıktı ve hemen geri döneceğini söyleyerek omzunun üzerinden seslendi.

Birkaç dakika sonra elinde bir kağıt sallayarak geri döndü.

“Şimdi dolduracağım.” Cameron masanın üzerindeki kalemi alıyor.

Ethan'ın yüzünde yavaşça bir sırıtış belirdi. "Şey, benim tavsiyemle, kesinlikle uygunsun evlat. O halde ne dersin, biraz eğlenelim?"

Ertesi sabah, saat on bire çeyrek kala, Cameron akvaryuma geri döner. Bu sefer kapı kendiliğinden açılır.

Ethan, görünüşe göre bu sabah ilk iş olarak "arkadaşını" aradı, ardından saat onda karavanın kapısını yumruklayarak Cameron'ı derin uykusundan uyandırdı. Ethan'ın yeşil gözleri parıldıyordu; geç saatlere kadar ayakta kalmalarından hiç etkilenmemiş gibiydi. Neşeli bir tonla Cameron'a bir saat içinde görüşme için orada olmasını söyledi.

Ethan, sanki onuncu kezmiş gibi, "Unutma, adı Terry ve biraz balık meraklısı ama harika bir adam," diye açıklamıştı. "Rahat ol, eminim sana işi hemen teklif edecektir."

Ofis koltuğunda dönüp duran adam, Cameron'ın sözde balık meraklısı için beklediği türden biri değil. Bir Amerikan futbolu oyuncusuna benziyor.

Belli ki telefon görüşmesinin ortasında, ama Cameron'a içeri gelmesi için başıyla işaret ediyor.

"Özür dilerim ," diye mırıldandıktan sonra tekrar telefon görüşmesine döndü.

Cameron kapı eşiğinde bekliyor, bir yandan kulak misafiri olmak istemiyor, diğer yandan da talimatlara uymak istiyor. İş görüşmesine emirleri çiğneyerek başlamak zorunda değil.

Balık uzmanı sesini alçaltarak, “Tova, bak, sana geçen sefer aradığında söylediğim şeyi tekrar söyleyeceğim. Doktorun altı hafta derse, ısrarla kabul etmeni istiyorum.” dedi. Kaşlarını çatarak, karşı taraftan gelen her cevaba ters ters baktı. “Tamam. Peki. Dört hafta, sonra tekrar değerlendiririz.” Bir süre daha durakladı. “Evet, elbette yapabileceklerinden emin olacağım.”

Duraklat.

"Evet, çöp kutularının etrafında nasıl pislik biriktiğini biliyorum."

Duraklat.

“Evet, saf pamuk kullanmalarını sağlayacağım. Polyester camda iz bırakır. Anladım.”

Duraklat.

“Pekala. Sen de kendine iyi bak.” Bu sözlerle sesine bir şefkat tonu karışıyor ve Karayip aksanına benzeyen belirsiz bir tınıyla konuşuyor. Gerçi Cameron'ın Karayipler'e hiç gitmediği de bir gerçek.

Uzun bir iç çekerek ahizeyi yerine koyan balık meraklısı, başını salladı ve elini uzatmak için ayağa kalktı. "Terry Bailey. Görüşme için burada olmalısınız, değil mi?"

“Evet.” Cameron, Ethan’ın kendisine söylediklerini hatırlayarak doğruldu. “Yani, evet efendim. Bakım pozisyonu.” Başvuru formunu masanın üzerinden uzattı.

“Güzel, güzel.” Terry tekrar yerine oturdu ve kağıdı incelemeye başladı. Cameron da oturdu ve birden yazdığı her şeyden pişman oldu. Ethan'la birlikte o şişe viskinin çoğunu içmişlerdi ve Ethan ona yazdıklarının önemli olmadığını, tavsiye mektubunun gerçekten de altın değerinde olduğunu söylemişti.

Belki de bundan çok fazla keyif almışlardı.

Terry kaşlarını çattı. "SeaWorld'de tank bakımını mı yönetiyordun?"

“Doğru.” Cameron başını salladı.

"Mandalay Bay'deki köpekbalığı tankını inşa eden ekipte miydiniz? Hani... Las Vegas'taki?"

“Evet.” Cameron ağzının seğirdiğini hissetti. Fazla mı ileri gitti?

Terry'nin sesi titriyor. "Mandalay Bay'deki köpekbalığı sergisi sanırım 1994'te kurulmuştu?"

"Evet. Doksanları sevmek lazım işte." Cameron umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak kıkırdadı.

Terry buna inanmıyor. "Sen daha doğmamış bile olabilirdin."

Cameron 1990'da doğdu, ancak bunu Terry'ye belirtmek pek akıllıca görünmüyor. Bunun yerine, "Evet, yani bunun bir kısmı abartı olabilir" diyor.

“Pekala. Zaman ayırdığınız için teşekkürler. Gidebilirsiniz.”

Cameron, sözlerin kendisini bu kadar etkili bir şekilde etkilemesine şaşırarak yukarı baktı.

"Ciddi söylüyorum." Terry'nin sesi ifadesizdi. "Vaktimi boşa harcıyorsun."

“Bekle!” diyor Cameron, acınası, yalvaran ses tonundan dehşete düşmüş bir şekilde. Ama şu lanet lastik. Jeanne Teyze'nin gemi yolculuğu. Acilen biraz para bulması gerekiyor. Başvuru formunu işaret ederek, “Tamam. Bunların hiçbiri doğru değil,” diyor.

"Vay canına!"

"Ethan, bunun komik olduğunu düşüneceğini söyledi."

Terry içini çekti.

“Ama dostum, beni bir dinle,” diyor Cameron. “Zor bir durumdayım. Tamir, bakım, neye ihtiyacınız varsa yapabilirim… Yıllarca inşaat tecrübesi edindim. Kaliforniya'da zengin züppeler için lüks evler inşa ettim.” Bir sürü kez işten kovulduğunu eklemiyor ama yüzünden belli oluyor diye endişeleniyor.

Terry arkaya yaslanıp kollarını kavuşturdu, bir kaşını kaldırdı. *Bu, "Tamam, dinliyorum"* anlamına gelen evrensel bir işaretti.

Cameron ciddi bir ifadeyle öne eğildi. "Hayal edebileceğinizden çok daha fazla Carrara mermerini cilaladım. Ne yapılması gerekiyorsa, yapabilirim. Söz veriyorum."

Terry, başvuru formuna inanılmaz uzun bir süre bakıyor. Sonunda, gözlerini kısarak başını kaldırıyor. "Kaliforniya ya da Carrara mermeri umurumda değil. Ve bu küçük numarayı da hiç beğenmiyorum."

Cameron, kucağında birbirine kenetlenmiş ellerini inceliyor. Bu, tuhaf bir şekilde, tribünlerin altından gizlice sigara içtiği için müdürün odasında azar işitmeye benziyor. Muhtemelen şimdi de bunu hak ediyor, tıpkı o zaman olduğu gibi.

Terry şöyle devam ediyor: “Biliyorsunuz, Amerika Birleşik Devletleri'nde üniversiteye başvurmaya gittiğimde, standartlaştırılmış test puanlarım pek iyi değildi. Ama deniz yaşamını biliyordum, hem de çok iyi. Kingston dışında bir balıkçı teknesinde büyüdüm.” Dağınık masasının üzerindeki bir yığın kağıdı kenara itiyor. “Buraya gelip deniz biyolojisi okumak istediğimi biliyordum ve birçok insan bunun gerçekleşmesi için bana şans verdi.”

Cameron, masasının arkasındaki çerçeveli diplomaya göz attı. *Üstün başarıyla mezun olmuş.* Terry, anlaşılan sadece bir balık meraklısı değil. Bir tür balık dehası.

“Yani bana bir şans vermek istiyorsun?”

“Pek sayılmaz.” Terry ona sertçe baktı. “Sanırım sen, birçok fırsat yakalamış, hatta farkına bile varmamış ama hepsini heba eden türden birisin.”

Acıdı.

"Neyse, sana bir şans vereceğim, ama bunu hak ettiğini düşündüğüm için değil. Ethan'a bir iyilik yapıyorum. Bir süre önce poker oyununda onu fena halde yendim ve çenesini kapatmıyor." Terry kıkırdadı.

"Teşekkür ederim efendim," diyor Cameron, doğrulup oturarak. "Pişman olmayacaksınız."

“İşin aslında nelerden oluştuğunu öğrenmek istemiyor musun?”

“Bakım işi olduğunu sanıyordum.” Ethan, Cameron'ın inşaat konusundaki tecrübesinden mutlaka bahsetmişti. Çatıları onarırken ve sızdıran muslukları tamir ederken kendini hayal etmişti.

"Evet, doğru. Yem doğramak. Kova temizlemek. Bu tür şeyler."

“Pekala.” Tuzak. Ne kadar kötü olabilir ki? Zaten bu durum, bavulu gelene kadar ya da Simon Brinks'i bulana kadar sürecek, hangisi önce olursa. Tabii ki bunu Terry'ye söylemiyor.

"Saat başı yirmi dolar, haftada yirmi saat."

Cameron'ın iyimserliği, kafasında hesaplamaları yaparken suya düşüyor. Vergiler ve karavanın benzin masrafı çıktıktan sonra, Ethan'ın marketten getirdiği tarihi geçmiş yiyecekleri yiyerek biraz para biriktirse bile, Jeanne

teyzesine borcunu ancak yaz sonunda ödeyebilecek. Yaz sonu, gemi seyahati için yatıracağı depozito için çok geç.

"Yani, eğer teklif ederseniz daha fazla saat çalışırım," diyor Cameron.

Terry parmaklarını birleştirerek, düşünceli bir duraksamanın ardından, "Sen mi temizlik yapacaksın evlat?" dedi.

Cameron içgüdüsel olarak tişörtüne baktı; belki de Ethan'ın evinde çamaşır makinesine atması gerekirdi. Sonra Terry'nin ne demek istediğini anladı. Onun... sicili.

“Eh, çoğunlukla öyle. Birkaç kabahatim oldu. Bir keresinde bar kapanıyordu ve—”

Terry başını salladı. "Hayır. Yani, temizlik yapıyor musun? Mesela, yerleri paspaslayabiliyor musun?"

“Ah.” Cameron bunu düşünüyor. “Şey, evet, kesinlikle.”

“O zaman sana daha fazla saat verebilirim. Akşam saatlerinde. Ama,” Terry engelleyici bir şekilde parmağını kaldırarak, “bu iş geçici. Düzenli temizlikçimin yerine birkaç hafta boyunca birine ihtiyacım var.”

"Sorun değil."

"Şunu da bil, Cameron Cassmore. Ethan Mack iş başvuruları konusunda tavsiye vermekte pek iyi olmayabilir, ama benim çok iyi bir arkadaşım. Onun sözüne güvenerek sana bir şans veriyorum."

“Anlaşıldı.” Cameron başını salladı.

"Onu hayal kırıklığına uğratma."

Ethan'ın onu almasını beklerken Cameron iskelede dolaşıyor. Öğlen güneşi su yüzeyine göz kamaştırıcı gümüş çizgiler yansıtıyor. Bir grup kürek sörfçüsü iskeleye doğru küçük dalgalar gönderiyor.

Cebinde parmaklarıyla anahtar kartını buldu. Daha önce hiç kendisine anahtar emanet eden bir patronu olmamıştı. Kartı çıkarıp arka planda su olan bir fotoğrafını çekti ve teyzesi Jeanne'e mesaj olarak gönderdi.

Gönder tuşuna bastığı anda bir arama geldi. Cameron numarayı hemen tanıdı; bu hafta yaklaşık bin kez aradığı, altı tane sesli mesaj bıraktığı numaraydı. Yeşil düğmeye dokunurken kalbi hızlandı.

"Bu Cameron," diyor, işine odaklanmış bir tavırla.

“Merhaba. Ben Brinks Development'ın Sowell Bay ofisinden John Hall.” Ses yorgun geliyordu. “Buraya birkaç mesaj bıraktınız. Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Evet!” Cameron derin bir nefes aldı. “Yani, evet. Bay Brinks ile görüşmek için randevu almak istiyorum.”

"Maalesef şu an için bu mümkün değil."

"Neden?"

“Bay Brinks zamanının çoğunu Seattle'daki ofisinden çalışarak geçiriyor. Ona oradan ulaşmayı denemenizi tavsiye ederim.”

“Denemeye çalıştım!” Sanki Cameron denememiş gibi. Numara onların lanet olası web sitesinde yazıyor. “Bana müsait olmadığını söylediler.”

“O halde sanırım müsait değil.” John Hall’un sesi ifadesiz.

“Ama ulaşılamaz olamaz!” Cameron, Katie'den eşyalarını pencereden atmamasını rica ettiği zamanki gibi, sesinin sızlanmaya başlamasından nefret ediyor. “Lütfen. Bu önemli.”

John Hall hattın diğer ucunda bir şeyler karıştırıyor ya da benzeri bir şey yapıyor. Uzaktan bir trenin düdüğü duyuluyor ve Cameron, aynı trenin tam burada, iskelede olduğunu duyduğuna yemin edebilir. Nasıl bu kadar yakına gelmiş, ama yine de bu kadar uzak kalmış olabilir?

Son olarak Hall, "Tekrar kim olduğunuzu söylemiştiniz?" diye soruyor.

“Cameron Cassmore. Ben... ailenin bir parçasıyım.”

“Anlıyorum. Peki o zaman.” Uzun bir sessizlikten sonra Hall, dikkatli bir ses tonuyla devam etti: “Biliyorsunuz, Bay Brinks yılın bu zamanlarında genellikle yazlık evinde bulunur.”

“Yazlık ev mi? Nerede?”

Hall gülerek, "Adresini öylece veremem. Belki *ailenizden* biri size söyleyebilir." dedi.

Cameron bunu idrak edene kadar hat kesilmişti. Bir banka çöktü, bitkin bir halde. Allah aşkına, nereden bir tatil evi bulacaktı ki?

Telefonunu cebine geri koymadan önce, Jeanne Teyze'nin cevabını görüyor: bir şampanya emojisi ve ardından *"Seninle gurur duyuyorum, Cammy* ."

OceanofPDF.com

Esaretimin 1324. Günü

TERRY BİR DEĞİŞİKLİK YAPTI. YAŞLI BAYANIN YERİNE DAHA GENÇ BİR MODEL KOYDU , diyebiliriz.

Mülakatına giderken tankımın yanından geçti. Omuzları kulak memelerine doğru çekilmiş, avuç içleri nemliydi: belli ki endişeliydi. Ayrılırken yürüyüşü akıcı ve rahattı. Başarılı bir mülakat geçirdiğini anlayabiliyordum.

Yürüyüş tarzında bir şeyler bana tanıdık geldi... Daha fazla inceleme fırsatım olmasını isterdim, ama binayı çok çabuk terk etti. Sanırım yakında fırsatım olacak. Belki bu akşam.

Tam zamanında oldu. Dün gece, kabukları yumuşadığında en lezzetli oldukları için kaya yengeçlerinin kabuk değiştirip değiştirmediğini görmek için köşeyi döndüm. Zeminin durumu açıkçası endişe vericiydi. Akvaryumuma döndükten sonra, vantuzlarımın arasından kir parçalarını temizlemekle epey zaman geçirdim.

Umarım genç adam bu akşam yeni işine başlar. Kaya yengeçleri henüz kabuk değiştirmemişti ama yarın değiştirecekler. O iğrenç zeminlerde bir daha yürümek hiç hoşuma gitmiyor.

Önceki temizlikçi kadına gelince, sanırım geri dönmeyecek. Onu özleyeceğim.

OceanofPDF.com

Yaralı yaratıklara karşı zaafı olan biri

Cameron'ın omurgası sanki biri beyzbol sopasıyla dövmüş gibi ağrıyor. Kova dolusu uskumru yemini doğrayıp akvaryumun her yerine taşımak hiç de kolay değil. Belinin alt kısmı zonkluyor, sol kürek kemiğinin altında kötü bir düğüm var ve karavanın yolcu tarafındaki aynası kırık olduğu için sık sık başını sağa çevirdiğinde boynunda sinir bozucu bir şey çıtırdıyor.

Yatak da yardımcı olmuyor. Birkaç gece sonra Cameron sonunda dayanamadı. Karavanın önceki sahibi onu pisuvar olarak kullanmış olmalı. Dün geceki bayat idrar kokusu o kadar kötüydü ki, yatağı dışarı sürükleyip Ethan'ın garaj yoluna fırlattı ve onun yerine yağlı kontrplak tahtanın üzerinde uyumayı tercih etti. Ne kadar kötü olabilir ki? diye düşünmüştü yarı uykulu halde. Meğerse: oldukça kötüymüş. Yaşlanıyor. Sonuçta otuz yaşında.

En azından lastik ve çamurluk tamir edildi. Sekiz yüz dolarından sadece yedi yüzü gitti. Çantası mucizevi bir şekilde ortaya çıkmazsa, akvaryumdan alacağı ilk maaşına kadar, yani bu Cuma'ya kadar, o son yüz dolarla idare etmek zorunda kalacak. Üç gün daha.

Boynundaki bir başka çıtırtıya acıyarak, son bir sağa dönüş yapıyor ve Sowell Körfezi'nin ana ticaret bloğuna, içler acısı küçük dükkanlar şeridinin bulunduğu yere giriyor. Ethan'ın bahsettiği emlakçı ofisi tam ortada. Önüne park ediyor ve çalışır durumda olması mümkün görünmeyen eski bir parkmetrenin yanından geçiyor. Dükkanın ön kapısı, pilleri bitmek üzere olan bir çocuk oyuncağı gibi cılız bir ses çıkarıyor, kapıyı açarken.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Emlakçı, sarı saçlı ve ince, ifadesiz bir yüze sahip orta yaşlı bir kadındır.

Cameron kendini tanıtır ve Simon Brinks'i aradığını açıklar.

Emlakçı güldü ve başını salladı. "Yani, reklamlarını gördüm ama onu tanıdığımı söyleyemem."

“O emlak sektöründe, sen de emlak sektöründesin. Onunla iletişime geçmeme yardımcı olabilir misin?” Cameron masanın üzerindeki bir plakete bakıyor. JESSICA SNELL . “Bana gerçekten çok yardımcı olurdun, Jess.”

“Benim adım Jessica,” diyor soğuk bir sesle. Gözleri boş ofiste etrafta dolaşıyor. Duvara asılı, bir tür macera malzemeleri firmasının sponsorluğunda hazırlanmış, Ağustos ayına çevrilmiş bir takvim var; takvimde sisli bir gölde kayıkta tek başına olta atan bir figür resmedilmiş. Henüz Temmuz ayının ikinci haftası ve nedense takvimin bu kadar erken çevrilmesi onu çok sinirlendiriyor.

“Lütfen?” Cameron tatlı bir gülümsemeyle ellerini birbirine bastırdı. “Onu gerçekten bulmam gerekiyor.”

Ajan gözlerini kısarak, yüzünü ekşi bir ifadeyle buruşturdu; incecik teni, tıpkı eski beyzbol eldiveni gibi, kırışıklıkları çok kolay buldu. Gözlüklerini düzelterek, "Tekrar kim olduğunuzu söylemiştiniz?" dedi.

Adını tekrar ederken doğruluyor. Bir an tereddüt ettikten sonra ekliyor: "Ben Brinks'in oğluyum."

"Oğlu mu?"

“Muhtemelen. Ya da, şöyle... belki.” Cameron omuzlarını dikleştirdi. “Demek istediğim, onun babam olduğuna inanmak için geçerli sebeplerim var.”

Jessica Snell kaşını kaldırıyor.

“Sağlam kanıtlarım var. Elimde sağlam kanıtlar var.”

“O zaman neden yardımıma ihtiyacınız olduğunu anlamıyorum.” Emlakçı omuz silkerek, “Ailenizden başka birine, mesela annenize sorun?” dedi.

“Annem beni dokuz yaşındayken terk etti.”

“Aman Tanrım. Bu korkunç.” Gözleri biraz irileşti, çenesi gevşedi. Oltaya takılmıştı. Resimdeki balıkçı o, o da gölde bekleyen bir lepistes balığı.

“Ve gerçekten başka ailem yok, biliyor musun?” Bunun üzerine Cameron arkasında parmaklarını çaprazladı. Durum göz önüne alındığında, Jeanne Teyze'nin bu küçük gerçek çarpıtmasının gerekliliğini anlayacağından emindi.

Jessica Snell başını salladı, gözlerinde belirgin bir sempati ifadesi vardı.

“Evet, babamla hiç tanışmadım,” diye devam ediyor Cameron. “Annem bizi ayırdı.” Öyle yaptı, değil mi? Cameron'la geçirdiği dokuz yıl boyunca,

ona babası hakkında bir şeyler, herhangi bir şey söyleyebilirdi. Ve o zamandan beri de, onunla iletişime geçebilirdi. En azından yarattığı karmaşayı düzeltmeye çalışabilirdi. En azından Cameron'ın soruyu sorması için müsait olabilirdi. Yani, evet, bu doğru. Diğer birçok şey gibi, bu da annesinin suçu. Ve mecazi anlamda, onları ayıran *annesi* . Eğer o kadar berbat bir insan olmasaydı, belki Simon ya da babası her kimse, fotoğraftaki adam değilse, etrafta kalırdı.

Snell ince alt dudağını ısırıp, sanki yaramazlık yapmaya hazırlanıyormuş gibi hızla sağa sola bakışlarını gezdirdi. “İşin aslı şu. Geçen yıl bölgesel kongreye katılamadım.” İçini çekerek açıkladı: “Yani, katılabilirdim, hatta kayıt bile yaptırmıştım, ama sonra kızımın piyano resitali vardı ve kongre bölgedeki en büyük fuar olsa da, bu iki şeyi dengelemek zor, biliyorsunuz?”

Cameron, bu özel ikilemle derinden empati kuruyormuş gibi başını kararlı bir şekilde salladı. Aşağıya baktığında, Jessica'nın masasında seramik bir kağıt ağırlığı, büyük ve sert bakışlı yeşil bir kurbağa fark etti. Tabanında, neşeli bir yazı tipiyle şunlar yazıyordu: BURADA SAÇMALIK KABUL EDİLMEZ . Jeanne Teyze bunu onaylardı.

Ajan, gözlüğünü tekrar yukarı çekiyor. Neden gözlüğünü düzeltmiyor? Mikro tornavidayla kolayca düzeltilebilir.

"Şey, bu kongre... Ben katılmadım ama Brinks'in gittiğinden eminim. Duyduğuma göre o bu tür etkinliklere bayılıyor. Söylentilere göre açık barın da hayranıymış." Serçe parmağını ve başparmağını uzatıp alaycı bir şekilde elini uzatıyor.

Cameron, toz tabakasıyla kaplı NO BULL kurbağasının yuvarlak sırtına parmağını sürme dürtüsüne karşı koyarak tekrar başını salladı.

"Neyse, kayıt yaptıran herkese katılımcıların listesini gönderiyorlar. Onu orada bulabilirim."

“Gerçekten teşekkür ederim. Benim için çok şey ifade ederdi.” Cameron'ın gülümsemesi genişledi ve Snell'in yanakları hafifçe kızardı.

"Oturun lütfen. Şu kataloğu bulmam biraz zaman alacak."

Snell arka odalardan birine doğru kaybolurken, Cameron oturuyor. Zihninde bir sahne canlanmaya başlıyor: İyi dikilmiş bir takım elbise giymiş, gri saçlı bir adam onu cilalı maun bara doğru çağırıyor, bir barmeni çağırıyor. *"Oğlum, iyi hayatın ne olduğunu bilmelisin,"* diyor adam, dirseğini parlak bara dayayarak yanındaki koltuğa vuruyor; bu koltuk, Dell's'deki kirli popo izleriyle kalıcı olarak kaplı sert taburelerin aksine,

tertemiz bordo deriden bir minderle kaplı. Adam Cameron'a sıcak bir şekilde gülümsüyor ve sol yanağında, Cameron'unkiyle aynı gamzesi var; içinde bir şeyler kabarıyor, taşacakmış gibi hissediyor ve bunun neşe ve rahatlamanın baş döndürücü bir karışımı olduğunu anlaması uzun zaman alıyor. Altın rengi sıvı sessizce iki bardağa dökülüyor; belki konyak, belki de Ethan'ın içtiği gibi birinci sınıf bir viski. İçki, iri buz küplerinin üzerinden akıp gidiyor ve adam tam ona sevgiyle sırtını sıvazlayacakken—

Çetin!

Başını hızla çevirip emlak ofisinin kapısının hemen içinde yumrukları sıkılı bir kızın durduğunu gördü. Saçları sırılsıklamdı. Çok çekiciydi, Sowell Bay'de gördüğü en güzel kızdı. Nedense, öfkeli ifadesi onu daha da çekici kılıyordu.

Kızın cansız ve bıkkın bir şekilde "Jess!" diye seslenmesi, Cameron'ın bunun tekrar eden bir olay olduğunu düşünmesine neden olur. Hâlâ davetsiz misafire hayran olan Cameron, emlakçının takma adını doğru tahmin ettiği için kendini tebrik eder.

Başparmağıyla arka odayı işaret etti. "O orada."

“Pekala. Ne zaman döneceğine dair bir fikriniz var mı?” Sesi sabırsızlıkla doluydu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, bu da küçük ama dik göğüslerini askılı tişörtünün yakasına doğru itti ve Cameron bir anda sandalyede kıpırdanmaya başladı. Kaç yaşında, on iki yaşında mı? Ama gerçekten, Katie'nin üzerinden üç hafta *geçti* .

Çenesini sıktı. "Bilmiyorum? Yakında mı?"

"Ne yapıyor o?"

"Şey, bana mı hizmet ediyorsunuz? Onun... müşterisine mi?"

Kız kahkaha atarak ona doğru yaklaştı. Güneş kremi kokuyordu. "Müşterimiz misiniz?"

“Neden olmasın ki?”

"Ah, bilmiyorum. Belki de Jessica Snell milyon dolarlık evler sattığı içindir? Seahawks maçının dördüncü çeyreğinde stadyum tuvaletinden daha kötü kokuyorsun. Ayrıca çenende kahverengi bir şey var -ki senin iyiliğin için umarım çikolatadır-."

Cameron'ın eli havaya kalktı, kahvaltıda yediği çikolata kaplı protein barını hatırladı. Karavanın içinde doğru dürüst çalışan bir ayna bile yoktu. Nereden bilebilirdi ki?

"Pekala, buraya malikane satın almaya gelmedim ama Jess bana bir konuda yardımcı oluyor."

“Neyse,” diye mırıldandı. Sırılsıklam olmuş saçlarını eliyle düzeltti, sonra dalgalı saçlarını ensesinden kaldırdı ve ensesinde düğümlenmiş pembe bikini askısını ortaya çıkardı.

Kız çenesini arka odaya doğru kaldırıp tekrar bağırdı, "JESS!"

"Aman Tanrım, Avery." Snell koridorda hızla ilerlerken yüzünde yine o son derece doğal somurtkan ifade vardı.

Avery lafı dolandırmadan, "Sıcak suyu yine bozmuşsun." dedi.

"Tankın sıcaklığını düşürdüm."

"Sıcaklığı ne seviyeye indirdiler, kutup altı seviyesine mi?"

"Tek amacım faturalarımızı düşürmek."

"Duşta donmaktansa doğalgaz şirketine birkaç dolar vermeyi tercih ederim!"

Kız. Duş. Cameron başka bir görüntü, kelimenin tam anlamıyla başka herhangi bir şey hatırlamaya çalışır ve aklına Welina Mobil Parkı'ndaki klamidya sorunu gelir.

Jessica Snell ellerini beline koydu. "Şey, çoğu insan iş yerinde duş almıyor."

"Hadi ama," diyor Avery, alaycı bir kahkahayla. "Biliyorsun, sabahları kürek çekiyorum ve dükkanı açmadan önce duş alıyorum. Az önce dondum resmen."

Jessica Snell, Cameron'ın artık yandaki dükkanla bağlantılı olduğunu anladığı genç kadına çenesini uzatarak baktı. Orada bir sörf dükkanı gördüğünü hatırlıyordu. Snell burnunu çekerek, "Hiçbir kira sözleşmesi sonsuz sıcak su temini garantisi vermez," dedi.

"Sanırım kira sözleşmesi, komşuların düzgün insanlar olmasına bağlı." Avery, Cameron'a umut dolu bir bakış atıyor, sanki Cameron onun adına kahramanca bir müdahalede bulunacakmış gibi.

Ama emlakçının elinde bir kağıt var: belki de sorumsuz babasına giden bir yol haritası. Omuzlarını kayıtsızca silkiyor.

Avery, Cameron'a kısa bir süre ters ters baktı, sonra da Snell'e öfkeyle baktı. "Ne olursa olsun. Fazlasını öderim. Sıcak suyu sonuna kadar açın." Hindistan cevizi kokusu ve bir başka rahatsız edici kapı zili sesiyle birlikte, homurdanarak ofis kapısını çarparak çıktı.

"Özür dilerim." Ajanın yüzünde gergin bir gülümseme belirdi.

"Endişelenme."

“İyi haber. Simon Brinks’in adresini buldum.” Gazeteyi uzatırken usulca ekledi, “İyi şanslar, dualarımda seni anacağım. Umarım babanla

kavuşman neşe dolu olur.”

Cameron ona tekrar teşekkür eder ve kağıdı cebine koyar.

“ ÇİKOLATAYDI.” Cameron, Avery'nin sörf dükkanının ya da her neyse bu yerin önünde bir ilan panosu kurduğu yere doğru kısa kaldırım boyunca yürüyor.

"Ne?" Parlak sabah ışığını engellemek için elini kaldırarak ona gözlerini kısarak baktı.

“Yüzümdeki o kahverengi şey, gerçek kaka değildi. Çikolataydı.”

"Bana haber verdiğin için teşekkürler." Sesi kupkuru.

"Şey, oradaki durumumla aşırı derecede ilgileniyor gibiydiniz."

“Tamam.” Ellerini silkeleyip dükkanın açık kapısına doğru ilerledi. Ön camda SOWELL BAY PADDLE SHOP logosu asılıydı. Adam kapıdan içeri girdiğinde, odanın bir tarafında düzenli sıralanmış uzun, kalın tahtalar ve karşı duvara yığılmış plastik kayıklar ve kanolar onu karşıladı.

“Yani, garip biri değilim,” diye ısrar ediyor. Ama bir bakıma garip biri gibi davranıyor ve kendini durduramıyor gibi görünüyor. Ve o lanet olası yatak! Muhtemelen idrar kokuyordur. Bir adım geri çekiliyor, Avery'nin üzerine tam oturan kısa şortunun arkasından biraz daha uzaklaşıyor.

Yüzünde hiçbir ifade olmadan ona doğru döndü. "Burada bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim, yoksa...?"

"Belki de sadece etrafa göz gezdiriyorumdur."

"Pekala. İstediğiniz gibi gezinebilirsiniz. Ama hiçbir şeyi bozmayın."

"Ben bir bebek miyim yani?"

Avery sırıttı. "Yüzün çikolata içinde ve pantolonuna işemiş gibi kokuyorsun. Eğer bu benzetme sana uyuyorsa..."

“Tamam, hiçbir şeye dokunmayacağım. Patronunuza envanterin benim pisliğimle kirlenmeyeceğinden emin olabilirsiniz.”

“Patron benim.” Başını yana eğdi. “Bu benim dükkanım.”

Cameron ağzını açar ama şaşırtıcı bir şekilde karşılık veremez. Kadın ondan çok daha büyük olamaz. Onun sahip olduğu tek şey iğrenç bir karavan, kadının ise koca bir dükkanı var.

“Bak, senin tipini biliyorum.” Sesi şimdi daha sert bir tonda. Kollarını sıkıca kavuşturdu. “Ne peşinde olduğunu bilmiyorum ama Jess'i bir iyilik için kullandın. Bunu biliyorum.”

"Neden umursuyorsun? İkinizin de komşuluk ilişkisi yok ki."

“Umursuyorum çünkü oyunculardan nefret ediyorum.” Avery onu baştan aşağı süzdü. “Sen tam olarak kimsin ki? Seni daha önce hiç buralarda görmedim.”

Cameron, "Sadece emlakçının yardımını almaya çalışıyordum," diyor ve kısa bir duraksamanın ardından ekliyor, "Babamı bulmaya çalışıyorum."

“Ah.” Avery’nin sesi biraz yumuşadı ve kolları yanlarına doğru gevşedi, bu da Cameron’ın onun muhteşem küçük göğüslerini daha iyi görmesini sağladı. Derin bir nefes aldı. “Özür dilerim. Sert bir şekilde karşılık vermek istemedim. Günüm kötü başladı.”

“Bu duyguyu biliyorum, inan bana.” Cameron gülümsedi ve Avery biraz daha yumuşadı, kendini tanıtırken elini uzatıp onun elini tuttu. Elini bıraktığında, lanet olası boynundan kemiklerin birbirine çarpma sesiyle bir çıtırtı daha geldi.

Avery sesi duyunca irkildi. "Ouch. İyi misin?"

“Evet, sanırım öyle. Dün gece garip uyudum.” Sözleri ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Otuzlu yaşlarında bir flört cümlesi böyle mi kabul ediliyor? Sırt ağrısından şikayet etmek mi? Tabii ki, rahatsızlığının kaynağının dünyanın en pis kampçısı olduğunu eklemiyor. Güneş öğleden önce gökyüzünde yükselmeye devam ederken, dükkanın penceresinden sıcak bir ışık süzülüyor. Cameron, evden çıkmadan önce yatağı bu sabah hortumla yıkaması gerektiğini, günün sıcağında kuruyabileceğini fark ediyor. Neden bu şeyler aklına hiç gelmiyor?

“Boynunuz mu ağrıyor? Bunun için bir şeyim var. Bir saniye bekleyin.” Avery tezgahın arkasına saklandı ve bir saniye sonra geri dönerek ona küçük bir kap uzattı. Kapağına parlak turuncu bir fiyat etiketi yapıştırılmış bir çeşit kremdi. 19,95 dolar. “Tamamen doğal,” diye açıkladı. “Uzun süre sörf yaptıktan sonra ağrılarım olduğunda kullanıyorum.”

Cameron'ın kaşlarından biri hafifçe kalktı. Organik vazelin için yirmi dolar. Zoraki bir gülümseme takındı. "Teşekkür ederim, ama almayacağım."

"Bizden olsun."

"Gerçekten, sorun yok."

"Al şunu, olur mu?" Avery'nin yüzünde gerçek bir sırıtış belirdi ve küçük kabı ona doğru uzattı. "Yaralı yaratıklara bayılıyorum."

Cameron biraz sonra dışarı çıktığında, boynu pahalı bir merhemle yapış yapış olmuştu ve telefonuna Avery'nin numarası kaydedilmişti.

Ethan ön verandasında otururken Cameron arabasıyla eve doğru gelir. Cameron, yüzündeki yapmacık sırıtışın farkında olarak eve doğru yönelir.

"Biraz önce biri seni aradı," diyor Ethan. "Bir havayolu şirketinden miydi acaba? Eve vardığında geri arayabilmem için bir numara bırakmışlar."

“Teşekkürler, Ethan.” Cameron’ın kalbi hızlandı. Spor çantası. Neyse ki, son kontrol ettiğinde Ethan’ın sabit hattını da sigorta kapsamına eklemişti. Telefonunun pili son zamanlarda yaklaşık iki saniye dayanıyor. Telefonunu değiştirme düşüncesi aklından bile geçmiyordu, ama mücevher dolu çantası yolda ve bir iş bulduğuna göre, bu bahar piyasaya sürülen, altı kameralı ya da her neyse o yeni modeli inceleyecek. Neredeyse sizin için akşam yemeği pişirebilen model.

Hâlâ sırıtarak karavanın içine giriyor ve telefonu çeviriyor.

"JoyJet bagaj hizmetleri," diye yanıtlıyor kadın, ses tonu hiç de neşeli değil.

Cameron, hasar numarasını veriyor. "Peki, çantam ne zaman teslim edilecek?"

“Bir dakika lütfen, efendim.” Sanki bir saatmiş gibi klavyede tuşlara basıyor. Tuş vuruşları telefonun hoparlöründen yankılanıyor: *tık-tık-tık* . Roman mı yazıyor acaba? Sonunda, “Evet, kayıp eşyanızı bulduk,” diyor.

"Harika. Adresime ihtiyacınız var mı?"

"Efendim, maalesef eşyanız Napoli'de."

“Napoli… Florida?”

Napoli, İtalya.

“İtalya mı?” Cameron’ın sesi bir oktav yükseliyor. “JoyJet İtalya’ya uçuyor mu acaba?”

“Bir dakika bekleyin lütfen, efendim… Bir şeyi kontrol edeyim.” Kadının klavye tuşlarına vuruşları nedense şimdi daha da agresif geliyordu. “Ah, ne olduğunu anladım. Bir şekilde, ürününüz Avrupa'daki ortaklarımızdan birine aktarılmış.” Hafifçe ıslık çaldı. “Vay, bu bizim için bile oldukça kötü.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Cameron sesini sakin tutmaya çalışarak sordu. “Peki onu nasıl geri alabilirim? İçinde bazı… önemli şeyler var.”

"Efendim, tüm yolcuların check-in işleminden önce değerli eşyalarını yanlarına almalarını rica ederiz."

“Ama başka seçeneğim yoktu,” diye patladı Cameron. “Benim gibi bir milyon insanla birlikte el bagajımı da kapıda teslim etmek zorunda kaldım,

çünkü üst raflarınız kibrit kutusu büyüklüğünde. Uçaklarınızı tasarlayanların tipik bir bavulun neye benzediği hakkında hiçbir fikri yok mu?”

Uzun bir sessizliğin ardından görevli, "Beyefendi, sizi Avrupa'daki ortağımızın ofisine aktarmam gerekecek, onlar size yeni bir talep numarası atayacaklar. Ben burada evrak işlerini başlatabilirim, sonra da sizi onlara bağlarım. Soyadınızla başlayabilir miyim..." dedi.

OceanofPDF.com

Mezar Yazıtı ve Kalemler

Tova'nın günü erken başlıyor. Başarması gereken çok şey var.

Önce şehir merkezine arabayla gidiyor ve arabasını park ediyor; bu, emlakçının ofisi ile yanındaki kürek dükkanı arasında iki park yerini kaplayan ve karşıdan gelen trafiğin görüşünü engelleyen bu devasa, döküntü karavan yüzünden hiç de kolay bir iş değil. Perşembe sabahı saat dokuzda Sowell Bay şehir merkezinde çok fazla karşıdan gelen trafik olmasa da, yine de dikkatli olmakta fayda var.

Devasa araca son bir tedirgin bakış fırlattıktan sonra, gideceği yere doğru yavaşça ilerledi. Jessica Snell kapıdan girerken merakla başını yana eğdi.

"Size yardımcı olabilir miyim, Bayan Sullivan?"

“Evet, öyle söylemeliyim.” Tova, önceden hazırladığı açıklamayı sakince tekrarladıktan sonra, otuz dakika sonra emlakçının bu öğleden sonra evde ön inceleme yapması için randevu alarak ofisten ayrıldı.

Ardından, sokağın aşağısındaki bankaya doğru yürüyor. Charter Village başvurusunda bir banka çeki ve hesap bakiyelerinin bir kopyası gerekiyor. Tova, bunun için ödeme gücüne sahip olduğundan emin olmak istediklerini düşünüyor. Keşke mali durumunun sorun olmayacağına dair sözüne inansalar. Sowell Bay Community Bank'taki hesapları her zaman sağlamdı; annesinin mirasından aldığı yüklü miktardaki paraya bunca yıldır neredeyse hiç dokunulmamıştı. Tova'nın hiçbir zaman fazla harcama yapmasına gerek kalmamıştı.

Bankanın kapısını açıp her zamanki gibi taze mürekkep ve nane şekerleri kokan lobiye adım attığında, Lars'ın ebeveynlerinin mirasından aldığı payın çoğunu Charter Village'da kalarak tüketmiş olması aklına gelir. Avukat diğer varlıklar hakkında bilgi aldığında, sadece birkaç yüz dolar kaldığı ortaya çıkmıştır. Pratik olarak, Lars'ın ölümünden geriye sadece bir bornoz kalmıştır. Bir an tereddüt eder. Charter Village'da teşvik edilen

yaşam tarzı gerçekten de abartılı bir tarzdır. Onun tarzı değil. Ama en azından temiz. Ve Lars orada on yıldan fazla yaşamıştı. Aylık aidatlar birikiyor.

"Teşekkür ederim, Bryan," diyor kasiyere. Kasiyer de hafifçe kaşlarını çatarak çeki uzatıyor. Bryan'ın babası Cesar, eskiden Will ile golf oynarmış. Kadın, Bryan'ın onu arayıp bugünkü işlemden bahsedeceğini merak ediyor.

Bilinçli olarak umursamamaya karar veriyor. Bu tür şeyler olacak. İnsanlar konuşacak. Sowell Bay'deki insanlar her zaman konuşur.

Bir sonraki durağı Janice Kim'in evi. Janice'in oğlunun gelişmiş bir bilgisayar tarayıcısı var ve Tova bu sabah uğrayıp kullanabilir miyim diye sorduğunda Janice hemen kabul etti.

“İyi misin?” Janice gözlüğünü indirip Tova’nın botuna şüpheyle baktı. Tova, ani ziyaret talepleriyle tanınmıyordu.

“Elbette. Neden soruyorsunuz?” Tova ses tonunu sakin tutuyor. Başvuru için ehliyetinin bir kopyası gerekiyor, ancak Tova bunu açıkladığında, evrakların niteliği hakkında daha fazla ayrıntı vermeyi reddediyor.

Janice, kartı taramasına yardım ediyor ve yazıcıda hangi düğmelere basması gerektiğini gösteriyor. İşleri bittiğinde, "Kahve içmek için kalmak ister misin?" diye soruyor.

Tova bunu önceden tahmin etmişti. Janice'in kahve molasını programına dahil etmişti.

Bir saat sonra, Kim'in evinden ayrıldıktan sonra Tova, Elland'a doğru yola koyulur. Otobanı kullansaydı bu on dakikalık kısa bir yolculuk olurdu, ancak her zaman olduğu gibi Tova tali yolları tercih eder. Yarım saat sonra, Snohomish County telefon rehberinde "Pasaport Fotoğrafları" başlığı altında listelenen zincir eczaneye varır. Başvuru için iki adet bu tür fotoğraf gerekmektedir ve daha önce hiç pasaportu olmadığı için Tova'nın elinde böyle bir şey yoktur.

İşinden son derece sıkılmış genç bir kadın, Tova'yı boş beyaz bir duvara yaslayıp gözlüklerini çıkarmasını söyler. Tova da itiraz etmeden gözlüklerini elinde tutarak, iki kez flaş patlayan kameraya gözlerini kısarak bakar.

"1850 olacak," diyor görevli, içinde iki kare, gülümsemeyen fotoğrafın bulunduğu küçük bir dosyayı uzatırken.

"On sekiz dolar mı?"

"Ve elli sent."

“Aman Tanrım.” Tova çantasından yirmi dolarlık bir banknot çıkardı. İki küçük fotoğrafın bu kadar pahalıya mal olabileceğini kim düşünürdü ki?

Son işi onu, Elland'dan yaklaşık bir saatlik bir yolculukla Sowell Körfezi'nin kuzey ucuna, Fairview Anıt Parkı'na geri getiriyor. Öğleden sonra hava çok güzel olmuş ve kapılar, berrak, bulutsuz gökyüzünün altında kucaklayıcı kollar gibi açık duruyor. Mezarlık çimenliğinin etrafında, asla düz bir çizgi olmayan, yumuşak kıvrımlarla ilerleyen bir patika uzanıyor. Sanki yürüyüşü olabildiğince yumuşak hissettirmek için tasarlanmış gibi. Çimler kusursuz, birbirinin aynısı mezar taşlarının etrafı titizlikle biçilmiş.

Çimenlerin üzerine diz çöker ve taşın üzerindeki oymayı parmaklarıyla takip eder. Pürüzsüz, cilalı taş, sıcak Temmuz güneşinde ısınarak parmaklarının altında sıcacık olur. WILLIAM PATRICK SULLIVAN: 1938–2017. EŞ, BABA, DOST .

Mezar yazısını Fairview Anıt Parkı'nın koordinatörüne gönderdiğinde, kadın daha fazla eklemek isteyip istemediğinden emin olup olmadığını sorma cüretini gösterdi. Paketin 120 karaktere kadar izin verdiğini ve Tova'nın sadece yarısını kullandığını açıkladı. Ama bazen az daha çoktur. Will sade bir adamdı.

Will'in mezar taşının yanında Erik'in mezar taşı var. Tova bir mezar taşı istememişti; Will ısrar etmişti. Erik'in bedeni denizden hiç çıkmamışken, anıtının burada, bu çimenlik alanda bulunması onu hep rahatsız etmişti. Ama taş burada duruyor, üzerinde aşırı süslü bir yazı tipiyle ERIK ERNEST SULLIVAN yazıyor. Will'in ona bakması için görevlendirdiği kişi Erik'in adını doğru yazmaya bile zahmet etmemişti. Tova'nın kızlık soyadı Lindgren, Erik'in ikinci orta adı olmalıydı. Tova her zaman Erik'in mezar taşını çalmayı ve iskelenin ucundan aşağı atmayı hayal etmişti, ama elbette insan böyle şeyler yapamaz.

Sıradaki üçüncü taş boş, onun için ayrılmış. Başvuruda bununla ilgili bir dizi soru da var. Dilekler, tercihler. Tova, bunun kişinin yasal düzenlemelerine ek olarak yapılması gerektiğini düşünüyor. Elbette kendi belgelerinde tercihlerini açıkça belirtmiş, ama ya biri ısrarla bir tören yapılmasını isterse? Özellikle Barb'ın böyle bir şey yapabileceğini düşünüyor. Tova, ayrılmadan önce bu konuyu onunla konuşmalı. Bir işaretleyici yeterli olur, ama tören yapılmasını istemiyor.

Çimenlikte sesler yankılanıyor. Döndüğünde yaşlı Bayan Kretch'in patikadan ağır ağır yürüdüğünü görüyor. Aman Tanrım, kadın doksanlı yaşlarının ortalarında olmalı. Ama görünüşe göre iyi hareket ediyor. Bugün

yanında büyük torununu da getirmiş, bacakları örgü şişleri kadar uzun ve düz, ufak tefek bir kız çocuğu.

"Merhaba, Bayan Sullivan," diyor büyük torun yanlarından geçerken. Yaşlı Bayan Kretch başını sallıyor, gözleri Tova'nınkilerle kısa bir an için buluşup ona acıyan bir bakış atıyor.

"İyi günler," diye yanıtlıyor Tova.

Büyük torunun ince koluna asılı bir sepet var. Altı parsel ileride durup piknik yapmaya başlıyorlar. Tova yerleşirken şarküteri tavuğunun kokusunu alıyor. Sonra iki kadın, bakımlı çimenlerle, soğuk gri mezar taşıyla konuşmaktan hiç çekinmeden, ölmüş babalarıyla sohbet ediyorlar. Sanki havayla tek taraflı bir konuşma.

Tova, Will'in mezarına hiç sesli olarak konuşmadı. Neden konuşsun ki? Yeraltında toza dönüşen yorgun, hasta bedeni duyamaz. Kanserli et cevap veremez. Kocasının küllerini şöminesinin üzerindeki bir vazoda saklayan ve onunla her gün konuşan Mary Ann Minetti'yi taklit edemez. Mary Ann her zaman *"Beni cennetten duyabiliyor"* der, Tova da sadece başını sallar, çünkü bu arkadaşına teselli verir ve kimseye zarar vermez. Kretch'ler için de durum aynıdır. Peki neden onların, sanki ölüler kırmızı-beyaz kareli battaniyelerinin üzerinde oturmuş, onlarla birlikte limonata yudumluyormuş gibi onunla şakalaşmalarını görmek, Tova'nın görünmez olmayı dilemesine neden oluyor?

Ama her şeyin bir ilki vardır. Kretch hanımları sonunda ayağa kalkar ve büyük torun, öğleden sonraki gölgeleri uzamış ve yükselmiş bir halde dışarı çıkarken yorgun bir şekilde el sallar. Tova, buraya gelme amacını bir an önce halletmeliydi. Dikkatini Will'in mezar taşına diker, dudaklarını yalar. Sonra alçak sesle, "Evi satıyorum canım," der.

Mezar taşının üzerinde parmağını gezdiriyor, sanki bu hareket gözlerini yaşartacakmış gibi.

O akşam, Jessica Snell'in turunun ardından ve yeniden ısıtılmış bir güveç yemeğinden sonra, başvurusunu ve topladığı belgeleri düzenler.

On dakika sonra tekrar araba kullanıyordu. Talimatların ilk satırı onu şaşırtmıştı: *Lütfen siyah mürekkeple doldurun.* Bu yüzden bugün yapması gereken bir iş daha vardı: uygun bir siyah kalem almak. Tüm yazı gereçlerini denedikten sonra, hiçbirinin gerçekten siyah mürekkep içermediğine karar verdi. Titiz bir göz, en umut vadeden örneklerin aslında koyu gri olduğu sonucuna vardı.

“Tova! İyi akşamlar canım,” diye sesleniyor Ethan Mack, Shop-Way şarküterisinde masaları silerken.

"Merhaba, Ethan."

Market bölümünün en önünde, kalemler de dahil olmak üzere çeşitli ıvır zıvırların sergilendiği bir bölüm var. Kadın seçenekleri inceliyor: Tükenmez kalem mi, yoksa jel kalem mi? Jel kalem mi, yoksa tükenmez kalem mi?

Ethan bezini önlüğünün cebine sokup ağır adımlarla ilerleyerek kasanın arkasındaki yerine oturdu. "Peki, sakat bacağın nasıl gidiyor?"

Tova bastonuna yaslanıyor. Tek kabul ettiği şey şu: "Beklendiği gibi iyileştim, teşekkür ederim."

“Bunu duyduğuma sevindim! Modern tıp harika, değil mi? Mağara insanlarının zamanında yaşamayı hayal edebiliyor musunuz? Bileğinizi burksanız, sizi dinozorların yemesi için geride bırakırlar!”

Tova kaşını kaldırdı. Ciddi olamazdı. Dinozorlar, sözde mağara insanlarıyla ya da herhangi bir insanla aynı dönemde yaşamamıştı. Aralarında altmış beş milyon yıl vardı. Ama belki de Ethan'ın bunu öğrenme fırsatı olmamıştı. Tova, küçük bir erkek çocuğunun her annesi gibi, Erik küçükken dinozorlar hakkında kapsamlı bir eğitim almıştı. Bir ara o kadar çok dinozor kitabı ödünç almıştı ki, kütüphane Tova'nın kartına bloke koymuştu.

Ethan mahcup bir ifadeyle kıpırdandı. "Neyse. Bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim?"

“Siyah bir kaleme ihtiyacım var.”

“Kalem mi? Sana o lanet olası kalem için para ödetmeyeceğim! Al işte.” Kızıl kıvırcık saçlarının arasında saklanmış olması gereken, kulağının arkasından bir kalem çıkarıyor. “Ama bunun mavi mi yoksa siyah mı olduğunu hatırlamıyorum.” Mürekkebi uyandırmaya çalışarak, kasanın yanındaki bir kağıt parçasına karalıyor. Odaklanırken dilinin ucu dudaklarının arasından görünüyor.

“Teşekkür ederim, ama bunları alacağım. Ve parasını ödemekten de memnuniyet duyarım.” Tova tezgâhın üzerine iki adet klasik tükenmez kalemden oluşan bir paket koydu.

Ethan'ın kalemi yavaş yavaş çalışmaya başlıyor ve kağıt parçası üzerinde bir sürü iz bırakıyor. "Eh! Bu zaten mavi. Ama yedek olarak kullanabilirsin. Kalem sayısı asla fazla olmaz!" diyerek kalemi ona uzatıyor.

Tova kıkırdadı. "Benim fikrim farklı! Will vefat etmeden önce onları restoranlardan ve banka gişelerinden çalardı. Çekmecemiz hep onlarla dolup taşardı."

“Evet, beni şaşırtmadı. Yıllar içinde şarküteriden bir iki tükenmez kalem alıp giderken gözümü başka yöne çevirmiş olabilirim. Haftada birkaç kez buraya gelir, sandviç yer ve kitap okurdu, ama eminim bunu biliyorsunuzdur.”

Tova'nın yüzündeki gülümseme uzun bir süre öylece kaldı, sanki düşüp düşmeyeceğinden emin değildi. Sonunda, sıcak bir şekilde, "Evet, evden çıkmayı seviyordu. Kalemler yüzünden yetkilileri aramadığınız için teşekkür ederim," dedi.

Ethan elini sallayarak, "Will Sullivan iyi bir adamdı," dedi.

"Evet, öyleydi."

“Pekâlâ o zaman.” Ethan’ın sesindeki bir şey Tova’ya çökmeye başlamış bir sufleyi hatırlattı. “Sanırım buna kesinlikle ihtiyacın yok.” Ona uzattığı kalemi önlüğünün cebine soktu.

“Çok nazik bir teklifti. Ancak formda özellikle siyah mürekkep kullanılması gerektiği belirtiliyor.”

"Bir form mu?" Ethan'ın yüzü bembeyaz oldu, sesi artık tedirgindi. "Ne tür bir form bu, sevgilim?"

"Bir başvuru," diye yanıtlıyor sakin bir şekilde.

“Biliyordum!” Ethan'ın çenesi titredi. “Yapıyorsun. Oraya taşınıyorsun… eve. Tova, canım. O yer! Bu… sen değilsin.”

"Affedersiniz?"

Ethan burnunu çekti. "Demek istediğim, bu senin için yeterince iyi değil."

“Charter Village, eyaletteki en iyi tesislerden biridir.”

“Ama Sowell Bay sizin eviniz.”

Tova'nın dehşetine, gözleri doldu ve yanmaya başladı. Çenesini sıktı, gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Sakin bir şekilde açıkladı: "Bay Mack, ben pratik bir insanım ve bu da pratik bir çözüm. Ben genç bir kadın değilim. Ben, şey..."

Bakışları botlara kaydı. Ethan'ın bakışları da onu takip etti ve Tova, büyük sakalının altında çenesinin titrediğine yemin edebilirdi. Elini çilli koluna koydu, ince tüyler avucunu gıdıkladı. Teninin şaşırtıcı derecede sıcak olduğunu fark etti.

“Şu an taşınmıyorum, Ethan.” Teknik olarak bu doğru. Evin satılması biraz zaman alacak. Charter Village'ın banka hesap özetlerini, on sekiz dolarlık fotoğraflarını ve siyah mürekkeple basılmış formlarını incelemesi gerekecek.

Ethan sadece "Evet" diyor.

"Ve bu doğru bir plan," diye ekliyor. "Başka kim bana bakacak ki?"

Soru uzun süre havada asılı kaldı. Sonunda Ethan, "Şey, bu önemli bir uygulama. O kalemleri istemezsiniz o zaman." dedi. İkili pakete işaret ederek, "Bunlar çöp." dedi. Ekrandaki kalemleri inceleyerek, daha gösterişli bir logoya sahip farklı bir paket aldı. "Cadillac modeli, işte burada."

"Öyleyse alıyorum. Teşekkür ederim."

"Her zaman, canım."

Boğazını temizledi. "Ne kadar?"

Elini savurarak, "Dediğim gibi. Kalem için para ödemene izin vermeyeceğim. Benden olsun." dedi.

“Hayır, hayır.” Tova bugün ikinci kez cüzdanından yirmi dolar çıkarıyor. “Onları sonra okutun, geri kalanını sizde kalsın. Tavsiye ettiğiniz için teşekkür ederim.”

Ethan birden, "Bana teşekkür etmek istiyorsanız, belki bir ara benimle çay içmeye gelirsiniz," diye patladı.

Tova donakaldı. "Çay mı? Burada mı?" Şarküteriye bir göz attı.

“Şey, hayır, burada değil. Doğrusunu söylemek gerekirse buradaki çay berbat. Ama isterseniz burada da olabilir. Aslında o kısmı henüz düşünmemiştim.” Ethan alt dudağını ısırıp iri parmaklarıyla kasaya vuruyor. “O zaman başka bir yerde mi? Ya da belki hiç. Boşver. Saçma bir fikir.”

“Bu saçma bir fikir değildi.” Tova, Janice'in ağzından bu argo ifadeyi duyunca şaşırdı. Janice komedi dizisi konuşma tarzını böyle mi öğrenmişti? Kendini durduramadan, “Elbette, bir ara çay içebiliriz. Ya da belki kahve.” diye cevap verdi.

Ethan başını salladı. "Siz İsveçliler ve kahveniz."

Tova'nın yüzü kızardı, onun İskoç olmasıyla ilgili bir espri yapıp yapmamayı düşündü ama aklına bir espri gelmeden önce, adam ona bir kağıt parçası uzattı; kendisinin de üzerine bir şeyler karaladığı aynı kağıt. Arkasına mavi mürekkeple telefon numarasını yazmıştı.

"Beni ara sevgilim. Bir şeyler ayarlayalım. Gitmeden önce..."

Tova başını salladı, sonra aniden normal nefes almanın ne kadar zorlaştığına şaşırarak dükkandan dışarı çıktı.

Saat onu geçti ve gün ışığı nihayet gökyüzünden kayboldu. Tova eve dönerken plansız bir dönüş yaptı.

Bugünlük bir işim daha var.

Akvaryumun otoparkı, Jessica Snell'in ofisinin önünde daha önce park edilmiş olan harap bir karavan dışında bomboş. Belki sahibi bir balıkçıdır. İskelede oltalı birini arıyor ama boş.

Sekerek ön kapıya doğru ilerlerken duraksadı. Terry, elbette, temizliğe gelmesini yasaklamıştı ama anahtarını bir misafirliğe giderken kullanmaması konusunda açıkça talimat vermemişti. Aslında, anahtarı geri vermeye çalıştığında, Terry onu saklaması konusunda ısrar etmişti; bunu sadece güvenilirliğinin bir teyidi olarak değil, aynı zamanda dayanıklılığına olan güvenin bir yemini olarak da algılamıştı. *"Farkına bile varmadan geri döneceksin* ," demişti Terry.

Bugün daha önce Will'in mezar taşına onu çeken aynı güç, onu buraya da getirmişti. İletişim kurmak için... Ahtapota Charter Köyü'ne taşınma planını bildirmek için. Will de Marcellus da onu anlayamasa da, ikisi de bilmeyi hak ediyor. Ve daha az acil olarak, Ethan Mack ve çayıyla içine düştüğü bu karmaşaya bir çözüm bulmasına yardımcı olabilir. Belki de bunu kendine saklamalıydı; belki de hiç yaşanmamış gibi davranırsa, davet ortadan kaybolur? Marcellus'un kurnaz, her şeyi bilen bakışlarının nasıl dik dik baktığını, vantuzlarla kaplı kolunun nasıl sallanıp azarladığını neredeyse görebiliyordu. Tova kendi davranışına dilini şaklattı. Duygusuzlarla konuşuyormuş gibi yapmak. Mary Ann Minetti ve yaşlı Bayan Kretch'ten on kat daha kötü.

Kapı gürültüyle açılıyor. Her şeyi bir kenara bırakırsak, yokluğunda buranın hijyenik açıdan nasıl bir durumda olduğunu merak ettiğini itiraf etmeli.

Özensiz fayanslar ve lekeli camlar için nefesini tutuyor, ancak şaşırtıcı bir şekilde işler yolunda görünüyor. Terry'nin yerine getirdiği bu adam iyi idare ediyor. Bu durum, vazgeçilmez olmadığı gerçeğinin verdiği küçük bir hayal kırıklığına yol açıyor. Ama genel olarak, bu iyi bir gelişme. Akvaryumun yetersiz bir şekilde temizlendiği düşüncesi, ayrılma planlarını birkaç kez duraklatmıştı. Belki de bu yeni adam Tova'nın ayrılmasından sonra da kalabilir.

Ahtapot tankına doğru koridorda ilerlerken, bu zavallı botuyla olabildiğince sessizce hareket ediyor. Ki bu gereksiz, çünkü buradaki tek insan o. Eski dostları Japon yengeçlerine, kurt yılan balıklarına, denizanası

ve deniz hıyarlarına fısıldadığı selamlar, karanlık koridorda bir an yankılanıp sonra duman bulutları gibi mavimsi yeşil havada kayboluyor. Bu yaratıklar, söyleseler bile, onun burada olduğunu asla kimseye söylemezler. Bu onların sırrı olacak.

Deniz aslanı heykelinin yanından geçerken, her zamanki gibi durup başını okşuyor ve oğlunun çok sevdiği bir şeye dokunduğunda içinden beliren o geçici hayalin tadını çıkarıyor.

Ahtapot kafesinin arka girişine yaklaşırken Tova kaşlarını çattı. Kapının altından floresan bir ışık sızıyordu. Birisi ışığı açık bırakmıştı.

Ardından içeriden korkunç bir gürültü koptu.

OceanofPDF.com

Vicdan gerçekten de hepimizi korkak yapar.

Cameron gözlerini kırpıştırdı. Acıyla, düşerken masaya çarptığı için zonklayan şakağını ovuşturdu. Gömleğindeki kan lekesini sildi ve kırık merdivene öfkeyle bir tekme attı. İstese, burayı mahkemeye verebilirdi. Bakımsız ekipman. İş kazası. Ama ya biri ona buraya neden geldiğini sorarsa?

"Sen," diyor, ayağa kalkarken yaratığa dik dik bakarak. Yaratık hiç kıpırdamadı. Tankların üzerindeki rafın en derin köşesindeki tüplerin, kavanozların ve pompa parçalarının arasında saklanmış, kocaman bir tarantula gibi büzüşmüş. Cameron onu bir süpürge sapıyla yakalamaya çalışırken bir şekilde oraya tırmanmış. Cameron şimdi süpürge sapını tekrar yaratığa doğru uzatıyor. "Sorunun ne dostum? Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Devasa gövdesi bir iç çekiş gibi inip kalkıyor. En azından hâlâ hayatta, ama muhtemelen çok uzun süre yaşayamayacak. Ahtapotlar kısa süreliğine su dışında hayatta kalabilir (bir zamanlar bir doğa kanalında bununla ilgili bir belgesel vardı), ancak bu ahtapot neredeyse yirmi dakikadır karada, ve bu sadece Cameron'ın açık bıraktığı arka kapıdan dışarı çıkmaya çalışırken onu keşfettiği zamandan itibaren sayılıyor.

Birileri onu sergilenen hayvanların kaçabileceği konusunda uyarabilirdi. Yani, bu nasıl mümkün olabilir ki? Turist akvaryumlarında güvenli tanklar makul bir beklenti olmalı. Dürüst olmak gerekirse, özellikle kafası kanadıktan sonra, ortadaki büyük tankın etrafında dolaşan köpekbalıkları konusunda durum onu tedirgin ediyor. Köpekbalıkları camın arkasından koku alabilir mi?

"Hadi ama dostum," diye yalvardı. Baş ağrısı hâlâ zonklarken, bileğini boğmaya çalışan şeyden sonra taktığı eldivenleri düzeltti ve süpürge sapını yavaşça yaklaştırdı. Ahtapotun… tam olarak ne yapmasını bekliyordu? İtfaiyeci direği gibi aşağı kaymasını mı? Ama bu inatçı pisliğin orada

öylece ölmesine izin veremezdi ve eldivenle bile olsa ona bir daha dokunmaya hiç niyeti yoktu. Sanki onu öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu. “Hemen oradan çık. Tankına geri dön.”

Bir dokunaç ucu meydan okurcasına seğirerek, iki ince metal kutuyu yerinden söküp yere düşürdü. Kutular çifte bir şangırtıyla yere düştü.

Bu, Cameron'ın işten atılmasına neden olacak. Bir insan hayatı boyunca kaç kez işten atılabilir ki? Yasal bir sınır olmalı.

Arkasından hafifçe bir tıkırtı geldi. Ardından titrek ama net bir kadın sesi duyuldu: "Merhaba? İçeride kim var?"

Süpürgeyi neredeyse düşürecekken arkasını döndü. Kapı aralığında minik bir kadın duruyordu. Neredeyse minyatür gibiydi: boyu beş fitten fazla olamazdı. Yaşlıydı, belki Jeanne Teyze'den biraz daha yaşlı, belki altmışlı veya yetmişli yaşlarında. Mor bir bluz giymişti ve sol ayak bileği alçıya alınmıştı.

“Ah! Şey… merhaba. Ben sadece—”

Kadının keskin nefes alışı onu susturdu. Yaratığı yüksek rafta sinmiş halde görmüştü.

Cameron ellerini büküyor. "Evet, yani ben sadece şunu yapmaya çalışıyordum—"

“Çekil yolumdan, canım.” Onu iterek geçti. Sesi artık alçak ve sakindi, tüm tereddütü kaybolmuştu. Yaşı ve o botu göz önüne alındığında tahmin edebileceğinden çok daha hızlı hareket ederek, üç adımda odanın diğer ucuna geçti, kırık tabureye bir an baktı ve başını salladı. Sonra, inanılmaz bir şekilde, masanın üstüne tırmandı. Orada tüm boyuyla durarak, neredeyse ahtapotla yüz yüze geldi.

"Marcellus, benim."

Ahtapot köşesinden hafifçe kıpırdanıp ürkütücü gözünü kırpıştırarak ona baktı. Bu kadın kim? Ve buraya nasıl girdi ki?

Kadın başını sallayarak cesaret veriyor. "Sorun yok." Elini uzatıyor ve Cameron'ın şaşkınlığına, yaratık kollarından birini uzatıp kadının bileğine doluyor. Kadın tekrar ediyor, "Sorun yok. Şimdi seni aşağı indireceğim, tamam mı?"

Ahtapot başını salladı.

Dur, hayır. Öyle olmadı. Öyle mi? Gözlerini ovuşturdu. *Burada havalandırma sisteminden halüsinojen mi pompalıyorlar?*

Bu, bu gece yaşananların çoğunu açıklardı.

Küçük kadının koluna bağlı olan ahtapot, raf boyunca ilerliyor. Kadın, topallayarak masanın boyunca yürüyor ve ahtapotu ikna etmeye çalışıyor. Ahtapotu boş tankın tam üzerine getirdiğinde, Cameron'a başıyla işaret ediyor. "Lütfen kapağı kaldırır mısın?"

O da itaat ederek kapağı geriye doğru kaydırıp olabildiğince açık tutuyor.

"İçeri gir," diye fısıldıyor kadın.

Soğuk, tuzlu su, yaratığın ağır bir şekilde *suya* düşmesiyle çalkalandı. Cameron refleks olarak irkildi ve geri döndüğünde ahtapot yine gitmişti; geriye sadece akvaryumun dibindeki yuvasının dışındaki kayaların hafifçe kıpırdaması kalmıştı.

Kadın masaya doğru inerken masa gıcırdadı. Cameron hemen yanına koştu, kadının dirseğinden tutarak onu yere geri oturttu.

“Teşekkür ederim.” Ellerini silkeledi, sonra gözlüklerini düzeltti ve onu süzdü. “Yaralandın mı canım? O kesiğe biraz yardım lazım.” Yavaşça yanına gidip içeri girerken düşürdüğü çantasını aldı, bir dakika kadar içini karıştırdıktan sonra ona bir yara bandı uzattı.

Cameron elini sallayarak onu geçiştirdi. "Önemli değil."

“Saçmalık. Al şunu,” diye ısrar etti. Sesi pazarlık konusu değildi. Adam bandajı aldı, açtı ve neon pembe şeridi kafasının yanına yapıştırdı. Ne görünüm ama. Neyse, zaten bu gece Ethan'dan başka kimseyi görmeyecek.

“Güzel.” Başını salladı. Sonra, sakin bir ses tonuyla, “Pekala, bu iş bitti. Belki burada neler olduğunu açıklayabilirsiniz?” dedi.

“Ben hiçbir şey yapmadım!” Cameron parmağıyla tanka işaret etti. “O şey kaçtı. Onu tekrar suya sokmaya çalıştım.”

"Adı Marcellus."

“Tamam. *Marcellus* beni kandırmaya çalıştı. Ben de yardım etmeye çalışıyordum.”

"Ona süpürge sapıyla saldırmak suretiyle mi?"

Alaycı bir şekilde, "Hepimiz Ahtapot Fısıldayıcısı falan olamayız. Bakın, elimden gelenin en iyisini yaptım. Eğer ben olmasaydım, o ahtapot şimdiye kadar okyanusun yarısını geçmiş olurdu." dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani onu bulduğumda arka kapıdan çıkmak üzereydi."

Yaşlı kadının ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım."

“Evet.” Belki de onu kovmazlar. Belki de zam yaparlar. Sonuçta, o olmasaydı ahtapotlarını değiştirmek zorunda kalacaklardı. Dev bir Pasifik

ahtapotu ne kadar pahalıdır? Muhtemelen ucuz değillerdir.

Yaşlı kadının sesi, "Arka kapı neden açıktı?" derken sertleşti.

“Çünkü çöpü boşaltıyordum, biliyorsunuz, işimi yapıyordum? Kimse bana onu desteklemememi söylemedi.”

"Anlıyorum."

“Ama bundan sonra kapalı tutacağım.”

"Evet, akıllıca bir fikir."

Kadının bu son sözleri üzerine Cameron dik durmaya başladı. Neden sanki patronuymuş gibi hissediyordu? Ve burada ne işi vardı? Bunu açıklığa kavuşturmalıydı. En son ihtiyacı olan şey, Terry'nin onu vardiyası sırasında rastgele yaşlı bir kadını binaya sokmakla suçlamasıydı. Kadını tekrar süzdü. Seksen kilodan fazla olamazdı. Hırsız olması pek olası değildi. Ayrıca, o kadınla o ahtapotun bir geçmişi vardı. Belki de emekli bir deniz biyoloğuydu. Ya da gönüllüydü. Yaşlılara yönelik yardım programı.

"Burada ne yaptığınızı sorabilir miyim?" Soruyu olabildiğince kibar bir şekilde sormaya çalışıyor. "Yani, iyi birine benziyorsunuz, ama en azından bana söylenenlere göre burada başka kimsenin olmaması gerekiyor."

“Aman Tanrım. Tabii ki. Eminim sizi korkuttum. Özür dilerim. Ben Tova Sullivan, temizlikçiyim.” İnce dudaklarında gergin bir gülümseme belirirken, botu işaret etti. “Yaralı temizlikçi.”

“Ah, tanıştığımıza memnun oldum” diyor ama içinden *“Lanet olsun ”* diye düşünüyor. Bu narin kadın, kendisinin neredeyse maraton koşmuş gibi hissetmeden bitiremediği aynı işi mi yapıyor? İki hafta geçti ve her vardiyadan sonra ayakları hala ağrıyor. Şöyle ekliyor: “Ben Cameron Cassmore, şu anki temizlikçi. Ya da teknik olarak geçici temizlikçi. Yaralanmanız için üzgünüm. Beni işe alırken Terry, birkaç hafta işe gidemeyeceğinizi düşündüğünü söylemişti.”

“Ben gayet iyiyim. Aptalca bir kazaydı.” Tova’nın gözleri kırık tabureye doğru hafifçe kaydı. “Terry’nin seni bulmasına sevindim Cameron. Gördüğüm kadarıyla yeteneğin yeterli. Görünüşe göre, alakasız nedenlerden dolayı, görevimden beklenenden daha uzun süre uzak kalabilirim. Belki de bu iyi bir çözüm olur.”

Cameron duraksadı, bunu sindirmeye çalıştı. Burada uzun süreli bir iş dünyanın sonu olmazdı. İki hafta geçti ve Simon Brinks'i bulmaya, buraya geldiğinden beri hiç yaklaşamamıştı. Jessica Snell'in verdiği iletişim bilgileri eski olmalıydı; Cameron aradığında numara devre dışıydı. "Evet, harika olurdu. Fena bir iş değil."

"Çok güzel bir iş." Tova gülümsüyor, ama gülümsemesi gergin, sanki hüznü bastırmaya çalışıyor gibi.

Tamam, iyi biri ama aklı başında kim bu kadar çok fayans silmeyi ve yerleri ovmayı sever ki? Ayaklarını sürüyerek, "Yani... bazen sırf eğlence olsun diye uğruyor musun?" diye sordu.

“Marcellus’u görmeye geldim.” Sesi alçalıyor. “Ve birbirimizi çok az tanıdığımızı göz önünde bulundurursak, bunu sormak uygunsuz olabilir, ama lütfen sağduyunuzu rica ediyorum.”

“Neden?” Kahretsin. Bu onu Terry ile başını derde sokacak sonuçta.

Tova derin bir nefes aldı. “Şunu da belirtmeliyim ki, yalan söylemeyi onaylamıyorum. Ama görüyorsunuz, Marcellus geceleri biraz gezgin bir tip, gerçi bu akşama kadar binadan ayrılma eğiliminden haberdar değildim.” Kaşlarını çattı. “Bu kısım yeni ve rahatsız edici. Ama onun gezintilerini bir süredir biliyorum. Kafesinden kaçmakta oldukça becerikli.”

“Ve bunu başka kimse bilmiyor.” Cameron, anlamaya başlayarak başını salladı.

"Kesin olarak değil, hayır. Terry şüpheleniyor. Eğer kesin olarak bilseydi, kesinlikle müdahale ederdi."

"Mesela, tankın üstünü çivilerle mi çakacaktı?"

Tova başını salladı. “Marcellus çok üzülürdü. Ama beni endişelendiren daha kötü bir şey var. Marcellus yaşlı, Cameron, ve serbest bir ahtapot büyük bir risk.”

Gerçekten de onun düşündüğünü mü ima ediyor? Balık meraklısı Terry, hayvanlarından birini öldürür müydü? Çok acımasız. Ama ya gündüz kaçıp okul gezisindeki bir çocuğa saldırsaydı? Kadın muhtemelen sorumluluk konusunda haklı. Adam kollarını kavuşturdu. "Marcellus senin arkadaşın."

"Evet, sanırım öyle."

"Onu kurtarmaya gittiğinde, ondan hiç korkmadın."

Tova dilini şıklattı. "Kesinlikle hayır! O nazik biridir."

"Eh, yine de oldukça havalıydı."

"Böyle söylediğiniz için teşekkür ederim."

Kadın kısa bir an yere baktı, sonra da zekice yeşilimsi gri gözleriyle ona baktı. "Peki? Bu bizim sırrımız olsun mu?"

Cameron tereddüt ediyor. Eğer Terry onu bu işin her neyse onun suç ortağı olarak yakalarsa, bu iş mahvolacak ve Jeanne Teyze'ye borcunu ödeme umudu da onunla birlikte suya düşecek. Simon Brinks'i bulmak mı? Tam bir fiyasko. Kovulamaz. Bu sefer değil.

Ama bu tatlı yaşlı kadının arkadaşını kaybetme düşüncesi onu çok kötü hissettiriyor. Ve o ahtapotun tuhaf, insana benzeyen gözleriyle ona bakışı, ötenazi tehdidi... Omuz silkiyor. "Evet, bizim sırrımız."

"Teşekkür ederim." Başını hafifçe eğdi.

Cameron, daha önce düşürdüğü süpürge sapını alıp kırık tabureyi de başkasının tamir etmesi için duvara yasladı. "Vicdan gerçekten de hepimizi korkak yapıyor, değil mi?"

Kadın donakaldı. "Ne dedin?"

“Vicdan hepimizi korkak yapar.” Yüzünün kızarmaya başladığını hissediyor. Bu saçma sapan şeyleri konuşmanın içine nasıl hep sıkıştırmayı başarıyor? Açıklamaya başlıyor, “Bu sadece aptalca bir Shakespeare alıntısı. Şuradan—”

“ *Hamlet* ,” diyor usulca. “Oğlumun en sevdiği oyunlardan biriydi.”

OceanofPDF.com

Beklenmeyeni Bekleyin

Tova'nın İsveç'ten yaptığı yolculuğa dair anıları eksik ve tutarsız. Sonuçta o zamanlar sadece yedi yaşındaydı ve Lars da dokuz yaşındaydı. Uppsala'dan tren yolculuğu, Göteborg'daki otellerinde babalarıyla sert bir veda; babaları, evrak işlerini ve konaklamalarını halletmek için aileden birkaç hafta önce Amerika'ya uçmuştu. Otelin lavanta kokan kalın beyaz çarşafları ve masanın üzerinde bir televizyon vardı; Tova ve Lars, gemiye binme tarihlerini beklerken günde birkaç saat televizyon izlerlerdi. Lobide küçük kadehlerde çikolatalı puding servis eden bir restoran vardı; Lars bir keresinde o kadar çok yemişti ki midesi ağrımış ve beyaz çarşaflara kusmuştu. 1956 yılının o parlak Mayıs sabahında, şoför onları bıraktığında SS *Vadstena gemisinin* iskelede büyük, gri bir katlı pastaya benzediğini hatırlıyor. İki ay sonra, Portland, Maine'e vardılar ve iki yıl boyunca bir apartman dairesinde yaşadılar. Daha sonra tekrar yer değiştirip, görünüşte birkaç uzak kuzenine daha yakın olmak için Washington'daki Sowell Bay'e taşındılar; ancak Tova bu sözde akrabalarından hiçbirini hiç tanımadı. Her zaman sadece dört kişiydiler.

Tova'nın zihninde okyanus gemisinde geçirdiği o haftalar büyük ölçüde boş bir sayfa olarak kalmış durumda; bu da üzücü, çünkü muhtemelen hayatında yapacağı en maceralı şey bu olacak.

SS *Vadstena* gemisindeki birkaç net hatırasından biri de Deniz Ayısı'ydı. Elbette gerçek adı bu değildi, ama Tova ve Lars, ağzının her köşesinden fildişi gibi sarkan uzun, gri, sakallı bıyıkları olan bu yolcuya böyle sesleniyorlardı.

Deniz ayısı iskambil oynamayı severdi. Akşam yemeğinden sonra salonda, Lars oyuncak askerlerini kırmızı kadife koltukların arkasına dizerken, Deniz ayısı Tova ve annesini gin rummy oynamaya ikna etmeye çalışırdı. Başlangıçta annesi hanımların iskambil oyunlarına katılmaması gerektiğini söylerdi, ama sonunda razı oldu. Cam lambaların loş ışığında

Tova rummy, kupa ve yirmi bir oynamayı öğrendi. Bazen, sinsi bir göz kırpmasıyla, Deniz ayısı kartları karıştırırken bir kart numarası yapar, parmaklarının arasında tuttuğu kartı tahmin etmesini ister, sonra da yanlış olduğunu kanıtlamak için kartı çevirir ve ardından yakasının altından veya manşetinin altından tam olarak tahmin ettiği kartı çıkarırdı.

"Her zaman beklenmeyeni bekle, evlat," derdi Deniz Ayısı, küçük Tova'nın bir kez daha kandırıldığı için kaşlarını çatmasına gülerek.

Genç adamın yere düşmüş iki teneke kutuyu yerden alıp rafa geri koymasını, onları ters çevirmiş olmasına aldırış etmemesini izlerken yüzünde bir somurtma belirdi. Son iki haftadır Barb Vanderhoof, Ethan Mack ve benzerleri, Kaliforniyalı *evsiz* adamın onun yerini aldığı dedikodularıyla ortalığı karıştırıyorlardı. Ama Cameron'ın tırnakları temiz ve dişleri güzel, beyazdı. Ve görünüşe göre Shakespeare'in eserlerine de oldukça aşinaydı. Sırrını saklayacağına söz vermişti ve tam olarak tanımlayamadığı bir nedenden dolayı ondan hoşlanıyordu. Hatta ona güvenebilirdi bile.

O, kadının beklediği gibi biri değil.

Pompa odasının nemli havasında, pembe bandaj çoktan soyulmaya başlamıştı ve şimdi nemli şakağında yamuk duruyordu. Tova, uzanıp başparmağıyla bandajı tekrar yerine yapıştırma isteğine karşı koydu. Onu izlediğini fark edince mahcup bir sırıtışla karşılık verdi. "Özür dilerim, yemin ederim ki genellikle ölü ozanlardan alıntı yapmam. Tuhaf bir geceydi." Sanki bunların gerçekten olup bitip bitmediğini merak edercesine göz kırptı; Tova da bu duyguyu çok iyi anlıyordu.

Cameron'ın arkasından Marcellus'un tankına bakıyor; suyun yüzeyi pompanın etrafında hafifçe parıldıyor, ahtapotun kendisinden ise hiçbir iz yok. Ya o gelmeseydi ne olurdu?

“Öyle olduğunu söylemeliyim.” Boğazını temizleyip doğruldu. “Her neyse. Buradaki koşulları nasıl buluyorsunuz? Terry sizi eğitti mi? Ve... malzemeye ihtiyacınız var mı?” O yakıcı yeşil çöpün keskin kokusu çoktan içeri sızmaya başlamıştı. Bagajındaki sirke şişesi bunu düzeltebilirdi.

"Yani, evet? Yerde paspas sürüklemek öyle çok da zor bir şey değil."

Tova dilini şıklattı. "Belki de değil, ama işleri yapmanın doğru bir yolu var."

"Acaba bir şeyi... yanlış mı yapıyorum?"

“Pekâlâ, bir bakalım. Gel bakalım canım.” Tova kapıyı açar ve Cameron'a kıvrımlı koridora doğru onu takip etmesini işaret eder. İçeri

girerken fark ettiği gibi, zeminler iyi görünüyordu, ancak tankların cam önlerinde ince tüyler vardı. Tova parmağını birinin üzerinden geçirir. “Camda pamuklu bir bez kullanmalısınız. Polyester değil.”

Cameron savunmacı bir şekilde kollarını kavuşturdu. "Bana gayet iyi görünüyor."

"Öyleyse daha dikkatli bakmalısınız."

"Sen cam temizliği konusunda uzman mısın?"

Tova, "On yıllarca süren deneyim," diye karşılık verdi.

“Kimse polyesterden, pamuktan ya da her neyse ondan bahsetmedi,” diyor Cameron homurdanarak. “Burada olan bezleri kullanıyorum. Nereden bilecektim ki?”

Haklı. Tova, eğer çocuk onun kalıcı yerine geçecekse, Terry ile eğitim konusunda konuşmalı. Çöp kutularından birine doğru gidip kenarını işaret ediyor. "Ayrıca, şuraya bakın? Poşetin tamamen etrafına dolanması gerekiyor, yoksa kutu dolunca kayıp düşüyor. O zaman çöp doğrudan dibe düşüp daha da büyük bir karmaşa yaratıyor."

"Aman lütfen. Çöp kutusuna poşet atmayı biliyorum."

“Açıkça belli ki, bilmiyorsunuz.” Tova’nın sesi sertleşiyor. “Kaliforniya’da çöp poşetlerini nasıl takıyorlar bilmiyorum ama—”

“Bir dakika, ne?” diye araya girdi Cameron. “Kaliforniyalı olduğumu nereden bildin?”

“Sowell Bay sakinleri konuşmayı sever.” Tova dudaklarını büzdü. Keşke bu sözünü geri alabilseydi. Kendisi de kasaba dedikodularının konusu ne kadar sık olmuştur ki?

“Evet, fark ettim.” Cameron duraksıyor ve gözlerinde bir parıltı beliriyor. “Eminim bu gece burada olduğunu duyarlarsa dedikodu kazanı ziyafet çeker. Bir ahtapotu ziyaret ediyorsun.”

Tova'nın ağzı birden açıldı, sonra hızla dudaklarını tekrar birbirine bastırdı.

"Merak etme, kimseye söylemeyeceğim. Söz verdim," diye mırıldandı. Kadın gözlerini kısarak ona bakmaya devam ederken adam sordu: "Bana verebileceğiniz başka heyecan verici iş önerileriniz var mı?"

Tova doğrulur. "Evet, bir şey daha. Kapı meselesi. Sanırım akvaryumun en popüler sergilerinden birinin dışarı çıkmasına neredeyse izin vermenin hiç de kabul edilebilir bir durum olmadığı konusunda hemfikir olacaksınız."

Cameron, gözlerini bir anlığına, neredeyse fark edilmeyecek şekilde yukarı doğru kaydırırken, bıkkın bir iç çekişle nefes verdi. Bu hareket,

Tova'nın hafızasının derinliklerinde bir yerlerdeki bir ipliği çözdü; tıpkı genç Erik'in ona kızdığında yaptığı gibi. Tekrar dilini şıklattı. Genç insanlar. Bu adam en az yirmi beş yaşında olsa da, görünüşünden anlaşıldığı kadarıyla, Tova onun biraz daha olgunlaşması gerektiği izlenimine kapıldı.

"Bunun benim hatam olduğunu nasıl düşünebilirler ki?" diye patladı Cameron. "Belki birileri bana serbest dolaşan kraken olasılığı hakkında önceden bilgi verebilirdi? Ve belki de tankına bir kilit takmaları gerekirdi."

Tova, "Marcellus kilitleri açabilir," diye belirtiyor. "Sence pompa odasından nasıl çıktı?"

Çocuk kaşlarını çattı. Buna verecek bir cevabı yoktu. Bunun yerine, "Neden böyle yapıyor?" diye sordu.

Tova duraksadı, bunu düşündü. Bu, kendine defalarca sorduğu ve net bir cevabı olmadığı bir soruydu. En iyi tahminine başvurdu. "Sanırım sıkılıyor."

Cameron omuz silkerek, "Sanırım bütün hayatını minicik bir tankta geçirmek berbat olurdu," dedi.

"Evet," diye onayladı Tova.

"Özellikle de bu kadar zeki olduğunuzda."

“Marcellus çok zeki.”

Cameron'ın gözlerinde panik belirdi. "Ya bu tekrar olursa? Yani, eğer o kaçarsa. Ben burada temizlik yaparken."

"Elbette onu rahat bırakın," diyor Tova, çünkü başka ne tepki verilebilir ki? Çocuğun elinde süpürge sapıyla ahtapota saldırması hiç de iyi olmaz.

“Pekala. Onu rahat bırakın.” Cameron, sanki Marcellus orada gizleniyormuş gibi, koridora tedirgin bir bakış attı.

Ama Tova'nın içini kemiren bir şey vardı. Mola odasındaki masanın altında, elektrik kablolarına umutsuzca dolanmış halde bulduğu ahtapotu yalnız bıraksaydı, başına ne gelirdi? Bu gece binayı terk etme girişimine kadar, Marcellus'un böyle cüretkâr hareketlerden kaçınacak kadar sağduyulu olduğunu, geceki yaramazlıklarını her zamankiyle sınırlı tutacağını düşünmüştü: deniz atlarını kızdırmak, gece atıştırmalığı için deniz hıyarı tankında dolaşmak. Marcellus'un yalnız başına ölmesi düşüncesiyle içini bir korku kapladı, normalde burada çalışıyor olsa bile bunu engelleyememesinden dolayı belirsiz bir utanç duydu. Sonuçta, gecenin herhangi bir saatinde kafesinden kaçabilir ve boş binada kendini tehlikede bulabilirdi.

Belki de Marcellus'un binadan kaçmasına izin vermek merhametli bir davranış olurdu. Erik'i, Puget Sound'un dibinde, çok derinlerde ziyaret edebilirdi. Bu düşünce son derece uygunsuz geliyor. Ama istemsizce gülümsüyor.

Çocuk başını yana eğerek ona baktı. "Ne bu kadar komik?"

"Mühim değil."

“Hadi Tova, sınıfla paylaş.” Cameron’ın gözlerinde hafif bir parıltı belirdi, iyi niyetli bir alaydı bu.

"Gerçekten de, hiçbir şey değildi."

“Hiçbir şey hiçbir şey değildir!” diye sırıttı Cameron ona. Gerçekten de, bu kadar küstah olmadığı zamanlarda, çok çekici bir genç adam. Erik de öyleydi; o ve Will onun tavırlarına karşı ellerini havaya kaldırırlardı, ama o kadar doğal ve sevimliydi ki, herkesin arkadaş olmak istediği türden bir insandı.

Aklına bir fikir geliyor.

Pompa odasına doğru yavaşça ilerlerken, "Beni takip edin," diye işaret etti. "Bir planım var."

“Bir plan mı? Ne için?”

"Bir dahaki sefere Marcellus'la tankının dışında karşılaştığınızda dikkat edin."

“Onu rahat bırakmam gerektiğini söylemiştin sanırım.” Cameron arkasından koşarak geliyor. “Bana onu nasıl yakalayacağımı gösterecek misin?”

Kadın ona döndü. "Tam olarak öyle değil. Sana onunla nasıl arkadaş olunacağını göstereceğim."

“Arkadaşlar mı?” Cameron olduğu yerde duraksadı. “Uzak bir ihtimal gibi görünüyor. Az önce yaptığımız kısa buluşmada deniz canavarı Scylla bana pek de sıcak davranmadı.”

"Beklenmeyeni bekle, canım." Tova gülümsüyor.

OceanofPDF.com

Esaretimin 1329. Günü

İnsan söyleminin büyük bir kısmı saçmalıktır, ancak belki de saçtıkları saçmalıklar arasında en gülünç olanı, kendi aptallıklarını yüceltme eğilimleridir. Bununla, şu gibi absürt ifadeleri kastediyorum: *Bilmediği şey ona zarar vermez!* Ya da daha kötüsü: *Cehalet mutluluktur!*

Bu korkunç yerde hapsedilmiş olduğumu göz önünde bulundurarak, mutluluk konusundaki düşüncelerime itiraz edebilirsiniz. Esir bir kafadanbacaklı neşenin ne olduğunu bilebilir ki? Açık denizde vahşi bir avın heyecanını bir daha asla yaşayamayacağım. Sonsuz gece gökyüzünden suya süzülen ay ışığının gümüş parıltısında bir daha asla keyif süremeyeceğim. Bir daha asla çiftleşemeyeceğim.

Ama ben bilgiye sahibim. Benim gibi bir varlık için mutluluk mümkünse, o mutluluk bilgide yatar.

Bildiğiniz gibi, öğrenmeye çok yatkınım. Terry'nin verdiği her bulmacayı veya zeka oyununu kolayca çözdüm: içinde deniz tarağı olan kilitli kutu, sonunda midye olan küçük plastik labirent. İnsanların deyimiyle, *çocuk oyuncağı* . Sonra akvaryumun kapağını açmayı ve pompa odasının kapısını kilitlemeyi öğrendim. Ne kadar uzağa gidebileceğimi ve ne kadar süreyle gidebileceğimi, sonuçlarına katlanmaya başlamadan önce tam olarak hesaplamayı öğrendim.

Belki de mutluluk değil, böyle bir şey varsa bile, ama bu bilgiyle bir tür huzura kavuştum. Ya da daha doğru bir ifadeyle, sefaletin geçici olarak hafiflemesini sağladım.

Ah, insan olmak ne güzel, çünkü insan için mutluluk sadece cehaletle elde edilebiliyor! Burada, hayvanlar aleminde, cehalet tehlikelidir. Tankın içine atılan zavallı ringa balığı, aşağıda pusuya yatan köpekbalığından habersizdir. Ringa balığına, bilmediği şeyin ona zarar verip veremeyeceğini sorun.

Fakat insanlar kendi unutkanlıklarından da yaralanabilirler. Onlar bunu görmezler, ama ben görüyorum. Bu her zaman olur.

Örneğin, yakın zamanda tam burada, tankımın önünde şahit olduğum bir baba ve oğulu ele alalım. Yaklaşan bir spor müsabakasından bahsederken baba, oğlunun sırtına vuruyor. Baba, oğlunun kazanacağından

emin, gence, *"Benim gibi güçlü bir kolun var ve ben eyalet çapında bir Amerikan futbolu oyuncusuydum" diyor.* Amerikan futbolu oyuncusunun ne olduğunu bilmiyorum ama şunu söyleyebilirim: oğlanın babayla genetik bir bağı yok. Baba *boynuzlanmış* bir adam. İtiraf etmeliyim ki, en sevdiğim insan kelimelerinden biri.

Birkaç dakika sonra çocuğun annesi de onlara katılır ve üçü birlikte, bir gün ailelerini parçalayacak olan ihanetten habersiz, yan taraftaki sivri burunlu kaya balığı sergisine bakmak için yavaşça ilerlerler.

"Nereden biliyorum?" diye soruyorsunuz. Gözlemliyorum. Çok keskin bir algım var, belki de sizin kavrayışınızın ötesinde.

Binlerce gen, bir yavrunun fiziksel görünümünü şekillendirir ve bu yolların çoğu benim için sizin için bir sayfadaki harfler kadar açıktır. Bu sefil esaretin bin üç yüz yirmi dokuz günü boyunca gözlemlerimi geliştirdim. Sporcu oğul ve onun aldatılmış vasisi örneğinde, özelliklerin listesi burada sayılmayacak kadar uzun olurdu, ancak: burnun şekli, gözlerin rengi, kulak memesinin tam konumu. Sesin tonlaması, yürüyüş. Ah, yürüyüş! Bu her zaman kolayca anlaşılabilir bir şeydir. İnsanlar farkında olduklarından çok daha fazla benzer (veya bu durumda farklı) şekilde yürürler.

Ama eski temizlikçi kadın ve onun yerine gelen kadın. *İkisi de aynı şekilde yürüyor* .

Ayrıca, her ikisinin de sol yanaklarında, bu tür bir özellik için alışılmadık derecede aşağıda bulunan kalp şeklinde bir gamze var. Ve her iki gözlerinde de yeşilimsi altın rengi benekler. İkisinin de yerleri silerken çıkardıkları o duygusuz mırıldanma şekli (dürüst olmak gerekirse oldukça sinir bozucu, ancak pompanın vızıltısı bunu neyse ki bastırıyor).

"Tesadüfi ," diyorsunuz, elinizi savurarak. "Kalıtım garip şekillerde işliyor." Dünyanın farklı yerlerinde doğmuş, neredeyse tıpatıp aynı olan, aralarında hiçbir akrabalık bağı bulunmayan ikiz insan olgusuna işaret ediyorsunuz.

Sen de benim gibi biliyorsun ki, kadının hayatta kalan bir varisi yok. Tek çocuğunun otuz yıl önce öldüğünü de biliyorsun. Onun kederini de biliyorsun. Hayatını şekillendiren bir keder bu. Şimdilik onu inzivaya iten bir keder bu. Korkarım ki, sonunda onu daha kötü bir şeye sürükleyebilir.

Şüpheciliğiniz anlaşılabilir. Mantığa aykırı görünüyor.

Daha fazla kanıt sunabilirdim, ancak şimdi dinlenmem gerekiyor. Bu iletişimler beni yoruyor ve bu da çok uzadı.

Ama şunu söylediğimde bana inansanız iyi olur: Son zamanlarda temizlik işlerini devralan genç adam, ayağı yaralı temizlikçi kadının doğrudan torunudur.

OceanofPDF.com

Sert Sol, Sağa Dönüş

Temmuz ayının sonlarına doğru **bir** sabah, Cameron nihayet umut vadeden bir ipucuna ulaşır.

Gizemli emlak kralı Simon Brinks, yaz hafta sonlarını San Juan Adaları'ndaki, bilinmeyen bir boğaza bakan bir uçurumun tepesine kurulmuş, gösterişli Toskana tarzı villasında geçiriyor. Bu bilgi, Cameron'ın bilinmeyen bir internet sitesinde bulduğu eski bir dergi makalesinden geliyor. Kasaba ve fotoğrafı bulduktan sonra, adresi bulmak oldukça kolay oldu. Sowell Körfezi'nden iki saatlik sürüş mesafesinde.

Bu, arabada tek başına dört saat demek olurdu. Cameron telefonundaki adres defterinde gezinmeye başladı. Başparmağı Avery'nin numarasının üzerinde duruyordu.

Biyolojik babası olabilecek bir adamın sorgulanmasına eşlik etmek tuhaf bir randevu olur muydu? Olurdu. Avery bunu kabul edecek kadar tuhaf mı? Muhtemelen. Avery ile her şey yarı yarıya gibi görünüyor ve birkaç kahve randevusu ve bir keresinde Elland'daki barda geç saatte bir akşam yemeği yemiş olsalar da, çoğu zaman programında bir aksilik çıkıyor ve iptal etmek zorunda kalıyor, bu da bekar bir kadın için garip bir şekilde karmaşık görünüyor. Cameron, bunun bir tür dükkan işi olduğunu varsayıyor. Bir işletme sahibi olmak hakkında ne bilebilir ki? Nefesini tutarak telefonu açıyor.

"Merhaba, sen." Ondan haber aldığına sevinmiş gibiydi.

“Bugün küçük bir maceraya çıkıyorum. Gelmek ister misin?” diye açıklıyor Cameron planını.

Avery'nin iç çekişi telefon hoparlöründen duyuldu. "Yapamam, dükkanda nöbetteyim. Ama bu hafta içinde bir şeyler yapabiliriz."

“Elbette. Bu haftanın ilerleyen günlerinde.”

"Ciddi söylüyorum," diyor içtenlikle. "Kürek çekmeye gideceğiz. Programıma bakacağım."

Avery'ye veda eder ve Ethan'ın bahçe sandalyelerinden birine otururken telefonunu ayaklarını dayadığı karavanın tamponuna koyar. Buraya ilk geldiğinde hava berbat ve yağmurluydu, ama şimdi hava mükemmel. Geniş mavi gökyüzünden yemyeşil ağaçlara kadar tüm renkler inanılmaz derecede canlı görünüyor. Modesto'nun yaz aylarında dönüştüğü bunaltıcı sıcak, tozlu fırına hiç benzemiyor. Sağ elini uzatıp parmaklarını inceler, sonra kaslarını gererek bulutsuz yaz gökyüzüne doğru bir gölge darbesi indirir.

Hayat sonunda onun istediği gibi gidiyor.

Birincisi, Avery. Daha önce hiçbir kız Avery gibi onun dikkatini çekmemişti ve Avery'nin tuhaf kaçamaklığı onu daha da çekici kılıyordu.

Bir diğer konu da şu: Muhtemelen babası olan kişiyle yüz yüze görüşmek üzere.

Ve üçüncü bir şey daha: Haftalardır gerçek bir işi var. Hatta işinden nefret bile etmiyor. Kim bilebilirdi ki? Balık bağırsaklarını doğramak. Ve temizlik! Göz alıcı değil ama yalnızlık ona iyi geliyor, özellikle akşamları. Temizlik yaptığı zamanların yarısında akvaryumda tek başına oluyor. O gecelerde, kimsenin almak istemediği bir paket kurabiye veya bayat kek düşene kadar otomat makinesine vuruyor, kulaklıklarını takıyor ve yerleri yıkarken dalıp gidiyor. Zamanın diğer yarısında ise o tuhaf kadın orada oluyor. Tova. Tıbbi izinde olması gerekirken sürekli geliyor. Cameron onu ihbar etmeyeceğine söz vermişti. Onun etrafta olmasından rahatsız olmuyor. Ahtapota olan takıntısı tuhaf ve Marcellus'la *arkadaş olmakta* pek ilerleme kaydedemedi ama onun arkadaşlığı garip bir şekilde keyifli.

Arkasından bir sineklik kapısı gürültüyle kapanıyor. Bir saniye sonra Ethan karavanın arka tarafından beliriyor. Üzerindeki solmuş Led Zeppelin tişörtü biraz dar. Cameron'a gözlerini kısarak bakıyor. "Güzel bir sabah, değil mi?"

“Evet. Ve tahmin et bakalım ne oldu?” Cameron, Simon Brinks'i keşfetmesini ve ardından Avery ile yaptığı konuşmayı anlatıyor. Ethan başını sallıyor.

"Pekala, o zaman gidelim. Benim kamyonumla gidelim."

Cameron başını yana eğdi. "Ne?"

"Kulakların yulaf lapasıyla mı dolu evlat? Kamyonumu alacağız dedim!"

"Benimle gelmek ister misin?"

“Elbette! Sence o herifi tek başına dövmene izin verir miyim?” diye sırıtıyor. “Bana sorarsan, çok eğlenceli olur.”

“Tamam,” diyor Cameron yavaşça. “Birlikte gideceğiz.”

"Orası her halükarda muhteşem bir yer, özellikle yılın bu zamanında. Bunu bir maceraya dönüştürelim, tamam mı? Ben senin rehberin olacağım."

Tur rehberi mi?

Ethan sözlerine şöyle devam ediyor: "Aslında, yukarı doğru giderken otoyolun kenarında harika bir balık ve patates kızartması mekanı var."

Balık ve patates kızartması mı? Balık ve patates kızartmasını kim umursuyor ki? "Pekala. Ama önce gidip Brinks'i bulalım."

Ethan kıkırdadı. "Önce şantaj, sonra balık ve patates kızartması."

Cameron hâlâ buradaki denizin şeklini bir türlü anlayamıyor. Sanki yüzlerce uzun parmağı olan bir canavar kıtanın kenarını kavramış, koyu mavi uzantılar karanlık yeşil kırsalda her beklenmedik şekilde kanallar açıyor. Arabanın sol tarafında, sonra bir virajın ardından sağ tarafında, sonra da bir köprüden diğerine (bir insan aynı su kütlesini kaç kez geçebilir ki?) Ethan, balık ve patates kızartması planına güven vermeyen, balıkçı dükkanları, benzin istasyonları ve dökük görünümlü küçük restoranlarla dolu, bitmek bilmeyen iki şeritli bir yolda ilerlerken, Cameron sürekli olarak suyun varlığına şaşırıyor.

“Çok uzun sürmeyecek,” diye bağırıyor Ethan, gösterge paneline monte edilmiş telefonundaki küçük haritanın bir saat sonra varış saatlerini gösterdiğini açıkça hiçe sayarak. “Bugün araba sürmek için çok güzel bir gün” diyerek camları açık tutmakta ısrar ettiği için, kaslı dirseğini çilli bir sosis gibi açık pencerenin kenarına yaslamış. Saatte 80 kilometre hızla esen rüzgar ve Ethan'ın aksanı, konuşmayı zorlaştırıyor.

Islak avucunda sınıf yüzüğünü sıkıca tutarak, yaklaşan yüzleşmenin lojistiğini bininci kez zihninde taslak halinde çiziyor.

İşte olayların nasıl gelişebileceğine dair bir senaryo. Belki de ideal senaryo budur. Simon Brinks onu görünce şok olacak. Cameron'ı hemen tanıdığında ağzı açık kalacak. Her ne kadar inkar etmeye çalışacak türden bir pislik olsa da, Cameron'ın cebinde fotoğrafik kanıtlar var. Ve sonra Brinks her şeyi itiraf edecek.

İdeal olmayan yöntem ise Brinks'in ona şüpheyle bakmasını içeriyor. Hemen avukatlardan, DNA testlerinden bahsediyor. Her şey kanıtlanana kadar hiçbir şey hakkında ağzını sıkı tutuyor.

Peki ya bu kanıtlanırsa ve Brinks bir ilişki istiyorsa? Elizabeth arayıp durumunu sorduğunda sürekli bunu söylüyor. Elizabeth, Simon'ın uzun

zamandır kayıp olan oğlunun ortaya çıkmasıyla harekete geçecek gizli bir babalık içgüdüsüne sahip olduğuna ikna olmuş gibi görünüyor. Tıpkı bir filmden fırlamış gibi. Ama hayat, klişe bir Hollywood senaryosu değil.

Jeanne teyze de sürekli ilişki konusunu gündeme getiriyor, ancak Cameron, içten içe Simon Brinks gibi birinin kız kardeşiyle çıkmış olabileceğine şüpheyle baktığından şüpheleniyor. Ama en son konuştuklarında, Cameron Brinks'ten bir çek alabilirse ilk uçakla eve döneceğini söylediğinde, Jeanne teyze onaylamaz bir şekilde iç çekmişti. *"Gerekirse bir süre orada kal,"* demişti Jeanne teyze. *"O saçma karavanı aldın, bari biraz kullansan iyi olur. Ayrıca, oradaki hayat sana uygun görünüyor."*

Evet, bu doğru.

Ama Cameron, herhangi bir baba adayıyla ilişki kurmak istemiyor. O, bu dolandırıcı herifin asla ödemediği on sekiz yıllık çocuk nafakasını istiyor. Hatta Cameron tek seferlik bir ödemeyi bile kabul eder. On bin dolar mı? Yirmi bin dolar mı? Doğrudan Jeanne Teyze'ye gönderebilir. Cameron, yıllar boyunca ona yaşattığı her şey için, bir de karavan için ona verdiği para için, Jeanne'e çok büyük bir borcu var. Zaten neredeyse yarısını ödedi, ama yine de hatırı sayılır bir miktar.

“Bakın!” Ethan hafifçe fren yaparak otoyoldan ayrılan toprak yola işaret etti. “Balina izlemeye gitmek ister misin? Orada harika bir yer var. Bir keresinde bir arkadaşımla gitmiştik. Katil balinaların minik kediler gibi etrafta oynaştığını gördük. Muhteşem bir manzaraydı. Ah, o gece yaşadığımız aşk...”

“Şey, teşekkürler.” Cameron sözünü kesti. Yaşlı insanların aşık olmalarında ne var böyle? “Bunu aklımda tutacağım.”

"Şey, sadece söylüyorum. O kıza sahip olduğunu biliyorum."

"Avery'nin balinaları izlemek için buraya kadar araba sürmek istediğini sanmıyorum."

“Denemeden yargılamamak lazım, değil mi? Muhteşem yaratıklar bunlar.” Ethan arkasını dönüp göz kırptı ve kamyon tam karşıdan gelen bir araba virajdan aniden çıkarken orta şeridi geçti. Tam zamanında doğru şeride geri döndü. “Kahretsin! Gözlerim yolda. Neyse, orada güzel bir kum şeridi de var, deniz kabukları toplamak için harika. Bolca deniz yıldızı ve kum doları var.”

“Avery’ye denizyıldızları ve kum dolarları göstermek isteseydim, neden onu işe getirmeyeyim ki?” diye kuru bir şekilde belirtiyor Cameron.

“Eyaletteki en büyük yerli deniz kestanesi koleksiyonuna sahibiz. En azından Tova öyle söylüyor.”

Ethan'ın başı döndü ve bakışları endişe verici bir süre Cameron'a kilitlendi. Kıvırcık sakalı, sanki dudağını ısırıyormuş gibi seğirdi. Cameron kendini koltuğun kenarına tutunurken buldu. *Yola bakmak* ne oldu?

Sonunda, iri adamın dikkati tekrar gösterge paneline yöneldi. Bir süre sessizce yolculuk ettiler. Alçak bir sesle, "Tova Sullivan ile tanıştınız mı?" dedi.

Kahretsin. Sır. Tova'nın akvaryuma geldiğini kimsenin bilmemesi gerekiyor. Cameron, bunun neden bu kadar büyük bir mesele olduğunu ilk kez merak etmiyor. Bir dakika düşündükten sonra, bunun büyük bir mesele olmaması gerektiğine karar veriyor. Yaşlı insanlar bazen tuhaf olabiliyor. Hem Ethan neden umursasın ki? Bir süre duraksadıktan sonra, "Evet, Tova arada bir yardım etmek için geliyor," diye cevap veriyor.

"Onun sağlık izninde olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Sanki ben bir şey söylemişim gibi."

"İyi mi?" Ethan'ın sesinde sessiz bir saygı var.

"İyidir. Ayağı iyileşiyor sanırım."

"Bunu duyduğuma çok sevindim," diye mırıldandı Ethan. Yanakları her zamankinden daha da kızarmıştı.

Cameron'ın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Aman Tanrım. Ondan *hoşlanıyorsun* ."

"Peki, onu kim sevmez ki?"

“Bu tamamen saçmalık. Her şey senin yüzünden belli oluyor.”

Şimdi Ethan'ın kulakları da kıpkırmızı oldu. "Çok hoş bir bayan."

“‘Çok hoş bir bayan,’” diye tekrarlıyor Cameron, İskoç'u taklit ederek. Uzanıp Ethan'ın omzuna hafifçe vuruyor. “Hadi bakalım, dostum. Anlat bakalım. İkinizin bir geçmişi mi var, yoksa ne?”

“Geçmişten mi bahsediyorsun?” Ethan’ın dudakları ciddi bir çizgiye büründü. “Evli bir kadının peşine asla düşmem. Bayan Sullivan da yakın zamana kadar evliydi.”

“Ah.” Cameron omuzlarını düşürdü. “Bunu bilmiyordum.”

“Evet. Kocam iyi bir adamdı. Birkaç yıl önce pankreas kanserinden öldü.”

Cameron ellerini kucağında kavuşturup inceledi. Nedense, Tova hakkında bunu öğrenmek onu biraz üzmüştü. Bu temel bilgiyi paylaşma zahmetine girmemiş olması.

Ethan sözlerine şöyle devam ediyor: "Zor bir hayat olmuş, hele bir de oğluyla."

"Neden bahsediyorsun?"

“Bunu bilmiyor musun? Eh, bilmemen normal sanırım. Bu yerel bir bilgi ama sen burada uzun zamandır yaşamıyorsun. Ve insanlar eskisi gibi bu konuyu gündeme getirmiyorlar.”

Cameron, Tova'nın yorumunu hatırlarken ürperdi. *Sowell Bay'deki insanlar konuşmayı sever.* Kendi kendine, "Onun bir oğlu olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı.

“Bu benim anlatacağım bir hikaye değil ama sanırım bunu benden duymak, başkasından duymak kadar iyidir.” Ethan derin bir nefes aldı. “Seksenlerin sonlarında, oğlu feribot iskelesinde çalışıyordu. Adı Erik'ti. Çok zekiydi. Sınıfının birincisiydi. Sporlarda çok başarılıydı, yelken takımının kaptanıydı. Anladınız işte.”

“Evet, tabii ki,” diyor Cameron. Her lisede bir Erik vardır.

“Neyse, o—aman Tanrım. Sapmayı mı kaçırdım acaba?” Ethan telefonunu kaptı ve ekrana gözlerini kısarak baktı. “Peki, Rhonda? Neden bana haber vermedin?”

Cameron kaşını kaldırdı. "Rhonda mı?"

“Yönergeleri okuyan kadının sesine böyle derim. Ve bu sefer de işi berbat etti.” Telefon bardak tutacağına gürültüyle düşüyor. “Babanın evi bir mil ötede, o tarafta,” diyor, başparmağıyla arkasını işaret ederek.

“Ya hikaye? Tova’nın oğluyla ilgili olan?” Kamyon kesinlikle yasal olmayan bir U dönüşü yaparak dar bir daire çizerken, Cameron’ın parmak boğumları bembeyaz oldu ve kapı koluna sıkıca tutundu.

"Neyse, onu boş ver."

"Hadi ama!"

“Bunu gündeme getirmemeliydim. Çok üzücü.” Kamyonun lastikleri güneye doğru hızlanırken asfaltta vızıldıyor. Sık ağaçların arasından soluk mavi su damlacıkları görünüyor. “Oğlu öldü. Boğuldu. On sekiz yaşındayken.”

“Aman Tanrım.” Cameron derin bir nefes aldı. “Bu korkunç.”

“Evet,” diyor Ethan sessizce. “İşte buradayız.” Kamyonu asfalt yoldan çıkarıp işaretlenmemiş bir çakıl yola sürüyor ve bu sırada büyük bir toz bulutu yükseliyor, ikisi de öksürüyor.

Cameron camını kapatıp yola şüpheyle baktı. Yol çukurlu ve otlarla kaplıydı. "Emin misin?"

Ethan telefonu kaldırıp adresi tekrar kontrol etti. "Evet. Kesinlikle bu."

Kesinlikle, bu o değil.

Burası bir milyarderin tatil evi için iyi bir yer *olabilir* . Issız uçurum üç taraftan koyu mavi denize bakıyor. Ama burada Toskana tarzı bir villa yok, havuz başında altın kadehten yudumlayan, sorumsuz bir milyarder baba adayı da yok. Sadece Cameron'a belli bir tür film setini hatırlatan, loş bir çakıllı alan var; çocukların seri katil tarafından parçalanmadan önce arabada öpüştüğü türden bir set.

“Kahretsin,” diye mırıldandı, bir çam kozalağını toprağın üzerinde tekmeleyerek. Kozalak kenardan aşağı yuvarlandı.

"Demek ki bu değilmiş," diyor Ethan anlamsız bir şekilde.

“Kesinlikle hayır.”

Belki de Cameron'ın internet araştırma becerileri sandığı kadar etkileyici değildi. Kamyona geri döndüler ve engebeli yolda ağır ağır geri dönüş yolculuğuna başladılar.

Ethan zor bir noktaya geldi, fren yapması gerekirken gaza bastı. Tipik bir acemi tepkisi. Ama şimdi sıkıştılar. Ethan gaza sonuna kadar basarken tekerlekler boş yere dönüyor.

“Vay canına, sakin ol. Çok kötü bir yola girdin,” diye sabırla açıklıyor Cameron. Evet, yol biraz engebeli, ama başlangıç seviyesinde arazi aracı sürüşü. Eskiden, arabasına el konulmadan önce Katie ile Kaliforniya çölünde eski Jeep'iyle yaptıkları berbat yolculuklara kıyasla çocuk oyuncağı.

"Kahrolası çamur," diye mırıldanıyor Ethan, gaza daha da sert basarken. Kamyonun şanzımanı da bu maceradan bıkmış gibi inliyor ve homurdanıyor.

Cameron içini çekti. "Bir de ben deneyeyim?"

“Sen mi?” Ethan kaşlarını çattı ama gözleri merakla, belki de umutla büyüdü. “Şey, sanırım öyleyim.” Motoru durdurdu ve anahtarları Cameron'a fırlattı.

"Tamam. Hadi, çıkalım."

"Dışarı?"

“Evet, çıkıyoruz.” Cameron, kabinden inerken sesindeki sabırsızlığı bastırmaya çalıştı. “Aşağıda neler olup bittiğini kontrol etmemiz gerek. Arkadaki çekişi güçlendirmemiz gerekebilir. Kullanabileceğimiz bir takozunuz var mı?” Yolun kenarına doğru inen, koyu ve sık ormana bakan

yolu taradı. Geniş çöle hiç benzemiyordu. Ama kenarda işe yarayabilecek küçük bir kaya vardı. Başını ona doğru çevirdi ve “Şuradaki taşı tut,” diye emretti.

Ethan şaşırmış görünüyor. Hatta etkilenmiş bile. Cameron hafifçe gülümsüyor. "Eskiden ara sıra çölde arazi aracıyla gezerdim."

“Evet.” Ethan başını salladı ve belirlenen kayaya doğru koştu. Geri döndüğünde, Cameron arka tekerleklerin önüne kalın, kuru bir toprak yığını oluşturmuş ve ellerinin kenarlarını küçük iletki gibi kullanarak şasinin altına bakıp açıları hesaplamaya başlamıştı bile.

Cameron, bunun nasıl işleyeceğini şöyle açıklıyor: “Öncelikle, kamyonu birkaç santim bile olsa ileri itiyoruz ve sağ tekerleği o kayayla sıkıştırıyoruz. Sonra sert bir sola dönüyoruz, arka tekerlekler tutununca da sağa doğru kesiyoruz.”

“Sol mu?” Ethan sola, ağaç duvarına bakıyor. Ön tamponun kenarı ile kalın gövdelerin ilk sırası arasında belki 60 santimetre kadar mesafe var. “Hayır, sanmıyorum.”

“İşe yarayacak. Bu sadece fizik.” Cameron, dört tekerlekli araç kullanan arkadaşlarıyla yaptığı bu konuşmaların çoğunu hatırlıyor. Onlar, imkansız gibi görünse bile, aracı bir o yana bir bu yana savuracak kuvvetleri onun gibi göremiyorlardı. Orada oturup hem mecazi hem de fiziksel olarak boşuna çabalıyorlardı. Ethan'ın şüpheci yüzüne ciddi bir şekilde bakarak ekliyor: “Bana güven.”

"Öyleyse tamam."

Sola, sert sağa dönüş, dikiz aynasında çakıllı çamur sıçraması ve Cameron'ı bile alarma geçiren mide bulandırıcı bir sarsıntıyla kamyonet yola fırladı. Çukurdan kurtulduktan sonra kahkaha attı. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuştu ve bu kamyonet bir Jeep değildi ama engebeli arazide hiç de fena değildi. Ethan'ın neredeyse altına işediğini görünce şaşırdı. Cameron'ın ağzının kenarında şeytani bir sırıtış belirdi ve ön tekerlekleri kasten bir çukura sokarak ikisinin de sekmesine neden oldu. "Biraz daha eğlenmek ister misin?"

Yolcu koltuğunda oturan Ethan, başını geriye atıp garip, neredeyse köpek gibi bir uluma sesi çıkarıyor. "Hadi yapalım!"

Cameron gaza basıyor. Bu, balık ve patates kızartmasından çok daha eğlenceli.

OceanofPDF.com

Esaretimin 1341. Günü

DENİZ CANLILARI ALDATMACA USTALARIDIR. Eminim ki , karanlık sularda avını doğrudan ağzına çeken ışıldayan bir yemle gizlenen fener balığını biliyorsunuzdur. Burada fener balığı yok (ve bunun için üzgün olduğumu söyleyemem), ancak bir zamanlar lobide onlar hakkında büyüleyici bir poster vardı.

Hepimiz ihtiyaç duyduklarımızı elde etmek için yalan söyleriz. Denizatı, yosun teli kılığına girer. Kaya balığı, temizleyici balık gibi davranarak, cömert ev sahibinden bir ısırık almak için zaman kollar. Hatta renk değiştirme yeteneğim, kamuflajım bile özünde bir yalandır. Ne yazık ki, bu yalan son nefesini veriyor, çünkü çevreme uyum sağlamakta giderek daha fazla zorlanıyorum.

İnsanlar, kendi eğlenceleri için gerçeği çarpıtan tek türdür. Buna şaka derler. Bazen kelime oyunu. Başka bir şey kastederken başka bir şey söylerler. Gülerler ya da nezaket gereği gülüyormuş gibi yaparlar.

Gülemiyorum.

Ama bugün hem zekice hem de güncel bulduğum bir fıkra duydum. Şunu da belirtmeliyim ki, fıkranın sonu oldukça ürkütücü.

Genç aile tankımın önünde durmuştu ve baba (genellikle babadır, sanırım bu yüzden bazen bunlara "baba şakaları" diyorlar) küçük çocuğuna dönüp şöyle dedi: *Kaplan kuyruğunu çim biçme makinesine sıkıştırdığında ne dedi?*

(Bana neden bir orman kedisinin çim biçme makinesinin yanında olduğunu sormayın. Şakalar genellikle anlamsızdır.)

Çocuk, kıkırdamaya başlamış bir halde, " *Bilmiyorum! Ne?"* dedi.

Baba şöyle cevap verdi: *Çok uzun sürmeyecek.*

Böyle bir şey mümkün olsaydı, gülerdim.

Çok yakında olacak. Bu doğru. Hücrelerimin bile normal işlevlerini yerine getirmek için mücadele ettiğini hissedebiliyorum. Yarın yeni bir ay başlıyor ve belki de Terry'nin duvardaki takvimi çevirdiğini son kez fark edeceğim. Kaçınılmaz sonum yaklaşıyor.

OceanofPDF.com

Üç Martini Gerçeği

Mary Ann Minetti'nin veda yemeği, Ağustos ayının sıcak bir gününde öğlen başlıyor. Tova, Elland Chophouse'a on dakika erken geliyor. Gözlerini yakıp kavuran güneş ışığı, Elland'ın sahil bölgesinin en şık kesiminde bulunan restoranın ön basamaklarını çıkarken gözlerini kısıyor. Ayak bileği, haftalarca alçı içinde kaldığı için hala hassas ve buruşmuş durumda.

"Bayan Sullivan!" Arkadan tanıdık bir ses duyuldu ve destekleyici bir kol dirseğini kavradı.

“Laura canım. Nasılsın?” Tova, Mary Ann’in kızı, kırklı yaşlarında, ince yapılı bir kadın olan Laura’ya başını eğerek, merdivenleri çıkarken genç kadının yardımını kabul etti.

Mary Ann'e göre Laura, annesine hazırlıklarda yardım etmek için geçen hafta gelmişti. Ve bu öğle yemeğini organize eden, bu şık restoranı seçen de Laura'ydı. Tova, Mary Ann'in evinde kahve içmeyi tercih etmeyeceğinden emin değil, ancak evin emlakçılar için paketlenip hazırlanması nedeniyle bunun artık mümkün olmayabileceğini düşünüyor.

“Güzel, güzel.” Laura başını salladı ve ikisi için de ön kapıyı tuttu. “Ve iyileşmekte olduğunu görmek beni çok sevindirdi! Annem bana düşmeni anlatmıştı.” Tova'nın ayağına doğru kaşlarını çattı.

"Sadece bir burkulmaydı."

“Biliyorum, ama senin yaşındayken...”

Garson masasının arkasındaki genç bayanın neşeli selamı, Tova'nın cevap vermesine gerek kalmamasını sağlıyor. İnanılmaz derecede yüksek bir menü yığını kaldırarak, onları restoranın içinden, suya bakan pencerelerin yanındaki uzun, boş bir masaya götürüyor. En azından manzara çok güzel.

"Garsonunuz birkaç dakika içinde gelecektir. Bu arada size bir içecek getirebilirim," diye teklif ediyor hostes, masaların etrafında dolaşarak her

masaya bir menü bırakırken. En az otuz kişilik yer olmalı. Aman Tanrım. Laura kaç kişiyi davet etti acaba?

“Kesinlikle evet. Bir cin tonik lütfen.” Laura çantasını masaya bırakıp içini çekti. “Bütün sabah annemin yarım asırdır yaşadığı evi toplamasına yardım ettim. En iyisi çift kadeh içelim.”

"Elbette, efendim."

Tova, masanın ucundaki bir sandalyeye otururken, Mary Ann'in mutfak lavabosunun üzerindeki rafta, ince kağıtlara sarılı ve karton bir kutuya tıkıştırılmış halde duran, muhtemelen yıllarca orada kalacak olan porselen figürler ve cilalı haçlardan oluşan koleksiyonu hayal etti. Ta ki talihsiz bir genç aile üyesi onlara rastlayıp nasıl kurtulacağına karar verene kadar. İçecek siparişini bekliyor gibi görünen ev sahibine zoraki bir gülümsemeyle baktı. "Sadece bir kahve, lütfen. Sade."

Ev sahibi başıyla onaylayarak hızla uzaklaştı ve iki kadını, Tova'nın keşke örgü malzemelerini yanında getirseydim diye düşündüren bir sessizlik içinde bıraktı. Sonunda, "Kızlar nasıl?" diye sordu.

Laura'nın kızı Tatum ve küçük torunu Isabelle, Spokane'de Laura ile birlikte yaşıyor. Şimdi ise henüz yetmiş yaşında bir büyük anne olan Mary Ann de onlarla birlikte yaşayacak. Elbette Tatum ve bebeğiyle ilgili durum planlanmamıştı, ancak Tova, durumun nasıl geliştiğine hayret etmeden edemiyor. Dört nesil kadın aynı çatı altında.

Laura başını salladı. "Kızlar iyi. Harika. Isabelle artık yürüyebiliyor."

"Harika," diyor Tova.

“Evet.” Laura gülümsüyor ama ayrıntıya girmiyor; tıpkı Tova’nın yanında çocuklar hakkında konuşurken insanların genellikle ayrıntıya girmemesi gibi, ki bu bazen hem iyi hem de kötü bir durum olabiliyor.

Rahatsız edici sessizlik yeniden çöker, bu yüzden Tova sorar: "İşler nasıl gidiyor canım?"

“Bu… iş işte.” Laura, psikoloji dersi verdiği devlet üniversitesinde yaz boyunca gerçekleşen teknoloji güncellemesiyle ilgili bir hikaye anlatmaya başlamadan önce içten bir kahkaha attı. Tova başıyla onayladı. Gerçekten de bir kabus gibi geliyor. Laura anlayışla iç çekti ve şöyle açıkladı: “İşte bu yüzden annemi bu kadar çabuk taşımak zorunda kaldık. En azından sonbahar dönemi başlamadan önce. Siz hanımların vedalaşma fırsatı bulamamanıza çok üzülüyorum. Ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum. On yıllardır.”

"Her zaman telefon seçeneği var."

“Anneme bir tablet ayarlayacağız. Böylece sanal olarak Örgü Sohbetleri toplantılarınıza katılabilir!” Laura, bu çözümün ne anlama geldiği önemli olmaksızın, kendisinden çok memnun görünerek gülümsüyor. “Peki ya sen? Akvaryumdaki işine ne zaman geri döneceksin?”

Tova doğrulup Laura'ya Terry ile yaptığı son konuşmayı anlatır. Terry, onun geri dönmesine ve kendi deyimiyle "yeni gelen adama yardım etmesine" izin vermeyi kabul etmiştir. Tova bu düzenlemeden çok memnundur; bu sayede ona işlerin doğru şekilde nasıl yapılacağını öğretebilir ve ay sonunda Charter Village'a taşınmadan önce bunu yapmak için bolca zamanı olacaktır. Ayrıca çocukla vakit geçirmekten de oldukça hoşlandığından bahsetmez.

“Anne! Buraya gel!” diye sesleniyor Laura, restoranın diğer ucundan el sallayan Mary Ann'e. Onu Barb Vanderhoof, Janice ve Peter Kim takip ediyor.

“Yoo-hoo!” Barb masaya yaklaşırken ellerini çırptı. Göğsünü çok sıkan pullu bir bluz giymişti. “Şuna bakın! Ne kadar şık!” Laura'ya sıkıca sarıldı.

Janice, Tova'nın yanındaki koltuğa oturdu. "Nasılsın Tova?"

“Ayak bileğin nasıl?” Peter Kim karısının yanına oturuyor.

"Pekâlâ, teşekkürler," diye yanıtlıyor Tova, umarım bu öğleden sonra sakatlığı hakkında konuşulmaz.

“Harika haber. Ama kolunuza ne oldu?”

Tova kolunu çekiştirerek yeni oluşan güneş yanığı izlerini örtmeye çalıştı. "Hiçbir şey değil. Güneşten olmalı."

Peter kaşlarını çatar ve Tova onun doktor rolüne büründüğünü, konuyu kurcalamaya hazırlandığını anlar, ancak neyse ki onur konuğu tarafından sözü kesilir.

“Aman Tanrım. Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim!” Mary Ann çocuksu bir kıkırdamayla masanın ortasındaki kendisine ayrılan yere otururken, daha fazla insan içeri giriyor. Tova, Mary Ann'in yıllarca yönetim kurulunda görev yaptığı St. Ann Kilisesi'nden birkaç cemaat üyesini ve komşularını tanıyor. Birkaç dakika içinde, Tova'nın diğer tarafındaki iki sandalye dışında neredeyse tüm sandalyeler doluyor. Gelmeyenlerin yanında olmaktan rahatlayan Tova, çantasını birinin üzerine koyuyor.

“Vay canına, ne kadar da gürültücü bir grup gibi görünüyorlar!” Koyu esmer tenli ve pırıl pırıl gözlü genç bir adam iki sürahi suyla yaklaşıyor. İsim etiketine göre adı Omar. “İyi ki spor ayakkabılarımı giydim, çünkü

hepinizin beni sürekli tetikte tutacağınızı söyleyebilirim!” Kalabalık arasında onaylayıcı bir kahkaha yankılanıyor.

"Parti yapmaya geldik!" diye kıvrak hareketlerle söylüyor Barb Vanderhoof.

Omar parmaklarıyla silah işareti yapıp ona doğrultuyor. "İşte bu ruh hali!"

“Sevgili dostumuz Mary Ann taşınıyor.” Barb, yanakları kızaran Mary Ann'i işaret ederek, “Spokane'e taşınıyor.” dedi.

“Aman Tanrım! Spokane! Özür dilerim.” Omar sanki limon yemiş gibi bir yüz ifadesi takınıyor ama gözleri hâlâ parıldıyor.

“Hey, durun bakalım! Ben Spokane'de yaşıyorum!” Laura gülerek boş kokteyl bardağını havaya kaldırdı.

Tova'nın kahvesi sonunda telaşlı görünen bir garson tarafından getirildi. Kalın siyah sıvıyı inceledikten sonra bir yudum aldı. Sıcak ve sertti. Menüyü eline aldı ve açıklamaları incelerken dilini şaklattı; *fesleğenli krema köpüğü* ve *eski tip turp sosu* gibi şeyler yazıyordu. Çorbalar ve salatalar nerede? Bir kase mısır çorbası iyi olurdu.

“Bu koltuklar dolu mu?” Derin, belirsizce tanıdık bir ses, menüye olan dikkatini dağıttı. Uzun boylu bir figüre baktı. Bisiklet şortu, uzay çağı güneş gözlüğü ve kaskı olmadan o kadar da garip görünmüyordu, ama bu, birkaç hafta önce Hamilton Park'ta bulmacasında ona yardım eden Adam Wright'tı. “Ah! Merhaba.” Onu da tanıyınca gülümsedi.

"Seni tekrar görmek güzel," diyor Tova, çantasını sandalyeden kaldırırken. Adam'ın diğer yanında kıvırcık kızıl saçlı, kısa boylu bir kadın oturuyor.

"Bu Sandy Hewitt," diyor, yanındakinin kolunu hafifçe sıkarak, ikisi de otururken. "Sandy, Tova Sullivan ile tanış."

Tova başıyla onaylayarak, "Nasılsınız?" diye sordu. Garson, tepside iki martini ile geri döndü. Dikkatlice, martinileri çiftin önüne koydu.

Adam derin bir yudum aldı, bu da Tova'ya parkta onun su şişesini bir dikişte içtiği günü hatırlattı. "Laura ile St. Ann's'te birlikte pazar okuluna gittik," diye açıkladı. "Kasabaya geri taşındığımı duydu. Ve bir şekilde beni annesinin taşınmasına yardım etmeye ikna etti. Şimdi de ben de eşimi işin içine kattım." Sandy'ye göz kırptı.

“Onun gibi birine sahip oldukları için şanslılar.” Gülümseyerek Adam’ın pazusunu sıktı. “Ve her zaman yardım etmekten mutluluk duyarım, ağır işlerde pek iyi olmasam da. Ama Laura beni öğle yemeğine

dahil edecek kadar nazik davrandı. Sowell Bay'in bu kadar çok insanıyla aynı anda tanışmak harika."

"Evet, Laura gerçekten de davetli listesi konusunda çok emek harcamış, değil mi?" Tova kahvesinden bir yudum aldı.

"Sanırım öyle." Sandy başını yana eğdi. "Peki, sen ve Adam birbirinizi nasıl tanıyorsunuz?"

Tova boğazını temizledi, sonra sessizce, "Adam oğlumun arkadaşıydı," dedi.

Adam dudaklarını büzdü. Sonra Sandy'nin kulağına doğru eğildi ve fısıldadığı açıklamaların çoğu Tova tarafından duyulamadı, ancak Tova *şu sözleri yakalayabildi: "Şöyle bir çocuk vardı ki ..."*

Sandy'nin gözleri irileşti ve Tova'ya acıyan bir bakış attıktan sonra dikkatini menüyü incelemeye verdi. Saçlarını düzeltti, sandalyesinde doğruldu ve ellerini birleştirdi. "Şey," diye neşeli bir sesle masadaki herkese seslendi. "Kim ne yiyeceğine karar verdi? Duyduğuma göre etten yapılan biftek muhteşemmiş!"

Meğer Elland Chophouse'da mısır çorbası yokmuş. Ama Omar, Tova'nın şaşkınlığına göre çok lezzetli olan körili kabak çorbasını öneriyor. Tova, yanında gelen ekşi mayalı ekmekle çorbanın her damlasını sıyırıp içerken, Adam Wright ve Peter Kim, Tova ve Janice'in üzerinden Mariners takımının yenilgi serisinden yakınıyorlar; bu konu Tova'yı hiç ilgilendirmiyor.

"Beyzbol. Kimin umurunda ki, değil mi?" diyor Janice.

Tova gülümsedi, sonra peçeteyle ağzının kenarlarını sildi. "Onu izlemekten daha sıkıcı olan tek şey, onun hakkında konuşmak."

Peter Kim, karısının omzunu şakayla karışık sıkıyor. "Seni sıktığım için özür dilerim, canım."

"Hey, belki de lanetliyim." Adam Wright gülüyor. "Şehre geri döndüm ve birdenbire her şey berbat olmaya başladı. Keşke Chicago'da kalsaydım." Martinisini bitiriyor, sonra kılıç şeklindeki plastik mızraktan iri yeşil bir zeytini çıkarıp diğerini Sandy'ye uzatırken ona gülümsüyor ve kolunu sandalyesinin arkasına atıyor.

Janice, Sandy'ye doğru eğildi. "Ev arayışıyla ilgili bir haber var mı?"

"Ah evet!" diye sevinçle gülümsedi Sandy. "Şehrin güney ucundaki o yeni yapılmış konutlardan birini seçtik."

"Ne kadar mükemmel. Her şeyi tam istediğiniz gibi bitirebilirsiniz."

“Aynen öyle! Adam bodruma beyzbol izlemek için bir 'erkek mağarası' yapmayı planlıyor.”

Peter Kim'in yüzü aydınlandı. "Harika! Maç günü burada olacağım!"

Dördü birlikte gülüyor.

Sandy, Tova'ya dönerek, "Peki ya siz, Bayan Sullivan?" diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?” Tova kaşını kaldırdı.

“Eviniz mi? Herhangi bir teklif aldınız mı?”

Janice çatalını yere bırakıp Tova'ya bakmaya başladı.

“Jessica Snell tapu devri sırasında bundan bahsetti. Evinizin yeni satışa çıktığını söyledi. Tabii ki bizim için uygun değil. Torunlarımız ziyarete geldiğinde en az beş yatak odasına ihtiyacımız var.”

"Gelecekteki torunlar," diye düzeltiyor Adam onu. "Teorik torunlar."

Tova peçetesini kucağında buruşturuyor.

“Ama ne muhteşem bir ev,” diye söylenmeye devam ediyor Sandy. “Jessica, uzun süre satılmayacağını düşündüğünü söyledi. Birileri mutlaka kapacak.”

"Evet, sanırım öyle," diyor Tova sessizce.

“Tova.” Janice’in sesi keskin. “Neyden bahsediyor?”

“Ah. Öyle değil mi…? Yani, hepiniz bilmiyor muydunuz…?” Sandy'nin yanakları, Adam'ın taze martinisindeki kırmızı biberler kadar kızardı.

“Sorun değil.” Tova boğazını temizledi. “Sandy haklı. Evimi satıyorum. Bellingham'daki Charter Village'da bir daire için başvurdum.”

Masada sessizlik hakim oluyor.

"Ne?" diye nefes nefese sordu Mary Ann.

"Neden hiçbir şey söylemedin?" diye soruyor Barb.

“Peki ya ev?” Janice öne eğildi.

“O güzel ev! Babanın evi!”

"Ve tüm eşyaların, Tova!"

"O kadar çok güzel şeyiniz var ki! Hepsinden kurtulmayı mı düşünüyorsunuz?"

“Eşyalarınızın hepsi nereye gidecek?”

“Üstünlük çekilecek çok şey var!”

"O tavan arasını hayal bile edemiyorum."

“Annenizin o sedir ağaçları... Ne yazık!”

“Eşyalarımla gayet iyi başa çıkabilirim,” diyor Tova, sesi gergin bir şekilde. Bu, yorum yağmuruna bir son veriyor. Örgücüler onun eşyaları hakkında nasıl yargıda bulunabilir ki? Mary Ann'in o kadar çok heykelciği

var, Janice'in evinde ise bilgisayar ekipmanlarına ayrılmış koca bir oda var ve bunların çoğunun hiçbir işe yaramadığı anlaşılıyor. Barb ise, hiçbir zaman tam olarak açıklanmayan bir nedenden dolayı, bekarlığından beri fil koleksiyonu yapıyor, Allah aşkına! Misafir odasının tamamı fil hatıralarıyla dolu. Kim oluyor da taş atıyorlar?

Janice elini Tova'nın omzuna koydu. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Peter ve ben her zaman bizimle yaşayabileceğini, yani..."

“Kesinlikle hayır. Sizi asla böyle bir yük altına sokmazdım.”

Janice başını salladı. "Sen asla bir yük değilsin, Tova."

Tabaklar toplanırken, Mary Ann masanın etrafında dolaşarak gelen herkese teşekkür eder. Janice ve Peter Kim, seramik dersine geç kalacaklarını söyleyerek veda ederler. Barb Vanderhoof, çok dar pullu elbisesiyle haftalık terapist randevusuna gitmek üzere odadan çıkar. Omar, Laura'nın imzalaması için hesabı getirir ve Mary Ann'in Spokane'de sorun çıkardığına dair bir espri yapar. Adam Wright üçüncü martinisinin dibindeki tortuyu yutar ve ellerini Mary Ann'in koluna dolayarak, "Bizi ağırladığınız için teşekkür *ederim* !" der.

“Bu çok güzeldi!” diye araya girdi Sandy, daha önce söylediği bombayı unutmuş gibiydi. Neyse ki, masadaki diğerleri de bunu umursamamış gibiydi, ancak Tova, Janice ve Barb'ın *fikrini değiştirmek* hakkında fısıldaştıklarını duydu.

Mary Ann, Tova'nın yanındaki boş sandalyeye otururken gergin bir gülümsemeyle, "Bu hafta sonu ayrılmadan önce seni göreceğim, değil mi?" dedi.

“Elbette. Uğrayacağım.”

“Bunu çok isterim.” Mary Ann’in sesi biraz titriyordu. Laura aceleyle annesinin yanına gitti, arkasına geçti ve kolunu omzuna doladı.

“Anneni yanına alman çok güzel bir davranış.” Adam, sandalyesine yaslanarak Mary Ann'e döndü. “İyi ki çocuk sahibi oldum, eski karımdan asla kurtulamayacak olsam bile. Çünkü yalnız yaşlanmak cehennem olurdu. Çocuk sahibi olmanın sebebi bu değil mi zaten?”

Sandy ona takıldı. "Saçmalama canım."

Laura onu keskin bir bakışla süzdü, önündeki neredeyse boş martini kadehini alıp geçen bir garsona uzatmaktan başka bir yanıt vermedi.

“Ben bir aptalım.” Adam elini kaldırıp sonra indirdi. “Tova, özür dilerim. Bunu kastetmedim. Erik gitmiş olsa bile yalnız yaşlanmayacaksın.”

"Sorun değil," diyor Tova sessizce. "Çok uzun zaman önceydi."

"Dünmüş gibi hatırlıyorum." Adam'ın sesi şimdi daha net.

Mary Ann elini ağzına kapatırken, Laura da ellerini beline koyup taşı bile kırabilecek bir bakış fırlattı. Ama Tova, bluzunun altından kalbinin hızla attığını fark ederek Adam'a döndü. "İnsanların hatırladıklarını her zaman memnuniyetle karşılarım."

Elini yüzüne götürüyor. "Yani, zaten bilmediğin bir şey değil, eminim. Onu en son gördüğüm zamanı hatırlıyorum. O öğleden sonra, işe başlamadan önce, büfeden cips almıştık. Ertesi gün ailemin yazlığına gitmeyi planlıyorduk. Her zamanki gibi buzdolabınızdan birkaç bira çalacaktı." Yüzünü buruşturuyor. "Şey, bunun için özür dilerim."

Tova elini salladı. "Önemli değil."

Adam devam ediyor: "Neyse, o kızın adını hatırlamıyorum ama onu etkilemek istiyordu. Onu kulübeye getirecekti."

Tova buz gibi bir kahkaha attı. Buzdolabından bira çalmak mı? Bu onun oğluna benziyordu. Ama gerisi, mümkün müydü? Başını salladı. "Erik'in o zamanlar bir kız arkadaşı olduğunu hatırlamıyorum."

“Teknik olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bir ilişkileri vardı.” Adam kaşlarını çatarak, “Lanet olsun. Adı neydi?” diye sordu.

Laura elini Tova'nın omzuna koydu. "İyi misin?"

“Tova? Canım?” diye tekrarlıyor Mary Ann kızının sözlerini.

“Gayet iyiyim.” Tova'nın sesi sanki bir mağaranın içinden geliyormuş gibiydi. Ayağa kalkıp Laura'ya öğle yemeği için teşekkür etti, Mary Ann'e kısa bir sarılma verdi, ardından Adam Wright ve Sandy Hewitt'e veda ettiğini duydu.

Tıkır tıkır, tıkır tıkır. Sandallarının restoranın ahşap zemininde çıkardığı ses, onu masadan uzaklaştırıyor gibiydi. Dışarıda, öğleden sonranın yakıcı güneşi yüzüne vuruyordu ve Elland Chophouse otoparkında arabasına doğru hızla ilerlerken yüzünü eliyle koruyordu. Ancak kontağı açıp radyoyu çalıştırdıktan sonra nefesini tuttuğunu fark etti. Nefesi hızla ve sıcak bir şekilde dışarı çıktı, geri tepme gözlüklerini buğulandırdı.

Demek ki Will haklıymış.

Orada bir kız vardı.

OceanofPDF.com

İskelenin Gölgesi

Avery'nin evi, ilçe otoyolunun kenarındaki bir yerleşim bölgesinde, sarı vinil dış cephe kaplamalı küçük **bir** ev. Şehre oldukça uzak; Avery'nin sabah kürek çekme seansından sonra, su buz gibi olsa bile, eve arabayla gitmek yerine dükkânda duş almasına şaşmamalı. Bahçe aletleri ve bahçe atık torbaları, araba yolunun bir tarafında her yere dağılmış durumda, Cameron'ın karavanını park etmesi için neredeyse hiç yer kalmıyor.

Elinde bir kahve fincanıyla ön kapıda belirdi. Kalçalarının üzerinde düşük duran bir şort giymişti, bel bandı ile atletinin arasından açık kahverengi teninin bir kısmı görünüyordu. Aman Tanrım. Birdenbire, kürek sörfü randevuları için dükkanında değil de burada buluşmayı önermesine çok sevindi. İzin günlerinde işe gelmeyi sevmediğini iddia etmişti, ama belki de aklında daha fazlası vardı?

Güneşe doğru gözlerini kısarak, "Başardın!" diyor.

Cameron taksiden indi ve anahtarları cebine koydu. "Başka türlüsünü mü bekliyordunuz?"

Gülümseyerek, "Dürüst olmak gerekirse, normalde benden daha genç erkeklerle çıkmam. Birkaç kez 'ghosting' (ilişkiyi aniden kesme) yaşadım." dedi.

"Genç beyler mi? Sizce kaç yaşındayım?"

"Yirmidört?"

“Otuzuncuyu dene.” Cameron, ön basamakların kısa bölümünü tek bir sıçrayışla çıktı. “Ama seni affedeceğim. Gençliğimin verdiği ışıltı ve atletik yapıyla bunu söylemek zor.”

Avery gözlerini devirdi. "Göğsünü kabartmayı, seni kürek tahtasına bindirdikten sonraya sakla. Atletik yeteneğin hakkında o zaman konuşuruz."

"Eminim ki doğuştan yetenekli olacağım. Doğal olarak."

“Hı hı.” Avery sırıttı. Açık kapıyı işaret etti. “Biraz içeri gelir misin? Hazırlanmayı bitirmem gerekiyor.”

“Elbette. Peki ya sen?”

Avery şaşkın bir şekilde ona döndü. "Peki ya ben?"

"Kaç yaşındasın?" Cameron'ın sesine bir endişe tonu karıştı.

“Geçen ay otuz iki yaşına girdim.” Adamın rahatlamış ifadesine güldü, sonra eğilip laminat zeminden tek bir çorabı aldı. “Peki, kaç yaşında olduğumu sanıyordun?”

"Ah, yirmili yaşlarımın başları, elbette."

Çorabıyla ona vurur. "Dur."

Cameron en iyi gülümsemesini takındı. "Yani, neden olmasın? Sen—"

Diğer odadan gelen bıkkın bir homurtu onu böler. Birkaç dakika sonra, ergenlik çağındaki bir çocuk dışarı fırlar. Cameron kadar uzun boylu, dağınık koyu kıvırcık saçlı ve Avery ile aynı zeytin rengi tenli. Cameron'a hiç bakmadan, çocuk bir mısır gevreği kutusunu kaldırıp inleyerek, "Anne! Cheerios'umuz bitti." der.

Cameron'ın ağzı açık kaldı. Bir çocuk mu? Hem de ergenlik çağındaki bir çocuk mu?

Avery'nin yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra nefesini tuttu. "Cameron, bu Marco." Genç çocuğa döndü, çocuk Cameron'a sanki yeni çıkmış bir dışkıya bakar gibi dik dik baktı. "Tatlım, bu arkadaşım Cameron."

"Hey," diyor Cameron başıyla onaylayarak.

"Selam." Marco çenesini öne doğru uzattı.

“Ona aldırma. On beş yaşında. On dakika önce bisiklet turuna çıktığını sanıyordum,” diyor Avery, Marco’nun saçlarını okşarken. Marco birkaç saniye boyunca buna katlanıyor, sonra elinden kaçıyor. Cameron, doğru olup olmadığını anlamak için kafasında üç kez sayıyı hesaplıyor. On yedi. Avery on yedi yaşındayken çocuk sahibi olmuştu!

“Marco canım, Cheerios'larımız bittiğinde ne yapacağız?”

Marco gözlerini devirdi. "Liste."

“Tamam. Alışveriş listesine ekliyoruz,” diyor, ses tonu sert bir şekilde. “Eminim bu arada yiyecek başka bir şey bulursunuz.”

Marco kendi kendine, "Bizim de cipslerimiz bitti," diye mırıldandı.

“Ah, şu insanlık hali,” diyor Avery kuru bir sesle. “Bakın, markete daha sonra uğramaya çalışacağım. Cameron ve ben denize açılacağız. Ben yokken evi dağıtmayın, tamam mı?”

“Kyle ve Nate daha sonra gelebilirler mi?”

"Eğer bütün gün video oyunları oynamaktan başka bir şey yapacağınıza söz verirseniz, bisikletinize binin! Ve çimleri biçmeniz gerekiyor."

"Pekala, tamam. Çimleri biçerim."

“Harika. İyi eğlenceler. Ve işte.” Çorabı ona fırlattı. “Bu, çamaşır sepetine giderken kayboldu.”

Bu son sözler Cameron'ı derinden sarstı. Katie, Cameron kıyafetlerini yatak odalarının zeminine bıraktığında ona tam olarak aynı şeyleri söylerdi.

“ Sana söylemeliydim .” Avery dudağını ısırdı ve karavanın yolcu penceresinden dışarı baktı. “Özür dilerim.”

“Hayır! Harika. Tamamen harika.” Cameron kolunu açık pencerenin kenarına dayadı. Harika mı? Şaşırtıcı bir şekilde... evet, belki de öyle. Avery'yi bir anne olarak izlemek, nedense, daha önce hiçbir kızdan etkilenmediği bir şekilde onu etkilemişti. Otoyoldan çıktı ve suya doğru uzanan uzun, kıvrımlı tepeden aşağı indi. Vites küçültme sırasında şanzıman sarsıldı ve o lanet olası gevşek kayış gıcırdadı, bu da araba kullanma konusundaki ısrarını sorgulamasına neden oldu. Yine de karavanı göstermek istemişti. Son zamanlarda çok iyi görünüyor. İçini sirke ve limonla iyice temizlemişti ve hatta camlar bile lekesizdi. Hatta ucuz ama yeni bir yatak bile almıştı.

Ona yan gözle baktı. "Çocuk sahibi olmamda bir sakınca görmüyor musun?"

“Sanırım bu, kolay kandırılabilir biri olduğun anlamına geliyor,” diyor, sesi son hecede takılarak. Şakası sınırları aşmış mıydı? Ama Avery kahkaha atmaya başlıyor ve omzuna şakayla karışık bir itme hareketi yapıyor.

"Kesinlikle suya gireceksin. Seni bizzat kendim suya batıracağım."

“Yapamazsın! Benim mayom yok.”

Bu doğru. Cameron'ın tüm şortları siyah bir çöp torbasına tıkılmış durumda; Katie onları balkonundan aşağı attıktan sonra oraya gitmişlerdi. Çöp torbası muhtemelen şu anda Brad ve Elizabeth'in bodrumuna taşınmıştır.

Avery inanmaz bir şekilde ona bakıyor. "Neden olmasın?"

"Şu anda bir tane sahibi değilim."

"Biliyorsunuz, dükkanımızda sandıklarımız var."

"Benim bütçemi aşıyor. Uskumruları doğrayıp iç organlarını temizlemek için bana ne kadar para ödediklerini sanıyorsun?"

“Saçmalama. Sana bir çiftini bedava verirdim!”

"Yok canım, artık bedava yardımlardan bıktım. Gerçi boynum için verdiğin o şey harikaydı."

"Haklısın." Gülümseyerek başını salladı. "Ama umarım soğuk ve ıslak olmaktan hoşlanıyorsundur."

Küçük dalgalar çakıllı kıyıya vuruyor . Bu ne kadar zor olabilir ki? Yine de Avery ona adım adım anlatıyor. "Yani, ayaklarını buraya koyacaksın." Tahtasının ortasını işaret ediyor. "Ve küreğini de şöyle tutacaksın," diyor ve gösteriyor.

Cameron başını sallıyor, kadının bir milyon talimatı daha sıralarken yarım yamalak dinliyor.

“Ve son olarak,” diye neşeli bir sesle tahtasını suyun üzerine zarifçe fırlatırken, “sakın suya düşmeyin!” Hafif bir esinti koşu şortunun kenarını kaldırarak onun dikkatini dağıttı.

“Yapmayacağım,” diye söz veriyor. Talimatlara uyarak yüzüstü yatıyor ve sörf tahtasını kumsaldan suya fırlatıyor. Ama ayağa kalkmak için dizlerinin üzerine doğrulduğu anda devrilmeye başlıyor. Utanç verici bir sıçramayla ayağı altı santim aşağıdaki sert kuma saplanıyor. “Aman Tanrım!” diye nefes nefese kalıyor. Buz gibi su nefesini kesiyor. Şok edici derecede soğuk.

"Beş saniye." Avery omzunun üzerinden bakıyor, kaşlarını kaldırıyor. "Bir rekor."

"Sadece nabız yokluyordum."

"Duruşunuzu biraz daha genişletmeyi deneyin."

Cameron bir şekilde iki ayağını da tahtanın üzerine koymayı başarıyor. Ve Avery haklı; daha geniş daha iyi. Ona, standart başlangıç seviyesi rotasından götüreceğini imalı bir şekilde söylediğinde, Cameron bunu umursamıyor. Puget Sound buz gibi soğuk.

Uzun, kıvrımlı bir iskele boyunca onu takip ediyor. En dıştaki kayada, bir martı başını yana eğmiş, bakışları komik bir şekilde öfkeli. Somurtkan kuşu incelemek neredeyse başka bir düşüşe yol açıyor, ama bu sefer toparlanıyor. Her kürek çekişinde kendini daha dengeli hissediyor.

İskeleye doğru yarı yolda olduklarında Avery küreğini bırakıp bağdaş kurarak tahtasının üzerine oturdu. Cameron'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. Bunu da mı başarması gerekiyordu?

Kadın kıkırdadı. "Göründüğü kadar zor değil. Aşağı inerken ağırlığınızı dengede tutun." Nefesini tutan Cameron, kadının talimatlarını izledi ve kısa

süre sonra kendini dalgaların üzerinde otururken buldu.

"Bu çok güzel," diyor.

“Öyle değil mi?” Avery dirseklerine yaslanarak arkaya doğru uzandı. Tişörtü yukarı kalkarak kusursuz küçük göbek deliğini ortaya çıkardı. “Sowell Körfezi, Puget Sound'un en sakin sularından bazılarına sahip. Buraya taşınmamın sebeplerinden biri de bu.”

"Bu ne zamandı?"

“Beş yıl önce mi? Evet, doğru. Marco on yaşındaydı. Seattle'dan buraya taşındık.”

"Bu çok zor olmalıydı."

“İşini iyi yaptı. Babası Anacortes'te bir iş buldu ve Sowell Körfezi ikisinin tam ortasındaydı.” Elini suyun içinde gezdiriyor. “Ayrıca, her zaman bir kürek dükkanı açmak istemiştim, Seattle'da bunu asla karşılayamazdım.”

“Daha önce ne yapıyordunuz?”

“Bazı ufak tefek işler yaptım ama Marco küçükken çoğunlukla anneydim. Babası balıkçı teknesinde güverte görevlisi, bu yüzden programı çok düzensiz.” Körfeze doğru bakıyor. “Yazın Marco'yu pek görmüyor. Ama kötü bir adam değil.”

“Eski sevgililer hep kötü adam değil midir?” Cameron bacağını tahtasının kenarına doğru yaklaştırıp ayağını suya soktu. Hava hâlâ soğuktu ama güneş o kadar yakıcıydı ki, neredeyse iyi hissettiriyordu.

Avery gülümsüyor. "Aslında Josh ve ben çok iyi arkadaşız. Hatta hiç sevgili bile olmadık. Lise üçüncü sınıfta bir kere birlikte olduk ve işte! Bizi ömür boyu birbirimize bağlayan bir çocuk oldu."

"Puf! Doğum böyle mi oluyor?"

“İnan bana, doğumun nasıl bir şey olduğunu bilmek istemezsin.” Avery karnının üzerine döndü ve çenesini ellerine dayadı. “Marco'nun sana az önce böyle kaba davrandığı için özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse, eve çok sık erkek getirmiyorum ve getirdiğimde de her zaman iyi sonuçlanmadı...”

"Sorun yok. On beş yaşında. Çöp kutusuyla birlikte huysuz Oscar gibi davranmasına izin verilmeli."

“Çöp kutusu mu? Yatak odası resmen bir çöp konteyneri gibi! Artık oraya hiç girmiyorum bile.”

“İnan bana, bu akıllıca,” diyor Cameron gülerek. Körfezin ilerisinde bir sürat teknesi vızıldayarak geçiyor ve birkaç dakika sonra, küçük dalgaların

etkisiyle tahtası Avery'nin tahtasına hafifçe çarpıyor. Şimdi neredeyse iskeleye kadar sürüklenmiş durumdalar. Uzun, ince ahşap yapının en ucunda, bazı gençler şakalaşıyor, bazıları da eğimli korkuluğun üst kenarında ip cambazı gibi parmak uçlarında yürüyor. Avery gözlerini kısarak onları izliyor.

“En azından Marco böyle aptalca numaralar yapmıyor.” Başını salladı. “Gelgit durumuna bağlı olarak yaklaşık otuz metre derinlikte. Ve altında kocaman, sivri kayalar var. Eski kazıklar. Suya yanlış bir şekilde çarparsan, işin bitti demektir.”

"Eyvah." Cameron yüksekliklerden pek hoşlanmıyor.

Avery, suyun simsiyah bir renge büründüğü iskelenin gölgesine doğru kürek çekiyor ve Cameron da onu takip ediyor. Burada, suyun altında soğuk, yağlı bir koku var. Suyun hemen altında, soğuk sepya tonlarında yansıyan iskele direklerine yosunlar yapışmış durumda.

Avery birden, "Bir keresinde birinin atlamasını engelledim," diyor.

"Atlama?"

“Bir kadın. Bu iskeleden.” Küreğiyle midye kabuklarıyla kaplı bir kazığa dokunuyor.

"Vay canına. Nasıl?"

“Sörf tahtamı kıyıya çektim ve ona yardım etmeye gittim. Onunla konuştum.” Avery titriyor. “Onu sakinleştirmeyi başardım.”

"Birini ikna etmeye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

“Çoğunlukla sadece dinledim.” Avery omuz silkerek, “Ama tuhaftı. Onu daha önce hiç görmemiştim. Sowell Bay çok küçük bir kasaba. Yeni biri ortaya çıktığında, bu bir olay oluyor.” dedi.

“Fark ettim.” Cameron, Tova'yı ve dedikoducu örgü manyaklarını (ya da her neyse adları) düşünmeden edemiyor. Ve Ethan'ın dükkandan eve döndüğünde kasabadaki olayları ona nasıl da anlatmayı sevdiğini düşünüyor. “Peki, onu alt ettikten sonra ne yaptın?”

“Onu arabasına kadar götürdüm. Sanırım polisi arayabilirdim ama...” Derin bir nefes verdi, sonra zoraki bir gülümseme takındı. “Neyse, neden bunları anlatıyorum ki? Asıl söylemek istediğim şuydu, eğer Marco'nun orada bir şeyler yaptığını öğrenirsem, onu ömür boyu ev hapsine alırım.”

"Böylesine iyi bir annesi olduğu için çok şanslı."

"Evet, annem benden hiç taviz vermedi. Sanırım böyle yetiştirildim."

“Keşke ben de öyle yetiştirilmiş olsaydım.” Gözleri suya dikili olan Cameron, Avery'ye annesinin onu Jeanne teyzesinin evinde bırakıp bir daha

geri dönmediğini anlatıyor.

“Tanrım, özür dilerim Cameron.” Küreğini kaldırıp tahtasının burnuna indirdi, sonra da onu kendine doğru çekmek için kullandı. Hafifçe çarpıştıktan sonra elini dizine koydu.

Yukarıdaki iskelede yankılanan ayak sesleri tahtada yankılanıyordu. Gençlerden biri çığlık attı ve Cameron bir an için testosteron yüklü bir bedenin aşağıdaki karanlık suya doğru düşeceğini bekledi. Ama sonra kahkahalar yükseldi.

Titreyerek, "Bazen hâlâ hayatta olup olmadığını merak ediyorum." dedi. Sesi alçaldı. "Ama sonra bunun durumu daha da kötüleştirip kötüleştirmediğini de merak ediyorum. Bunca yıldır dışarıda, bir daha asla ebeveyn olmaya çalışmamış olması, anlıyor musun?"

"Teyzen de ondan hiç haber alamıyor mu?"

"Hayır."

Avery parmağını tahtasının kenarı boyunca gezdirirken arkasında küçük su damlacıkları bırakıyor. "Annen için gerçekten çok zor olmalıydı."

" *Onun* için zor mu?"

"Gitmek derken, seni daha iyisini yapabilecek biriyle bırakmaktan bahsediyorum."

Cameron hafifçe homurdanır, karşılık vermek üzereydi ama kelimeleri bir türlü bulamadı. Elbette bu tür sözleri daha önce de duymuştu; insanların annesinin onu Jeanne Teyze'ye bırakmasının aslında bir nimet olduğunu söylemelerini. Hatta bir merhamet eylemi bile. Jeanne Teyze'nin kendisi de eskiden böyle derdi. Bu yorumlar her zaman birinci sınıf saçmalık, onu daha iyi hissettirmek için söylenmiş içi boş laflar gibi gelmişti. Ama nedense, bunları Avery'den duyunca, sözler gerçek ve somut geldi.

Daha gençken, annesiyle birlikte bir hayatın nasıl olacağını hayal ederdi, ama bu fantezilerde anne figürü her zaman... tipik bir anneydi. Elizabeth'in annesinin bir versiyonu gibi, aerobik videoları ve meşhur karamelli kurabiye tarifiyle. Doğal olarak, bunun kaybına yas tutmak çok acı vericiydi. Ama belki de Avery haklıdır. Hiç var olamazdı.

Avery şöyle devam ediyor: "Marco'ya hamile olduğumu öğrendiğimde çok zor zamanlar geçirdim. Kararlar, biliyorsunuz. Ve koca, sinir bozucu ailemdeki her bir kişinin bu konuda bir fikri vardı. Ne yaparsam yapayım hayatımı mahvedeceğimi düşünüyorlardı."

Cameron, "İnsanlar ve onların görüşleri genellikle berbat," diyor. "Ve şunu da belirtmek isterim ki, hayatınızda inanılmaz bir iş başardınız."

“Şey, evet, bir bakıma öyle düşündüm, değil mi?” Yüzünde hafif bir tevazuyla karışık gülümseme beliriyor, sonra tekrar ciddileşiyor. “Ama o zamanlar on yedi yaşındaydım. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hamileliği sürdürmeye karar verdim, ama Marco için (benim için olmasa bile) onu başkasına bırakmanın daha iyi olabileceğini düşündüğüm anlar oldu.”

"Onu evlatlık vermeyi düşündün."

“Neredeyse yaptırıyordum.” Dizlerini göğsüne doğru çekti. “Ailem, herkes bunun herkes için en iyisi olduğunu söyleyip durdu. Ve benim durumumda, yanılıyorlardı, biliyor musunuz? Ama onların argümanını anladım. Doğru karar olabilir.”

Cameron, Avery'nin oğlunun saçını okşayışını, kendinden emin tavrını zihninde tekrar canlandırdı. Yerdeki kirli çoraplara hiç aldırış etmemişti. Aşırı cömert teyzesinden sızdırdığı parayla zar zor derme çatma bir karavan alabiliyordu, oysa Avery koca bir insan yetiştirmiş, bir ev ve bir kürek sörfü dükkanı almıştı ve onun gibi bir zavallıya yirmi dolarlık organik vazelin kavanozunu bedava vermekten hiç çekinmiyordu. Gerçekten de yaralı yaratıklara zaafı olan biri.

"Arkadaşlarım Elizabeth ve Brad bebek bekliyorlar," diyor, nedenini tam olarak bilmese de, çünkü bu biraz beklenmedik bir şey. "Yani, en yakın arkadaşlarım. Uzun zamandır çok yakınız."

"Bu harika," diyor Avery.

“Öyle. İnanılmaz.” Cameron yavaşça başını salladı. “Yani, ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yok, ama sanırım bir yolunu bulacaklardır.”

“Kesinlikle. Milyarlarca insan bunu çözdü.”

Cameron gülümsedi. “Onları seversin. Yani, Brad biraz garip biri ama sağlam bir adam. Ve bence sen ve Elizabeth iyi arkadaş olursunuz.” Elini soğuk, karanlık suya daldırdı. “Keşke onlarla tanışabilsen. Yani, bir gün.” Aniden kızaran, ısınan ensesini ovuşturdu.

“Elbette, çok isterim.” Avery dizlerinin üzerine kalkıp küreği suya batırdı. “Geri dönelim, olur mu? Burası çok soğuk.”

Bir saat sonra, iskelenin ucundan geri dönerken, aynı kızgın martı onlara bir kez daha sert bir bakış attı. "Neşelen dostum," dedi Cameron kendi kendine kıkırdayarak. Ethan'ın etkisi ona da geçmişti.

Martı geriye doğru sıçrar, gagasını açar ve bir kuşun şimdiye kadar çıkardığı en yüksek, en öfkeli çığlığı atar.

Tek yapması gereken ayağının birkaç santim geriye kayması, ağırlığının yer değiştirmesi ve büyük bir sıçramayla Cameron tekrar suya düşüyor.

Şaşkınlıkla, "Aman Tanrım, hâlâ soğuk!" diye bağırdı.

Avery nereye gitti? Buz gibi suda yürürken, onu aramak için başını çeviriyor. Muhtemelen bir fok balığına benziyor. Ya da bir deniz aslanına? Pasifik Kuzeybatı'sına özgü olan fok balığının hangisi olduğunu hatırlayamıyor. Soğuk beynini mi ele geçiriyor? Hipotermi mi?

"Yardıma ihtiyacın var mı?" İşte orada, sörf tahtasıyla ona doğru kürek çekiyor. Nefes nefese kalmış. Kahkahalarla karışık.

"Tamam, başardım," diye homurdanarak kaygan tahtasına geri çıkmaya çalıştı. Tam dizini yukarı kaldırdığı sırada tahta hızla uzaklaştı ve onu tekrar suyun altına gönderdi.

Avery tekrar su yüzüne çıktığında, anlaşılmaz bir dizi talimat vermeye başlar: "Ağırlığınızı kaydırın, dizinizi destekleyin, karın kaslarınızı sıkın, hayır, diğer dizinizi, şu dirseğinizi, şu elinizle kavrayın, hayır, sağ elinizle, hayır, *diğer* sağ elinizle..."

Adam kendini tahtanın üzerine atmayı başarır ve orada aptal gibi oturmuş, sırılsıklam terlemiş ve nefes nefese kalmış haldeyken, martı iskeleden havalanıp yanlarından süzülerek geçer.

"Seni tüylü küçük serseri," diye homurdandı yumruğunu sallayarak.

Avery sonunda kahkahalarından kurtuldu. Gözlerini tişörtünün eteğiyle sildi. "Sahile çok yakındınız! Az kalsın başarıyordunuz."

“Vay canına, bana inandığın için teşekkürler.” Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. “Madem ki zaten ıslandım...” Serinletici suya daldı ve doğruca sörf tahtasına yöneldi. Tahtaya sert bir itme hareketi yaparken, uyarıları suyun içinde boğuldu. Tahta birkaç metre ötede tekrar su yüzüne çıkarken, kadın çığlık atarak onu suyun altına itti.

Sırıtarak su yüzüne çıktı. "Şimdi ikimiz de ıslandık!"

“Ölümün geldi.” Sesi pürüzlüydü ama gözleri ışıldıyordu. Adam kolunu beline doladı ve onu kendine çekti, vücudu su altında neredeyse ağırlıksızdı. Kadın bacaklarını adamın kalçalarına doladı. Adamın koltuk altlarından aşağısı uyuşmuş olsa da, hava cehennem gibi sıcaktı.

"Yedek kıyafet almamışsın," diyor dişleri birbirine çarparak. "Çanta da getirmediğini fark ettim." Dudakları onunkilere bir nefes kadar yakın.

"Çünkü ben asla düşmem," diye fısıldıyor.

"Neyse ki karavanın arkasında battaniyelerim var."

Gülerek biraz geri çekildi. "Cameron, eğer şu ıslak kıyafetlerden kurtulmamız gerektiğiyle ilgili bir şey söylemeye kalkarsan..."

Aldatılmış gibi yapıyor. "Eh, öyleyiz, değil mi?"

"Eğer karavanınızı buraya getirdiğimiz için memnun olduğunuzu, çünkü Marco ve arkadaşlarının benim evimde olduğunu söyleyen tek bir kelime bile ederseniz..."

"Peki, bundan memnun değil misin?"

“Evet.” Tekrar ona yaklaştı ve önce yumuşakça öptü. Dudakları tuzlu, titriyordu ama ağzını onun ağzına açtığında içi sıcak, tatlı, sarhoş ediciydi. Sonra, bir hışımla hızla uzaklaştı. Gevşek sörf tahtasına tutunurken, onu neredeyse uçurumdan düşürecek kadar cüretkar bir sırıtışla, “Kıyıya en son dönen çürük yumurtadır,” dedi.

OceanofPDF.com

Bir Kız Vardı

Orada bir kız vardı.

Tıpkı zararlı bir sarmaşık gibi, bu düşünce Tova'nın günlük rutininin her yönünü sarıyor. Sabah yatağını toplarken: *Bir kız vardı*. Kahvenin demlenmesini beklerken: *Bir kız vardı*. Süpürgelikleri silerken (sonuçta, dünya alt üst olsa bile, bugün Çarşamba): *Bir kız, bir kız, bir kız.*

Çok popüler olmasına rağmen, Erik çıktığı kişileri seçici bir şekilde belirlerdi. Lise boyunca birkaç sevgilisi oldu ve polis hepsiyle uzun uzun konuştu. Tabii ki şüpheli olarak değil—bunu asla söylemediler—ama bir zamanlar Erik'e yakın olan, o gece ne yaptığını, bir oyun mu oynadığını, evden mi kaçtığını yoksa başka bir şey mi yaptığını biliyor olabilecek kişiler olarak görüştüler.

Erik'in geçen sonbaharda Sowell Bay Lisesi'nin mezuniyet balosuna götürdüğü Ashley Barrington vardı, ancak Ashley hiçbir şey bilmiyordu; olay gecesi ailesiyle birlikte şehir dışında bir gemi seyahatindeydi. O baharın başlarında birlikte baloya gittiği Jenny-Lynn Mason da yardımcı olamadı, çünkü o akşam Seattle'da bir sosyal etkinliğe katılmış ve orada bir arkadaşının evinde geceyi geçirmişti. Sonra Stephanie Lee vardı. Polis sorgulayınca, Tova onu o baharda birkaç kez sözde ders çalışma buluşmaları için eve gelen bir sınıf arkadaşı olarak tanımladı. Stephanie evde uyuduğunu söyledi. Dedektif önce buna şüpheyle baktı, ancak sonunda bunun doğru olduğuna ve genç kadının hiçbir bilgi veremeyeceğine karar verdi.

Orada bir kız vardı. Nasıl bilmezdi? Tova, önündeki gazetedeki günlük bulmacaya odaklanmaya çalışırken gözleri birbirine dolanıyor gibiydi. *Beş harf: Bir gözüpek hareketi.* Kelimenin "STUNT" olduğunu biliyordu, ama kalemi *A - G - I - R - L* yazmak istiyordu. Ya da daha iyisi, kızın adını. Adı neydi? Kendi hafızasında mı saklıydı? Duyduğu ama önem vermediği bir isim miydi? Adam Wright hatırlamış mıydı? Hatırlamaya çalışıyor muydu

bile? Telefon rehberinde onu aramaya çalışmıştı ama listede yoktu, ki bu muhtemelen mantıklıydı çünkü şehre yeni taşınmıştı. Zaten, belki de Elland Chophouse'daki konuşmalarını bile hatırlamıyordu. Bir sürü martini içmişti.

Bu da Tova'yı rahatsız ediyor. Adam Wright hakkında gerçekten ne biliniyor ki? Öğle yemeğinde alkolün etkisiyle sarhoş olmuş birinin hafızasına kim güvenebilir ki? Erik'in okul arkadaşıydı ama yakın arkadaşı değildi. Bunu kendisi de söylemişti.

Mutfak masasının köşesindeki Formika'nın soyulmuş kenarını kazıyıp duruyor. Böyle bir şeyi kazımak korkunç bir alışkanlık. Hemen süper yapıştırıcıyla yapıştırmalıydı. Ama kazımaya devam ediyor. Neden her şey dikiş yerlerinden ayrılıyor?

Eğer o gün Hamilton Park'a bulmaca çözmeye gitmeseydi, hele de Blondie'den Debbie Harry yüzünden aralarında bir bağ kurulmasaydı... Aman Tanrım... onu Elland Chophouse'da tanır mıydı acaba?

O geceye dair bu ayrıntıları neden ancak şimdi hatırlıyor?

Erik neden o tekneyi denize çıkardı?

Adam kızın adını neden hatırlayamıyor?

Erik neden kızdan ona bahsetmedi?

Bütün bunlar neden şimdi ortaya çıkıyor?

"Neden?" diye soruyor, linolyumun üzerindeki güneşli bir yerde oturmuş olan Kedi'ye. Kedi bir patisini yalıyor ve gözlerini kısıyor.

Tova, Erik'le ilgili bu kadar çok soruyla boğuşmayalı yıllar olmuştu. Bu durum onu o kadar yoruyordu ki, öğle yemeğinden sonra kanepeye uzanıp kestiriyordu; bu da yıllardır yapmadığı bir şeydi.

Telefonun çalması uykusunu böldü. Tova ahizeyi elinden düşürdü, neredeyse düşürüyordu ve kısık bir sesle, "Merhaba?" dedi.

“Harika bir haberim var!” Bu bir kadın sesi ve Tova'nın aklına bir anlığına *bir kız çocuğu* geliyor. Ama bu emlakçı Jessica Snell.

"Öyle mi?" Tova doğrulup şakaklarını ovuşturdu.

“Bir teklif aldık. İstenen fiyatın on bin dolar üzerinde!” Jessica Snell, alıcılar ve teklifleri hakkında bir sürü ayrıntı ve Tova'nın kabul etmek istemesi durumunda ne yapması gerektiği konusunda talimatlar vermeye başladı. “Dikkat edin, henüz açık ev etkinliğini bile yapmadık, bu yüzden beklemek isterseniz sizi suçlamam... ama size söyleyebilirim ki, bu iyi bir teklif. Fiyatı agresif bir şekilde belirledik. Açık ev etkinliğinden önce evi piyasadan çekmek için karşı teklif verebiliriz. Ne düşünüyorsunuz?”

“Evet, evet.” Tova bir tomar gazete ve bir kalem alıp dün yarım kalmış bulmacanın yanındaki kenara sayıları yazıyor. Son zamanlarda bulmacaları bitirecek gücü bir türlü bulamıyordu. Bir şekilde eskisi kadar önemli gelmiyordu. “Evet, hadi karşı cevap verelim.”

“Harika. Size evrakları e-postayla göndereceğim. Bakalım, sizin... E-posta adresiniz kayıtlarımızda yok?”

Tova burnunu çekti. "E-postam yok."

“Ah, doğru, satıcının sözleşmesini ofisime getirdiniz,” diye devam ediyor Snell hiç duraksamadan. “Sorun değil, bu şekilde halledebiliriz. Karşı teklifin basılı bir kopyasını bu akşam evinize bırakacağım, tamam mı?”

"Çok iyi."

Telefonu kapattıktan sonra Tova derin bir nefes aldı. Karşı teklifi kabul edecekler. Sözleşme imzalanacak. Ev satılacak.

Mutfakta, filtre kahve makinesinden soğuk bir fincan kahve doldurup mikrodalgada ısıttıktan sonra arka kapıdan dışarı çıkıyor. Arka verandada, Kedi güneş alan bir yerde uzanmış duruyor ve Tova onu görünce acı bir iç çekiyor. Küçük bahçe bankına oturduğunda, Kedi kucağına atlıyor, patilerini göğsüne koyuyor ve başını çenesinin altına sürtüyor.

“Seninle ne yapacağız küçük dostum?” Tova, kulaklarının arkasındaki yumuşacık tüyleri okşadı. “Sanırım tekrar dışarıda yaşamaya dönemezsin.”

O da karşılık olarak mırıldanıyor. Belki de başka bir gün çözülecek bir sorun.

Orada bir kız vardı .

Tova, Jessica Snell'in evraklarını imzalarken, bir kız çocuğu fikri bilincinin sınırlarını kurcalamaya devam ediyor. Akşam yemeği hazırlarken beyninde tık tık tık diye yankılanıyor. Akvaryuma doğru tepeden aşağıya doğru kısa araba yolculuğu boyunca, inatçı bir sinek gibi etrafında dolanıyor. Otoparka dönüş hiç beklenmedik bir anda geliyor ve Tova neredeyse kaçırıyor. En az bin kere yaptığı dönüşü.

Delilik. Her şey böyle başlıyor. Aklını kaybediyor. Çok fazla martini içmiş bir adamın gelişigüzel bir sözü yüzünden.

Cameron bu gece başka bir dünyadaymış gibi görünüyor ve ikisi sessizce çalışıyor: kadın kovayı sirke ve suyla doldururken, adam da paspası durulayıp sıkıyor. Sonunda, binanın en doğu tarafında ilerlerken, kadın soruyor: "Babandan haber var mı canım?"

"Hayır."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." diye devam etti, sesini yapmacık bir neşe tonuna yükselterek. "Onu eninde sonunda bulacaksın ve bulduğunda, bunu yaptığın için çok sevinecek."

"Evet, belki." Kadından önde, virajı dönerek çalışıyor.

Kadın yetişiyor, Marcellus'un tankının kalın ön camına bakmak için duraklıyor. Kayasının arkasından yavaşça çıkıyor, selam verircesine göz kırpıyor ve ardından dokunaçlarından birini cama bastırıyor. Mükemmel yuvarlak vantuzları, pürüzsüz yüzeyde şapırdayarak ilerlerken, minik bebeklerden oluşan bir ordu için minyatür porselen yemek tabaklarına benziyor.

Aklına bir fikir gelir. Çocuğu dalgınlığından çıkaracak bir şey.

OceanofPDF.com

Beklenmedik Bir Hazine

"Diğer tabureyi **kullanalım** mı?"

Cameron, Tova'nın eski, kırık tabureyi kenara çekip yerine yenisini koymasını şüpheyle izliyor. Birinin şu bozuk eski şeyle ilgilenmesi gerek. Belki de bu gece çıkarken onu çöpe atar.

Cameron, "Geçen sefer saklanmıştı," diye belirtiyor. "Bu gece neden farklı olsun ki?"

"Bu gece keyfi daha yerinde."

“Hadi ama. Daha iyi bir ruh hali mi?” *Ahtapot Fısıldayıcısı bile bir omurgasızın ruh halini anlayamaz, değil mi?* Cameron tankın içine bakıyor. Marcellus her zamanki gibi, garip bir uzaylı gibi etrafta yüzüyor, rahatsız edici gözü sanki kendi aklı varmış gibi hareket ediyor. Birisi Marcellus'u kesip iç organlarının teller ve devrelerle dolu olduğunu bulsa şaşırmazdı. Uzak bir galaksiden gönderilmiş casus bir deniz robotu. Bu konuya sahip bir film yok mu? Yoksa olmalı. Belki senaryoyu o yazabilir.

Taburenin önünde tereddüt ediyor, yan taraftaki akvaryuma göz atıyor. Kurt yılan balıkları. Ciddi anlamda, Cameron'ın gördüğü en çirkin balıklar. İki tanesi şimdi dışarıda, bir kayanın yanında duruyor, korkunç dişleri alt çenelerinin arasından fırlamış. "Peki, onlarla oynasak nasıl olur? Onlar da pek dost canlısı görünmüyorlar."

Tova, onun alaycı yorumunu görmezden gelerek tabureye tırmanır ve elini tankın içine daldırır. Cameron, Marcellus'un kolunu onun bileğine dolamasını izler. Tova, onun mantosunun tepesine dokunur ve yaratık, tıpkı Katie'nin kucağına oturduğunda dikkatini çekmeye çalışan o gülünç küçük köpeği gibi, eline doğru eğilir.

Tova ahtapota, "Şimdi arkadaşım Cameron'a merhaba diyeceksin ve bu sefer arkadaş canlısı olacaksın," diyor. Cameron'a tabureye onun yerine oturmasını işaret ediyor. Cameron gözlerini deviriyor. Ama ahtapot dinliyor

gibi görünüyor ve kolundaki tutuşunu gevşetip, soğuk mavi tankının içinde beklentiyle bekleyen Cameron'a anlaşılmaz bakışlarını çeviriyor.

“Tamam,” diye mırıldandı, en sevdiği kapüşonlu kazağını çıkarıp tezgâhın üzerine fırlattıktan sonra yukarı tırmandı. Elini suya daldırdı. Su canlandırıcıydı. Cameron'ın Avery ile yaptığı geziden sonra uzmanlaştığı Puget Sound'un soğukluğundan bile daha kötüydü.

Yaratık kolunu yukarı doğru uzatarak eline dokundu.

"Ayy!" İçgüdüsel olarak elini sudan çekti, bu da aşağıdan izleyen Tova'nın hafifçe kıkırdamasına neden oldu.

"Biraz endişelenmekte hiçbir sakınca yok," diyor.

“Hayır, değilim,” diye homurdanıyor Cameron. “Sadece çok soğuk.”

"Tekrar dene," diye cesaretlendiriyor.

Bunu yaptığında, bu sefer elini suda tutmaya zorlar kendini ve Marcellus'un elinin arkasındaki damarları yoklamasına, parmak boğumlarının üst kısımlarını keşfetmesine izin verir. Sonra, bir anda, ahtapot kolunun ucunu bileğinin etrafına sarar. Her bir vantuz kendi başına küçük bir yaratık gibi hissedilir ve Cameron farkına varmadan, yüzlercesinin kolunda süründüğünü hisseder.

Beklenmedik bir şekilde gülüyor.

Tova da gülüyor. "Komik geliyor, değil mi?"

“Evet.” Suya doğru bakıyor. Marcellus’un gözü bir şekilde parlıyor, sanki onlarla birlikte gülüyor gibi. Yaratığın kaslı dokunağı daha da sıkılaşıyor, şimdi dirseğine kadar uzanıyor. Bu şey ne kadar güçlü acaba?

Cameron kolundaki kan dolaşımıyla o kadar meşgul ki, Marcellus omzuna dokunana kadar yaratığın diğer uzantısının arkasından dolandığını fark etmiyor. Hemen arkasını dönüyor, tabii ki yanlış yöne. Ahtapot bunu kasten mi yapmıştı? Şaka gibi mi?

“Ah, seni kandırdı!” Tova’nın gözleri parıldıyor. “Ağabeyim yeğenini, yani oğlumu, bu numarayla kandırırdı. En eski numaralardan biri.”

Ahtapot kıvrılıyor. Cameron tabureden inerken kolunun altındaki vantuz izlerini inceliyor.

Tova ona, "Çabuk kaybolacaklar," diye güvence veriyor.

Cameron, "Seninki öyle değildi," diye belirtiyor.

"Benim cildim yetmiş yaşında, canım. Seninki daha çabuk iyileşir."

Ne önemi var ki? İzler dövme gibi havalı görünüyor. Belki Avery etkilenir. Raftan bir rulo kağıt havlu alıp kolunu kuruladı. Küçük pompa odasının köşesindeki çöp kutusuna serbest atış yapacakken, ahtapotun

tankındaki bir şey dikkatini çekti. Az önce yaratığın arkasına kaybolduğu büyük kayanın yakınındaki kumun arasından zar zor görünen parlak bir şey.

"Bu şey de ne?" diye soruyor Tova'ya.

Kadın şaşkınlıkla ona bakıyor.

"Şu parlak şey." Adam eğilip camdan içeri bakıyor, Tova da aynı şeyi yapıp gözlüklerini düzeltiyor.

“Aman Tanrım.” Tova kaşlarını çattı. “Bilmiyorum.”

Sanki bir işaretmiş gibi, ahtapotun kollarından biri kayalık yuvasından dışarı uzanıp ucuyla kumu dürttü; bu da Cameron'a, Jeanne teyzesinin kanepede uyuyakaldığı, gözlüklerini kaybettiği ve yarı kör bir şekilde yastıkların arasında el yordamıyla bir şeyler aramak zorunda kaldığı anları hatırlattı.

"Sanırım onu arıyor," diyor Cameron, ağzından çıkan sözlere pek inanamayarak. Yaratık gerçekten onları dinliyor muydu?

Tova cevap veremeden, ahtapot sonunda gizemli nesnenin üzerine kondu ve kumlar savruldu. Cameron camdan gözlerini kısarak baktı. Gözyaşı damlası şeklinde, belki bir inç genişliğinde gümüş bir şeydi. Balık oltası mı? Hayır, bir küpe. Bir kadının küpesi.

Ahtapot bir hışımla küpeyi yuvasına doğru savurdu.

Nedense Tova başını geriye atıp kahkaha atıyor.

“Komik olan ne?”

Elini göğsüne götürerek, "Şunu söylemeliyim ki, Marcellus'un bir tür hazine avcısı olduğuna inanıyorum," dedi.

"Bir hazine avcısı mı?"

Cameron, Tova'yı pompa odasından takip ederken, Tova ona ahtapotun bir gece tankından çıkarıp kendisine geri getirdiği kayıp ev anahtarıyla ilgili bir hikaye anlatır. Cameron başını sallar ama inanıp inanmadığından emin değildir. Tova iyi bir kadındır, ancak bu gece gördüklerine rağmen, bu ahtapot olaylarının bazıları çılgınca görünmektedir. Sonunda, rahat bir sessizlik içinde işlerine devam ederler. Cameron'ın zihni tekrar dağılır, Avery ile geçirdiği geceyi, saçlarının yastığında meyveli şampuan gibi kokmasını tekrar tekrar düşünür. Telefonuna tekrar bakıp mesaj atıp atmadığını kontrol etmeyecektir. Hayır. Ve bu gece eve giderken kürek dükkanına uğramayacaktır, kapalı olacağını bilse bile. Kesinlikle hayır. Çöpü toplarken ve çöp poşetini değiştirmeye giderken kendine verdiği sözler bunlardır.

"Kenarını tamamen dolamayı unutma," diye sesleniyor Tova koridorun diğer tarafından.

Onu nasıl görmüştü ki? Kafasının arkasında gözleri mi var? Belki de uzak bir galaksiden gelen bir robot casustur. Bu, senaryosunda harika bir sürpriz olurdu.

Çöp kutusunun kenarını işaret ediyor. "Her tarafı kapalı. Bakın."

“Daha da aşağı çekin. Sadece biraz daha zaman alacak.”

“Yeterince iyi!”

"Dolduğunda aşağı doğru kaymaya başlayacak."

"Böyle bir durum yaşandığında, birileri bunu düzeltebilir."

Tova kollarını kavuşturmuş bir şekilde ona döndü. "Annen sana işleri ilk seferde doğru yapmayı öğretmedi mi?"

Cameron ona bakıyor. "Benim hiç annem olmadı."

Tova'nın rengi soluyor.

“O… yani, zorluk çekiyordu. Bağımlılıkla mücadele ediyordu. Onu dokuz yaşımdan beri görmedim.”

"Ah, çok üzgünüm Cameron."

“Sorun değil,” diye homurdandı, eyelinerı sonuna kadar çekerken, bunun fazladan bir an sürmesinden nefret ediyordu. Başını kaldırdığında, Tova camdaki hayali bir lekeyi hararetle siliyor ve göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

"Gerçekten, sorun yok," diye ısrar ediyor Cameron. "Nereden bilebilirdiniz ki?"

“Bu kesinlikle doğru değil. Kelimelerime daha dikkat etmeliyim.”

“Hayır, bu konuda kafanı koparmamalıydım. Sadece yorgunum.” Cameron derin bir nefes verdi. “Terry bugün köpekbalıkları için fazladan morina balığı istedi ve Mackenzie hastaydı, bu yüzden yüklemeler arasında masayı ben devraldım, telefon sürekli çaldı ve... uzun bir gün oldu.”

"Burada çok sıkı çalışıyorsunuz."

“Sanırım öyleyim.” Bu sözler, soğuk bir günde sıcak tavuk suyu gibi yavaş ve sıcak bir şekilde içini kapladı. Bu, ona şimdiye kadar verilmiş en güzel iltifat olabilir.

"Gerçekten de öyle." Tova ona gülümsedi, onaylarcasına başını salladıktan sonra cam akvaryumu silmeye devam etti.

“Doğrusu, annem yoktu ama Jeanne adında bir teyzem vardı,” diyor çekinerek. Paspası alıp süpürgelik boyunca sürmeye başlıyor. “Annem gittikten sonra beni o büyüttü.”

Tova başını kaldırıp, "Onun hakkında bilgi edinmeyi çok isterim," dedi.

"O, gezegendeki en muhteşem insanlardan biri, ama belki de onu sevmeyebilirsiniz."

"Onu neden sevmeyeyim ki?"

Cameron'ın yüzünde gizli bir sırıtış belirdi. "Çöp kutusu poşetlerini doğru şekilde nasıl takacağını hiç bilmediğinden eminim."

Tova'nın kahkahası boş koridorda yankılandı.

OceanofPDF.com

Esaretimin 1349. Günü

Onlar bunu görmüyorlar.

Haftalarca birlikte çalıştılar. Bunu nasıl göremiyorlar?

Koleksiyonumu defalarca aradım, bu nesnelerin herhangi birinin onları doğru yöne yönlendirebileceğini düşündüm. Faydasız bir çaba. Ve şimdi koleksiyonum karmakarışık. Dağınık ve düzensiz bir halde odamdan dışarı taşıyor. Tehlikeli. Daha dikkatli olmazsam, koleksiyonum bir sonraki akvaryum temizliğinde açığa çıkacak. Gerçi korkarım ki bir sonraki akvaryum temizliğinde artık burada olmayabilirim.

Onların hatırı için azimle devam etmeliyim. Bu hikâyeyi şu anki haliyle yarım bırakmaya dayanamam. Eğer müdahale edip onların farkına varmalarına yardımcı olmazsam, korkarım ki her zaman yarım kalacak.

İnsan gebeliği yaklaşık iki yüz seksen gündür. Döllenme, çocuğun kaza geçirdiği geceye çok yakın bir zamanda gerçekleşmiş olmalı. Ancak anne, haftalar sonra, hatta bazen aylar sonra, çocuk sahibi olmayı planlamadığı durumlarda, bir embriyo taşıdığının farkına varır. Esaretim süresince, gelip giden müşterileri gözlemlerken bu senaryonun sayısız kez yaşandığına şahit oldum.

Tova onun doğum tarihini ve soyadını bilseydi, bu yeterli olur muydu? Denemeliyim.

Onun bunu bilmesini neden bu kadar çok önemsiyorum? Tam olarak emin değilim. Ama benim sonum da yaklaşıyor, onun buradaki zamanı da. Eğer yakında bunu anlamazlarsa, ilgili herkes bir... boşlukla baş başa kalacak.

Genel olarak, delikleri severim. Akvaryumumun üstündeki bir delik bana özgürlük hissi veriyor.

Ama onun kalbindeki boşluğu sevmiyorum. Onun sadece bir kalbi var, benim gibi üç değil.

Tova'nın kalbi.

Onun bu belgeyi doldurmasına yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

OceanofPDF.com

Bazı Ağaçlar

Tova üstüne bir tane daha eklerken, çay havlularından oluşan **kule** devrilme tehlikesiyle karşı karşıya kalıyor. Bu tür yığınlar, tavan arasının döşeme tahtalarını kaplıyor. Yukarıda, cilalı kirişler, büyük resim penceresinden süzülen öğleden sonra ışığıyla adeta bir katedral gibi yıkanıyor. Ancak Tova'nın mizacı o kadar da neşeli değil. Yığınlardan nefret ediyor.

Will, yığınlar oluşturmakla meşhurdu. Makbuzlar, bayatlamış posta reklamları, iki kez okuduğu dergiler, üzerine kendisinin bile çözemediği notlar karaladığı kağıt parçaları... Will'e göre bu şeylerin saklanması gerekiyordu. Tova dağınıklık konusunda onu azarladığında, Will bu çöpleri bir yığın halinde toplar, köşelerini düzeltir ve memnun bir şekilde bir tezgahın veya dolabın kenarına bırakırdı. *Gördünüz mü? Gayet düzenli.*

Tova, Will'in uzanma koltuğunda uyuklamasını bekler, sonra da içini çekerek gereksiz evrakları ait oldukları yere, bazen dosya dolabına, ama daha sıklıkla çöp kutusuna taşırdı. Will'in kanseri küçük dolabı dolduracak kadar çok evrak biriktirince, Tova bir tane daha alarak dosyalama sistemini genişletti; böylece sigorta şirketinden gelen her sayfa, her tıbbi fatura, kendine ait bir yere sahip oldu. Kanser organlarında ilerlerken kocasına bakmak bir süreliğine hayatını ele geçirmiş olabilir, ama evrakların mutfak tezgahlarını işgal etmesine asla izin vermeyecekti.

“Tam bir felaket, değil mi?” Tova bu soruyu, çatı katı merdivenlerinden yukarı çıkan Kedi'ye yöneltti. Bir an sonra, bir kutunun arkasında soru işareti gibi beliren gri bir kuyruk ortaya çıktı. Kedi, ince vücudunu inanılmaz bir zarafetle yığınların arasından geçirerek, tek bir toz zerresini bile yerinden oynatmadan Tova'nın yanındaki güneş ışığına ulaştı. Sıkılmış bir bakış attıktan sonra yan tarafına yattı ve sarı gözlerini kapattı.

Tova gülümsedi, kızgınlığının bir nebze de olsa kaybolmasına izin verdi. "Sanırım buraya kadar iş başında uyumak için geldin, değil mi?"

Kedinin yanını okşadı, kedi de mırıldanmaya başladı.

Oda üç kategoriye ayrılmış. Her neyse, bu bir başlangıç. Bir sistem. Yarın Barb ve Janice, Janice'in oğlu Timothy ve iki üç arkadaşıyla birlikte gelecekler. Tüm bu ayıklama ve taşıma işleri için gönüllü iş gücü. Tova, dondurucusu güveçlerle doluyken dışarıdan yemek sipariş etmek lüks gibi görünse de, herkese pizza sipariş edeceğine söz verdi. Ama yardıma ihtiyacı var ve bu yardımın tanıdığı insanlardan gelmesi, aile yadigarlarının üzerine yabancılardan oluşan bir ekibin inmesine izin vermekten daha iyi. Ayrıca, Barb ve Janice sürekli arayıp yardım teklif ediyorlar. Bu onları yatıştıracak.

Eşyaların ilk ve açık ara en küçük kategorisi, Charter Village'a götüreceği şeyler: Erik'in eski oyuncak arabalarından birkaçı, bir avuç fotoğraf, annesinin porselen çay takımından geriye kalanlar (ki arada bir bunlarla kahve içmeyi hayal ediyor). Bunların çoğunun yıllarca, hatta on yıllarca kullanılmadan kalmış olması gerçekten üzücü.

Fincan tabağını saran ince kağıt parçası top haline getirilip kapıya en yakın bölüme, çöp kutusuna atılıyor. Buraya ayrıca çok sayıda fotoğraf ve diğer hatıra eşyası da gidiyor. Bu kadar özenle saklanmış şeyleri atmak garip gelse de, başka nereye gidebilirlerdi ki? Janice bir depoya koymayı önerdi, ama neden? Artık onları isteyen kimse yok.

Sonra en büyük yığın var: bağış yığını. Yerel ikinci el eşya dükkanından bir kamyon gelecek hafta gelip alacak. Erik'in oyuncaklarının çoğu bu yığında; belki de başkalarının torunları onlarla oynayacak. Eski oyuncakların yanında annesinin kemik porselen yemek takımı da var. Okyanus ötesi bir yolculuğu atlattı, bu yüzden şehir merkezindeki ikinci el eşya dükkanına kadar olan yolculuğu da atlatmalı; oraya vardığında birinin alıp almayacağı ise ayrı bir soru. Önce Janice'e vermeyi denemişti ama Janice yer olmadığını söylemişti. Barb'ın da fillerinin arasında yer yokmuş gibi görünüyor. Akvaryumda resepsiyonda çalışan Mackenzie'ye ya da Jessica Snell'in ofisinin yanındaki kürek dükkanını işleten genç bayana vermeyi düşünmüştü. Ama genç kadınlar artık kemik porselen istemiyorlar. Eski İsveç eşyalarına ihtiyaçları yok. Kendi yemek takımları var, muhtemelen Ikea'dan. Yeni İsveç eşyaları.

Bağış bölümünde ayrıca beş adet ahşap Dala Atı da bulunuyor; düz bacaklı, sarı, mavi ve kırmızı tonlarında narin boyalarıyla dikkat çeken figürler. Altıncı at, Erik'in kırdığı at, uzun zamandır kayıp. Kadın her zaman belki bulup tamir edebileceğini düşünmüştü, ama şimdi bunun ne faydası olacaktı ki? Atlardan birini çıkarıp inceliyor. Eğer hepsini yanına alırsa,

hepsi Charter Köyü'nde kalacak ve başkaları tarafından elden çıkarılacak. Dişlek bir avukat ve özel dedektifi bile onları isteyen birini bulamayacak.

Yine de Dala Atları yer değiştiriyor. Onunla birlikte huzurevine gidecekler.

Sararmış yastık kılıflarından oluşan bir yığını eline alıyor; annesi kenarlarına gülleri elle işlemişti. Tova çarşafları en yakın çamaşır yığınının üzerine bırakırken küf kokusu yayıyorlar; elbette yıkanıp bağışlanacaklar.

Bütün bu şeyler, bir gün miras olarak kalması için saklanmıştı; soyağacının dallarına taşınacak kutsal emanetlerdi bunlar. Ama soyağacı çoktan büyümeyi bırakmıştı, dalları seyrekleşmiş ve yıpranmıştı, eski çürüyen gövdeden tek bir özsuyu bile fışkırmıyordu. Bazı ağaçlar yeni ve narin dallar filizlendirmek için değil, orman zemininde sessizce çürüyerek, metanetle durmak için yaratılmıştır.

Yığına ekleyeceği bir sonraki eşyayı açıyor: keten bir önlük, sağlam kumaşı iyice kırışmış. Annesi fırıncılık yaparken giydiği önlük. Tova onu yüzüne yaklaştırıyor; ekşi, bozulmuş un gibi kokuyor. Yıpranmış ipleri katlarken, tüm öğleden sonra kafasını kurcalayan düşünceyi uzaklaştırmaya çalışıyor. *Bir kız vardı.*

Erik o gece ölmeseydi, kız belki de gelin olabilirdi. Tova, oğlunun eşine en sevdiği tereyağlı kurabiyeleri nasıl yapacağını öğretirken bu önlüğü kendisi giyebilir, zamanı gelince de ona devredebilirdi.

Bu tür saçma düşüncelere son verilmeli. Kim olursa olsun, Erik onu anacak kadar önemsememişti.

Bu son düşünce, her zamanki gibi, canımı yakıyor.

Kedinin öğleden sonraki uykusu, bir at sineğinin cama çarpmasıyla sona erer ve uyuyan gri avcıyı, özünde anlamsız olsa da, ciddi bir avlanmaya sürükler. Tova, kedinin cama doğru sıçrayıp pençelerini cama vurmasını izlerken, sinek dışarıda kayıtsızca havada asılı kalır.

"Nasıl hissettiğini anlıyorum," diyor, anlayışlı bir şekilde başını sallayarak. Bir şeyin var olduğunu bilmek ama ona ulaşamamak gerçekten de bir işkence. Kedi, öfkeli bir miyavlamayla uzaklaşıyor, yığınların arasından dolanarak merdivenlerden aşağı iniyor ve gözden kayboluyor.

Tova kol saatine baktı: neredeyse beş. “Sanırım akşam yemeğini düşünmeliyim,” diye mırıldandı kimseye hitap etmeden, ağrıyan eklemlerini alçak sandalyesinden kaldırıp dağınıklığın arasından yolunu bulmaya çalıştı. Bir projeyi yarım bırakmak ona hiç yakışmazdı. Bitmemiş

yığınlara sırtını dönüp, hâlâ hassas olan bileğine hafifçe basarak merdivenlerden inerken içinden bir isyan dalgası geçti.

Bu akşamki akşam yemeği planı yine yumurta salatası sandviçi... Bütün hafta sadece yumurta salatası yedi. (Geçen haftaki broşürde bir kupon vardı: bir düzine al, bir düzine bedava.) Ancak bu akşam, o ufalanan sandviçlerden birini daha yemeye dayanamıyor.

Doğru, son zamanlarda alışverişini sabahları yapıyor. Ethan'ın kahve davetinden kaçındığı için değil tabii ki. Saatine tekrar bakıyor: Ethan'ın şu an nöbette olduğundan oldukça emin. Yüzüne elini gezdiriyor; yüzü, tavan arasındaki eski eşyalar kadar yıpranmış, her kıvrımına toz işlemiş gibi hissediyor. Şu an İskoç'la samimi bir sohbet iyi gelirdi.

"Dükkan yoluna gidiyorum," diye bilgilendiriyor Tova, kanepenin koluna tünemiş olan ve şüphesiz Tova'nın daha sonra tüy fırçasıyla temizlemesi gerekecek bir katman gri tüy bırakan Kedi'yi. Neyse. Kanepe elbette onunla birlikte Charter Köyü'ne gelmeyecek; çok büyük. Ve her halükarda, kedi tüyünden daha kötü şeyler de var.

Sowell Körfezi'nin üzerine sıcak, yoğun bir sis çökmüştü ve birkaç sıkılmış görünümlü genç, kavurucu güneşin altında uyuşuk ve tembel bir şekilde bakkalın önündeki kaldırıma kamp kurmuştu; Tova'ya bir sürü uzun bacaklı böceği hatırlatıyorlardı. Tova, ön kapıya doğru giderken gençlerden birinin uzanmış bacağının üzerinden geçerken homurdandı.

Kapı zili çalıyor ve Ethan Mack geniş bir sırıtışla kasadan başını kaldırıp "İyi günler, Tova!" diyor. Buz gibi bir klima esintisi Tova'nın kollarında tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Keşke bir kazak getirseydi.

“İyi günler, Ethan.” Birdenbire başka bir şey söyleyemeyince, meyve ve sebze reyonuna doğru koştu. Orada hava daha da soğuktu. Parlak Rainier kirazlarıyla dolu bir poşeti sepetine koydu, sonra biraz tereddüt ettikten sonra ikinci bir poşeti daha doldurdu. Kiraz mevsimi çok kısa ve bunlar gerçekten de çok lezzetli görünüyordu.

"Vay canına, kilosu üç dolar! Ne kadar da ucuz!"

Tova arkasını döndüğünde tanıdık bir kadının kiraz kemirdiğini görür. Bunun Mary Ann'in öğle yemeğinden tanıdığı Sandy olduğunu anlaması biraz zaman alır. Adam Wright'ın kız arkadaşı. *Telefon rehberinde kayıtlı olmayan* Adam Wright.

“Ah! Bayan Sullivan, değil mi?” Elinin tersiyle ağzındaki meyve suyunu sildi, sonra mahcup bir şekilde gülümsedi. “Sizi tekrar görmek

güzel. Sanırım beni suçüstü yakaladınız.”

“Endişelenmenize gerek yok. Yetkilileri uyarmayacağım,” diyor Tova hafif bir gülümsemeyle. “Sizi görmek ne güzel, Sandy. Umarım siz ve Adam iyi bir şekilde yerleşmişsinizdir.” Yeni yapılmış evlerin olduğu o mahalleden arabayla geçerken, içlerinden birini posta kutusundan mektup alırken veya çim biçerken yakalamayı umduğunu hatırlayınca vicdan azabı çekiyor. İnsanlar kendi mülklerinde mahremiyete sahip olmayı hak ediyorlardı. Herkesin içinde en çok o bunu takdir etmeliydi. Ve onları yakalamayı başarmış olsa bile, Adam'ın Erik'in sözde sevgilisi hakkında öğle yemeğinde anlattıklarından daha fazlasını hatırladığını kim söyleyebilir ki? Sonuçta, söz konusu gece otuz yıl önceydi.

Ama Tova onun sözlerini aklından çıkaramıyor. Tekrar titriyor.

Sandy yığından bir kiraz daha koparıp sapını ayırıyor. "Teşekkürler, evet, burası ev gibi hissettirmeye başladı. Burası gerçekten çok güzel. Şehrin koşuşturmacasından uzaklaşmak harika." Kirazı dişleriyle ikiye ayırıp çekirdeğini çıkarırken boğazından bir *"mmmm* " sesi çıkarıyor ve parmak uçlarına bir öpücük konduruyor. "Cidden, bir tane denemelisin. Muhteşemler."

“Hey, sen orada! Bedava örnek yok!” diye gürledi Ethan, yaklaşırken iri parmaklarından birini sallayarak sebze reyonuna doğru. Sandy'nin yüzü bembeyaz oldu, ama Tova gülümsedi ve başını salladı. Ethan'ın gözleri ışıldıyordu.

Adam zavallı Sandy'nin omzuna hafifçe dokundu. "Sadece şaka yapıyorum. Birkaç tane alırsan kimse anlamaz. Bu yıl kirazlar için harika bir mevsim, değil mi?"

Sandy gergin bir kahkaha attı. "Oh, neyse ki kasabanın tek bakkalından kovulmak üzereydim."

“Elbette hayır. Biz burada çok misafirperver insanlarız, değil mi Tova?”

Tova başını yana eğdi. "Öyle söylemeliyim."

Ethan kıkırdadı ve başparmaklarını önlüğünün askılarına geçirdi. "Pekala, sizi alışverişiniz ve tadımlarınızla baş başa bırakıyorum hanımlar. Ödeme yapmaya hazır olduğunuzda bana haber verin." Neşeli bir şekilde başını salladı, döndü ve ağır adımlarla yakındaki kavun reyonuna doğru ilerledi ve kavun yığınını düzeltmekle meşgul oldu.

“Bu kasabanın gerçekten de kendine özgü karakterleri var, değil mi?” diye düşünüyor Sandy, onu izlerken. “Adam her zaman Sowell

Körfezi'nin... benzersizliğini anlatmaya çalışırdı. Ama itiraf etmeliyim ki, buraya kendim gelene kadar bunu anlamamıştım.”

“Evet, öyle.” Tova karoyu inceliyor. Muhtemelen kasaba sakinlerinden biri olarak yer alıyor.

“Biliyor musun, küçük bir kasabada yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Herkes çok cana yakın, ama aynı zamanda çok... Bilmiyorum... Herkesin işine burnunu sokuyorlar?”

"Biz birbirimize değer verdiğimizi söylemeyi tercih ederiz."

Sandy, yakındaki bir tartıya bir torba kiraz koyarken mercan rengi dudaklarından kısık, ince bir kahkaha döküldü. "Adam, buna alışacağımı söylüyor."

“Adam’ın haklı olduğundan eminim.” Tova zoraki bir gülümseme takındı. Charter Village’da insanlar nelerden bahsediyor acaba? Orada da ilginç bir karakter olacak mı acaba? Belki de Lars’la arkadaş olan biriyle tanışır. Bu iyi bir şey mi olurdu yoksa kötü bir şey mi?

“Adam’dan bahsetmişken.” Sandy öne eğildi ve mücevherli sandaletleriyle kıpırdandı, sanki birdenbire kasabanın tek bakkalının sebze reyonunda olmak istemiyormuş gibi. “O lokantadaki davranışından dolayı özür dilemem gerektiğini hissediyorum. Öğlen vakti öyle içki içmek! Ama taşınma, iş ve daha birçok şeyden dolayı çok stres altındaydı—”

Tova araya giriyor, "Sorun değil canım." Bunu gerçekten kastediyor.

“Doğru.” Sandy hâlâ çok utanmış görünüyordu. “Ama bir şey daha var. Şu... konuşmayla ilgili.”

Tova, kalbinin hızlanan atışlarının farkında olarak, onun devam etmesini beklerken huzursuzdur.

“Onun adını hatırladı. Oğlunuzun görüştüğü kızı kastediyorum.”

Kiraz yığınları pembe ve kırmızı bir deniz gibi birbirine karışıyor. Tova, ani baş dönmesine karşı kendini korumak için bir terazinin üzerine yaslanıyor; beyni şimdi *"Kızın bir adı var"* sözleri etrafında çılgınca dönüp duruyor.

“Bayan Sullivan? İyi misiniz?”

"Evet," diye fısıldadı Tova.

“Pekala.” Sandy tereddüt etti, ikna olmamış bir ses tonuyla. “Adam bir şey söylememem gerektiğini düşündü, ama ben de senin yerinde olsaydım… yani, çocuğumu kaybetmiş olsaydım ve bilmediğim bir bilgi parçası, küçük bir şey bile olsa, olsaydı…”

Bunu bilmek isterdin. Tova, dönmeyi yavaşlatmak için göz kapaklarını sıkıca kapatıyor.

"Neyse, adı Daphne'ydi, en azından Adam öyle söyledi. Soyadını hatırlayamadı ama onun kendi lisesine gittiğini söyledi."

Tova, "Daphne," diye tekrarladı. İsmi dilinde kalın ve topak topak, eski bir sakız parçası gibi kaldı.

Uzun bir an geçer. Sonunda Sandy mırıldanır, "Sanırım artık biliyorsun."

Tova, kadının market sepetini almasını izliyor. Kadının sulanan gözlerinin etrafındaki deri gerilmişti. "Teşekkür ederim, Sandy."

Sandy, sakar bir baş sallama ve Tova'nın koluna hızlıca bir dokunuşla ön kasaya doğru yöneldi. Tova, gözünün ucuyla Ethan'ın kendisine baktığını fark etti.

İki elinde de birer kavun tutarak aralarındaki mesafeyi kapatıyor. "Sandy Hewitt az önce sana ne dedi?"

Tova kaşlarını çattı, birdenbire kendini soğuk ve karanlık bir gökyüzünün altında kalmış bir gül goncası gibi hissetti. Kapanık bir haldeydi. "Hiçbir şey değildi."

“Bir isim söyledi.”

"Bu çoktan geçmişte kalmış saçmalık."

"Daphne dedi, değil mi?"

Tova elindeki kiraz poşetlerini kaldırıyor. "Sanırım ödeme yapmaya hazırım. Bunları kasaya götürüp okutur musunuz lütfen?"

Bu akşam yemek olmayacak .

Tova'nın mutfağındaki tezgahta, mevsiminde bolca bulunan iki kilo Rainier kirazı ve aceleyle alınmış diğer bakkaliye ürünleri bırakılmış halde duruyor. Yanlarında ise cüzdanı, kapının yanındaki askıda olması gerekirken, dikkatsizce fırlatıldığı yerde, yamuk bir şekilde duruyor.

Üst kattaki çatı katında, Tova çarşaf ve porselen yığınlarının arasında, artık dağınıklığın farkında bile olmadan, hızla ilerliyor. Pencerenin yanındaki son rafta, en alt sırada, şu kitap duruyor: *Sowell Bay Lisesi, 1989 Mezuniyet Sınıfı* .

Otuz yıl önce, bir şeyler arayarak bu kitabı didik didik incelemişti. Herhangi bir şey. Ve aradan geçen on yıllar içinde, nostaljinin küçük bir esintisi sert duvarlarını delip geçtiğinde, kendisinin veya Will'in zaman

zaman bu yıllık kitabı tekrar incelediklerini de belirtmeden geçmek olmaz. Erik'in bu kitapta yer alan her fotoğrafını ezbere biliyor.

Ama Tova bu sefer Erik'i aramıyor.

Sayfayı çevirip indekse bakarken ağzı uyuşmuş ve kurumuş hissediyor. Yazı o kadar küçük ki okuma gözlüğüne ihtiyacı var; beceriksiz parmakları gözlüklerini bluzunun göğüs cebinde bulup yüzüne bastırıyor. İsmi görünce sert bir nefes alıyor ve göğsünde sıkışıp kalıyor. Parmaklarını harflerin sütunları boyunca gezdirip her kelimeyi yutuyor, sonunda *Z* harflerinin sonuna ulaşıp hırıltılı nefesini bırakıyor. Sadece bir tane var.

Cassmore, Daphne A.

Sayfa 14, 63 ve 148.

OceanofPDF.com

İmkansız Bir Sıkışma

"Bana o bakışı atmayı **bırak** ."

Buna karşılık, hâlâ Cameron'a dik dik bakarken, ahtapot kolunun ucunu tankın arkasındaki pompa filtresinin üzerindeki küçük aralıktan geçiriyor. Bir tehdit.

“Beni duyabildiğini biliyorum.” Cameron yorgun bir şekilde alnını ovuşturdu. Ne diyor bu adam? Ahtapotlar İngilizce anlayamaz. Ya da başka bir dil. Değil mi? “Aç mısın dostum? Az önce bir kova uskumruyla binanın etrafında dolaşırken neredeydin? Sen bunun için çok iyisin, değil mi?”

Yaratık ona masum ve cilveli bir şekilde göz kırpıyor. Adamın kolunun ucu aralıktan kayıp geçiyor.

“Hayır, olmaz. Bu gece kaçamak yok.” Cameron arkadaki pompa odasına doğru koşarken, paspas kavisli koridorda yere düşüyor. Tova'nın canavarın sözde özgürlük ihtiyacı hakkındaki sözlerine rağmen, o aptal tankı açılmayacak şekilde tamir etmeliydi. Zaten burada bile değil. Bu garip. Onun ortadan kaybolacak türden biri olacağını tahmin etmezdi, ama gece ilerledikçe, gelmeyeceği giderek daha da netleşiyor.

Belki de bu yüzden o lanet kraken bu kadar öfkeli görünüyor.

“Dur,” diye emretti, tezgahın üzerinde bulduğu bir parça ipi kapağın yarığından geçirip, tankın yanındaki destek direğine dolayarak sıkı bir düğüm attı. Ahtapot, Cameron'ın yaptığı işe kilitlenmiş bakışlarla boşluğa doğru süzüldü. Sonra uzun ve sert bir an boyunca Cameron'a dik dik baktıktan sonra, ardında bir kabarcık bulutu bırakarak yuvasına daldı.

“Size de iyi geceler,” diye mırıldanır Cameron. Hafif bir suçluluk duygusu içini kemirir ama bu en iyisi. Tova'nın yardımı olmadan dolaşan bir ahtapotla uğraşma düşüncesi gerçekten korkutucu. Bu yüzden bir şey çaldığında ötüyor olmalı.

Bu onun telefonu, yeni telefonu. Çıkardığı seslere henüz tam olarak alışamadı. Çok pahalı olanına para harcamaya gönlü el vermedi, ama bu da

fena değil. En azından pili on dakikadan fazla dayanıyor.

Acaba yine Avery mi? Bunu düşünmek bile kalbini hızlandırıyor. Bütün gün flörtöz mesajlar atmışlardı. Ama kontrol ettiğinde mesaj Avery'den değil, Elizabeth'ten gelmişti ve sadece " *Beni ara" yazıyordu.*

Bebek. Ne zaman doğacaktı? Sanki dün Sowell Körfezi'ne gelmiş gibi geliyor ama iki ay oldu. Telefonunu malzeme arabasının üzerine koyup kulaklıklarını takıyor ve onu geri arıyor.

Elizabeth hemen "Merhaba" diye yanıtladı.

“Kertenkele nefesli? İyi misin?” Cameron kalbinin hala hızla çarptığını fark etti. Bebek sahibi olmak birçok şeyi ters götürebilir. Ama kadının ses tonuna hafifçe gülmesi, muhtemelen hastane yatağında kan kaybından ölmediği anlamına geliyordu.

“İyiyim, Camel-tron. Yani, çoğunlukla. Doktorum beni yatak istirahatine aldı.”

"Yatak istirahati mi?"

"Evet, sancılarım başlamıştı. Ve uzaylının birkaç hafta daha pişmesini istiyorlar."

"Eyvah. Yarım yamalak bir uzaylı istemezsin herhalde."

"Şimdi yatakta mahsur kaldım."

“Yani bütün gün resmen yatıp kalkıyorsun? Kulağa harika geliyor.” Cameron paspası sıkıyor.

“Bu korkunç! Çok sıkıldım.”

"En azından Brad sana dört elle sarılıyor, değil mi?"

"Bana tost yapmaya çalıştı, o sırada itfaiye geldi."

Elizabeth kulaklıklarından gülüyor ve ses çok yakın geliyor. Birdenbire Cameron'ın midesinde korkunç, boş bir his beliriyor.

Elizabeth sözlerine şöyle devam etti: "Neyse, geçen gün seyahat kanalında bir program izliyordum. Çünkü artık günlerimi böyle geçiriyorum. Yemin ederim günde on dört saat anlamsız televizyon izliyorum."

"Hâlâ kulağa harika geliyor," diyor Cameron. Yere eğilip yerden bir şeker ambalajı alıyor.

“Çok kötü. Ama neyse. Simon Brinks programdaydı. Tatil evi satışlarındaki trendler ya da buna benzer sıkıcı bir şey hakkında röportaj yapıyorlardı. Adını duyana kadar pek dikkat etmemiştim. Aklıma sen geldin. Arayıp nasıl gittiğini sorayım dedim.”

"Maalesef Simon Brinks konusunda pek ilerleme kaydedemedik." Cameron, şu ana kadar vardığı çıkmazları ona anlatıyor.

"Yukarıda olmaktan hoşlanıyor musun, en azından?" Bu soru, endişe verici bir homurdanmayla noktalanıyor. "Özür dilerim, sırtım çok ağrıyor. Dönmek zorunda kaldım. Bir balinanın kumsalda kendini düzeltmeye çalışmasını hayal et."

“Lanet olsun, Kertenkele Nefesli. Ne kadar da ilginç bir görüntü.” Kahkaha atıyor. “Ama evet, sanırım hoşuma gidiyor.” Duraksıyor. “Bir kızla tanıştım.”

Elizabeth çığlık atar ve Cameron, Avery ile gelişen ilişkisini ona sansürsüz bir şekilde anlatırken, fayansları silme işleminin bir sonraki bölümü hızla geçer.

Telefonu kapattıklarında, adam çoktan geri dönüp ahtapot sergisine ulaşmıştı. Koca ahtapot, tankın alt köşesinde durmuş, kollarını suda hafifçe sallarken onu izliyordu.

"Aferin oğlum. İyi ahtapot," diye mırıldanıyor.

Giriş lobisinden anahtarların şıkırtısı geliyor.

Tova mı? Bu durumun onu ne kadar mutlu ettiğine şaşırdı.

Ancak ardından gelen ayak sesleri çok ağır, tıkırtıları çok hızlı. Bir an sonra Terry virajı dönerek geliyor. Cameron hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyor.

"Hey, ufaklık." Patron geniş bir gülümsemeyle, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

“Evet, her şey harika.” Cameron profesyonel görünmeye çalışarak çenesini yukarı kaldırdı. Neyse ki Elizabeth ile telefonda konuşurken yakalanmamıştı.

“Harika. Sadece çalışmalarınızı kontrol etmek için uğradım.”

Cameron'ın gözleri kocaman açıldı.

"Tamamen şaka yapıyorum! Az önce ofisimde bir şey unuttum." Terry kıkırdadı.

"Harika bir öneriydi, efendim."

“Devam et evlat. Temiz zemini bozmamak için diğer taraftan geçeyim.” Virajı neredeyse dönmüşken durdu ve geri döndü. “Ah, Cameron. O evrakları kontrol etmeyi düşünüyordum. Doldurma fırsatın oldu mu?”

"Şey, henüz değil." Terry bir süredir ara ara onu bazı *temizlik* personeli formlarını doldurması için dürtüyordu.

Terry kollarını kavuşturdu. "İki ay oldu."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Bunu öncelik haline getirin," diyor Terry. "Biliyorum can sıkıcı, ama ben de yeterince uzun süre görmezden geldim. Kurallar kurallardır."

“Bu gece yapacağım.”

"Ayrıca, ehliyetinizin bir kopyasını daha rica edebilir miyim? İşe başladığınızda bir tane çıkarmıştık, ama bir türlü bulamıyorum."

Cameron arka cebine dokundu. Cüzdanı oradaydı. "Şey, tabii."

"Harika," diyor Terry. "Bu akşam gitmeden önce masama bırakır mısın, tamam mı?"

"Tamam efendim."

Evrak işleri Cameron'ın güçlü yanı değil . Akvaryum lobisindeki masada oturmuş, tanktan yansıyan mavi ışıkla aydınlanmış buruşuk işe alım formunun üzerinde kalemi tutarken, Cameron Merced Vadisi'ndeki dramayı hatırlamadan edemiyor.

Merced Valley Teknik Koleji belki Ivy League seviyesinde değil, ama bir keresinde Cameron'ı kadrolarına katmak istemişlerdi. Hatta ona tam burs bile teklif etmişlerdi. Tek yapması gereken birkaç evrakı doldurmaktı. Sadece birkaç form imzalamak karşılığında bedava para.

Cameron ders kataloğuna göz attı ve derslerini seçti. Özellikle felsefe dersini dört gözle bekliyordu. Ancak burs başvuru formları sehpasının üzerinde bir yığın halinde duruyordu; üzerlerinde pizza kabuklarından yağ lekeleri ve bira kutularından ter izleri vardı.

Jeanne teyze çok sinirlenmişti. Geleceğini sebepsiz yere mahvettiğini iddia etti. Tek yapması gereken birkaç formu doldurmaktı! Yirmi dakika sürerdi. *Neyin var senin?* diye sordu.

İyi bir soru.

On dakika sonra akvaryum personel formu tamamlanır ve kağıdı Terry'nin masasına bırakırken, ehliyetinin de bir kopyasını çıkarması gerektiğini hatırlar. Terry'nin ofisinin köşesindeki tozlu fotokopi makinesi, bir dizi vızıltı ve bip sesiyle çalışmaya başlarken, kalkış yapan bir uzay gemisi gibi ses çıkarır. Cameron beklerken Terry'nin masasındaki küçük kavanozdaki naneli şekerlerden birini alır.

Makine nihayet hazır olduğunda, kartını cama koyuyor ve büyük yeşil düğmeye basıyor. Bu da görünüşe göre bir dizi bip sesi çıkaran alarmı tetikliyor.

Cameron, minik ekranda *"C Çekmecesinde Kağıt Sıkışması" yazısını* okuyor. Eğilip çekmecelere dikkatlice bakıyor. Sadece iki çekmece var: A ve B.

İmkansız.

Bulabildiği her sekmeyi, çekmeceyi ve kapağı açıyor, ama ne C çekmecesi var ne de sıkışmış bir kağıt izi. Yeşil düğmeye tekrar basıyor, ama ekran aynı mesajı yanıp sönerek gösteriyor. Her şeyi kapatıp tekrar açıyor, bunu üç kez yapıyor. Var olmayan bu çekmecede bir şey sıkışmış olduğu konusundaki ısrarından vazgeçmiyor.

"Aptallar tarafından tasarlanmış," diye mırıldanarak ehliyetini camdan alıp makineyi tamamen kapattı.

Omuz silkerek ehliyetini Terry'nin masasındaki formların üzerine bıraktı. Yarın akşam geri alabilirdi.

OceanofPDF.com

Esaretimin 1352. Günü

Ah, çocuğu sürekli tetikte tutmaktan gerçekten keyif alıyorum. Lütfen, kötü bir niyetim olmadığına güvenin. Tam tersine. Bazı insanlar kendi iyilikleri için buna, meydan okumaya ihtiyaç duyarlar. Bunu anlayabiliyorum. Beynim güçlü bir cihaz, ancak koşullarım tarafından engelleniyor ve o da aynı durumda.

Elbette, onun mutlu bir sonu olmasını istiyorum. Tova'nın da öyle. Bu, diyebileceğiniz gibi, benim son dileğim.

Neyse, bu akşamki konumuza geçelim: evrak işleri. İnsanlar ve evrak işleri: ne büyük bir israf. Hafızaları bu kadar yetersiz olmasaydı, belki de bu kadar çok yazılı kayda ihtiyaç duymazlardı.

Ama bu gece, evrak işlerine teşekkür etmeliyim.

Tankıma bağladığı ip bir engel teşkil etmedi. Temizliği bitirip gittikten sonra, her zamanki gibi düğümü çözdüm ve kapağı kaldırdım. Yeteneklerimi küçümsemesine gücenmeli miyim?

Terry'nin ofisine giden yol cazip şeylerle doluydu, ama sonuçlar son zamanlarda daha da çabuk geliyor, bu yüzden yolda karşıma çıkan her türlü cazip yumuşakçayı reddettim. Pasifik geoduck midyesi sergisi bu gece özellikle toplanmaya hazır görünüyordu. İnsanlar onlara *yapışkan ördekler* diyor, ama dokuları hoş bir şekilde sert.

Ama bu akşam ördekli tavuğum yok. Daha önemli planlarım vardı. Ve dürüst olmak gerekirse, bu aralar iştahım oldukça az.

Terry'nin masasının kenarını vantuzla açtığımda, görevimin merkezindeki nesneyi buldum.

Sürücü belgesi. Koleksiyonumdakiyle aynı. Kişinin tam adını ve doğum tarihini içeriyor.

Saniyeler geçtikçe ve sonuçlar gözümün önünde belirdikçe, ince plastik kartı koridorda taşıdım. Hedefime vardığımda, kendimi çok halsiz hissetmeye başlamıştım bile. Zorlanarak, kartı deniz aslanı heykelinin kuyruğunun altına sıkıştırdım.

Dönüş yolculuğum yavaş ve zordu. Ağır bedenimi beton koridorda sürüklerken, birden fazla kez ölebileceğim ihtimalini düşündüm. Tam o anda, tam orada. Bir daha asla deniz tarağı tadamayacağım. Kollarımın soğuk cama yapışmasını, bileğinin içindeki o insanlığı hissetmeyi, sırayla

Koleksiyonumun hazinelerine dokunmayı bir daha asla yaşayamayacağım. Bu gece ölseydim, bu görev buna değer miydi?

Aslında.

Tova bu akşam gelmedi. Yarın da gelmeyebilir ama mutlaka gelecek. Veda etmeden gitmeyeceğinden eminim.

Bezini deniz aslanının kuyruğunun altına sürme isteğine karşı koyamayacak. Hiçbir zaman koyamaz. Bunu yapan tek kişinin kendisi olduğunu biliyor.

Bunu yaptığında, onun için ne bıraktığımı görecek. Ve o zaman anlayacak.

OceanofPDF.com

Geçersiz Çek

Laphroaig Single Malt viskisini iki buz küpünün üzerine döktükten sonra, hantal küçük kanepesine yerleşti. Akşam, oturma odasına **yavaşça** çöktü; gün ışığı ön pencereden yavaş yavaş süzülüyordu, tıpkı viski yudumlarının alçak kadehinden yavaşça kaybolması gibi.

Cassmore.

Cameron kendini ilk tanıttığı andan itibaren o soyadı aklını kurcalıyordu. Cassmore'u biliyordu ama nereden? Ta ki bu sabah dişlerini fırçalarken, birdenbire o anı aklına gelene kadar.

Geçersiz çek.

Bu tür şeyler o zamanlar, çekle ödeme yapmanın hâlâ yaygın olduğu dönemlerde sıkça yaşanırdı. Çek karşılıksız çıkarsa, duvara asılırsın. 90'lı yıllarda bir ara olmuş olmalı.

Ethan, Shop-Way'i satın aldığında, kasanın altındaki tezgaha iliştirilmiş eski, buruşuk çekleri hatırlıyor. Müşterilerden gelen karşılıksız çeklerdi. Bir uyarıydı. Bazıları yıllardır oradaydı, özellikle de şu çek. Adres bloğunun üst köşesinde Daphne Cassmore adı basılıydı. Çek, önemsiz bir miktardı. Altı dolar ve küsurat.

Ethan çekleri hemen aldı. Dükkanı böyle yönetmezdi. Ama isimleri aklında tuttu.

Daphne'yi Cameron'la ilişkilendirmek oldukça kolay olmuştu. Birkaç ay önce premium üyelik aldığı soy ağacı sitesinde birkaç tıklama, onu önce Daphne Cassmore'a (daha sonra evlenip Daphne Scott oldu) ve ardından üvey kız kardeşi Jeanne Baker'a (Altmış yaşında, Modesto, Kaliforniya'da yaşıyor) götürdü. Bayan Baker'ın güçlü çevrimiçi varlığı, büyük ölçüde koleksiyoncular ve satıcılar için çeşitli topluluklardaki katılımından kaynaklanıyordu. Ethan bu tür insanları tanır: hurda alıp satmayı hobi edinen insanlar. Cameron, teyzesinin biriktirme sorunundan şikayet etmişti. Her şey birbirine uyuyordu.

Ethan bardağındaki son viskiyi de içti. Artık kimsenin çek yazmadığına sevinmişti. Sözde dolandırıcıların böyle asılıp rezil edilmelerini görmek... ne kadar acımasızdı. Özellikle de Daphne Cassmore'un karşılıksız çeki, onu yazan kişiye her zaman acımasını sağlamıştı. Böylesine küçük bir meblağ için çarmıha gerilmek... Hangi altı dolarlık market alışverişi, mağazanın gözünde onun itibarını kaybetmesine yol açmıştı?

Düşüş çok uzun sürmemiş olmalıydı.

Cameron'ın annesi hakkında anlattıklarından anlaşıldığı kadarıyla durum böyle görünüyor. Çocuk annesinden bahsederken ağzını sıkı tutuyor, ancak Ethan uyuşturucunun işin içinde olduğunu anlayacak kadar şey duymuş. Cameron'ın bu işe girmek istememesini suçlayabilir mi? Annesi onu terk etmişti.

Salon artık tamamen karanlık ve Ethan, bir Laphroaig daha doldurmak için mutfağa giderken, daha önce çıkardığı spor ayakkabılarına neredeyse takılıp düşüyor. Bir yanı, Sandy Hewitt'in Shop-Way'deki manav reyonunun ortasında ağzını açmasıyla kasaba dedikodularının yayılacağından emin olduğu için Cameron'a bu dedikoduları anlatması gerektiğini düşünüyor. Er ya da geç, çocuk kendisi de duyacak: annesinin otuz yıl önce kaybolan bir genç çocuk hakkında bir şeyler biliyor olabileceği söylentisi. Bilmiş olabilir ve hiç söylememiş olabilir. Cameron'ın annesi hakkındaki imajı daha da lekelenebilir miydi? Açıkçası, bunların hepsi o doğmadan yıllar önce olmuştu.

Yoksa öyle miydi?

Cameron kaç yaşında? Ethan, Cameron'ın yaşını daha önce söyleyip söylemediğini hatırlamıyor ama yirmi beş yaşından büyük olamaz, değil mi?

Bir de Tova meselesi var.

Birinin market poşetlerini bunca yıl taşıyarak onu ne kadar iyi tanıyabilirsiniz ki? Daphne Cassmore hakkında bilgi aradığından emin olacak kadar iyi. Ona anlatılamaz olanı anlatabileceğini düşündüğü bu kadını bulana kadar durmayacak. Ethan, Tova'nın Erik'in ölümünün resmi hikayesine asla inanmadığından emin.

Peki sonra ne olacak?

Ona Cameron'ın Daphne Cassmore'un oğlu olduğunu söylemeli. Bunu bir arkadaşından duymalı. İkisi çok yakın arkadaş. Oğlanın Tova'nın kabuğunu nasıl kırdığı Ethan için bir gizem; kendisi de neredeyse bir yıldır

bunu deniyor. Ama eğer Cameron'ın annesi oğlunun başına gelenlerde potansiyel olarak rol oynadıysa, Cameron'a her baktığında ne düşünecek?

Saat akşam onu geçmişti ama Tova Sullivan gece kuşuydu. Aklını başına toplayıp telefonu eline aldı. Onu akşam yemeğine davet edecekti.

OceanofPDF.com

Ücretsiz Yemeğin Olumsuz Yönleri

Cameron , iğrenç derecede unlu bir şeftaliyi, bir ısırık dışında bütün halde, iskelenin ucundaki çöp kutusuna atıyor. Ethan'ın tarihi geçmiş yiyecekleri hem bir nimet hem de bir lanet olabiliyor. Ama bu yaz market alışverişinde bir sürü para tasarruf etti ve üstelik karavanını Ethan'ın garaj yoluna ücretsiz park etti. Ethan'a kesinlikle bir iyilik borçlu.

Puget Sound üzerindeki gökyüzünde yıldızlar dağılıyor, gümüşi parıltılarını aşağıdaki simsiyah suya yansıtıyorlar; bu, Cameron'a Avery'nin burnunun üzerindeki koyu kahverengi çilleri hatırlatan, güzel ve rastgele bir ışık deseni. Sudan uzaklaşıp telefonunun şarj olduğu karavana doğru yöneliyor. İlk kez olmasa da, kıyıya park edip, ön camında sadece su manzarasıyla uyanmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyor. Bunu denemeyi düşünmüştü, ama Ethan, Sowell Körfezi'nin gece devriye polisi olan arkadaşı Mike'ın, halka açık otoparklardan birinden bir karavanı çekmekten zevk alacağını söylüyor. Zavallı Mike'a sıkıcı şafak öncesi saatlerde yapacak bir şey verirdi. Belki bir gün burada yaşar ve su manzaralı bir evi olur. Belki de, sadece Simon Brinks'i bulabilirse.

Ama bu parlak gelecek. Bu gece, Ethan'ın garaj yolundaki yerine geri dönmek için tepeye çıkacak, ama önce son maaşının hesaba geçip geçmediğini görmek için bankacılık uygulamasına giriş yapacak. Geçmiş. Jeanne Teyze'ye borcunu tamamen ödemesi gereken son para da gelmiş. Transferi onaylarken heyecan dorukta, sırf yapabildiği için miktara bir de bonus ekliyor. Ona bir mesaj, bir kalp emojisi gönderiyor, ama muhtemelen uyuyor. Saat on birden sonra.

Birkaç yüz doları artmış. Hepsini biriktirmeli. Kesinlikle biriktirmeli. Ama iyi bildiği bir siteye giriyor, bağımsız müzik grupları için müzik satan bir site. Moth Sausage'ın parçaları eskiden orada listeleniyordu, ama buraya gelme sebebi bu değil. Merakından kendi adını arıyor, ama hiçbir şey çıkmıyor. Eh, bu şaşırtıcı değil. Brad muhtemelen grubun materyallerini

kaldırmıştır. Neyse. Bunun yerine, iki tane pek bilinmeyen jam grubu bulana kadar arıyor, oldukça iyi olduklarını bildiği gruplar. Dead gibi, Phish gibi ya da benzeri, Ethan'ın tarzı ama yeni. Cameron Cassmore belki bir kaybeden ve tükenmiş biri, berbat bir karavanda yaşıyor olabilir, ama iyi müzikten anlıyor. Her iki gruptan da dijital albümler satın alıyor ve teslimat için Ethan'ın e-posta adresini giriyor.

Bu bir başlangıç.

Kampçının pencereleri hâlâ siyahken telefonu titredi. Cameron elini cihazı bulana kadar etrafı yokladı. Ekranda Jeanne Teyze'nin numarasını görünce midesi bulandı. En son gece yarısı aradığında hastanedeydi; kafası ezilmiş, kalçası kırılmıştı ve Dell's'te yaşanan bir tartışmayla ilgili ifade almak için hastane odasında iki polis vardı.

"Merhaba?" dedi nefes nefese. O zamanlar hastaneye koştuğunda, hastane yirmi dakika uzaklıktaydı. Şimdi ise yolculuğun ne kadar süreceğini düşünmek bile istemiyordu.

"İyiyim Cammy," diyor, belli ki onun endişeli ses tonunu anlamış.

“Öyleyse neden şimdi arıyorsun?” Saate bakıyor. “Sabahın birinde mi?”

"Seni uyandırdım mı?"

"Evet, öyle."

"Barda falan olacağını sanıyordum."

Hayır. Derin bir uykudaydım. Bugün çok çalıştım.

“Özür dilerim. Sadece banka havalenizi aldığımı bildirmek istedim. Çok fazla göndermişsiniz.” Jeanne teyze uyumsuz bir ıslık çalar. İçki mi içmiş acaba? Arka planda boğuk bir erkek sesi duyulur ve Cameron, Wally Perkins'in onunla birlikte karavanında olup olmadığını merak eder.

Cameron gözlerini ovuşturarak doğruldu. "Ekstra olan faiz." Mevcut ana faiz oranına ve paranın tahvillere yatırılmış olması durumunda (ki asla yatırılmayacaktı) elde edebileceği olası getiriye göre kafasında hesapladığını eklemedi, ama bunun bir önemi var mıydı ki?

"Biz hiçbir zaman faizden bahsetmedik." Sesi soğuk.

“Ama bunu sana borçluydum.” *Ve sana çok daha fazlasını borçluyum* , diye eklemiyor.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Sesi kesinlikle boğuk çıkıyor. Kesinlikle biraz viski içmiş. "Bunun için bana gerçekten para ödemeni hiç beklemediğimi biliyorsun."

“Elbette sana geri ödeyecektim.” Cameron tereddüt ederek battaniyeyi üzerinden attı. “Aslında, Simon Brinks'e olan tüm borçlarını ödedikten sonra, parayı peşinat olarak kullanabiliriz diye düşünüyordum.”

"Peşinat mı?"

“Senin için. Şehirde bir ev. Seni o karavan parkından kurtaracağız.”

"Bu karavan parkını beğeniyorum."

Arka planda, yaşlıca bir erkek sesi duyuluyor: "Neler oluyor?"

“Wally, yaşadığımız yerin bir çöplük olduğunun farkında mısın?”

Cameron kekeleyerek, "Ben asla buranın çöplük olduğunu söylemedim!" dedi.

“Açıkçası öyle değil,” diyor Jeanne teyze kuru bir sesle. “Bak, birdenbire bu kadar paran olmasına ve ihtiyacı olmayan insanlara ev satın alabilmene sevindim. Neden parayı biriktirip hayatında bir şeyler başarmıyorsun?”

"Ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun? Bana kötü bir kader verilmiş olması benim suçum değil."

“Hayır, anlaşma asla kimsenin suçu değil. Ama nasıl oynayacağını sen kontrol edersin.” Buz küplerinin suya düşme ve şıkırtı sesleri duyulur, ardından bir anlık duraklama ve bir anlık daha. İki içki daha doldurulur.

Cameron karavanın arka kapısını hızla açıp dışarı fırladı ve Ethan'ın garaj yolunda volta atmaya başladı. Çıplak ayaklarının altında, kaldırım sıcak yaz gününden dolayı hala ılıktı. "Elimden gelenin en iyisini yaptım. Bana Sowell Körfezi'nden geldiğimi söyleyebilirdin."

Jeanne teyze homurdandı. "Bunun ne faydası olurdu ki?"

"Belki de *otuz yaşıma* gelmeden önce babamı bulmuş olabilirdim."

“O adam senin baban değil.”

"Bundan nasıl emin oluyorsunuz?"

“O benim kız kardeşimdi, Cammy.” Jeanne Teyze'nin sesi artık yorgun, neredeyse yenilmiş gibiydi. “Annenin tüm kusurlarına rağmen, aptal değildi. Baban büyük bir iş adamı olsaydı... yani, toplumun az da olsa üretken bir üyesi olsaydı, ya da, neyse, hayatta olsaydı... Bilmiyorum, Cammy. Bence bu kadar basit olsaydı, onun senin hayatının bir parçası olmasını engellemezdi.”

“Hayatımın bir parçası olma fırsatını kaçırdı.” Cameron, Ethan'ın araba yolundaki bir çatlakta bulunan bir tutam yengeç otunu tekmeliyor. “İnsanları bırakmak ona çok kolay geliyor gibi.”

Jeanne teyze usulca, "Vazgeçmek en zor şey olabilir," diyor.

Cameron'ın yüzü istemsizce somurtmaya başladı. Bu, Avery'nin iskelenin altında kürek sörfü yaparken söylediğiyle neredeyse aynı şeydi, ama bunu Jeanne Teyze'den duymak nedense onu betonu tekmeleyerek kırmak istemesine neden oldu.

“Bak, gitmem gerek,” diyor. “Sabah işe gideceğim.” Bu doğru değil. Öğlene kadar çalışmıyor, ama bu, sorumlu bir insanın gece yarısı telefonu kapatmak için verebileceği türden bir bahane gibi görünüyor.

Jeanne teyze bir anlığına telefonu kapatır, Wally Perkins ile kısa bir konuşma daha yapar. "Tamam, Cammy. Ama önümüzdeki ayki gemi seyahatimizden önce Seattle'a uğradığımızda seni görmek isterim."

Biz?

“Elbette,” diyor Cameron. Ne olursa olsun. Telefonu kapatıp arkasından karavanın kapısını sertçe çarptıktan sonra yatağına geri uzanıyor.

OceanofPDF.com

Randevu Değil

Ertesi cumartesi saat beşte Tova, Ethan'ın evine gelir.

Bu bir randevu değil.

Cam şişe, tıpkı bir bebeği beceriksizce tutar gibi, dirseğinin kıvrımına yerleştirdiği çıplak kolunda serin kalıyor. Bu, Barbara'nın hediyeyi Ethan'a sunma biçiminden daha iyi bir yöntem gibi geliyor ona; Barbara, şişeyi boynundan kaba bir şekilde tutarak, Woodinville'deki o şaraphanenin geçen sezonki Cabernet Sauvignon'u olduğunu ve ne kadar *lezzetli* olduğunu, *randevusuna mutlaka* getirmesi gerektiğini gevezelik ederek anlatmıştı.

Tova, *bunun bir randevu olmadığını* defalarca, hatta Cameron'ın deyimiyle milyon kere tekrarlamıştı. Bu sadece bir akşam yemeği.

Hızlı bir akşam yemeği. Daveti kabul ederken, taşınma hazırlıkları için eşyalarını toplaması gerektiğini belirterek bunu açıklığa kavuşturmuştu. Aslında, boş zamanını Snohomish İlçe Halk Kütüphanesi'nin ödünç almasına izin verdiği her kitabı Daphne Cassmore hakkında bilgi bulmak için araştırmakla geçirmişti. Ancak araştırma durmuştu ve Tova çok az işe yarar şey öğrenmişti. Bir arkadaşıyla yemek paylaşmak için bir akşam ayırmanın ne zararı olabilirdi ki?

Bir arkadaşıyla mı? Ethan onun arkadaşı mı?

Her halükarda, birinin evine hediye olmadan gitmek kabalık olurdu. Tova kendisi pek şarap içen biri değil, ama insanlar böyle yapıyor işte. Barb'ın ısrarcılığına minnettar olmasının küçük bir yanı da var. Eğer ısrarcı olmasaydı, eli boş gelme gafını işlemiş olabilirdi ve kendi başına bir tane temin etmeyi düşünse bile, gidip Shop-Way'den Ethan'dan bir tane satın alamazdı.

Başını dik tutarak, kısa araba yolundan bodur bungalova doğru adımlarla ilerliyor. Bileği neredeyse iyileşmiş, sadece ufak bir sorun kalmış. Mor renkli çiçekleriyle kaplı, aşırı büyümüş bir ortanca, küçük verandayı

işgal ediyor. Tova geçmek için bir dalı kenara çekiyor ve fikrini değiştirmeden önce kapı zilini çalıyor.

“İyi akşamlar, Tova,” diyor Ethan, geri çekilip içeri girmesi için işaret ederek. Sesi garip bir şekilde kısık. Tova ona şişeyi uzatıyor ve Ethan teşekkür edip, köşedeki hafifçe yamuk askılığı işaret ederek çantasını almayı teklif ediyor.

“Teşekkür ederim, ama bende kalmasında bir sakınca yok.” Tova çantayı, sanki onsuz çıplak kalacakmış gibi, İncil'deki incir yaprağı gibi kalçasına bastırdı.

"Harika o zaman," diyor Ethan.

Şık halının üzerinde yürürken Tova, evin en dikkat çekici özelliğine bakmaktan kendini alamıyor: oturma odasının bir duvarı tamamen plak koleksiyonuna ayrılmış, ucuz rafların suntadan soyulmuş kaplaması. Eğer bu onların evi olsaydı, o zamanlar Will gevşek laminatı çivilerle sabitlerdi. Tova, bir yere takılmaması için, sanki yarım yamalak bir yara kabuğu koparılması gerekiyormuş gibi, gidip onu yolma isteğine karşı koyuyor.

Birinin evine girmek her zaman samimi bir eylemdir. Etrafta fotoğraf arıyor ama hiç yok. Bunun yerine, duvarlar güzelce çerçevelenmiş konser posterleriyle süslü: Grateful Dead, Hendrix, Rolling Stones. Bu tarz bir gencin odasına yakışır gibi görünse de, nedense Ethan'a mükemmel bir şekilde uyuyor.

Kadın, mantar kokusuyla dolu, şaşırtıcı derecede düzenli küçük bir mutfağa girer ve ikisi de kısa bir sohbet ederler. Tova hiçbir zaman kısa sohbetlerden hoşlanmamıştır ve şimdi de kekeleyerek konuşur. Ethan ona Barb'ın *enfes* Cabernet Sauvignon şarabıyla dolu bir kadeh uzattığında, Tova bunu minnetle alır.

"Şerefe, aşkım," diyor.

"Şerefe!" diye tekrarladı Tova, kadehini şıkırdatarak.

Birkaç dakika ve birkaç yudum daha sonra, tezgahın üzerindeki güneş gözlüklerinden birini alıp Cameron'ınkini fark etti. "Evinizi ona açmanız çok nazikçe bir davranıştı."

Ethan tavaya bir miktar kırmızı şarap döküyor ve tava cızırtılı bir sesle büyük bir buhar bulutu çıkarıyor. "Doğrusunu söylemek gerekirse, biraz arkadaş edinmek güzel."

Tova başını salladı. Ne demek istediğini biliyordu. Cameron'ın da akvaryumda olması güzeldi. "Evet, öyle demeliyim."

“Biliyor musun, ben on dört kişilik bir aileden geliyorum. On bir erkek ve kız kardeşim var. Küçük bir çocukken, yetişkin halimi hep ağzına kadar kalabalık bir evde hayal ederdim.”

Tova hafifçe gülümsedi. "Büyük aileleriyle bilinenlerin İrlandalılar olduğunu sanıyordum."

“Eh, biz İskoçlar da kendi başımızın çaresine bakabiliriz.” Ona sırıtarak, her tabağa birer tane olmak üzere iki dolgun tavuk göğsünün üzerine mantar sosu sürdü. Tova'nın şaşkınlığına, ağzı sulandı. Ona en son ne zaman böyle güzel bir yemek hazırlanmıştı?

Son lokmalarının tadını çıkarırlarken , sineklikli kapı gürültüyle kapanıyor. Bir an sonra Cameron odaya dalıyor, yüzünde karanlık bir gölge var. Tova'yı mutfak masasında Ethan'la otururken görünce, yüzündeki somurtkan ifade kısa bir anlığına kayboluyor, yerini şaşkın bir ifade alıyor.

Bir an sonra, bakışlar tekrar sertleşti, ancak bu sefer sadece Ethan'a yöneltilmişti. "Hey dostum. Bir saniye konuşabilir miyiz?" Sesi dişlerini sıkmış gibiydi.

"Elbette. Hadi bakalım," diyor Ethan.

“Kürek dükkanında takılıyordum, sizin dükkanınızda çalışan Tanner adındaki çocuk arkadaşlarıyla içeri girdi. Ne hakkında konuştuklarını biliyor musun?” Cameron'ın sesi soğuk. “Benim hakkımda konuştuğunu söylediler—”

“Pekala o zaman.” Ethan yerinden fırladı. Cameron'ı oturma odasına doğru yönlendirirken ona anlamlı bir bakış attı. Arkasından özür dileyerek Tova'nın yemeğinin tadını çıkarmaya devam etmesini, en azından kalan kısmının, ve sadece bir dakika süreceğini söyledi. İkisi de küçük evin içinden, muhtemelen arka yatak odalarından birine, kimsenin duymayacağı bir yere doğru kayboldular.

Çocuğun sorunu ne olabilirdi ki? İçini bir suçluluk duygusu kemiriyordu. Belki de son iki temizlik seansını kaçırmamış olsaydı bilirdi.

“Kısa dakika” uzayıp gidiyor. Tova, yapabileceği en az şeyin yemek sonrası oluşan dağınıklığı temizlemek olduğuna karar veriyor. Yapacak bir şey işte. Ve bu mutfak, yemek sonrası tam bir felaket. Şarap sayesinde başı her zamankinden biraz daha hafiflemiş bir halde, bir sünger arıyor ve mutfak lavabosunun yakınlarında hiçbir yerde bulamayınca dilini şaklatıyor. Ethan bulaşıklarını neyle yıkıyor acaba? Ne bir sünger ne de bir bulaşık bezi görünüyor.

Lavabonun yanındaki çekmece, bakmak için mantıklı bir yer gibi görünüyor. Ama bir ıvır zıvır çekmecesi gibi duruyor. Bir sonrakini açıyor, ama o da bir sürü kağıt, alet ve tuhaf eşyayla dolu. Tova içini çekiyor. Erkekler neden böyle yapıyor? Will'in dediği olsa, evlerindeki her çekmecenin ıvır zıvır çekmecesi haline gelmesine izin verirdi. Marcellus'u ve çalışma odasındaki çakılların altına sakladığı tuhaf eşya koleksiyonunu düşünerek hafifçe kıkırdıyor. Görünüşe göre, erkeklerin işe yaramaz ıvır zıvır biriktirme eğilimi türler arası bir şey.

Lavabonun altında bulaşıklar için kullanılabilecek bir şey olması gerekirdi, ama Tova dolabı açtığında, karşısında mısır gevreği kutuları ve mikrodalgada ısıtılabilen hazır pirinç kapları yığınlarıyla karşılaştı. Ağzı açık kaldı.

Lavabonun altında kiler bulunduran kim var ki?

Adrenalin beyninde hızla dolaşıyor, başı dönüyor. Burada yapabileceği çok şey var. Tüm mutfağı yeniden düzenleyebilir. Dolapların ve çekmecelerin içini silebilir. Ethan'ın onun gibi birine ne kadar ihtiyacı olduğunun farkında mı acaba?

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor. Şimdilik bulaşıklara odaklanması gerekiyor.

Lavabonun altındaki dolabı tekrar incelediğinde bir bez parçası görür. Daha yakından incelediğinde, solmuş baskılı eski bir tişört olduğunu fark eder. Belli ki bir bez parçası. Temizlik için mükemmel.

Son tabak da kurutma rafına yerleştirildikten sonra, Ethan'ın gelişigüzel döktüğü Cabernet Franc şarabının tezgaha sıçradığı yeri tişörtüyle sildi. Şarap ıslak pamuğa işledi, lavaboda durulayıp sıktığında leke soluk bir mor tonuna dönüştü. Işıltılı mutfağa bakarken içinde gurur kabardı ve sanki bir işaretmiş gibi diğer odadan sesler geldi. Çocuklar geri dönüyorlardı. Belki de aralarındaki tartışmayı çözmüşlerdir.

Cameron, arka kapıdan tekrar dışarı çıkmadan önce onun gözlerine bakmıyor. Bir an sonra, karavanın gürültülü ateşleme sistemi çalışmaya başlıyor.

"Tova, aşkım," diyor Ethan. Sesi gergin.

"İyi misiniz?" diye sordu Tova, ona doğru bir adım atarak.

“Sana bir şey söylemeliyim.” Ayaklarının üzerinde kıpırdandı. Tova'nın tüm mutfağı temizlediğini fark etmemiş gibiydi.

“Peki, ne oldu?” diye ısrarla soruyor Tova, ama sonra sorması gerekip gerekmediğini düşünüyor. Birdenbire, tek istediği evde, kanepesinde

oturmak. Akşam haberlerini izlemek. Craig Moreno, Carla Ketchum ve meteorolog Joan Jennison'ın düzenli, tahmin edilebilir sohbetleri. Buruşturulmuş bezi/tişörtü tezgâhın üzerine koyuyor ve ellerini kavuşturuyor.

Ethan'ın bakışları tezgâhın üzerindeki pakete kilitlendi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu da ne...?" Mutfağın diğer ucuna geçti ve şarap lekeli bezi havaya kaldırdı. Kızıl yanaklarından renk çekildi.

Tova gergin bir şekilde doğruldu.

"Sen ne yaptın?"

“Bulaşıklar.” Tova ellerini beline koydu. “Mutfağı temizledim, bulaşıkları yıkadım, tezgahları sildim. Lavabonun altındaki o dağınıklığa başlamayı düşünüyordum ama—”

“Ah.” Ethan’ın sesi boğuktu. Paçavra tişörtünü masaya fırlattı ve sandalyelerden birine çöktü, kocaman kafasını ellerinin arasına aldı. “Grateful Dead, Memorial Stadyumu. 26 Mayıs 1995,” derken sesi boğuktu.

"Bu ne anlama gelir?"

Yukarı bakıyor, gözleri parıldıyor. "Seattle'daki son konserleri. Jerry Garcia'nın son konserlerinden biri."

“Ben… şey… bilmiyorum.” Tova’nın başı dönüyor. Jerry Garcia, Grateful Dead’in solistiydi ve 1995’te vefat etmişti, bundan emindi. Bulmaca hazırlayanlar zaman zaman bunun bir versiyonunu ipucu olarak kullanırlar ve bu, popüler kültüre yapılan bir gönderme için ona her zaman biraz sıradan gelmiştir.

“Gömlek. O defileden kalma. Nadir bir parça.” Ethan ayağa kalkarken derin bir nefes verdi.

“Ama lavabonun altındaydı.”

Ethan kolunu dolaba doğru uzattı. "Doğru. Şu dolabın içindeydi."

“Bu bir dolap değil, bir mutfak dolabı.”

“İkisinin de kapısı olan bölmeler! Aralarında ne fark var?”

Tova kollarını kavuşturdu. "Çoğu insan temizlik malzemelerini lavabonun altında saklar."

“Çoğu insanın ne yaptığı kimin umurunda?” Burnunun köprüsünü sıkıyor. “Kırmızı şarap lekeleri. Çıkarlar, değil mi?”

"Belki de renkleri açılır," diyor Tova. "Saf çamaşır suyuyla."

“Ama bu...”

"Evet," diye itiraf ediyor. "Diğer her şeyi de silip süpürecek."

Ethan hiçbir şey söylemeden ağır ağır ayağa kalktı, tezgâha doğru yürüdü ve Barb'ın Cabernet Sauvignon şarabının kalanını bardağına boşalttı, sonra da tek nefeste bitirdi. Tova, çenesi birden kilitlenmiş, ayakları adeta yere mıhlanmış bir halde izliyordu. Kim kıymetli bir giysiyi mutfak dolabına tıkıştırıp bırakır ki? Hem de böylesine kötü durumda, korkunç derecede solmuş ve yıpranmış bir giysiyi?

Hayır, aşırı yıpranmış değil. Çok sevildi.

"Üzgünüm, Ethan."

Omuzlarını dikleştirdi. "Evet. Her şey yolunda, canım."

Tova titreyerek, "Şimdi gidiyorum," dedi. "Yemek için teşekkür ederim."

“Lütfen bekleyin. Size önemli bir şey söylemem gerekiyor. Aslında bu akşam sizi buraya çağırmamın sebebi de bu...”

Ama Tova çoktan evin yarısını geçmiş, çantasını kalçasına sıkıca bastırıyordu. Ön kapı arkasından sessizce kapandı.

OceanofPDF.com

Nadir Bir Örnek

Tova , en azından modern rock müziğine pek ilgi duymamıştı. Küçük bir kızken elbette Chuck Berry ve Little Richard'ı severdi. Ve tabii ki Kral Elvis Presley'i. Yeni evlendikleri zamanlarda Will, cumartesi geceleri onu şehir merkezindeki salona dansa götürür, ayakları şişene kadar jitterbug yaparlardı. Ama ergenlik çağındaki Erik'in yatak odasındaki müzik çalarından son sesle çaldığı müzik? O, düpedüz gürültüydü.

Janice Kim'in dizüstü bilgisayarından hoparlörden yayılan gitar ve davul ritimlerinin karışımı, ikisinin arasında bir yerde. Tova, solistin ne dediğini pek anlayamıyor ama sesi hoş. Müzik, gezinen, dolanan bir şeye benziyor. Keyifsiz değil.

Janice klavyeye vurarak, "Durun bir dakika, sesi kısayım," dedi. "Web sitelerine otomatik olarak müzik çalan komut dosyaları yerleştirilmesinden nefret etmiyor musunuz?"

“Ah evet,” diyor Tova, bunun ne anlama geldiğinden emin olmasa da. Odanın diğer ucunda, yumuşak pufunda oturan Rolo başını kaldırıyor. Minik köpek esniyor, ayağa kalkıyor ve koşarak gelmeden önce tüm vücudunu iyice silkeliyor. Janice onu kucağına alıyor ve Tova uzanıp ipeksi başını okşuyor.

“Ah, işte burada. Aradığınız bu, değil mi?” Janice, Ethan’ın evinde Tova’nın dün gece mahvettiği, solmuş beyaz bir tişörtü tutan sıska bir adamın fotoğrafına yakınlaştırdı. Eve vardığında Ethan, tişört için endişelenmemesi gerektiğini belirten bir mesaj bırakmıştı bile. Bu sabah da cep telefonuna bir mesaj göndererek akşamın tatsız geçmesinden dolayı özür dilemiş ve geri aramasını rica etmişti. Geri aramayı düşündü ama mesaja nasıl cevap vereceğini bilmiyordu ve her halükarda Janice ile iletişime geçip yardım istemek daha önemli görünüyordu.

Bu tişört çok beğenilmişti. Tova bu durumu düzeltmeli.

“Evet, aynen öyle.” Janice'in ahşap yemek masasının üzerine serilmiş tişörtün ön ve arka yüzlerinin birkaç fotoğrafına daha göz atmasını izliyor.

Janice ekrana gözlerini kısarak, "Bu açık artırma sitesine aşina değilim," diyor. "Ama güvenli bir şekilde şifrelenmiş, bu yüzden muhtemelen yasal bir sitedir?"

“Doğru.” Tova başını salladı. Neyse ki Janice, Tova'ya 1995'teki bir Grateful Dead konserinden hatıra tişörtü edinmeye çalışmasının nedenini sormamıştı. Görünüşe göre, geri kalan Örgücüler, Charter Village'a taşınma niyetini açıkladığından beri onun etrafında diken üstünde yürüyorlardı.

“Pekala, kredi kartı numaranızı buraya gireceksiniz.” Janice başka bir ekrana geçiyor. Yeni sayfa yüklenirken kaşları çatılıyor. “Hayır, bu doğru olamaz.”

"Nedir?"

"Üzerinde bu tişörtün fiyatının iki bin dolar olduğu yazıyor."

Rolo, Janice'in şaşkınlığını paylaşıyormuş gibi görünerek tiz bir ses çıkarıyor.

“Anlıyorum.” Tova nefesini tuttuktan sonra gayet sakin bir şekilde devam etti, “Evet, öyle. Nadir bir örnek.”

Janice'in gözleri kısıldı. "Ne zamandan beri konser hatırası koleksiyonu yapıyorsun? Ne planlıyorsun Tova?"

“Önemli değil.” Tova elini sallayarak onu geçiştirdi. “Sadece bir şeyi düzeltiyorum.” Çantasına uzandı ve nakit ödeme seçeneği olmadığında kullandığı tek kredi kartını bulana kadar cüzdanını karıştırdı.

Janice, Tova'nın kartını alıp numaraları girerken, "Bunu satan adam için, gününü güzelleştireceksin, bundan eminim," diye mırıldandı. Yeşil " ŞİMDİ SATIN AL" düğmesine basmadan önce Tova'ya son bir şüpheci bakış attı. "Emin misin?"

“Evet. Yap şunu.” Tova kalbinin neden bu kadar hızlı attığından emin değildi. Sadece mahvettiği bir eşyanın yerine yenisini alacaktı ve iki bin dolar banka hesabında devede kulak bile değildi.

Dizüstü bilgisayar ekranının ortasındaki küçük bir daire birkaç saniye dönüyor ve ardından Janice, teşekkür ekranı belirdiğinde, "Tamam, oldu," diyor. "Makbuzu e-postama düştüğünde yazdıracağım. İki ila üç hafta içinde kargoya verilecek gibi görünüyor."

“Üç hafta!” Tova başını salladı. “Hayır, üç hafta bekleyemem.”

“Üç hafta bekleyemez misin? Bu kirli eski gömlek için mi?”

“Hayır.” Tova çenesini sıktı. İnternet alışverişi çılgınlığının aptalca olmasının bir başka nedeni daha. Satın aldığı bir şey için üç hafta beklemek kim ister ki?

“Şöyle yazıyor, gidip alabilirsiniz.” Janice ekranı kaydırırken kelimeler ve grafikler hızla ekranda beliriyor. Tova'ya şüpheyle bakıyor. “Depoları Tukwila'da.”

Tukwila, Seattle'ın güneyinde, havaalanına yakın bir konumda. Sowell Bay'den oraya arabayla gitmek en az üç saat sürer. Seattle şehir merkezindeki trafikle birlikte daha da uzun sürebilir.

"Öyle yapmayı tercih ederim. Değiştirebilir misiniz?"

Janice'in ağzı açık kaldı. "Ciddi misin?"

"Cidden," diye tekrarlıyor Tova.

“Pekala.” Şüpheci bir ifadeyle Janice birkaç düğmeye daha basıyor. Birkaç saniye sonra yazıcısı çalışmaya başlıyor ve bir sayfa çıkıyor. Sayfayı almak için gidip Tova'ya vermeden önce Rolo'yu yere bırakıyor. Tukwila'da bir adres bulunan küçük, grenli bir harita.

"Çok iyi. Yardımınız için teşekkür ederim," diyor Tova kararlı bir şekilde başını sallayarak, sayfayı katlayıp çantasına koyuyor.

"Oraya kadar arabayla mı gideceksiniz?"

"Sanırım öyleyim."

"En son ne zaman Seattle'dan geçtin? Hem de otobandan, Tova?"

Tova cevap vermiyor, ama bu Will'in son tedavi seanslarından birini geçirdiği zamandı. Washington Üniversitesi'nde bir uzmana göründü. Deneysel ilaç ne yazık ki Will'e pek yardımcı olmadı, ama elbette denemek zorundaydılar.

“Ben de seninle gelirim,” diyor Janice. “Peter’ı da getiririm. O araba kullanabilir. Takvime bakayım, bir gün seçeriz ve—”

“Teşekkür ederim, gerek yok,” diye araya girdi Tova. “Tek başıma gidebilirim. Bugün halletmek istiyorum.”

Janice kollarını kavuşturdu. "Eminim ne yaptığınızı biliyorsunuzdur. Dikkatli olun. Cep telefonunuzu yanınıza alın."

Otoyolda durmuş arabalar, teneke kutudaki ringa balığı gibi sıkışmış durumda . Silecekler çiseleyen yağmuru temizlerken, fren lambaları ıslak ön camdan kırmızı ve pembe renkte parıldıyor; bu, yazın genellikle sıcak ve kuru geçen hava için biraz alışılmadık bir durum. Doğal olarak, Tova'nın iki yıl sonra otoyolda yaptığı ilk sürüş sırasında yağmur yağmaya başlayacaktı.

Hatchback araba yavaşça ilerliyor. Tova'nın orta şeridindeki herkes sağ şeride geçiyor gibi görünüyor. Belki de sol şeritte bir şey yolu tıkıyor. Sinyal lambasını yakmak üzereyken, bardak tutacağındaki cep telefonu çalıyor.

Tova ekrana dokunuyor. "Merhaba?" Hiçbir şey olmuyor. Janice ona cep telefonunu hoparlör gibi nasıl kullanacağını göstermişti ama şimdi hangi küçük yuvarlak simgenin bunu yaptığını hatırlayamıyor. Başka birini deniyor ve daha yüksek sesle tekrar "Merhaba?" diyor.

"Bayan Sullivan?" Cihazdan bir erkek sesi geldi.

"Evet," diyor Tova. "Bu o."

“Merhaba, ben Patrick. Charter Village'da kayıt kabul bölümündenim. Nasılsınız bugün?”

“Pekala, teşekkür ederim.” Tova dikiz aynasına son bir kez yan gözle baktı ve nefesini tutarak arabayı sağ şeride sürdü. Nefesini verirken, Patrick'in hattın diğer ucunda bunu duyup duymadığını merak etti.

“Güzel. Son ödemenizi işleme koymamda bir sakınca olup olmadığını teyit etmek için arıyorum.”

"Anlıyorum," diyor Tova.

“Onay formunuzu henüz almadık. Belki de postada kaybolmuştur?”

"Şey, biliyorsunuz işte, günümüzdeki posta servisi."

Şimdi sağa doğru şerit değiştiren tüm arabalar sola doğru ilerlemek için mücadele ediyor. Neden kimse karar veremiyor? Arabalar Tova'ya, bir avcının saldırısından kaçan, bir tarafta köpekbalığından kaçarken diğer tarafta fok tarafından yutulacaklarının farkında olmayan, beceriksiz bir balık sürüsünü hatırlatıyor.

Patrick boğazını temizledi. "Arama nedenim, taşınma tarihinizi kesinleştirmek için son depozitoya ihtiyacımız olması. Durun bir dakika, kontrol edeyim... Ah, gelecek aymış."

Tova fren pedalına planladığından biraz daha sert basıyor. "Evet, sanırım doğru."

"Amirimin bunu işaretlemesine şaşmamalı. Şartlar göz önüne alındığında, taslağı hazırlamak için sözlü onayınızı alabilirim. Bu uygun mu?"

Tova, bir tırın etrafından dolanarak diğer şeride geçiyor; diğer şeritteki araçlar hızla ilerlerken, diğer şeritteki araçlar durmuş durumda. Ne kadar tuhaf şeyler olabiliyor. Hangi şeridi seçeceğinizle ilgili her küçük karar, nereye gideceğinizi ve ne zaman gideceğinizi tam olarak belirliyor. Will

hayattayken, bazen Tova'ya market alışverişinde eşlik ederdi ve her zaman daha yavaş olan kasa sırasını seçerdi. Bu konuda yeteneği olduğuna dair şakalar yaparlardı.

Erik'in öldüğü günün öğleden sonrasında Tova ve Will markete gitmişlerdi. Tova, Erik'in her zaman sevdiği o sağlıksız kremalı atıştırmalık keklerden bir kutu aldığını hatırlıyor. Will o gün yavaş kasayı mı seçmişti? Daha hızlı olanı seçseydi, Erik'i feribot iskelesindeki işine gitmeden önce görebilecekleri kadar eve zamanında varabilirler miydi? Onu buzdolabından gizlice bira alırken yakalayabilirler miydi? Artık bir kızla çıktığını söyler miydi? Tova'ya kızın adının Daphne olduğunu ve onu akşam yemeğine getirmek için sabırsızlandığını söyler miydi?

Bunların herhangi biri bir şeyi değiştirir miydi?

“Merhaba? Bayan Sullivan? Orada mısınız?”

“Evet.” Tova bardaklıkta duran telefona gözlerini kırpıştırdı. “Buradayım.”

“İyi misin?” Patrick’in sesinde bir endişe tonu vardı. Tova, Charter Village turunda yanından geçtiği cam duvarlı ofisin içindeki masalardan birinde, Patrick’in telefon başında beklediğini hayal etti.

"Devam et," diyor. "İşlem yap."

OceanofPDF.com

Doğum günü kartı bile yok.

Cameron binanın yarısını çoktan silmişti ki, telaşlı Tova neredeyse bir saat gecikmeyle ön kapıdan içeri aceleyle girdi.

"Geç kaldığım için özür dilerim," diyor.

“Sorun yok. Bunu kendi başıma halledebileceğimi zaten biliyoruz.” Gülümsüyor ama gelmediğinde yine hayal kırıklığına uğradığını eklemiyor. Ne kadar tuhaf olsa da, birlikte geçirdikleri akşamları dört gözle beklediğini ve bugünün biraz yalnız geçtiğini söylemiyor. Tartışmalarından beri Ethan'la neredeyse hiç konuşmamış. Ethan'ın kasabada yaydığı o saçmalıklar... mantıklı bile değil. Bin yıl öncesinden kalma kötü bir çekten bahsediyor. Sanki Cameron'ın annesinin bir kaybeden olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi.

Tova başını salladı, sonra gizlice yaklaştı. "Bu sefer çöp poşetlerini tekrar kontrol etmeyeceğim. Sana güveniyorum."

Cameron şok olmuş gibi yaparak nefes nefese kalır. "Çöp kutularını monte etme işini bana mı emanet ettiniz! Vay canına, başardım!" Kahkaha atar ve Tova da onunla birlikte güler. "Peki, sen neredeydin?"

“Ah, neyse, oldukça maceralı bir yolculuk oldu.” Tova bir bez alıp mavi levrek sergisinin cam önünü silmeye başlarken, Grateful Dead hatıra eşyaları, çevrimiçi müzayedeler ve Tukwila'daki bir depoda bir adamın, arkadaşının e-posta adresini doğrulayamadığı için satın aldığı şeyi neredeyse teslim etmeyeceğiyle ilgili neredeyse inanılmaz bir hikaye anlatıyor. Kendi e-postası olmadığı için arkadaşının adresini kullanmış. Konuşurken camdaki bir parmak izini siliyor. Yanakları, Tova'ya hiç benzemeyen bir şekilde kızarmış.

“Aman Tanrım,” diyor hafifçe gülerek. “Bakın bana, durmadan konuşuyorum.”

“Sorun değil. Harika bir hikaye,” diyor Cameron gülerek. “İsterseniz size e-posta adresinizi kurmanızda da yardımcı olabilirim. Ücretsizler.”

“Bilgisayarım yok.”

“Ben de öyle yapmıyorum. E-postalarım telefonuma geliyor.”

" *Telefonunuza* ," diyor elindeki bezi savurarak. "Gençler ve telefonları."

"Akıllı telefona sahip olmak, uzakta olduğunuzda iletişimde kalmayı kolaylaştırır."

Bunun üzerine Tova'nın yüzü gerildi. Bunu gündeme getirmemesi mi gerekiyordu? Onun gidişi büyük bir sır mıydı? Ama nasıl olabilirdi ki? Ethan bunu birkaç kez üstü kapalı bir şekilde dile getirmişti. Umutsuzca aşık olduğu kişinin şehrin kuzeyine taşınması onun için bir huzursuzluk kaynağıydı.

“Akıllı telefon. Belki.” Gülümsüyor. “Geçen akşam Ethan'ın evinde merhaba deme fırsatımız olmadığı için üzgünüm.” Sanki aklından geçenleri okuyor gibi.

“Ethan randevunuzdan çok heyecanlandı. Nasıl geçti?”

Tova doğruldu. "Bu bir randevu değildi."

“Pekala. Akşam yemeğiniz.”

Tova bezi katlayıp arka cebine soktu, sonra arabaya yaslandı. "Biliyorsun, Will ve ben kırk yedi yıl evli kaldıktan sonra vefat etti. Ben flört edemem."

"Neden?"

Sanki cevabı açıklamak imkansızmış gibi iç çekti. Bir süre sessizce birlikte temizlik yaptılar, kıvrımlı koridorda dolaştılar ve deniz aslanı heykelinin önünde durdular. Cameron, nişin her köşesine, bankların altına ve çöp kutusunun arkasına kadar her yeri iyice silmeye özen gösterdi.

Tova, yaratığın kel kafasını beziyle ovuyor. "Kuyruğunun altına da iyice bakmayı unutma, canım."

"Neyin altında?"

“Heykelin kuyruğunun altında. İşte, sana göstereyim.” Toz bezini alıp cilalı pirinç kuyruğun altına kaydırmaya başladı. Cameron gözlerini devirme isteğine karşı koydu. O nokta nasıl kirlenebilirdi ki?

“Biliyorum, biliyorum. Her şeyin doğru bir yolu vardır,” diye mırıldanıyor Cameron, ama Tova dinlemiyor. Heykel ile zemin arasındaki küçük boşlukta bir şeye gözlerini kısarak bakıyor.

Yavaşça ayağa kalktı, gözlerini elinde tuttuğu şeyden ayırmadı. Kredi kartı mı? Yüzündeki ifadeden *"Aman Tanrım"* , " *Vay canına"* veya *"İnanılmaz!"* diyeceğini bekliyordu, ama uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

"Bu ehliyetiniz mi?" diye fısıldayarak kartı havaya kaldırdı sonunda.

Aslında bu onun ehliyeti. Terry'nin bu gece çıkarken bırakacağını söylediği dolabından almayı planlamıştı. Peki buraya kadar nasıl gelmişti?

"Evet, aslında öyle." Elini uzatıp almak istedi ama kadın elini sıkıca kavrayıp daha yakından inceledi.

“Cameron,” diyor yavaşça. “Sowell Körfezi'nde babanı aradığını biliyorum. Annenle de bir ilişkin olmadığını biliyorum. Ama onun adı ne?”

Kaşlarını çattı. "Neden?"

Tova sabırla bekliyor.

"Adı Daphne."

“Daphne Cassmore?”

“Şey, evet.” Neler oluyor? Tekrar ehliyetine uzanıyor ve bu sefer Tova almasına izin veriyor. Yüzü, çatı penceresinden süzülen ay ışığı kadar solgun ve ince.

"Onunla görüşüyordu," diyor Tova sessizce. "Annen o kız."

Erik'in kayboluş öyküsünü Ethan'dan değil de Tova'dan duymak farklı bir deneyim. İkisi de deniz aslanının pürüzsüz sırtının karşısında, nişin bankında, karşılıklı oturuyorlar. Tova, sakin ve düz bir sesle Cameron'a oğlunun lise son sınıfından sonraki yaz, bir Temmuz gecesi feribot iskelesinde çalışmaya gittiğini ve bir daha eve dönmediğini anlatıyor. Kimsenin fark etmediği kayıp tekne. Çapadaki kopmuş halat.

“Hiç inanmadım.” Tova başını salladı. “Kendini öldürdüğüne hiç inanmadım. Erik'in bir kızla, arkadaşlarının pek bilmediği bir kızla görüşüyor olabileceğini öğrendiğimde...”

“Bekle. Bu kız... Onun annem olduğunu nereden biliyorsun?”

Tova banktaki siyah lekeyi ovuşturdu. Muhtemelen birinin ayakkabısından kalma bir iz. "Eski bir sınıf arkadaşı. Uzun zaman önce unutulmuş bir anı."

“Peki polis bu öğrenciyle hiç konuşmadı mı?”

Tova dilini şıklattı. "Adam yakın bir arkadaşım değildi ve soruşturma ilk başta kapsamlıydı. Ama görgü tanığı yok ve hiçbir ipucu yok... sanırım davayı kapatmak istediler."

“Annemin bununla bir ilgisi olabileceğini düşünüyor musun...?” Cameron kısık bir ıslık çaldı.

Tova başını kaldırdı, yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. "Bilmiyorum. Ama onunla görüşüyormuş gibi görünüyor. O gece onunla birlikte olmuş

olabilir. Bana anlatabilir..." Sesi kesildi, sonra yutkundu ve ekledi, "Onunla nasıl iletişime geçebileceğimi biliyor musun?"

Başını salladı. "Onu dokuz yaşımdan beri görmedim."

"Ondan hiç haber alamadın mı? Doğum günü kartı bile göndermedi mi?"

Sözler, karnına saplanan bir bıçak gibi acı veriyordu. Kendi kendine kaç kez aynı şeyi düşünmüştü? Jeanne teyzesi her zaman annesinin onu sevdiğinde ısrar ederdi. Onun için en iyisi olduğu için ayrıldığını, belki bir gün kendi şeytanlarıyla yüzleşip bir ilişkiye hazır olacağını söylerdi. Ama hangi şeytanlar o kadar güçlüdür ki, birinin 99 sentlik bir doğum günü kartı alıp pul yapıştırmasını engeller? Annesinin gerçekten öldüğüne kaç kez kendini inandırmıştı, çünkü bu, onun kendisini bu kadar az umursayabileceğine inanmaktan daha az acı veriyordu?

“Hayır. Doğum günü kartı bile yok.” Ayağa kalkıp nişten dışarı çıktı. Gözleri yanıyor, ağır ve yaşlıydı ve bunu onun görmesine gerek yoktu. Birkaç sert göz kırpması gözyaşlarını yok edecekti.

Eğer bu kadar basit olsaydı, onun senin hayatının bir parçası olmasını engellemezdi. Jeanne Teyze'nin sözleri kafasını karıştırır. *Annenin tüm kusurlarına rağmen, aptal değildi.* Eğer babası ölmüşse... ikisi de on sekiz yaşındayken bir kazada ölmüşse... bu, onu Cameron'ın hayatına hiç sokmamak için oldukça sağlam bir sebep olurdu. Gözlerini sıkıca kapatır. Bu mümkün olabilir mi? Bu, Tova'nın onun... Hayır, olamaz. O çok ufak tefek ve çok tuhaf. Ailesinde başka hiç kimse ufak tefek veya tuhaf değil. Ve bu, annesinin korkunçtan daha az bir şey olduğu, bir kurban değil, belki de kendi acısının faili olmaktan ziyade bir şehit gibi onurlu biri olduğu anlamına gelirdi. Bu kesinlikle mantıklı gelmiyor, bu yüzden bu fikri aklından uzaklaştırır.

Tova, büyük orta tankın önünde onun yanına gelir. Tankın yapay akıntısıyla sürüklenen bir morina sürüsünü izlerler. Cameron, dört dakika beklerlerse tekrar geleceklerini biliyordu. Ne hayat ama, o bitmek bilmeyen turlar.

“Özür dilerim,” diyor Tova. Elini omzuna koyuyor. Ovmuyor ya da sıkmıyor, sadece oraya koyuyor, sanki bu temas acısının bir kısmını emip alacakmış gibi. Dokunuş o kadar sıcak ki neredeyse anne şefkati gibi... Hayır, bu düşünceyi uzaklaştırıyor. Sadece nazik davranıyor, çünkü Tova, ilk başta takındığı soğukkanlı kabuğa rağmen, olağanüstü derecede nazik biri. Ona bakıyor, bu minik hanımın ne kadar güçlü olduğuna, doksan

kiloluk bedeninin ne kadar çok acı çektiğine hayran kalıyor. Ve şimdi o da kendi acısının bir kısmını emiyor.

Bir kişi ne kadarını alabilir?

Akvaryumun içinde, iri gri bir inek köpekbalığı yaklaşıyor, küt burnu kumda yavaşça yaylar çiziyor, sanki bir şey arıyormuş gibi. "Erik için de üzgünüm. Annemin bir şekilde olaya karışmış olabileceği için de üzgünüm," diyor Cameron.

"Senin suçun değil canım. Ama yine de teşekkür ederim."

Köpekbalığının küçük, parlak gözleri onları fark eder ve ilerlemeden önce bir saniye duraksar.

Tova'nın dudakları gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım katlara inmem gerekiyor."

Cameron işten eve döndüğünde Ethan'ın ışıkları kapalıydı ve bu durum, aralarındaki sorunları çözme planlarını alt üst etti. Meğer Ethan'ın anlaşılmaz saçmalıklarının bir dayanağı varmış. Ve içten içe, Cameron bunun bir söylentiden daha fazlası olduğundan şüpheleniyordu. Annesi bu kasabanın en büyük trajedisine karışmıştı.

Bu bilginin onu üzmesini veya kızdırmasını bekliyor, olması gerektiği gibi, ama ne kadar uğraşsa da bu duyguları ortaya çıkaramıyor. Zaten ne önemi var ki? Dedikodular çıksın. Kasaba halkının Daphne Cassmore hakkındaki dedikoduları Cameron'a zarar veremez. Daphne Cassmore'u zerre kadar umursamıyor.

Karavanın mini buzdolabında biraz kurcaladıktan sonra, içinde kraker, peynir ve şarküteri ürünleri olan plastik bir yemek tepsisi buldu. Ethan geçen hafta marketten bir sürü getirmişti ve Cameron'ın birkaç tane almasını ısrarla istemişti. Son kullanma tarihleri geçmişti, bu yüzden market satamıyordu, diye açıklamıştı, ama bu ürünler o kadar işlenmişti ki neredeyse bozulmazdı. Cameron plastiği açtı ve kare bölmesindeki küçük salam yığınından biberli bir koku yayıldı. Bir krakerin üzerine küçük bir yığın koydu ve tam ısırık alacakken telefonu çaldı.

Avery'den. *Uyanık mısın?*

İşten eve yeni geldi. Sonra annesi, Tova ve Erik'le olan karışıklığı uzun uzun anlattı. Ekran tamamen kelime karmaşasıyla dolunca fikrini değiştirip karakterleri sildi. Bir mesaj için çok fazla.

Avery cevap yazıyor. *Bu hafta kürek çekmeye ne dersin? Çarşamba öğleden sonra? Çarşambaları izinlisin, değil mi?*

Cameron loş karavan kabinine doğru sırıtarak, " *Saat kaç?"* diye yazdı.

Dört mü? Dükkânda buluşalım. Biraz erken çıkabilirim.

En azından şafak vaktini önermedi. Öğleden sonra dört, olur. Başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti gönderdi.

Bu sefer yedek kıyafet getir. Ya da... getirme. Avery göz kırpan bir emoji ekliyor.

Cameron yatağına girerken içini bir huzur duygusu gibi sıcak bir his kaplıyor.

OceanofPDF.com

Farzedelim

Neredeyse üç yıl **önceydi** , Knit-Wits ekibinin Mary Ann Minetti'nin genç torunu Tatum'un hamile kaldığını öğrendiği öğleden sonra. Ama bu anı, Tova'nın bilincine sanki dünmüş gibi bir anda geri geliyor.

Knit-Wits grubunun geri kalanı bu habere gerçekten çok şaşırdı. Ama Tova, utanç verici bir şekilde, sadece kıskançlık hissetti.

On sekiz. Tatum on sekiz yaşındaydı ve doğal olarak zor bir seçimle karşı karşıyaydı. Örgücüler onun bu özel ikilemini tartıştılar, ancak Tova için bu sadece şuydu: *ya şöyle olsaydı ...*

Ya Erik, Tatum'un yerinde olsaydı? Tabii ki genetik materyal alışverişinin diğer tarafında, ama ya hayatı kısaltılmadan önce on sekiz yaşında baba olsaydı? Tova'nın bir torunu olurdu. Ne büyük bir hediye olurdu bu.

Tatum bebeği dünyaya getirdi. Mary Ann'in kızı Laura, bu beklenmedik torun için çocuk bakımında ona yardımcı oldu ve Tova'nın görebildiği kadarıyla hayat sorunsuz bir şekilde devam etti. Elbette durum her zaman böyle değildi. Mary Ann'in ailesi bebeğe yardım edebilecek imkanlara sahipti, Tatum bebeği istiyordu ve Tova'nın görebildiği kadarıyla bebeğin babası da hâlâ oldukça destekleyici ve ilgiliydi. Gerçekten de ideal bir sonuç. Peki ya benzer durumlar için diğer sonuçlar? Olasılıklar çok fazla.

Cameron'ın ehliyetindeki doğum tarihi beynine kazınmış durumda. Ertesi yılın Şubat ayında doğmuştu.

Ve annesi. Her kimse o. Erik'le görüşüyordu. Söylentilere göre.

Ya Cameron'ın aradığı baba, aslında onun babası değilse? Aklı, oğlanla yaptığı konuşmalardan hatırlayabildiği her şeyi tarıyor; aradığı adam hakkında söylemiş olabileceği her şeyi. Emlakçı, o reklam panolarına sahip olan. Bir yüzük ve bir fotoğraftan bahsetmişti ama Tova başka hiçbir detayı hatırlayamıyor. Cameron'ın yorumlarından hiçbiri ona Erik'i

düşündürmemişti. Ve durum ne olursa olsun, Cameron doğru adamı bulduğuna ikna olmuş durumda. Tamamen emin.

Erik bu konuda oldukça özgüvenliydi.

Tova parmağını şezlongun kolçaklarında gezdirip tırnağıyla ahşap dokusunu takip etti. Ay ışığıyla aydınlanan bahçesindeki ayçiçekleri, gece esintisiyle hafifçe sallanıyor, sanki her dileğine katılan özel bir dinleyici kitlesi gibi. Ama bu düşünceler saçmalık. Erik'in çocuğu olamazdı. Daphne Cassmore on sekiz yaşındayken birçok genç erkekle çıkıyor olabilirdi. Kaygısız on sekiz yaş. Lise son sınıftan sonraki yaz. Kim onu bunun için yargılayabilirdi ki?

Böyle bir şeyin başına gelmesi olağanüstü bir şans olurdu. Ama Daphne Cassmore onu bir şekilde bulurdu, değil mi? Hangi anne çocuğunu büyükannesinden mahrum eder ki? Hem zaten Tova olağanüstü şanslara inanmaz.

Kedi güverte korkuluğuna konup başını ona doğru eğdi. Kadın bir kez daha onunla ne yapacağını merak etti. Evinin satışının tamamlanması ve Charter Village'a taşınması yakındı. Orada evcil hayvanlara izin verilmiyordu. Kontrol etmek için aramıştı.

Tova'nın kucağına atlayacakmış gibi duruyor, ama bunun yerine yere atlıyor ve ayaklarının dibine kıvrılıyor.

Sanki şimdiden kendisini uzaklaştırmaya çalışıyor gibi.

OceanofPDF.com

Muhteşem Kemikler

Tova , Cat'in kahvaltılık kasesini yıkarken Janice onu öğle yemeğine davet etmek için aradı. Pazartesi günü dışarıda öğle yemeği mi? Bunun sebebi ne olabilir? Janice, Shop-Way şarküterisinde buluşmayı önerdi ve Tova bunun yerine Elland'daki Tex-Mex restoranını önerdiğinde şaşırmış görünüyordu.

"Gerçekten mi? Tamam. Yolda seni de alırım," diyor Janice.

Rahat ve yumuşak bir koltukta oturmuşlar, aralarında tortilla cipsleri ve salsa varken Janice sonunda konuyu açıyor.

"Bu hafta son Knit-Wits etkinliğin olacak, değil mi?"

Tova başını salladı.

"Sanırım geriye sadece üçümüz kaldığımız için, sana veda partisi düzenlemeden gitmene izin vereceğimizi sandın, değil mi?"

“Saçmalık. Partiye ihtiyacım yok.”

“Barb pasta getireceğini söyledi.” Janice bir cipsi salsaya batırıyor. “En azından o olacak.”

"Barbara ne kadar düşünceli," diyor Tova. "Pasta harika olur."

“Harika,” diye tekrarladı Janice. “Tova, kusura bakma ama bir kereye mahsus saçmalığı bırakıp bana tam olarak neden bunu yapmak zorunda olduğunu düşündüğünü söyler misin?”

Ha, demek mesele buymuş. "Affedersiniz?"

“İşte bu!” Janice, restoranın içindeki tuhaf makrome duvar süslemelerinin suçlu olduğunu ima ederek ellerini salladı. “Evinizi satıyorsunuz! Sowell Bay'den taşınıyorsunuz! Bütün hayatınızı burada geçirdiniz.”

Tova sakin bir şekilde, "Charter Village çok güzel," diyor.

“Belki öyledir, ama bunlar bizim altın yıllarımız. Neden bunları bir sürü yabancıyla geçirmek istiyorsunuz?” Janice'in sesi titriyor. “Peki ya biz?”

Tova cevap vermeye çalışır ama kelimeler boğazında düğümlenir.

Janice, izlemekten keyif aldığı mahkeme dramalarındaki bir hakim gibi sert bir şekilde parmağını kaldırarak sözlerine şöyle devam etti: "Üstelik Ethan Mack'e ne olacak?"

Tova söze giriyor: "Peki ya o?"

“Tova, o sana deli gibi aşık. Neden ona bir şans vermiyorsun?”

“Ethan harika bir adam, ama Will ve ben—”

“Ah, durun bir dakika. Bakın, sizin yerinizde olmadığımı biliyorum ama Peter'la bu konuyu konuştuk. Birimiz gittiğinde, diğerinin de yoluna devam etmesi gerekiyor. O kadar yaşlı değiliz Tova. Önümüzde hala güzel yıllar var. Hatta on yıllar bile. Yetmiş, yeni altmış!”

Tova istemeden de olsa hafifçe kıkırdadı. "Bunu nereden duydun? O televizyon programlarından birinde mi?"

“Neyse. Lütfen, Tova, bunu tekrar düşün. Eğer gerçekten istediğin buysa, tamam, git. Ama bu tek yol değil.”

“Janice, bir şeyi anlamalısın.” Tova ellerini kucağında kavuşturdu. “Ben senin, Mary Ann'in ve Barbara'nın gibi değilim. Düştüğümde yanıma gelip benimle kalacak çocuklarım yok. Tıkanmış giderimi açmaya ya da ilaçlarımı içip içmediğimi kontrol etmeye gelecek torunlarım yok. Ve bu yükü arkadaşlarıma ve komşularıma da yüklemeyeceğim.”

Janice usulca, "İşte sorun burada," diyor. "Bunun bir yük olduğunu varsaymak."

“Charter Village belki tek seçenek değil, ama en iyi seçenek.” Tova çenesini sıktı. “Hem zaten iş bitti. Çarşamba günü evin satışına dair evrakları imzalayacağım.”

“Peki, Charter Village'a ne zaman taşınacaksınız?”

“Gelecek hafta, ama Everett'teki otellerden birinde kalacağım.”

Janice, yenilgiyi kabul etmiş bir gülümsemeyle, "Sanırım Barb ve ben taşındıktan sonra sizi ziyarete gelmek zorunda kalacağız. Belki de bize o şık spada randevu ayarlayabilirsiniz." diyor.

"Elbette," diyor Tova.

Birkaç dakika sonra neşeli bir garson gelir ve güler yüzlü bir gülümsemeyle özel margarita çeşitlerinin listesini çıkarır. Janice diyet soda ister. Tova sade kahve sipariş eder. Garson başını sallayıp uzaklaşır ama bir an sonra geri döner ve özür dileyerek şu anda kahvelerinin hazır olmadığını açıklar. Öğleden sonra kahveye pek talep yokmuş. Tova kahvenin demlenmesi için on beş dakika beklemek ister mi? Ya da espresso barından bir şeyler denemek ister mi? Cappuccino, latte, mocha?

"Küçük bir latte olsa gerek," diyor Tova biraz isteksizce. Espresso barı. Ne kadar da lüks!

Salı öğleden sonra Tova, Ethan'ın evindeki o felaket akşam yemeğinden sonraki ilk alışverişi için Shop-Way'e gitmeye hazırlanır.

Belki de sonuncusu olacak. Sadece birkaç temel ihtiyaç maddesi alması gerekiyor. Buzdolabı hala yarı dolu ve taşınma tarihi yaklaşıyor. Bu kadar uzun süre markete gitmeyeceğini hiç düşünmemişti ama dondurucudaki yemekler epey işe yaramış. Patatesler, makarnalar, sos ve peynir Tova'nın yanaklarına belli bir dolgunluk katmış; bu yüzden bu sabah banyo yaptıktan sonra aynada yanaklarına hayran kalmıştı. Giyindikten sonra elmacık kemiklerine biraz allık bile sürmüştü.

Evden çıkmadan önce dört kez Grateful Dead tişörtünün çantasında olduğundan emin olmak için kontrol etti. Sonuçta bu sadece bir alışveriş gezisi değildi. Ön kapıdan çıkarken, gazetenin hâlâ paspasın üzerinde, rulo halinde durduğunu görünce biraz şaşırdı. Bu sabah o kadar meşguldü ki, gazeteyi içeri almayı hiç düşünmemişti. Aboneliğinin iptal edilmesi gerekiyordu, ancak geçen gün güzergahtaki genç adama bunu söylediğinde, adam omuz silkip, madem hâlâ orada, bir tane getirebileceğini söylemişti; zaten her zaman bir sürü gazetesi oluyordu. Tova gülümsedi ve ona teşekkür etti. İyi bir çocuktu ve geçen Noel ona iyi bir bahşiş vermişti.

Her durumda, bulmaca ihtiyacı artık başka kanallar aracılığıyla karşılanıyor. Geçen hafta Janice, cep telefonunda beliren bir mesajla ona rekabetçi bir bulmaca oyunu teklif etti ve tek bir tuşa basarak küçük ekranda bir sürü bulmaca belirdi.

Çok sayıda bulmaca. Bir insanın isteyebileceği kadar çok. Bu harika değil mi?

Elbette Tova şu ana kadar tüm maçları kazandı, ancak Janice hızla gelişiyor.

Shop-Way'de Ethan şarküteri bölümünde çalışırken Tova dükkana girer. Kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemle, bir müşteriyle yaptığı konuşmayı yarıda keser ve el sallar.

“Merhaba Ethan,” diye seslendi, sesi sakin. Mağazanın önündeki yığından bir alışveriş sepeti aldı.

"İyi günler, canım," diyor, masaya doluşmuş grubun siparişini almaya geri dönmeden önce ona bıkkın bir bakış atıyor.

Tova, alışveriş sepetine eklediği her ürünü dikkatlice inceleyerek, özenle alışveriş yapıyor. Reçeller ve marmelatlar indirimde: bir alana bir bedava. Ama Tova'nın iki marmelata ihtiyacı yok. Belki *bir tanesine* bile ihtiyacı olmayabilir. Tabii ki, Charter Village'da kendi reçeline ihtiyacı olmayacak, ancak süitinde buzdolabı olan küçük bir mutfak olacak. Bu hafta tüketmezse yanında getirebileceği küçük bir kavanoz ahududu reçeli seçiyor.

İşini bitirdiğinde iki kasa açıktı ve Ethan'ın şarküteri bölümündeki grupla işini bitirip soldaki kasaya geçtiğini görünce rahatladı. Sıra daha uzun olsa da, o kasayı seçmekte hiç tereddüt etmedi. Mütevazı market alışverişini banda yerleştirdi, ardından düzgünce kıvırdığı tişörtünü dikkatlice en sona, bir litre sütü ve mumsu turuncu greyfurtunun arasına sıkıştırdı.

“Evinizin satışından dolayı tebrikler.” Ethan, garip durumu öksürerek atmaya çalışır gibi boğazını temizledi. Ekmek, reçel, kahve, yumurtaları tek tek saydı. Başını kaldırmadan, bisküvi paketini taradı, tek yeşil elmayı tarttı. Sonunda beyaz gömleği aldı ve sol elinde iki kez çevirirken sağ eliyle tarayıcıyı tutarak UPC kodunu aradı, ta ki yüzünde bir tanıma ifadesi belirene kadar. Gömleğin açılmasına izin verirken ağzı açık kaldı.

“Nereden buldun bunu…?” Sesi sanki bir ağa takılmış gibiydi. “Yani, nasıl buldun bunu…?”

Tova doğruluyor. "İnternetten aldım."

"Sen *ne dedin* ?"

"Çevrimiçi bir açık artırmaydı. Janice Kim bana yardımcı oldu," diye itiraf ediyor.

Birden sert bir ifadeyle sordu: "Tova, bunun için ne kadar harcadın?"

"Bunun sizi nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Gömleği tekrar yukarı doğru kıvırıp endişeyle salladı. "Bunlar pahalı. Binlerce dolar."

Şu anda Tova'nın arkasında sırada bekleyen üç müşteri var. İkisi boyunlarını uzatarak olup bitenleri izlemeye çalışıyor.

"Üzülmene gerek yok," diye tısladı. "Sadece bozduğum eşyayı yenisiyle değiştiriyorum."

Ethan tişörtü göğsüne doğru bastırdı. "Sadece bir tişörttü," diye mırıldandı.

"Bu senin için önemliydi," diyor Tova, sesi titreyerek.

“Benim için birçok şey önemlidir.”

"Özür dilerim," diye fısıldadı Tova.

“Öyle deme canım.” Büyük yeşil gözleri ağırlaşmıştı. “O akşam yemeğini evimde yeniden yapmak için o lanet olası tişörtlerden yüz tanesini verirdim.” Tişörtü tekrar yukarı kaldırıp Grateful Dead konserinin fotoğrafına baktı. Tova'ya gülümsedi. “Bunu gerçekten internetten mi aldın?”

“Evet, öyle. Ve onu almak için Tukwila'ya kadar gittim.”

Ethan'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Oraya kadar araba mı sürdün?"

"Evet."

"Otoyolda mı?"

"Başka pratik bir yol yoktu."

“Sen gerçekten de harika bir kadınsın, Tova. Bunu biliyor muydun?”

Tova nasıl cevap vereceğini bilemediği için, market alışverişinin parasını ödemek üzere elindeki desteyi uzattı. Ama eve döndüğünde, bir bisküviye tereyağı sürerken ve tek yeşil elmayı dilimlerken, onun sözlerini kafasında tekrar tekrar canlandırdı.

Tova, talimat verildiği gibi, kapanış evraklarının kendi bölümünü imzalamak üzere çarşamba sabahı saat on birde Elland'daki bir avukatlık bürosunda Jessica Snell ile buluştu .

Evrakların henüz hazır olmadığı ortaya çıkıyor. Tova'nın göğsündeki sert düğüm, bugün bunu yapmak zorunda kalmayabileceği düşüncesiyle kısa bir süreliğine yumuşuyor. Ama bu fotokopi makinesindeki bir arıza; sadece birkaç dakika geciktirecek. Resepsiyonist bu aksaklık için içtenlikle özür diliyor ve Jessica ile Tova'ya kahve ikram ediyor. Jessica reddediyor ama Tova memnuniyetle kabul ediyor. Sulandırılmış bir kahve ve kağıt bardakta mumsu bir tat var, ama Tova yine de yudumluyor. Küçük bir toplantı odasında beklerken Jessica, Tova'ya alıcılar hakkında daha fazla bilgi veriyor; bu, Tova'nın özellikle istediği bir bilgi değil. Teksas'tan bir aile. Üç küçük çocuk. Kocanın işi nedeniyle oraya taşınmış ve eşiyle birlikte bu yaz emlak araştırmak için Teksas'a bir gezi yapmışlar. Tova'nın evine bayılmışlar. Manzara, mimari. Birçok tadilat yapacak olsalar da evin harika bir yapısı olduğunu söylemişler.

"Babam bunu duyduğuna çok sevinecektir," diyor Tova kibarca.

Sonunda evraklar geldi. Pantolon ve kavun rengi bir bluz giyen bir kadın Tova'nın yanına oturup formları ona anlattı. Tova imzasını atarken kalemiyle kağıdın üzerinde çizikler oluştu.

Jessica, "Alıcılar, işlemleri hızla tamamlama isteğinizi takdir ediyorlar," diyor. "Onların emlakçısı bunu onlara iletmemi istedi."

“Elbette,” diyor Tova. Hızlı bir kapanış ona da uygundu. Neden uzatsınlar ki? Teksaslılar da, Charter Village'daki taşınma tarihine uyum sağlamak için anahtarların teslimini birkaç gün erteleyerek nazik davranmışlardı.

“Bu biraz garip ama, inceleme sırasında evin son derece temiz ve düzenli olduğunu da belirttiler,” diyor Jessica içten bir gülümsemeyle. “Emlakçıları bana karısının evin dergiden çıkmış gibi göründüğünü söylediğini aktardı. Bunu duymaktan hoşlanacağınızı düşündüm.”

Tova hafifçe güldü. "Eminim farkındasınızdır, ben her zaman olduğu gibi tertipli ve düzenli biriyim."

“Sowell Bay'deki herkes bunun farkında. Seni özleyeceğiz, Tova.”

Kavun rengi bluzlu kadın gülümseyerek ve tebrik ederek elini sıkıyor, ardından Jessica Snell de elini sıkıyor. Tova el sıkışmayı hiç sevmezdi, en azından insanlarla. Ahtapotlar ise bambaşka bir hikaye. Ama yine de elini sıkıyor.

Evet, işlem tamamlandı.

O öğleden sonra, Tova, çarşaf ve fotoğraf yığınlarından geriye kalan az miktardaki eşyanın bulunduğu çatı katına çıkar. Artık işi bitirme zamanı gelmiştir.

Tavanda, kirişler öğleden sonra güneşinde parıldıyor. Tova yavaşça yere sırt üstü uzanıyor ve tıpkı gençliğinde yaptığı gibi kirişlere bakıyor. Sanki ev büyük bir tahta canavar ve o da içeriden onun kaburgalarına bakıyor. Gerçekten de muhteşem bir iskelete sahip ve birileri için iyi bir yuva olacak. Teksaslı bu aile için. Üç küçük çocukları için.

Çocuklar tavan arasını oyun odası olarak kullanacaklar mı? Tova öyle umuyor. Üç mutlu kardeşin, kirişlerin altında birlikte güldüğünü, minik Teksas aksanlarıyla birbirleriyle konuştuğunu hayal ediyor. Belki daha fazla çocuk olacak; belki de ebeveynler henüz işlerini bitirmemişlerdir ve aile büyüyecek, evi dolduracak, Ethan'ın gerçekleşmemiş hayalindeki büyük klan gibi evin sınırlarını zorlayacak. Ebeveynler, kurdukları bu aile dağının tepesinde yaşlanacaklar ve zaman zaman bazı kısımları yıkılsa bile, onları geçindirecek kadar şey kalacak.

Çay havlularını tek başlarına paketlemek zorunda kalmayacaklar.

Derin bir nefes alıp doğruldu. "Artık yeter," dedi yüksek sesle. 1989 yazında yaşanan tek bir gecenin hayatının her yönünü şekillendirmesine izin vermeye artık yeter. Artık var olmayan cevapları aramaya artık yeter. Bu evde, bu hayaletlerle yaşamaya artık yeter. Charter Village yeni bir başlangıç olacak.

Sonraki iki saat boyunca, kalan havluları, çarşafları ve diğer ufak tefek eşyaları paketliyor. Çok yer kaplamaması için yarısı dolu olarak paketlediği kitap kutusuna, Daphne Cassmore'u ilk bulduğu Sowell Bay Lisesi yıllığını da ekliyor.

Fotoğrafı, genç kadının gülümseyen yüzünü, şimdi ağır kitabın sayfaları arasında sıkışmış halini hatırlıyor. Onu bulmaya çalışmak boş bir çaba mıydı? Belki de, ama nasıl denemezdi ki? Nerede ve kim olursa olsun, Daphne Cassmore, Erik'i hayatta gören son kişiydi. Tova, kalabalıkta o yıllık fotoğrafına az da olsa benzeyen yüzlere bakışlarını asla kesemeyecekti.

Resim penceresinin diğer tarafında, lekesiz mavi gökyüzü suyun üzerinde hüküm sürüyor; bir sürat teknesi körfezde kama şeklinde bir iz bırakırken suyun üzerindeki dalgalar hafifçe parıldıyor. Kampüsü kıyıdan birkaç mil içeride olan Charter Village'da ne kadar garip olacak. Sabah uyandığınızda suyu görmemek ne kadar garip olacak.

“Keşke bana anlatabilseydin,” diyor koya. Bunu her zaman isteyecek. Ama o gece ne olduğunu bilmek bile onu geri getiremez. Hiçbir şey getiremez.

Kutunun kapaklarını kapatıp bantla yapıştırıyor.

OceanofPDF.com

Büyük, Cesur Bir Yalan

Moth Sausage, gösterilerini her zaman aynı şarkı sıralamasıyla bitirirdi. Cameron, son şarkının açılış akorlarını Fender gitarıyla çalıyor ve gitar prize takılı olmasa bile, ses Ethan'ın küçük oturma odasını dolduruyor; Cameron ise aşağıda çamaşırlarının kurumasını beklerken kanepede uzanmış durumda. Sonuçta bugün Çarşamba ve Tova sürekli Çarşamba'nın çamaşır günü olduğundan bahsediyor. Görünüşe göre bu, Cameron'ın aklına girmiş olmalı, çünkü bu sabah uyandığında hiç düşünmeden yaptığı ilk şey, karavanın zemininden kirli çamaşırlarını toplamak, sahte Tide deterjan şişesini kapmak ve Ethan'ın bodrum katındaki yardımcı odaya gitmek oldu.

Gösterişli bir vuruşla, en zor akorlardan birini tam isabetle çalıyor. Vay canına, hâlâ yeteneği var. Bu yaz neredeyse hiç çalmamış ve enstrümanın kaba metal telleri hassas parmak uçlarında keskin bir acı bırakıyor. Ama bu iyi bir acı türü.

Esneyerek gitarını iki kabarık kanepe yastığının arasına yerleştirdi, sonra sehpadaki kasesinden bir lokma mısır gevreği aldı ve elinin tersiyle çenesindeki sütü sildi, ardından ayağa kalkıp ön cama doğru ağır adımlarla yürüdü. Karavanı buradan biraz kirli görünüyordu, güneşin parıltısı kirli ön camı daha da belirginleştiriyordu. Belki de Avery ile kürek çekme randevusuna gitmeden önce öğleden sonra yıkardı.

Ethan'ın yer yer dökülen ön bahçesi kahverengiye dönüyor. Herkes havanın ne kadar sıcak ve kurak olduğundan bahsedip duruyor. "Sıcak ve kurak" Modesto'da farklı bir anlama geliyor, ama son zamanlarda Cameron, sanki Modesto'nun havası yavaş yavaş içinden çekiliyormuş gibi, başını sallıyor. Bu ne zaman başladı?

“Günaydın.” Ethan, arkasında sabun kokusu bırakarak oturma odasından içeri girdi. Cameron onu mutfağa kadar takip etti. Sakalı nemli görünüyordu ve genellikle neredeyse kel olan kafasının üzerinde uçuşan sert tüyleri düzleştirmeye çalışmıştı. Eski püskü bir rock grubu tişörtü veya

her zamanki flanel gömleği yerine, çizgili, golf yakalı bir gömlek giymişti. Cameron, Ethan'ın bu kadar... normal bir şeye sahip olduğunu fark etmemişti. Gömlek, bir santim kısa gelen haki pantolonun içine sokulmuştu ve şişkin göbeğinin altında örgülü deri bir kemerle sıkıca bağlanmıştı.

“ *Caddyshack* filminden bir figüran gibi neden giyinmişsin?” Cameron'ın dudaklarının kenarı alaycı bir şekilde yukarı kıvrıldı. “Tova ile başka bir randevun mu var?”

Ethan lavaboda çaydanlığını dolduruyor. "Tova mı? Hayır." *Tık* diye ocağı açıyor ve çaydanlığı ocağa koyuyor. "Yani, veda etmek için bu hafta oraya uğrayacağım, tabii ki."

“Ah, doğru.” Cameron, *Caddyshack* hakkındaki o iğneleyici sözünü geri alabilmeyi çok isterdi.

“Bugün mağazada bir görüşme yapıyorum,” diyor Ethan. Dolaptan bir seyahat bardağı alıp içine her zamanki İngiliz Kahvaltısı çay poşetini atıyor. “Yeni bir vardiya müdürü, ya da en azından geçici birini işe almamız gerekiyor. Melody Patterson’a ne olduğunu duymuşsundur, değil mi? Küçük oğlu çok kötü bir hastalığa yakalandı. Seattle'daki çocuk hastanesine yatırılması gerekti. Ona bakmak için uzun bir süre izin aldı.”

“Bu korkunç,” diyor Cameron. Ve gerçekten de öyle. Melody Patterson iyi bir kadın. Ama Ethan'ın ilk sözleri onu derinden yaralıyor, zavallı Melody'nin trajedisini yarıda kesip onu kişisel olarak da yaralıyor.

Bir yönetici. Ethan, Cameron'ı bu pozisyon için hiç düşünmüş müydü? Buraya geldiği ilk geceyi, pahalı viski içip sarhoşken, mağazada iş istediğini hatırlıyor.

Ethan, Melody'nin kocası hakkında konuşmaya başlıyor ve sigortalarının çocuğun sigortası konusunda "gerçekten can sıkıcı" olduğunu söylüyor. Bunlar kesinlikle onun lanet olası işi değil, ama Ethan'ın müşterileriyle sütlerini tararken ve domateslerini tartarken hiçbir sınırı olmadığı açıkça görülüyor.

“Hey,” diye araya giriyor Cameron. “Hâlâ başvuru alıyor musunuz?”

“Müdürlük görevi için mi? Sanırım öyle. Peki, aklınızda biri var mı?”

Cameron'ın kulaklarının uçları o kadar sıcak ki, parlıyor olmalılar. "Tabii ki ben."

“Sen mi?” Ethan gerçekten şaşırmış görünüyordu. “Şey… belki.” Sonra başını salladı. “Bak, bu bir yöneticilik işi. Normalde yıllarca deneyimi olan birini ararız. Tüm sistemlere aşina olması gerekiyor. Envanter, satış noktası, hatta biraz muhasebe bile. Hafife alınacak bir iş değil.”

“Gerçekten yapamayacağımı mı düşünüyorsun...” Cameron, kelimelerin ağzından dökülmeden önce onları geri çekiyor. *Gerçekten senin işini yapamayacağımı mı düşünüyorsun?* Tekrar deniyor. “Bak. Yıllarca tecrübem olmayabilir. Hatta bir diplomam bile yok. Ama ikimiz de zeki olduğumu biliyoruz.” Sesi titriyor. “Gerçekten zekiyim.”

Ethan'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Senin zeki olmadığını hiç söylemedim, Cameron."

"O halde, öğrenebilirim."

“Evet, yapabilirsin.” Ethan seyahat bardağının kapağını açıyor. “Eğer gerçekten bakkalcılık sektöründe çalışmak istiyorsan, sana işin inceliklerini öğreteceğim. Bundan daha çok sevineceğim bir şey yok. Ama şu anda bu pozisyonu zaten nitelikli biriyle doldurmam gerekiyor.”

“Ha, yeter artık.” Cameron, mutfak sandalyelerinden birine takılıp düşmek üzereyken, öfkeyle mutfak penceresine doğru yürüdü. “Shop-Way'de çalışmak için tam olarak ne gibi nitelikler gerekiyor ki? Sürekli ağzını mu açıyorsun?” Arkasını dönüp Ethan'a dik dik baktı.

Ethan'ın her zamanki gibi kızarmış yanakları daha da kızardı.

Cameron durması gerektiğini biliyor ama kazmaya devam ediyor. "Tüm kasabanın kirli çamaşırlarını ortaya mı döküyorsun?" Kaz, kaz. "İnsanların özel hayatları hakkında mı dedikodu yapıyorsun?" Kaz, kaz, kaz. "Annem hakkında mı dedikodular yayıyorsun?"

“Onu bulmaya çalışıyordum.” Ethan’ın sesi alçak ama kararlıydı. “Yardım etmeye çalışıyordum.”

“Sizden asla yardım istemedim.”

"Bunu senin için yapmıyordum."

Cameron tam karşılık verecekken Ethan'ın sözleri onu yakaladı.

Ethan sözlerine şöyle devam ediyor: "Bunu onun için yapıyordum. Tova için. Ona... bir nebze olsun huzur getirmek için."

Bodrumdan kurutma makinesinin vızıltısı geliyor, ses mutfak zemininden boğuk bir şekilde duyuluyor. Kurutma döngüsü tamamlandı.

“Neyse,” diye mırıldandı Cameron, karavanına doğru yürürken. Çamaşırları almak için daha sonra geri dönecek.

Berbat, kesintili bir uyku ama hiç yoktan iyidir. Jeanne teyzem hep derdi ki, sabah ilk iş olarak işler ters gitmeye başlarsa, yatağa geri dön ve yeniden başla.

Bugün için oldukça uygun görünüyor.

Ama bir noktada Cameron derin bir uykuya dalmış olmalı, çünkü sürekli vızıldama sesiyle uyandığında artık sabah olmamıştı. Öğleden sonra ışığı karavanın pencerelerinden içeri doluyordu ve telefonunu ararken yatak örtülerini karıştırırken gözlerini kısarak baktı.

Kahretsin. Avery. Kürek çekme randevusu. Saat dördü geçti mi? Karavanın içi sıcak ve havasız, her zaman olduğu gibi bütün gün güneş altında kaldıktan sonra böyle oluyor. Telefonu nerede Allah aşkına? Kurduğu alarma ne oldu?

Sonunda, sabahki çamaşır toplama işleminden kurtulmuş kirli bir çorabın altında, yerde buluyor. Uykudan ıslak dilinden bir sürü özür dökülmeye hazırlanırken, numaranın sadece üç olduğunu fark ediyor. Sonra numarayı algılıyor. Seattle alan kodu, ama Avery değil.

"Merhaba?"

Bir kadın sesi, "Bay Cassmore?" diye yanıtlıyor.

"Şey, öyle mi? Yani, evet, o benim."

“Harika. Size ulaştığıma sevindim. Ben Brinks Development'tan Michelle Yates.”

Cameron dik oturuyor.

“Randevu almak için birkaç kez bizimle iletişime geçtiğinizi biliyorum ve gecikme için özür dilerim. Bay Brinks şehir dışındaydı. Ama geri döndü ve tesadüfen bugün ilerleyen saatlerde programında bir boşluk var. Son dakika olduğunu biliyorum, ama o zaman görüşebilir misiniz?”

“Buluşmak mı? Onunla mı? Bugün mü?”

"Bu, geliştirici Cameron Cassmore, doğru mu?" Michelle'in sesine bir şüphe tonu karıştı.

Tamam, bu küçük bir yalanmış.

Michelle sözlerine şöyle devam ediyor: "Birkaç hafta önce Bay Brinks ile yeni bir fırsat hakkında görüşmek istediğinizi belirten birkaç mesaj bırakmıştınız, değil mi?"

Tamam, belki de gerçekten uydurmaydı.

Cameron boğazını temizledi. "Ah. Evet, kesinlikle. O benim." Sesli mesajlarda uydurduğu hikayenin işe yaradığına inanamıyordu. Gerçekten işe yaramıştı. Haftalarca kapalı ofislere ve ıssız uçurumlara gidip gelmişti, ve işe yarayan bu olmuştu. Büyük, cesur bir yalan. İçini kemiren suçluluk duygusunu görmezden gelerek, "Evet, orada olabilirim. Saat kaçta?" dedi.

Michelle ona saat altıda orada olmasını söyler ve ona bir Seattle adresi verir; Cameron da bu adresi bir benzin istasyonu fişinin arkasına karalar.

"Asansörle en alt kata kadar inmeniz gerekecek," diye ekler ki bu Cameron'a garip gelir. Bodrum katında ofis mi?

Cameron, Michelle ile görüşmesini bitirir bitirmez Terry'yi arar ve Terry telefonu dördüncü çalışta açar, sesi dalgın gelir.

“Sormaktan nefret ediyorum,” diyor Cameron, “ama bu öğleden sonra izin alsam sorun olur mu? Bu akşam yine de temizlik için orada olabilirim. Sadece bir… meselem var.” Derin bir nefes alıyor, ardından Terry'ye Simon Brinks ile ilgili durumu, umduğu gibi profesyonel bir şekilde anlatıyor.

“Elbette, Cameron.” Terry hâlâ dalgın görünüyordu. Cameron'ın söylediklerinin bir kelimesini bile duymuş muydu?

"Teşekkür ederim efendim. Ve, eee... belki yakında, temizlik bölümü için beni kalıcı olarak işe alma konusunda konuşabilir miyiz? Yani, geçici değil, kalıcı olarak?"

“Tabii, tabii.” Hattın diğer ucundan boğuk sesler geldi. “Hey evlat, gitmem gerekiyor. Bu gece için endişelenme. Acele etme, tamam mı?”

"Tamam aşkım."

Terry'nin tuhaflığını umursamadan telefonu kapatıyor. Muhtemelen onu yoğun bir saatte yakalamıştır. Sonra harita uygulamasını açıp Michelle'in verdiği Seattle adresini giriyor. İki saatlik bir araba yolculuğu. Bu da demek oluyor ki saat dörtte yolda olması gerekiyor. Kürek sörfünde değil.

Avery anlayacaktır. Şehirden ayrılırken dükkana uğrayacak ve ona bizzat söyleyecektir.

Saat dörtten kısa bir süre önce, Sowell Bay Kürek Dükkanı'nın kapısını iterek açtı.

Mağazanın uzak köşesindeki dalış kıyafetleri rafının arkasından bir figür belirir. Cameron'ın şaşkınlığına göre, bu Avery değildir.

Bu onun oğlu Marco.

Çocuk başıyla sert bir onay işareti verdi, sonra tek kelime etmeden tekrar rafların arkasına saklandı.

“Şey, merhaba,” diyor Cameron. “Annen burada mı?”

“Bir iş için dışarı çıktı,” Marco, cilalı ahşap zeminde, açık bir kutunun yanında diz çökmüş, elinde tetikli ve ucundan ince, mumsu görünümlü bir kağıt şeridi sarkan siyah plastik bir şey tutuyordu. Fiyat etiketleme tabancası.

“Burada çalıştığınızı bilmiyordum,” diyor Cameron, parlak turuncu yüzgeçlerden oluşan bir sergiye işaret ederek. Bunlar, en son buraya geldiğinden beri yenileri. En küçüğünden en büyüğüne doğru mükemmel

bir sıra halinde dizilmişler. Sanki birisi bir ördek ailesinin ayaklarını çalmış ve duvara asmış gibi görünüyor.

Marco homurdanır. "Başka seçeneğim yok zaten." Neopren can yeleğinin etiketine fiyat etiketini yapıştırır ve en üstteki halkasını duvardan çıkan uzun metal bir askıya geçirir.

“Ah. Zorunlu çocuk işçiliği. Bir tür olgunlaşma ritüeli.” Cameron gülüyor.

Marco cevap vermiyor.

“Peki, annen ne zaman dönecek?” Cameron ön kapıya doğru baktı. “Saat dörtte burada buluşacaktık.” Saate baktı. Beş dakika kaldı.

Marco yukarı bakıyor. "Neredeydiniz?"

“Evet. Suya birkaç sörf tahtasıyla çıkacaktık ama bir şey… çıktı.” Cameron dudaklarını ısırdı, Marco'ya tüm hikayeyi anlatmaktan vazgeçti. Bir gence herhangi bir açıklama borçlu değildi.

"Onu ekiyorsun." Marco'nun sesi ifadesizdi.

“Elbette hayır. Tamamen anlayacaktır.”

Marco bir çıkartma daha yapıştırıyor. "Doğru."

“Ve ona bizzat söylemek için buraya geldim.” Cameron tekrar saate baktı. Saat dörtte yolda. Hayatının en önemli toplantısı. Geç kalamaz. Boğazını temizledi. “Şey, gitmem gerekiyor. Annenize geldiğimi haber verebilir misiniz? İptal ettiğim için özür dilediğimi söyleyebilir misiniz?”

“Elbette. Ona söyleyeceğim.”

“Teşekkürler dostum.” Cameron dükkandan hızla çıkar ve saat dörde doğru yola koyulur.

OceanofPDF.com

Hıçkırık

Seattle, binalar, çevre yolları, tüneller ve tali yollar, adeta imkansız bir Lego setinden fırlamış gibi otoyolun tam tepesine inşa edilmiş gökdelenlerden oluşan baş döndürücü bir labirent. Sol çıkışlar, sağ çıkışlar, viyadükler ve ekspres şeritler, üst geçitler ve alt geçitler, suyun üzerinden dik bir şekilde yükselen yamaçta sıkışmış bir sürü devasa beton spagetti makarnası gibi birbirinin etrafında kıvrılıyor.

Daha önce de havaalanından dönerken oradan geçmişti, ama şimdi daha net bir şekilde anlıyor. Modesto'ya kıyasla burası gerçekten bambaşka bir dünya.

Capitol Hill çıkışını görünce sinyal verdi. Sağda kal, sonra sola dön, üç blok sonra tekrar sağa. Her ihtimale karşı, otoyoldan sonraki şehir sokaklarından geçen dönüş serisini ezberlemişti.

Sonunda doğru sokağa sapıyor ve sokak numarasını aramaya başlıyor; bir yandan sıkışık dükkanları, kafeleri, meyve suyu barlarını ve kaldırıma saçılmış eşyalarıyla vintage giyim mağazalarını incelerken, diğer yandan geçen araçlardan rahatsız edici korna sesleri geliyor. Mükemmel bir Ağustos akşamında saat altıya on dakika kala, mahalle hareketli; hipsterlar ve köpeklerine bağlı mahalle sakinleri bir arada. Postacı çantalarıyla ve kararlı adımlarla işe gidenler de var.

İşte Michelle Yates'in ona verdiği adres. Doğruluğunu teyit etmek için tekrar kontrol etti, çünkü kapı sade griydi. Haftalarca bu görüşmeyi ayarlamaya çalıştıktan sonra... burası Brinks Development mı? Parlak bir ofis kulesi bekliyordu, ama belki de Seattle'da başarılı insanlar böyle yapıyordur. Pastırma yerine tıraşlanmış tatlı patates ve çelik gökdelenler yerine mütevazı dükkanlar.

Bir mucize eseri, bloğun etrafında ikinci turunu attığında, tam önünde boş bir yer fark etti.

Kontağı kapatıp telefonuna baktı. Avery'den hala bir haber yoktu. Mesaj atmalı mıydı? Yok, sonra arardı. O zamana kadar babasıyla ilgili anlatacak bir hikayesi olurdu. Karavanın kabin kapısının çarpma sesi, şehrin yoğun gürültüsü arasında kayboldu. Konsoldan çıkardığı iki ufalanmış çeyrek doları parkmetreye attı.

Cameron'ın şaşkınlığına, sade gri kapı kilitli değildi. Kapı, görünüşe göre bir apartman binası olan, gösterişsiz bir giriş holüne açılıyordu. Solundaki duvarda, hafifçe hasar görmüş altı adet metal posta kutusu sıralanmıştı. Yerde ise çeşitli broşürler ve gereksiz postalar dağılmıştı.

Sağda, sadece yukarı çıkan bir merdiven var. Tam karşısında, arka duvarda bir asansör var ve Cameron, asansörün hem yukarı hem de aşağı için çağrı düğmeleri olduğunu fark ediyor. Michelle, bodruma inmek için asansörü kullanmasını söylemişti.

Asansörün zili çalarken kendi kendine, "Tavşan deliğinden aşağı," diyor.

Asansörden çıkar çıkmaz garip bir koku alıyor. Balmumu ve baharatlı, tarçın gibi bir koku; yaz ortası için hiç uygun değil. Cameron, asansör kapıları açılır açılmaz bu kokuyu fark ediyor. Karanlık koridorda her yerde bulunan mumlardan geliyor olmalı; her iki taraftaki aynalara yaslanmış mumlar, sonsuza dek uzanan milyonlarca küçük alev gibi görünüyor. Daha yakından incelediğinde, bunların sahte mumlar olduğunu keşfediyor. Bu da mantıklı. Hangi yangın yönetmeliği birinin bodrum katına bu kadar çok mum koymasına izin veriyor ki?

Burası neyin nesi?

Koridorda yıpranmış gri bir halıyı takip ederek bir köşeyi dönüyor ve kendini dünyanın en küçük kokteyl salonunun içinde buluyor.

Burası bomboş. Kısa bir bar tezgahı, altına sıkıştırılmış beş tabure. Sıcak ışık, pirinç tavan karolarından yansıyarak tüm mekana sarımsı bir parıltı veriyor.

Barda, bir tutucuya yerleştirilmiş küçük bir kağıt parçası var. Bir menü. Üstte *"Mudminnow'un Özel İçecekleri"* yazıyor, ardından da gülünç isimlere sahip içeceklerin bir listesi geliyor. Fiyatları doğru okuduğundan emin olmak için gözlerini kırpıştırıyor. İnsanlar bu *içeceklerin* fiyatının yarısına herhangi bir marketten altılı bira alabileceklerinin farkında değiller mi? Bir bar taburesi çekip oturuyor.

Bir şey *şıkırdadı* ve Cameron, barın arkasındaki bir kapıdan bir kızın girdiğini görmek için başını kaldırdı. Kızın kısa, parlak yeşil saçları

Cameron'a ezilmiş çimleri hatırlattı. Her iki elinde de birer kadeh viski bardağı taşıyordu ve bardakları görünmeyen bir rafa yerleştirmeye başlamadan önce kaşlarında çok kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Saat sekizde açıyoruz," dedi başını kaldırmadan.

“Bir toplantım var.” Cameron boğazını temizler. “Bay Brinks ile.”

Çimen rengi saçlı kız yukarı bakıyor. Yüzündeki ifade acı verici derecede boş, sanki Cameron hayatında karşılaştığı en ilgisiz şeymiş gibi.

"Ciddi söylüyorum," diyor. "Michelle ayarladı." Michelle'e adıyla hitap etmesinin sakıncası olmadığını umuyor.

Kız omuz silkerek, "Pekala," dedi ve geri çekildi. "Ona haber vereceğim."

SIMON BRINKS.

Cameron, son iki ayda o ismi kafasında o kadar çok tekrarladı, reklam panolarında kocaman boyutlarda sergilenen bakımlı adamın fotoğraflarını o kadar çok inceledi ki, bu dağınık saçlı adam yorgun bir gülümsemeyle barın arkasından çıktığında, onun o olabileceğine neredeyse inanamadı.

“Merhaba,” diyor Cameron, sesi birden titrek ve gergin bir şekilde. “Ben—”

“Seni tanıyorum, Cameron.” Barın arkasında Simon’ın gülümsemesi daha da genişledi.

“Gerçekten mi?” Cameron’ın kalbi gümbür gümbür atıyor, ama bu sinirden mi yoksa öfkeden mi? Bu adama yumruk atmak ya da şantaj yapmak fikri bir şekilde saçma geliyor.

“Sizce neden bu mekanı önerdim?” Simon Brinks elini küçük odanın içinde sallayarak, “Eminim fark etmişsinizdir, birçok ofisim ve mülküm var, ama burası aslında Daphne içindi. Buluşmamız için mükemmel bir yer.” dedi.

Cameron'ın kalbi şimdi hızla çarpıyor. Daphne için mi? Brinks, ömür boyu sorumsuz ebeveynliğini bir anda itiraf edecek mi?

Simon gülümsedi. "Natalie ile tanıştın." Başını, çimen saçlı kızın kaybolduğu barın arkasındaki kapıya doğru eğdi. "Bütün hikayeyi biliyor."

"Tüm hikaye." Cameron bu kelimeleri zar zor söyleyebiliyor.

“Elbette. O benim kızım.”

Kız çocuğu. Kafası karışıyor. Bir baba ve... bir kız kardeş mi? Kendini durduramadan gözleri tekrar barın arkasındaki kapıya kayıyor. O garip saçlı kız gerçekten üvey kız kardeşi olabilir mi?

Simon ellerini kavuşturup bara yaslandı. "Annenin gözlerine sahipsin, biliyor musun?"

“Annem.” Cameron yutkunarak cevap verdi.

"Daphne'nin her zaman o inanılmaz gözleri vardı."

Cameron utanç verici bir şekilde keskin bir nefes aldı. Gerçekten de güzel gözleri vardı, değil mi? Bunu uyduruyor mu yoksa gerçekten hatırlıyor mu diye merak etti.

Brinks, konuşmayı daha rahat bir yöne çekmek istercesine hafifçe omuz silkerek, "Neyse," diyor. "Size bir içki doldurabilir miyim?"

"Bir içki?"

"Ben çok güzel bir eski usul kokteyl yaparım."

“Şey, bir bira olur. Ne istersen,” diye patladı Cameron. Kulakları yanıyordu. Neden bu kadar önemsiyordu? Babasını etkilemek doğuştan gelen bir eğilim miydi?

Brinks tek kelime etmeden tezgahın altındaki buzdolabına uzandı ve parmaklarının arasında iki uzun şişe tutarak tekrar yukarı çıktı. Şişelerin kapaklarını açarken şişelerden tıslama sesi geldi. "Şerefe!" dedi ve birini kaldırdı.

“Şerefe,” diye tekrarlıyor Cameron. Bu hikaye daha sonra ne kadar tuhaf bir hal alacak acaba? Sırayla Avery ve Elizabeth'e anlattığında?

Brinks, birasını uzunca bir yudumla bitirdikten sonra, "Doğal olarak annenle ilgili soruların var," diyor.

Cameron omuzlarından destek alarak kendini yukarı çekiyor. Artık korkaklık yok. Sesi sakin bir şekilde, "Seninle ilgili sorularım var," diyor.

“Öyle mi?” Simon başını yana eğdi. “Pekala, herkes benim bir muamma olduğumu düşünüyor, ama senin için ben açık bir kitabım.” Gülümsedi. “O zaman sor bakalım.”

“Neden yaptın ki...” Cameron yutkundu, sonra tekrar denemeden önce kendini toparladı. “Yani... nasıl yapabildin ki...” Boğazı bir hıçkırıkla tıkandı. Kelimeler ağzından çıkmadığında neden ikinci bir plan yapmamıştı ki?

“Nasıl yani?” Simon Brinks çenesini kaşıdı. “Onu nasıl bırakabilirdim? Şey, onu önemsiyordum.”

Cameron'ın yüzü sertleşti ve sesi zehir gibi bir tonda, "Ama sen beni asla umursamadın," diye tükürdü.

“Sen mi? Elbette seni önemsiyorum. Sen onun oğlusun. Ama o öldükten sonra ne yapabilirdim ki—”

"Ben de senin oğlunum!" Cameron'ın sesi titriyor.

Simon Brinks bir adım geri çekilir, sonra toparlanır. "Üzgünüm Cameron. Değilsin," der yumuşak bir sesle.

Cameron, "Ben senin oğlunum," diye tekrarlıyor.

Brinks başını salladı. "Benimle Daphne arasında hiçbir zaman böyle olmadı."

“Ama öyle olmalıydı.” Cameron'ın dehşetiyle çenesi titremeye başladı. Bunun olabileceğini biliyordu, değil mi? Her şeyin çıkmaz sokak olması. Kendini buna hazırlamıştı, ya da hazırlamaya çalışmıştı. Peki neden şimdi çıldırmak üzere?

"Dediğim gibi, burada olmana şaşırmadım Cameron, ama—"

“Ona neden sınıf yüzüğünü verdin?” Cameron yüzüğü cebinden çıkarıp bara bıraktı. Simon yüzüğü aldı ve incelerken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Yüzüğü ters çevirip alt tarafına baktığında ise gülümsemesi kayboldu.

"Bu benim değil," diyor sessizce.

“Hadi ama. Resmi gördüm.”

Brinks yüzüğü dikkatlice bara yerleştiriyor. "Daphne en iyi arkadaşımdı," diyor. "Bakın, bunun nasıl duyulduğunu biliyorum, ama gerçekten sadece arkadaştık. En iyi arkadaşlar."

Cameron karşılık vermeye hazırlanıyordu ki, teyzesi Jeanne'nin kendisi ve Elizabeth hakkındaki sürekli iğneleyici sözlerini hatırladı. İçine kurşun gibi ağır bir his çöktü. Babasını bulmaya iki ay öncesine göre daha da yaklaşamamıştı.

"Sen hiç... onunla yatmadın mı?" Cameron bu sorunun ne kadar kaba geldiğinden nefret ediyor.

“Hayır, yapmadım.” Brinks kıkırdadı. Sonra yüzü ciddileşti. “Bakın, isterseniz yanak sürüntüsü alabilirim. Bundan yüzde yüz eminim.” Sınıf yüzüğünü alıp tekrar ters çevirdikten sonra bara geri koydu. “Bekleyin. Hemen geri döneceğim.”

Birkaç dakika sonra yıpranmış bir ciltli kitap ve avucunda bir şeyle geri döner. Kitabı bara koyduğunda bir toz bulutu yükselir. Kapağında "SOWELL BAY LİSESİ, 1989 SINIFI" yazmaktadır. Muhtemelen birilerinin tarayıp yayınladığı tüm fotoğrafların, Simon ve Daphne'nin iskeledeki fotoğrafı da dahil olmak üzere, kaynağı burasıdır. Sonra Brinks avucunu uzatır. "Bu benim, bak."

Cameron yüzüğü alıp sol elinde tutarken, sağ elinde de yanında getirdiği yüzüğü tutuyor. Ağırlıkları aynı gibi geliyor. Çok yakın, ama... yanlış.

Brinks başını barın arkasına doğru eğdi. "Orada büyük, bitmemiş bir alan var. Orayı depolama için kullanıyorum. Ama sanırım tüm bu lise eşyalarının burada olması da bir bakıma uygun. Sonuçta burası bizim yerimiz olacaktı."

“Bizim yerimiz”? Bunun anlamı ne? Cameron yüzüğü çeviriyor, EELS yazısını görmeyi bekliyor ama şaşırtıcı bir şekilde üzerinde SOB yazıyor.

"SOB ne demek?" diye soruyor.

Brinks kıkırdar. "Baş harflerim. Simon Orville Brinks. Ama bunu reklamını yapmıyorum, çünkü şakalar neredeyse kendiliğinden ortaya çıkıyor. Şanslı herif, değil mi?"

Cameron, bar tezgahındaki iki altın yüzüğe bakıyor. "Üzerine baş harflerinizi mi kazdırdınız? Herkes mi yaptırıyor bunu?"

“Sanırım çoğu insan öyle yaptı.” Brinks omuz silkerek, “Birçok insan kişiselleştirmeyle şirinlik yapmaya çalıştı. Bir sürü gençlik grubu üyesi yüzüklerine 'TANRI' yazdırdı. Ve eminim birden fazla çocuğun yüzüğünde 'Kıç' yazıyordu. Ben de 'Kıç' yazdırmayı düşündüm ama annem beni bıçaklardı.” dedi.

“Bununla ilgili bir şey hatırlıyor musun?” Cameron, yılan balıklarını eline alıyor. Her kim olursa olsun, deniz canlılarına ya da suşiye çok düşkün olmalı. Dördüncü harf için ekstra para mı ödedi acaba?

Brinks başını salladı. "Keşke size yardımcı olabilseydim."

"Yılan balıklarını tanımıyor musun?"

Brinks usulca ekliyor: "Ben de babamı hiç tanımadım."

“Evet, ve bir şekilde yine de milyarder oldun.” Cameron'ın omuzları düştü.

“Çok çalıştım,” diyor Brinks ve sesinde şimdi bir sertlik var. “Bakın, ben de Sowell Bay'den geldim. Annenizle nasıl tanıştığımızı biliyor musunuz? Nasıl en iyi arkadaş olduk?”

“Şey… hayır?” Cameron dürüst olmak gerekirse bunu hiç düşünmemişti. Birlikte olduklarını sandığı zamanlarda bile, herkes gibi okulda tanıştıklarını varsaymıştı.

"Aynı berbat apartmanda yaşıyorduk; lise son iki yılımızda bir süre orada kaldı," diyor Brinks. "Otoyolun yanlış tarafındaydı."

“Sowell Bay'de otoyolun yanlış tarafı diye bir şey olduğunu bilmiyordum.”

Brinks kahkaha atıyor. "Şu sıralar burası biraz otoyolun yanlış tarafında kalmış durumda, ama işler düzeliyor." Sesi değişiyor; artık iş konuşuyor. "Son birkaç yıldır çok fazla gelişme var. Orada sahil kenarında bir apartman projesi yapıyorum. Gerçekten güzel daireler."

Cameron başını salladı. Kısa bir an için, Brinks'in onu bu projede çalıştırmak için işe alıp almayacağını merak etti. Ama muhtemelen referans isteyecekti ve... şey... bu olmazdı. Eski en iyi arkadaşının oğlu için bile.

“Neyse.” Brinks öne eğildi, dirseklerini tekrar bara dayadı. “Normalde gittiğim ofis yerine burada buluşmamızı istedim çünkü burayı görmekten hoşlanabileceğini düşündüm.” Kokteyl menüsünü eline aldı ve ona bakarak, “Dediğim gibi, burayı onun için yaptım,” dedi.

Cameron, küçücük salona şöyle bir göz gezdirdi, artık tamamen şaşkındı. Capitol Hill'deki sıradan bir apartmanın bodrum katında, annesi için inanılmaz derecede küçük bir bar...

“Böyle bir şeyden, biraz büyüdükten sonra birlikte konuşurduk. Şunu da belirteyim, bu seksenli yıllardaydı, o zamanlar gizli içki mekanları tam bir hipster klişesi değildi.” Brinks gözlerini devirdi. “İki gencin böyle bir fikri nasıl ortaya attığını bile bilmiyorum, ama saatlerce bunun hakkında konuşurduk.” Yüzü daha da ciddileşti. “Tabii ki, bu onun… sorunlarından önceydi.”

"Sorunlar," diye mırıldandı Cameron.

Brinks hâlâ elindeki menüyü inceliyordu. "Garip olsa da, mekanın adını bile o seçmiş." Yarım bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Mudminnow. Bu bir—"

“Bu minik bir balık,” diye araya giriyor Cameron. “Nehirlerde ve diğer tatlı sularda yaşarlar. Çok kötü koşullarda hayatta kalabilirler. Aşırı sıcaklıklar, suda neredeyse hiç oksijen olmaması. Bu yüzden işler kötüye gittiğinde genellikle hayatta kalan son şey olurlar. Minik balık dünyasının hamamböcekleri gibiler. Ama çok daha havalı bir isimleri var.”

Brinks şaşkınlıkla, "Bunların hepsini nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Cameron omuz silkerek bunu bir yerde okuduğunu açıklıyor. "Rastgele bilgileri aklımda tutuyorum. Elimde değil."

Brinks gülüyor. "Tıpkı annen gibisin, biliyor musun?"

Cameron'ın ağzı açık kaldı. "Ben miyim?"

“Ah, kesinlikle. Mezun olduktan sonra *Jeopardy!* yarışmasına katılmak için başvurmak istedi.” Boğazını temizler. “Ailesi onu asla anlamadı. Bence gerçek benliğini onlardan sakladı. Hatta kız kardeşinden bile.”

Cameron'ın gözlerinin köşelerinde iri, sıcak, kalın gözyaşları birikmişti. Dudaklarının utanç verici, istemsiz bir şekilde buruştuğunu hissedebiliyordu.

"Hoş olmayan bir şey onu şaşırttığında yaptığı yüz ifadesi buydu," diyor Brinks.

Cameron yumruğunu büzülmüş dudaklarına bastırdı. "Sanırım bu garip fotoğrafik hafızayı babamdan aldığımı hep varsaydım."

"Belki ondan da kaynaklanıyordur," diyor Brinks. "Daphne bana babanın kim olduğunu hiç söylemedi."

Cameron hafifçe homurdandı. "İkimiz de aynı fikirdeyiz."

“Daphne bazen garip bir şekilde içine kapanık bir insandı. İnanılmaz derecede yakındık, ama hayatının birçok yönünü benimle hiç paylaşmadığını biliyorum. Bu da onlardan biriydi. Eminim ki bunun için sebepleri vardı.”

"Evet, onun *sebeplerinden* dolayı anne babam olmadan büyüdüm. Eminim beni terk etmesinin de geçerli *sebepleri* vardı."

"Bundan hiç şüphem yok," diyor Brinks, en ufak bir alaycılık belirtisi göstermeden. "Seni, Cameron, dünyadaki her şeyden çok seviyordu. Bunu biliyorum. Yaptığı her şey, sevgiden kaynaklanıyordu."

Barın arkasındaki kapının ötesinden, yarı yakın mesafeden bir tıkırtı duyuluyor. Çimen saçlı kız tüm bunları dinliyor mu acaba? Kızın adı neydi? Natalie mi? Midesine bir bulantı dalgası saplanıyor. Kız tüm hikayeyi biliyor. Babasının zeki en iyi arkadaşı hamile kalmış ve yoldan çıkmış, bir de bir gün onları aramaya gelebilecek oğlu. Her zamanki gibi, Cameron en son öğrenen oluyor.

Brinks içini çekti. "Keşke size daha fazlasını anlatabilseydim. Buraya kadar gelip bir şey beklerken... başka bir şeyle karşılaşmış olmanız beni çok üzdü."

“Nerede olduğunu biliyor musun?” Cameron ellerini kucağında birbirine kenetledi. Gerçekten bunu mu sordu? Bunu bilmek istiyor muydu bile?

Ama Simon, kısmen de olsa rahatlamış bir şekilde, sadece başını sallayarak, "Hayır, artık değil. Onu birkaç yıldır görmedim," dedi.

“O neydi—yani, neredeydi—”

“O zamanlar Doğu Washington'da bir yerlerde yaşıyordu. Evime geldi. Paraya ihtiyacı vardı. Tabii ki verdim. Ama belli ki hâlâ zor durumdaydı, Cameron. Hâlâ uyuşturucu kullanıyordu.” Kaşları çatıldı. “Belki de ona

para vermemeliydim? Bilmiyorum. Bir yanım onu evime sürükleyip misafir odasına yerleştirmek, düzeltmek istiyordu. Ama zaten Natalie ile başım dertteydi. Ve... kırık kalmaya kararlı birini düzeltemezsin.”

“Doğru.” Cameron yapmacık bir gülümsemeyle, “Sanırım babamın izinden gidiyorum.” dedi.

"Kendini küçümseme, Cameron."

“Çöp poşetlerini bile doğru şekilde takamıyorum.”

Brinks ona şaşkın bir bakış attı.

“Akvaryumda çalışıyorum, balıkları doğruyorum ve temizliyorum. Çöp kutuları da... ah, boş ver.” Cameron kendi anlamsız gevezeliğini kesiyor. Otoyolun yanlış tarafından gelip kendi çabalarıyla büyük bir başarıya ulaşan, ünlü emlak kralı ve gizli içki mekanı sahibi Simon Brinks, temizlikçi sorunları hakkında konuşmak istemiyor.

Uzun bir sessizliğin ardından Brinks, "Daphne seninle gurur duyardı, Cameron," diyor.

“Evet, eminim.” Cameron, bir Mudminnow birasının parasını karşılamak umuduyla bara beş dolarlık bir banknot bıraktı. En azından yeterince tutar.

Brinks parayı geri çeviriyor ama Cameron çoktan kapıya doğru yarı yolda.

OceanofPDF.com

Yeni Bir Rota

Park halindeki karavanın kabinine **geri** dönen Cameron, direksiyona vuruyor. Avery'den bir mesaj bekleyerek, onu geri arayıp son bir saatteki olayları anlayışlı bir kulağa anlatmak için bir bahane bulmayı umarak telefonunu kontrol ediyor, ama hiçbir şey yok. Peki, şimdi ne olacak? Parmaklarını gösterge paneline vuruyor ve Capitol Hill'deki sürekli yaya trafiğini izliyor. İnsanlar akşam yemeği yiyor, kuru temizleme alıyor, vitrinlere bakıyor. Hepsi de normal, mutlu hayatlarıyla.

Onları boş verin.

Telefon çalana kadar ne kadar süre orada oturuyor? Çaldığında irkilir. Bir mesaj, ama Avery'den değil, Brad'den. Bir fotoğraf. Cameron fotoğrafa dokunur. Minik bir bebek, yumuşak kırmızı yüzü açık mavi bir battaniyeye sarılı halde ona gözlerini kısarak bakıyor. Uzaylı bir yaratığa benziyor, ama sevimli bir uzaylı yaratığına. Fotoğrafta Elizabeth'in yüzünün sadece bir kısmı görünüyor, ama Cameron onun ışıl ışıl parladığını anlayabiliyor. Ani bir doğumdan ölmek üzere değil: yirmi birinci yüzyılın bir avantajı.

Cameron gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor. " *Kardeşim, baba oldun!"* diye mesaj atıyor. Brad ise saniyeler sonra kafası patlayan emojiyle karşılık veriyor.

Mesajlaşırken Avery'ye de bir mesaj yazıyor. *"Hey, konuşabilir miyiz?"* Mesajı cep telefonu şebekesinin boşluğuna gönderiyor, ardından karavanı vitese takıp park yerinden çıkıyor.

Seattle'dan çıkarken trafik berbat, ama Cameron on dakika mı yoksa üç saat mi trafik sıkışıklığında kaldığını söyleyemezdi. Karavan yavaş yavaş ilerliyor ve rölantide bekleyen arabaların fren lambaları birbirine karışarak bulanık kırmızı bir sis oluşturuyordu. Yolcu koltuğunda, telefonu sürekli bip sesi çıkarıyordu ve durduğunda, Avery olabileceğini düşünerek bir göz attı, ama yine Brad'di. Bebeğin daha fazla fotoğrafı. Telefonu koltuğun üzerindeki fast food poşetinin altına sakladı. Gözden uzak, gönülden uzak.

Ama aklının başka fikirleri var. Ve bu fikirlerden bahsetmeyi bir türlü bırakmıyor. Beyninin derinliklerinden bir ses onu rahatsız ediyor. *Bunların hiçbiri gerçek değildi* , diye fısıldıyor. *Gerçek olamayacak kadar güzel. Bu senin hayatın değil. Bu senin evin değil. O senin baban değildi. O senin kız arkadaşın değil.*

En azından nefret etmediği bir işi var. Tova ona Terry'nin kesinlikle ona kalıcı bir pozisyon teklif etmeyi planladığını ve bunu hak ettiğini kaç kez söyledi? Cameron bile cam parlatma konusunda çok yol kat ettiğini kabul etmeli. Camları pırıl pırıl yapıyor. Ve artık tüm girintiler ve çıkıntılar dahil olmak üzere paspasla tüm turu bir saatten kısa sürede tamamlayabiliyor.

Ama sonra , iğneleyici bir ses araya giriyor, *neden iş teklif etmedi?* Özellikle de Cameron bugün öğleden sonra bu konuda soru sormuşken?

"Kendini sandığın kadar iyi değilsin ," diye alaycı bir şekilde söylüyor ses. *"Küçük bir kasaba süpermarketini bile yönetmeye yetkin değilsin."*

Cameron, en soldaki şeride geçip gaza basarken kendi kendine "Sus artık," diye mırıldandı.

Sonunda trafik seyrekleşir ve bir noktada yakıt ışığı yanar. Cameron göz kırpar. Sowell Körfezi'ne sadece yirmi küsur mil kalmıştır. Muhtemelen varabilir. Risk almayı sever. Ama bir sonraki çıkıştan sapar ve bir benzin istasyonu bulur.

Market kasiyeri, cips paketini ve gazlı içeceğini hesaplarken ona hoş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Akşam yemeği. Cameron karşılık olarak gülümsemedi. Sanki nasıl gülümseyeceğini hatırlamıyormuş gibiydi. Kasiyer, sohbet başlatma edasıyla ona bu akşam nasıl olduğunu sorduğunda yüzü ifadesiz kaldı.

Soruyu görmezden geliyor ve bunun yerine ona bir paket sigara eklemesini söylüyor.

Benzin pompasından karavanın içine benzin dolarken, telefonunda gezinmeye devam ediyor; ama bu tamamen refleksif bir hareket, sanki gözleri ekranda kelimelerin ve fotoğrafların aktığını algılıyor ama beyni bunların hiçbirini kaydetmiyor. Ta ki bir fotoğraf dikkatini çekene kadar.

Katie.

Engeli kaldırdı mı? Adına dokunuyor ve tahmin edebileceğiniz gibi, profili yükleniyor. İşte orada, kibirli gülümsemesiyle. Sanki dünyayı o icat etmiş ve o da sadece içinde yaşayacak kadar şanslıymış gibi.

Bu yaz bir milyon yeni fotoğraf paylaştı. Cameron, gönderilerine hızlıca göz atıyor. Fotoğrafların yarısında, bir dangalak kolunu onun omzuna atmış,

her zaman aptalca, yüzü tamamen saran güneş gözlükleri takmış, öyle ki Cameron adamın aptal suratını bile göremiyor.

Henüz onun dairesine taşındı mı? Muhtemelen kira sözleşmesine adını yazdırmayı hatırlamıştır. Sıkıcı bir ofiste çalışıyor. Yepyeni bir SUV kullanıyor ve dört çeker özelliğine hiç ihtiyaç duymadı. Elektrikli diş fırçası kullanıyor. Muhtemelen hafta sonları ailesiyle birlikte akşam yemeği yiyorlar.

Normal, mutlu hayatlar yaşayan bu insanların hepsinin canı cehenneme. Cameron ne kadar uğraşırsa uğraşsın, asla o noktaya ulaşamayacak. Washington'da bile.

Harita uygulamasını açıyor. Yeni bir rota yazıyor. Sowell Körfezi'nden Modesto'ya.

On beş saat.

OceanofPDF.com

Erken Varış

Tova Çarşamba akşamı geldiğinde **kapılar** aralık bırakılmıştı. Her zamankinden biraz daha erkendi, ama Terry aradığında çok gergin görünüyordu. Akşam yemeği tabağını yıkamamış ve aceleyle kediye bir kase mama koyup akvaryuma inmişti.

Bu açık kapı meselesi mi? Cameron'ın arka kapıyı açık bıraktığı ve Marcellus'un kaçmaya çalıştığı anı hatırlayınca midesi bulandı. Ama bir an sonra Terry geniş bir gülümsemeyle ve el sallayarak dışarı çıktı.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor yaklaşırken.

“Büyük bir gece. Ve bunu sadece sondan bir önceki gün olduğu için söylemiyorum.”

Tova başını yana eğdi.

“Bir teslimat geliyor,” diye devam ediyor Terry. Çok heyecanlı. “Sen gitmeden önce bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Ve seni aradım çünkü burada olup onu görmek isteyeceğini düşündüm.” Gülüyor. “ *Onu.* Beni dinle! *Onu. Onunla* tanışmak isteyeceğini düşündüm.”

Bu "o" kim?

Tova daha soru sormadan, bir kamyon gürültüyle otoparka girdi. Bir dizi yüksek sesli bip sesiyle kapılara doğru geri geri yanaştı. Kaba görünümlü bir adam, soğutmalı bir depodan tahta bir sandığı forkliftin üzerine yükledi. İlk başta, teslimatçı büyük kutuyu hemen oraya bırakmak istiyor gibiydi, ancak Terry onu sandığı içeriye taşımasına yardım etmeye ikna etti. Çantasını sıkıca tutan Tova, iki adamın devasa sandığı açık kapılardan içeri ve kıvrımlı koridordan geçirmelerini izledi; bu oldukça zahmetli bir iş gibi görünüyordu.

Kadın onları pompa odasına kadar takip eder ve orada kasayı bırakırlar. Kasa yere yavaşça indirilirken duyulur bir şekilde şapırdayarak ses çıkarır. Bir anda, teslimat şoförü forkliftle birlikte ortadan kaybolur.

“Bir dakika şuna göz kulak olur musun, Tova?” diyor Terry. “Evrakları imzalamam gerekiyor.” Teslimatçının peşinden koşarak uzaklaşıyor.

Tova sandığı daha yakından inceliyor. Bir tarafında, büyük, kırmızı, şablon harflerle " BU TARAF YUKARI" yazıyor. Diğer tarafında ise " CANLI AHTAPOT" yazıyor.

“Gözünü üzerinde tut. Bunun anlamı ne?” diye soruyor Tova, Marcellus'un tankının arkasındaki dar cam panelden içeri bakarken. Canlı Ahtapot sandığı odanın ortasında sessizce duruyor, o kadar hareketsiz ki Tova içinde canlı bir şey olup olmadığını merak ediyor. Neyi gözlemlemesi gerekiyor ki?

Marcellus elini belirsiz bir hareketle salladı. O da bilmiyordu.

“Sanırım göreceğiz, değil mi?” diye düşünüyor Tova. “Her halükarda, yakında yeni bir komşunuz olacak gibi görünüyor.”

Marcellus'un birkaç tank ilerisinde, boşaltılmış bir tank var. Daha önce orada Pasifik ısırganı deniz yıldızları vardı. Nereye gittiler? Boş tank çok temiz, suyu çok berrak görünüyor. Tova pompa odasından başını uzatıyor; Terry ortalıkta yok. Hızla tabureyi çıkarıp ahtapot tankının kapağını kaldırıyor. Marcellus kolunun ucunu suyun yüzeyine uzatıyor ve Tova elini indiriyor. Marcellus, artık çok tanıdık gelen ve neredeyse içgüdüsel bir hareketle, yeni doğmuş bir bebeğin annesinin parmağına sarılması gibi, kolunu Tova'nın bileğine doluyor.

Ama Marcellus bir bebek değil. Ahtapotlar arasında yaşlı bir adam sayılır. Ve şimdi onun yerini alacak kişi geldi. Koridordan ayak sesleri yankılanıyor ve Tova elini sudan çekip aşağı iniyor ve tabureyi tankın altına saklıyor. Kolunu tişörtünün kenarıyla kurularken Terry elinde bir çekiçle içeri giriyor.

“Ne düşünüyorsunuz? Onu ameliyat edelim mi?”

"Yeni ahtapotunuz," diyor Tova onaylayarak.

“Evet! Aslında biraz da programın önündeyiz. Ama o bir kurtarılmış köpek, Alaska'da bir grup tarafından rehabilite edilmişti, yengeç tuzağına sıkışıp çıkmaya çalışırken kendini yaralamıştı. Hayır diyemedim.” Terry, çekicin arka ucuyla sandığın bir kenarını kırıyor.

Tova kollarını kavuşturdu. "Planlanandan önce mi?"

Terry içini çekti. “Marcellus… şey, Tova, eminim fark etmişsindir ama dev bir Pasifik ahtapotu için çok yaşlı.” Kasanın kapağını homurdanarak kaldırdı. “Ama inatçı bir ihtiyar, değil mi? Yaşam süresini aşmaya kararlı. Ama Dr. Santiago ve ben ne kadar ömrü kaldığından emin değiliz. Bu sabah

o kadar kötü durumdaydı ki, belki de sadece birkaç haftası veya günü kalmıştır.”

“Anladım,” diyor Tova. Marcellus’un akvaryumuna doğru bakıyor ama Marcellus yuvasına saklanmış olmalı, çünkü şu an hiçbir yerde görünmüyor.

“Ne kadar uzun yaşadığına inanamıyorum.” Terry, Tova'ya meraklı bir bakış attı. “Marcellus'un da kurtarılmış bir köpek olduğunu biliyor muydun?”

Tova şaşkınlıkla kaşını kaldırdı. "Bunu bilmiyordum."

“Onu getirdiğimizde durumu çok kötüydü. Kolunun yarısı yoktu, vücudu paramparça olmuştu. Yılı atlatacağını düşünmemiştik. Ve işte buradayız, dört yıl sonra...” Terry gülümsüyor ve başını sallıyor. “İyi bir köpek oldu. Gece binanın etrafında dolaştığı zamanlar hariç.”

Tova'nın kalbi hızlanıyor. Bunca zamandan sonra... şimdi de bu duruma göz yumduğu için, o korkunç kelepçeyi attığı için azar işitecek.

Tova'nın yüzündeki ifadeye bakarak Terry, "Sorun değil Tova. Sonuçta, herhangi bir güvenlik önleminin işe yarayacağından emin değilim," dedi. Tekrar başını salladı. "Yeni olanın daha iyi davranışları olur. Umarım."

Ahşap sandığın içinde, üstü ince tel örgüyle kaplı çelik bir varil var. İçeriden bir şeyler şıpır şıpır ses çıkarıyor.

“Şey, bir bakalım, ne dersiniz? Keşke ona bir isim verebilseydik ama isim verme hakkını Addie'ye söz verdim ve o da dün gece yarısına kadar fikir üretip listeler yaptı.” Kızından bahsedilince Terry sırıttı. Tova, Addie'nin Marcellus'a isim verdiğinde dört yaşında olduğunu biliyor, yani şimdi sekiz yaşında ve hala bir ahtapota isim vermenin keyfini çıkarıyor, bu da oldukça tatlı.

"Harika bir şey ortaya çıkaracağından hiç şüphem yok," diyor Tova.

Fıçının kapağı kolayca açılıyor ve Tova istemsizce kıkırdıyor. Marcellus böyle dayanıksız bir kap içinde kıyı boyunca bir yolculuğa asla katlanamazdı. Britanya Kolombiyası kıyılarının açıklarında bir yerlerden gizlice kaçardı.

"İşte orada," diyor Terry usulca.

Tova içeriye doğru bakar. Ahtapot fıçının dibine büzülmüş durmaktadır, ki bu da mantıklıdır çünkü orada saklanacak hiçbir yer yoktur. Tova, yaratığın somon pembesi rengine şaşırır; bu renk, Marcellus'un paslı turuncusundan çok farklıdır.

"Onu şimdi tanka mı götüreceksiniz?"

“Bu gece olmaz. Doktor Santiago'yu beklemem gerekiyor. Yarın sabah ilk iş olarak gelecek.”

Tova, yeni ahtapotun kendi büzdüğü yerden tereddütle bir dokunağını uzatıp, bir saniye sonra geri çekmesini izliyor.

"Yeni evinden memnun kalacağını düşünüyor musun?"

"Doğrusu bilmiyorum, Tova."

Onun bu açık sözlülüğü karşısında şaşkına dönen kadın kaşlarını kaldırdı. Sonuçta o sadece sohbet ediyordu.

"Yanlış anlamayın, elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz," diye devam ediyor Terry. "Ama Marcellus'a bakın. Onu yanımıza aldığımızda hayatını kurtardık, ama o hiçbir zaman bir tankın içinde hapsolmaktan mutlu olmadı."

"Oldukça sıkılmış," diye onaylıyor Tova.

Terry gülüyor. "Sowell Bay Akvaryumu'nun içindeki hayat onu hiçbir zaman tatmin etmedi."

Tova sırtındaki ağrıyı hafifletmek için yakındaki bir sandalyeye yaslandı ve başını sandığa doğru eğdi. "Öyleyse etrafını ben sileyim?"

“Burayı temizlemene gerek yok Tova. Bunu biliyorsun zaten.” Terry, sandığın kapağını dikkatlice yerine kapatıyor.

"Benim için sorun değil. Yapacak bir şey sonuçta."

“Pekala, Cameron size yardımcı olacak; yakında burada olmalı. Bu gece biraz geç kalabileceğini söyledi.” Terry saatine bakar. Kasanın kapağına son bir kez vurarak, su sıcaklığı ve asit dengesi hakkında kendi kendine mırıldanarak ayrılır.

Tova, pompa odasında iki ahtapotla yalnız kalır ve bir şeylerin ters gittiğine dair tuhaf bir hisse kapılır.

“Şey,” diye mırıldandı kendi kendine, çantasını alırken. “Sanırım zeminlerden başlamalıyım.” Malzeme dolabına giderken ön kapıdan dışarı baktı, Cameron'ın eski püskü karavanının hatchback arabasının yanında park edilmiş olmasını bekliyordu. Ama karavan yoktu.

Bir saat sonra, Tova, Terry'nin ofis kapısında bekliyor, parmakları anahtar kartının üzerinde dönüyordu. Geç kalmıştı. Onu yakaladığına sevinmişti.

"Yarın işimiz bittiğinde bunu masanıza bırakayım mı?" diye sordu, kartı kaldırarak.

“Elbette, kulağa hoş geliyor.” Terry parmaklarını masaya vuruyor. Hâlâ heyecandan titriyor gibiydi. “Az önce Doktor Santiago ile telefonda

konuştum. Yarın yeni gelen bebeğimize bakmaya geliyor. Onu biraz daha fıçıda bırakmamızın daha iyi olacağını düşünüyor.”

"Anlıyorum," diyor Tova, sesindeki donukluğu gidermeye çalışarak. Terry'ye bu yeni ahtapotla pek ilgilenmediğini, ona göre bir daha asla Marcellus gibi bir ahtapot olmayacağını nasıl açıklayacaktı?

Terry sözlerine şöyle devam ediyor: "Görünüşe göre onu doğrudan Marcellus'un eski yerine taşıyabiliriz... yani, müsait olduğunda."

Bu yutuyor.

“Yani Cameron bu akşam hiç gelmedi mi?” Terry ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başladı, dağınık masasının üzerindeki kağıtları karıştırıyordu.

"Hayır," diyor Tova tereddütle.

“Garip. Umarım iyidir.” Terry bilgisayar çantasının fermuarını kapatır. “Ve tüm yeri tek başına temizlemek zorunda kaldığın için üzgünüm.”

"Hiç sorun değil." Tova gülümsüyor. "Bu yeri temizlediğim günleri her zaman güzel anılarla hatırlayacağım."

Terry başını salladı. "Gerçekten eşsizsin Tova. Ve burada seni çok özleyeceğiz."

"Çok naziksiniz. Ben de hepinizi özleyeceğim."

Koridorda ilerlerken Tova arkasından seslendi: "Terry? Bir şey daha. Teşekkür ederim."

Terry başını yana eğdi. "Ne için?"

"Bana bu işi verdiğiniz için."

"Aslında pek fazla seçeneğim yoktu," diyor Terry.

"Ne demek istiyorsun?"

“Seni işe aldığımda pek seçeneğim yoktu. Hayır cevabını kabul etmeyeceğini biliyordum.” Sırıtıyor. “Çok güçlü bir kadınsın Tova. Bunun farkında mısın?”

Tova parıldayan fayansları inceliyor. Ayaklarını sürüyerek yürürken spor ayakkabısının izi kısa bir süre kalıyor. "Evet, iyi. Meşgul olmak güzel."

Terry ona bir *bakış* attı. “Güçlü derken sadece paspas kullanma konusunda hiç tanımadığım biri gibi olmanızı kastetmiyorum. Gerçi bu da doğru.” Bu sefer daha şefkatli bir şekilde tekrar gülümsedi. “Biliyor musun, Jamaika'da çocukken büyükannem 'yaşlı ama üşümüyor' derdi. Doksanlı yaşlarının sonlarına kadar yaşadı. Son günlerine kadar mutfaktaydı, biz çocuklar için kuru üzümlü çörekler pişirirdi. Meşgul olmayı da severdi.”

"Anlaşılan oldukça etkileyici bir kadınmış."

"Olduğun gibi." Terry, Tova'nın küçük omzunu büyük eliyle kavradı. "Eğer fikrini değiştirirsen Tova, bil ki Sowell Bay Akvaryumu'nda senin için her zaman bir yer var."

"Bunu takdir ediyorum."

Terry, yeni silinmiş zeminlere dikkatlice basarak dışarı çıkıyor.

OceanofPDF.com

Yüksek ve Kuru

Ön kapı tık diye **açıldığında** , Tova henüz arabayı malzeme dolabına geri koymayı bitirmişti. Terry bir şey mi unuttu ve onu almak için mi geri geldi?

Ama koridorda karşılaştığı kişi Cameron'dur. Kaşları endişeyle çatılmış bir halde, hızla mola odasına doğru ilerlemektedir. Onu görünce aniden durur ve yüzündeki öfke bir anlığına kaybolur, şaşkınlığını fark eder. "Hâlâ burada olacağını düşünmemiştim," der.

Tova ellerini beline koydu. "Neredeydin bunca zamandır?"

"Önemli mi?"

“Evet, önemli. Bu senin işin ve saatler önce burada olman gerekiyordu.” Tova dudaklarını büzdü. “Bu ‘biraz geç kalmaktan’ çok daha fazlası. Ve burada oldukça önemli bir geceyi kaçırdığını biliyor olabilirsin. Yeni bir ahtapot var.”

Cameron cevap vermez. Tova, çocuğun bir yay gibi gergin olduğunu hisseder. Omuzlarındaki sertlik, ağır ağır yürümesi, ona bakmak istememesi... Elini omzuna koyar. "İyi misin? Bir şey mi oldu?"

Dokunuşunu omuz silkerek savuşturdu ve volta atmaya başladı. “Bir şey mi oldu? Bakalım. Ethan, kendi işine bakma yeteneğinden yoksun ve bana da hiç güvenmeyen, burnunu her şeye sokan bir pislik. O arkadaşlık da bitti işte. Diğer arkadaşlarım mı? Modesto'dakiler? Yeni bir bebekleri oldu ve grup dağıldı. Modesto'dan bahsetmişken, berbat annemden bahsetmiş miydim? Beni terk etti. Bu, neredeyse tüm hayatım boyunca büyük bir sıkıntı oldu. Teyzem anne olmaya çalıştı ve elinden gelenin en iyisini yaptı, ama beni sürekli o büyütmek zorunda kalmamalıydı. Burada bir kız arkadaşım olduğunu sanıyordum, ama beni tamamen terk etti. Sanırım randevumuzu iptal ettiğim için kızgın, oysa şahsen gidip gelemeyeceğimi söylemiştim çünkü hayatımın en önemli toplantısı çıkmıştı. Ya da öyle sanıyordum.” Durdu, derin bir nefes daha aldı. "Ayrıca, iki ay önce buraya

uçarken aldığım bavulum da İtalya'da uzun bir tatile çıkmış gibi görünüyor. Gerçi artık ona ihtiyacım da yok."

Tova, sanki tüm o sözler güçlü bir rüzgar olmuş gibi, arkasındaki tanka yapışıp kaldığını fark eder. Saçlarını düzeltir, sanki onlar da dağılmış gibi. Aslında anlamıyordur ama anlıyormuş gibi başını sallar.

“Ve bu bile en iyi kısmı değil.” Cameron cebinden kalın bir yüzük çıkardı. Bir erkeğin okul yüzüğü gibi görünüyordu, ancak Tova yüzüğün sadece bir anını görebildi, oğlanın avucunda duruyordu, öfkeli yumruğuyla sıkıca kavradığı anda. Yine volta atıyordu. Sesine statik elektrik gibi bir acılık karışmıştı, “En iyi kısmı da tüm bunların tamamen ve kesinlikle anlamsız olmasıydı. Hatta o bile değildi.”

"Kim kim değildi canım?" Tova elini omzuna koydu ama adam yine irkildi.

“O benim babam değildi. Sowell Bay'e gelme sebebim o değildi. Onca zamanı peşinden koşarak geçirdiğim adam da o değildi. Annemin eski bir arkadaşıydı sadece. Yüzük bile ona ait değil.”

“Öyleyse kimin?”

"Sanırım bunu asla bilemeyeceğim."

Tova neredeyse konuşamaz hale gelir. Sonunda, sadece "Çok üzgünüm, Cameron," der.

"Ben de öyle düşünüyorum." Yutkunuyor. "Yani, çünkü tüm bunlar tam bir zaman kaybıydı."

Tova, "Birini kaybettiğinizde üzülmeniz normal," diyor sessizce.

Cameron, Tova'nın tam olarak duyamadığı bir şeyler mırıldanır, sonra da öfkeyle ön kapıya doğru yürür. Tova da elinden geldiğince peşinden gider. Gerçekten gidiyor mu?

Kadının şaşkınlığına, adam ön kapıdan çıkmak yerine pompa odasına yöneldi. Kadın, adamın odanın ortasında duran CANLI AHTAPOT sandığının etrafından nasıl dolaştığını, kurt yılan balıklarının bulunduğu bölmenin kapağını nasıl açtığını ve sınıf yüzüğünü içine nasıl attığını hayretle izledi. Yüzük sessizce tankın dibine indi ve bir kum bulutu içinde kayboldu.

" *Yılan balığı.* Bu sana ait," diye mırıldandı acı bir şekilde.

Tova akvaryuma bakakaldı. Bu da neydi böyle? Kurt yılan balıklarından biri ona baktı, iğne gibi dişleri mavi ışıkta parıldıyordu.

Boğazını temizledi. "Oturup bir fincan kahve içmek ister misin canım? Açıkçası bu akşamki işim bitti, ama yarın neler olması gerektiğini konuşabiliriz. Benim son günüm. Sorunsuz bir geçiş olmasını sağlayalım."

“Kahve mi?” Cameron bunu sanki yabancı bir kelimeymiş gibi söylüyor. Bir an için, yere serilmiş bir rüzgar çorabı gibi bitkin görünüyor. Başını hızla sallıyor ve işte o anda fırtına yeniden şiddetleniyor. “Hayır. Sadece mola odasından kapüşonlu kazağımı almaya uğradım.”

Pompa odasından öfkeyle çıktı ve Tova da peşinden gitti. "Peki ya yarın?"

"Yarın yok," diyor omzunun üzerinden. "Terry bana bu işi hiç teklif etmedi. Neden kalayım ki? Çöp kutularını boşaltmak ve yerleri paspaslamak gibi bir iş için ne kadar beceriksiz olmam gerekiyor? Yani... kusura bakmayın."

“Ah, eminim bu bir yanlış anlaşılmadır. Terry oldukça dalgındı; yeni ahtapot—”

“Artık yanlış anlaşılmalardan bıktım.” Mola odasına girdi ve bir an sonra sweatshirt'ünü kolunun altına sıkıştırarak geri döndü. “Neyse, ben gidiyorum.”

"Ne demek istiyorsun?"

“Kaliforniya'ya geri dönüyorum.” Cameron onun gözlerine doğrudan bakmaktan kaçınıyor. Yüzünde hüzünlü, alaycı bir gülümseme beliriyor. “Yolculuk zamanı.”

"Şimdi mi gidiyorsunuz?"

“Evet.” Cameron'ın sesi sertti. “Zaten gitmiş olurdum ama aptal olduğum için bugün eşyalarımın çoğunu Ethan'ın evinde bıraktım. Çamaşırlar. Hatta gitarım bile. Geri gelip aldım.” Sweatshirt'ü havaya kaldırdı. “Bunu da alayım dedim.”

"Gidiyorsun ve Terry'ye henüz haber vermedin mi?"

"Bir yolunu bulacaktır."

“Peki, yarın işe gelmediğinizde ne olacağını düşünüyorsunuz?”

"Beni işten mi çıkaracak?"

“Peki bunca arkadaşımız için kim yemek hazırlayacak?”

“Benim sorunum değil. Öyle karmaşık bir şey değil.”

Tova ona buz gibi bir bakış attı. "Bir insan işinden böyle ayrılmamalı."

Cameron omuz silkerek, “Nereden bileyim? Hiçbir işten ayrılma fırsatım olmadı. Hep kovuldum. Bu benim özelliğim işte.” dedi. Terry'nin ofisine öfkeyle girdi. Terry onu takip etti ve Cameron'ın yazıcı tepsisinden bir kağıt alıp bir not karalamasını, sonra da katlayıp Terry'nin masasına bırakmasını izledi.

“İşte. Şimdi daha iyi mi?”

Notu yerden alıp adama geri verdi. "Patronunu haber vermeden ortada bırakmak... Sen daha iyisini hak ediyorsun."

“Hayır, değilim.” Sesi titriyor. Kağıdı masanın üzerine fırlatıyor. “Gerçekten değilim.”

OceanofPDF.com

Esaretimin 1361. Günü—Ah, artık lafı uzatmayalım, olur mu? Geri almamız gereken bir yüzük var.

İnsanlar kurt yılan balıkları söz konusu olduğunda hiç de yargılayıcı değiller . Birinin onlara *iğrenç* , *çirkin* veya *canavarca* dediğini her duyduğumda bir midye alsaydım, gerçekten de çok şişman bir ahtapot olurdum.

Bu değerlendirmeler yanlış değil. Objektif olarak bakıldığında, kurt yılan balıkları iğrençtir. Onlarınki, içine hiç girmediğim veya keşfetmediğim birkaç kafesten biridir, ancak bunun onların talihsiz görünümleriyle hiçbir ilgisi yoktur.

Bu olay çok uzun zaman önce, yakalanıp hapse atılmadan önce oldu. Gençtim, safdım ve sizin insan tabirinizle, açık denizde *sığınacak bir yer arıyordum* . Kayalık oyuk beni cezbediyordu; benim için mükemmel bir yuva olurdu. Oranın zaten dolu olduğunu fark etmemiştim.

Engin zekâmla daha dikkatli olmalıydım. Kayaların arasındaki yarıktan bakar bakmaz, saldırdı. Kurt yılan balığının iğne gibi dişleri ve etli ağzı sadece çirkin değil, aynı zamanda oldukça güçlü. Hatamın bedelini üç kez ödedim.

Öncelikle gururumla ödedim.

İkincisi, kollarımın birinde. Kolum ertesi gün yeniden uzamaya başladı, ama o zamana kadar artık çok geçti.

Üçüncüsü, özgürlüğümle ilgili. Kendi kötü yargılarım bu tür yaralanmalara yol açmasaydı, belki de sözde kurtarılmamdan kurtulabilirdim.

Büyük bir sabırla Tova'nın gitmesini bekliyorum. Pompa gövdesini sökmek son zamanlarda daha zorlaştı, ama çabalayarak çıkarıyorum. Küçük aralığın yarısına kadar geldiğimde, sonuçlarını hissetmeye başlıyorum bile, çünkü bu sonuçlar son zamanlarda çok daha hızlı geliyor.

Fazla zamanım kalmadı.

Kafeslerine girerken kurt yılan balıklarıyla yumuşak, teselli edici sözlerle konuşuyorum. İri erkek yılan balığı bana dik dik bakıyor, gösterişli kafası yuvalarının ağzında asılı duruyor; bir an sonra dişi eşi de ona katılıyor.

"Bugün ikiniz de çok güzel görünüyorsunuz ," diyorum, akvaryumun karşı tarafındaki cama sarılarak. Canlılar göz kırpıyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor.

Dibe doğru batarken, *burada oyalanmaya hiç niyetim olmadığını* söz veriyorum.

Onların akvaryumunun dibi kumdan yapılmışken, benimki daha iri çakıllardan oluşuyor ve içini karıştırırken ne kadar yumuşak olduğunu görünce şaşırdım. İki çift, yuvalarından biraz daha çıkmış bir şekilde, her zamanki gibi robotik bir şekilde açılıp kapanan çıkıntılı çeneleriyle izliyorlar. İnce sırt yüzgeçleri kurdeleler gibi dalgalanıyor ama yaklaşmıyorlar.

Bitkinin dibindeki kumu süpürüyorum ve sonunda kolumun ucundaki vantuzlar soğuk ve ağır bir şeye değiyor. Kalın halkayı kapıp, güvende olacağını bildiğim kolumun kalın, kaslı kısmına sıkıştırıyorum. Hâlâ her hareketimi izleyen kurt yılan balıklarına bir göz atıyorum. *Bunu almamda sakınca görmeyeceğinizi umuyorum.*

Tankıma geri dönüş yolculuğu bile gücümü tüketiyor. Gün geçtikçe daha da zayıflıyorum. Ağır halkayı hâlâ taşıyarak sığınağıma çekilip dinleniyorum, çünkü bir sonraki yolculuğum için dayanıklılığa ihtiyacım olacak. Sonuncusu için.

OceanofPDF.com

Tam bir dahi

Cameron, kıvrımlı **kayışın** adının gerçekten de yerinde olduğunu keşfeder. Bu şey, karavanın kaputunun altında çok uzun bir yılan gibi kıvrılıyordu. Kuru hava toz ve yanmış fren balataları gibi kokuyordu ve sabah güneşi amansızdı. Her birkaç saniyede bir, yüksek bir hışırtıyla, bir başka tır otoyolda hızla ilerlerken, devasa böceklerin geçit töreni gibi, karavanın açık kaputunun önünde omuzda duran adama tehditkar ızgaralarıyla alay edercesine, kafasının yan tarafına bir rüzgar patlaması çarpıyordu. Bir eliyle kopmuş kayışı çekiyor, diğer eliyle de torpido gözünden yenisini tutuyordu.

"Bu da neyin nesi?" diye kendi kendine mırıldandı, aracın iç aksamına bakarken. Başlıca parçaları tanıyordu. Motor bloğu, radyatör, akü, yağ çubuğu. Ön camı temizleyen mavi sıvıyı tutan şey.

Yeni kayış bütün zaman boyunca orada, torpido gözünde duruyordu. Neden değiştirmedi ki? O gıcırtı sesi... Kendi kendine asla geçmeyecekti.

Son on iki saatlik sürüş boyunca kesinlikle geçmedi.

Pek de doğru değil aslında. Gıcırdama sesi kayboldu... Oregon-Kaliforniya sınırının yüz küsur mil güneyinde, Redding'in dışındaki bu ıssız otoyolda, hidrolik direksiyonla birlikte. Cameron'ın berbat edemeyeceği bir şey var mı acaba? Utanç verici bir başarısızlığın ardından yaptığı gösterişli çıkışlı hareket, başlı başına utanç verici bir başarısızlık.

Ne kadar da meta bir durum.

“Tamam, bunu yapabilirim.” Derin bir nefes veriyor, sonra telefonu tampona dayayarak videoya tekrar gözlerini kısarak bakıyor. Başka seçeneği yok. Eğer böyle sürmeye devam ederse, motorun aşırı ısınması ve bozulması uzun sürmeyecek. Tamam, video tam olarak böyle anlatmasa da... durum hiç iyi değil.

Ayrıca, yeni kayışı takmak o kadar zor olamaz ve Cameron Cassmore tam bir dahi.

Artık onun da bir yetişkin gibi davranmaya başlamasının zamanı geldi.

OceanofPDF.com

Yılan Balığı Halkası

Tova'nın son iş günü **olan Perşembe** öğleden sonra, Janice Kim ve Barb Vanderhoof ellerinde dikdörtgen bir kutuyla verandasında belirdiler.

“İçeri gelin lütfen?” diyor Tova. “Evin bu halinden dolayı özür dilerim. Tüm bu paketleme işi çok yorucu...” Dağınıklığı eliyle düzeltiyor. “Kahve hazırlayacağım.” Henüz paketlenmemiş bir şey var: kahve makinesi. En son o gidecek.

Janice'den kutuyu alıyor, bir çeşit güveç olduğunu sanıyor ama çok hafif. Mutfak tezgahına koyup kapağını açıyor ve içinde balık şeklinde küçük bir kek olduğunu görüyor. *Üzerindeki kremada "Emekliliğiniz Kutlu Olsun* " yazıyor.

"Bunu söylememeliydin!" diye gülüyor Tova. "Ama doğru. Aslında emekli oluyorum."

Janice, "Nihayet!" diyerek bir paket kağıt tabak ve tek kullanımlık peçete çıkardı.

"Eminim Charter Village'da süpürgelikleri tozdan arındırmak için seni işe almaları konusunda onları ikna edersin," diye ekliyor Barb, mutfak masasındaki bir sandalyeye otururken.

"Şey, bunu tamamen dışlamıyorum," diyor Tova gülümseyerek. Kahve demlenirken filtre kahve makinesi cızırdıyor ve Tova, hayvan mutfağa doğru yürürken eğilip elini kedinin sırtında gezdiriyor.

Janice, Cat'e şüpheyle bakıyor. "Bu herifte neler oluyor?"

"Şey, benimle gelemez," diyor Tova. "Sanırım tekrar tam zamanlı olarak dışarıda yaşamaya geri dönecek, eğer aranızdan biri evcil hayvan edinmek istemiyorsa?"

Janice ellerini kaldırarak, "Peter alerjik. Ayrıca Rolo kedilerden çok korkuyor," dedi.

Kedi, hafif patileriyle Barb'ın kucağına atlıyor, yukarı doğru uzanıp tüylü kafasını çenesine sürterken yüksek sesle mırıldanıyor.

“Ben köpek insanıyım,” diyor Barb. Kedinin kulaklarının arkasını kaşıyor. “Ama ne kadar da yumuşak kalplisin, değil mi? Sana Andie’nin çocuklarının geçen yıl bulduğu kediden bahsetmiş miydim? Şimdi onların yatak odalarında yaşıyor, çarşafların ve battaniyelerin altında onlarla birlikte uyuyor. Andie’ye kedinin pirelerden arındırılması gerektiğini söylemiştim, çünkü hayvanların dışarıdan ne getireceğini asla bilemezsiniz, değil mi? Neyse, sonra o dedi ki—”

“Bak Barb, sana tamamen aşık olmuş.” Janice kıkırdadı. Kedi şimdi Barb'ın elinin arkasını yalıyor, sanki onu tımar ediyormuş gibi, hâlâ testere gibi mırıldanıyordu.

Tova, "Elbette, pirelere karşı zaten tedavi uyguladım," diyor.

Barb, Janice'den Tova'ya baktı. "Ama ben köpek insanıyım!"

Tova gülüyor. "İnsanlar değişebilir, Barbara."

Janice, "Hatta bizim gibi yaşlılar bile," diye ekliyor.

“Pekala, düşüneceğim,” diye mırıldandı Barb, ama şimdi Cat’in gri karnını okşuyordu. Kedi mutluluktan gözlerini kapatmıştı.

Tova herkese kahve dolduruyor. "İkiniz de akşam yemeği yediniz mi? Bir şeyler ısıtabilirim..."

“Bunu yapmanıza gerek yok.” Janice elini sallayarak onu geçiştirdi. “Burada zaten bir sürü işiniz varken buna gerek yok.”

Tova'nın dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Akşam yemeğinde pasta yiyelim."

Tova, akvaryumdaki son vardiyasında tek başına temizlik yapıyor . Dairesel koridoru son kez paspaslıyor. Her bir cam bölmeyi son bir kez siliyor. İşini bitirirken, deniz aslanı heykelinin kuyruğunun altını son bir kez ovmak için ekstra özen gösteriyor. Kim bilir, belki bir daha ne zaman ilgilenilecek?

İlginçtir ki, bu işe başladığında, yanında sadece deniz canlılarının olması en çok hoşuna giden şeydi. Yapacak bir şeydi, kendi halinde kalırken meşgul olmanın bir yoluydu, kimsenin işine karışmasına gerek yoktu. Ama şimdi, tek başına temizlik yapmak garip bir şekilde yanlış geliyor. Cameron'ın burada olması gerekiyor, hiç şüphe yok. Bu düşüncenin kesinliği onu şaşırtıyor.

Ama muhtemelen şu anda Kaliforniya'dadır.

İşini bitirdikten sonra, loş koridorda son bir tur atar. Mavi yüzgeçli balıklara, " Hoşça kalın, canlarım," der.

Sırada Japon yengeçleri var. "Hoşça kalın, canlarım."

"Kendinize iyi bakın," diyor sivri burunlu kaya balığına. "Hoşça kalın dostlarım," diyor kurt yılan balıklarına.

Yan taraftaki Marcellus'un kafesi sakin ve sessiz görünüyor. Tova eğilip kayalık inini inceliyor, ondan bir iz arıyor ama hiçbir şey bulamıyor. Onu bütün gece görmemiş.

Pompa odasına geri döner, ancak onu ne arkadan ne de yukarıdan aşağıya bakarak göremez. Tabureyi yerine koyar ve fıçının üzerine eğilir; eleğin arkasından, yeni dişi ahtapotun hala kıvrılmış, sıkı bir şekilde dibinde, etrafı midye kabuklarıyla çevrili olduğunu görebilir. "Bir şey gördün mü? Gitti mi?" Elini ağzına kapatır. "O—" Boğucu bir hıçkırık kelimeyi ağzından çalar.

Yeni ahtapot daha da sıkıca kıvrılıyor.

Tova koridora geri döner ve elini Marcellus'un akvaryumunun soğuk cam yüzeyine koyar. Kayalara ve suya veda etmenin bir anlamı yok. Gözünden sızan tek damla yaş, kırışık yanağından aşağı yuvarlanıp çenesinden aşağı düşer ve yeni silinmiş zemine damlar.

Tova, söz verdiği gibi anahtar kartını bırakmak için içeri girdiğinde Terry'nin masası tam bir felaket halindeydi . Yenilgiyi kabul etmiş bir omuz silkme hareketiyle plastik kartı dağınıklığın üzerine bıraktı.

Lobiye girerken spor ayakkabıları yerde gıcırdıyor. Bu gece işi bitince ayakkabıları atacak. Yıllarca burada temizlik yapmaktan yıpranmışlar; ikinci el dükkanı bile onları istemez.

Kapıya varmadan olduğu yerde durdu. Kapının hemen önünde, yolunu kapatıyormuş gibi duran buruşuk kahverengi bir cisim vardı. Loş mavi ışıkta gözlerini kısarak baktı. Kağıt torba mı? İçeri girerken nasıl olur da yanından geçip gitmiş olabilirdi?

Bir dokunaç titriyor.

“Marcellus!” diye nefes nefese bağırdı Tova, koşarak yanına, sert fayans zemine çöktü. Sırtı çıtırdadı ama neredeyse hiç fark etmedi. Yaşlı ahtapot solgundu ve parlak gözü bile bulanıklaşmış bir mermer gibi sönük görünüyordu. Hasta bir çocuğun alnına dokunur gibi, nazikçe, araştırıcı bir şekilde elini omzuna koydu. Derisi yapış yapış ve kuruydu. Kolunu uzatıp bileğine, şimdi hayalet gibi bir halkaya dönüşmüş olan gümüş dolar şeklindeki yara izinin üzerine doladı. Gözlerini kırpıştırdı ve ona hafifçe sarıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye yumuşak bir sesle azarlayarak sordu. "Hadi seni tekrar tankına sokalım." Adamın dokunaçını bileğinden çözüp ayağa kalktı, sonra onu kaldırmaya çalıştı ama sırtı ağrıdı, belinde uğursuz bir acı hissetti.

“Burada kal,” diye emretti ve vücudu onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde malzeme dolabına koştu. Birkaç dakika sonra, sarı paspas kovasını tekerlekli bir şekilde taşıyarak geri döndü. İçeride, Tova'nın malzeme dolabında tuttuğu eski süt şişesiyle tankından taşınmış birkaç galon su çalkalanıyordu. Adam göz kırptığında içini bir rahatlama kapladı. Henüz gitmemişti. Bezini tanktaki suya batırdı ve sıkarak adamın üzerine sürdü, tenini ıslattı. Adam tuhaf, insana özgü bir iç çekişle nefes verdi.

Bu onu hareket edebilecek kadar canlandırıyor gibi görünüyor. Zorlanarak bir kolunu kaldırıyor. Tova kovayı tam yanına çekiyor ve kovanın sarı plastik kenarından kendini yukarı çekip içindeki soğuk suya düşerken, onun kalçasına (ya da kalçasının eşdeğeri olduğunu düşündüğü yere) hafifçe bir destek veriyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrar soruyor. Sonra onu görüyor.

Yerde, Marcellus'un buruşmuş halde yattığı yerde, kalın ve altın rengi bir şey parıldıyor. Eğilip onu alıyor. SOWELL BAY LİSESİ, 1989 MEZUNİYETİ . Dün Cameron'ın gizemli bir şekilde kurt yılan balıklarıyla birlikte fırlattığı zaman, bunun bir sınıf yüzüğüne benzediğini düşünmüştü.

Marcellus onu oradan nasıl çıkardı? Ve neden?

Peki ya Sowell Bay, 1989 mezunları? Bu Daphne Cassmore'un yüzüğü mü? Ama bu bir erkek yüzüğü. Cameron bunun babasının yüzüğü olduğunu sanıyordu...

Avucunda duruyor, soğuk ve ağır. Bir anı gibi. Erik'in de tıpkı bunun gibi bir yüzüğü vardı. Tüm anne babalar gibi, o yüzüğün sembolize ettiği şeyle gurur duyuyordu. O gece Erik'in onu taktığını varsayıyordu. Denizde kaybolan bir yüzük daha.

Yüzüğü ters çevirip altındaki yazıları dikkatlice okudu. Kalbi kulaklarında gümbür gümbür atmaya başladı. Yüzüğü bluzunun etek ucuna silip tekrar okudu.

Bu mümkün değil.

Öyle.

Yılan balıkları.

Erik Ernest Lindgren Sullivan.

OceanofPDF.com

Çok Düşük Gelgit

Zihninde dolaşan **aydınlatıcı** parçalar birbirine çarpıyor, bir araya getirilmeyi bekliyor.

Orada bir kız vardı.

Erik... ve kız.

Erik'in bir çocuğu oldu.

Büyüyen, uzakta, tanınmayan bir çocuk. Cameron'ın birçok davranışında bunu daha önce hiç fark etmediğine inanamıyordu. Sol yanağındaki o kalp şeklindeki gamze, her zaman hayran kaldığı ama nedenini bir türlü anlayamadığı gamze...

"Biliyordun, değil mi?" diyor kovadaki Marcellus'a. "Elbette biliyordun." Eğilip tekrar şömine rafına dokunuyor. "Sen, biz insanların sana verdiğinden çok daha zekisin."

Marcellus kollarından birinin ucunu kadının elinin üzerine koyar.

Tova tekrar yere yığıldı, bu sefer dirseklerini kovanın kenarına dayadı. Sıcak ve hızlı gözyaşları dökülmeye başlayınca, onları durduracak gücü kalmamıştı. İnce omuzları sarsılırken damlalar yüzeye çarpıyor, her korkunç hıçkırıkla daha da hızla akıyordu. Kimse yoktu. Kimse bakmıyordu. Tedbiri elden bırakarak, kederin içinden geçmesine izin verdi. Sonunda, gözyaşları hıçkırıklarla kesilerek yavaş bir damla haline geldi. Gözbebekleri sıcak ve kuru hissediyordu.

Bu dayanılmaz keder hali ne kadar sürer? Dakikalar da olabilir, bir saat de. Sonunda başını kaldırdığında, kamburlaşmış omuzları ağrır.

"Sensiz ne yapacağım?" diyor hıçkırığını savuşturarak ve adam her zamankinden daha sulu olan rengarenk gözünü kırpıyor. Terry, *adamın sadece birkaç haftası veya günü kalmış olabileceğini* söylüyor. Kadın doğruluyor, elinin tersiyle gözyaşlarını siliyor. "Aynı şekilde, *seninle* ne yapacağım?"

Kadın ayağa kalktı, omuzlarını dikleştirdi ve sırtındaki ağrıyı silkeledi. "Hadi gel, arkadaşım. Seni eve götürelim."

Eğer o gece Sowell Körfezi kıyısında geride kalmış balıkçılar veya gün batımını izleyen yürüyüşçüler olsaydı , oldukça ilginç bir manzaraya tanık olurlardı: yetmiş yaşında, en fazla 40 kilo ağırlığında bir kadın, 27 kiloluk dev bir Pasifik ahtapotunu sarı bir kovada, iskeleye doğru tahta kaldırımdan aşağı çekiyordu. Ancak bu gece, tek tanıklar martılar ve çöp kutusundan dağılıp, Tova Marcellus'u tekerlekli sandalyesinde taşırken ona öfkeli çığlıklar atıyorlar. Yolculuk hiç de hızlı değil, ama Marcellus, sanki camları açık bir arabada gidiyormuş gibi, kovanın her iki yanından birer kolunu uzatıyor.

Tova gülüyor. "Esinti çok hoş, değil mi?"

Gelgit çoktan çekilmiş. Tova, dalgaların kayalara çarpma sesini zar zor duyabiliyor; o kadar çekilmiş ki, kıyı yolundan bir mil uzakta gibi geliyor. Ay ışığı, çıplak kumsala dağılmış devasa gümüş paralar gibi yüzlerce sığ su birikintisinin üzerinde parıldıyor.

"Bu iş biraz engebeli olacak," diye uyarıyor Tova.

Kayalar ve büyük taşlardan yapılmış, mühendislik ürünü bir dalgakıran olan iskele, çıplak kumsalı boydan boya geçerek sonunda suya ulaşıyor ve bir balerinin kolu gibi zarifçe kıvrılıyor. Yaz öğleden sonraları, plajda yürüyüş yapanlarla ve maceraperest piknikçilerle, oturup dondurma külahlarını yalamak için en güzel yeri arayanlarla dolup taşardı. Şimdi ise, en ucunda duran yalnız bir martı dışında bomboş.

Kovayı iskelenin düz ama çakıllı yüzeyinden geçirmek hiç de kolay bir iş değil. Sonrasında sırtı kesinlikle ağrıyacak. Ama sonunda Tova ve Marcellus neredeyse iskelenin sonuna, gelgitin çekildiği yere, kayaların altında en az birkaç metre derinliğe ulaşıyorlar. İskelenin ucundan, bir kol mesafesi uzaklıkta, yalnız bir martı onlara dik dik bakıyor, sonra da korkunç derecede yüksek bir çığlık atıyor.

"Sessiz ol sen," diye azarlar Tova ve kuş kanat çırparak uzaklaşır.

Tuzlu suyla ıslanmış bir kayanın üzerine oturmak için eğildi. Kovaya elini daldırarak boğazını temizledi ve sahile doğru yolculukları boyunca kafasında prova ettiği kısa konuşmaya başladı.

“Size teşekkür etmeliyim,” diye başlıyor kadın ve adam son bir kez kolunu kavrıyor. “Terry kurtarıldığınızdan bahsetti. Sanırım kurtarılmayı tercih etmezdiniz, ama kurtarıldığınız için mutluyum.”

Gözyaşlarını zorlukla geri tutmaya çalışıyor. Yine mi!

“Beni ona sen götürdün. Torunuma.” Son iki kelimede sesi titriyor ama aynı anda içini bir sıcaklık kaplıyor. Söyleyeceğini hiç düşünmediği iki kelime. Keşke Will burada olup onu karşılayabilseydi. Ve keşke Modesto binlerce kilometre uzakta olmasaydı.

“Ehliyetini çaldın! Yaramaz şey!” Kadın kıkırdar ve adam başını sallarken elini sıkar. “Bana söylemeye çalıştın ama dinlemedim.”

Gece gökyüzünün yükseklerinde bir yerlerde, bir uçak süzülüyor, motorunun uzaktan gelen kükremesi sakin koyda yankılanıyor. "Hayatını bir tankta geçirmen haksızlık. Ve söz veriyorum, Marcellus, senin yerini alacak kişinin en şımartılmış, zihinsel olarak en çok uyarılmış ahtapot olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım..."

Kendi sözlerinin ağırlığı onu vuruyor. Charter Village'a gitmeyecek. Gidemez.

Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti: "Veda etmeliyiz dostum. Ama Terry'nin seni kurtardığına sevindim, çünkü sen de beni kurtardın."

Yavaşça kovayı devirir. Kova suya yaklaşık bir metre kadar aşağıdadır. Yerçekiminin devreye girmesinden önce, zamanın uzamış gibi göründüğü bir an için, Marcellus'un kolu hâlâ elinin etrafında sarılıdır; garip, başka dünyadan gelmiş bedeni havada asılı kalır, gözleri onun gözlerine kilitlenmiştir. Tam onunla birlikte aşağı çekilmek üzereyken, Marcellus kolunu bırakır ve gece karanlığındaki suya ağır bir sıçrama ile düşer.

OceanofPDF.com

Her Şey

"Tatlı **oğlum** ," diyor Tova, akvaryumun yanındaki iskeledeki her zamanki bankında otururken. Gümüş ay ışığı altında su parıldıyor.

Son iki saatte yaşananlar, hele son iki ayda yaşananlar, gerçeküstü gibi geliyor. Marcellus gitti. Torunu Cameron gitti. Yarından itibaren evi de neredeyse tamamen yok olacak. Ama Charter Village'a taşınmayacak.

Tova gitmeyecek.

Ne yapacak? Hiçbir fikri yok, bu yüzden bankında oturup, dünyanın sıradan yasalarına aldırış etmeden, şekilsiz bir şekilde, tıpkı dev bir ahtapotun minik bir çatlaktan geçmek için vücudunu yeniden şekillendirmesi gibi, bir süre suya bakıyor. Bir ara saatine bakıyor. Artık çok geç olmuş olmalı. Gece yarısına çeyrek kala.

Yeni bir güne başlamak üzereyiz. Büyük anne olarak ilk günü.

Erik bir çocuğun babası olduğunu bilmiyordu. Yolda bir çocuğu varken kendi hayatına nasıl son verebilirdi? Veremezdi. Ve vermedi de. Kadın bu teoriye sıkıca tutunuyor, ince parmakları bankı sıkıca kavrıyor. Kaza olmalıydı. Sarhoş çocuklar. Bozulmuş muhakeme.

Harika bir baba olurdu. Evet, daha on sekiz yaşındaydı ama Mary Ann'in torunu Tatum'a bakın. O da gayet iyiydi. Erik, Cameron'ı çok severdi. Her şey, her şey, çok farklı olabilirdi.

"Affedersiniz? Merhaba?" İskelede yankılanan bir kadın sesi, Tova'yı dalgınlığından uyandırdı. Bu saatte burada başka kim olabilirdi ki?

Kısa spor şortu ve parlak pembe bir sweatshirt giyen biri, iskelede aceleyle koşuyor. Tova, bunun emlakçının ofisinin yanındaki, tahta kaldırımın biraz ilerisindeki kürek dükkanının sahibi genç kadın olduğunu fark ediyor.

“Merhaba.” Tova gözlerini silip gözlüklerini düzeltti, sonra banktan kalktı. “İyi misin canım? Koşuya çıkmak için epey geç oldu.”

Genç kadın nefes nefese banka yaklaşırken yavaşlayıp koşmaya başladı. "Sen Tova'sın."

"Benim."

“Ben Avery,” diyor nefes nefese. “Ve koşuya çıkmamıştım. Yolun aşağısındaki dükkanımda evrak işlerini bitiriyordum ve ışıkların açık olduğunu gördüm, birilerinin akvaryumda olduğunu düşündüm.” Gözlerinde Tova'nın çok iyi tanıdığı sessiz bir çaresizlik var. Kendini toplamaya çalışan birinin bakışı.

Avery'nin bakışlarını takip ederek akvaryum binasına döndü; ışıklar gerçekten de hâlâ yanıyordu. Sarı paspas kovası tekrar dolaba konmuştu. Tova, ne zaman olursa olsun, çıkarken her şeyi kapatıp kilitlemeyi planlamıştı.

Avery yutkundu. "Neyse, bunun şöyle olabileceğini düşünüyordum..."

“Cameron?”

“Evet.” Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. “O burada mı?”

"Korkarım öyle değil."

"Nerede olduğunu biliyor musun? Bütün öğleden sonra onu aradım ama telefonuna cevap vermiyor."

Tova başını salladı. "Gitti. Kaliforniya'ya geri döndü."

"Ne?" Avery'nin ağzı açık kaldı. "Neden?"

“Bu oldukça karmaşık bir soru.” Tova’nın sesi ölçülüydü. Banktaki yerine geri yaslandı ve kız da diğer ucuna oturup çıplak bacaklarını altına topladı. Tova devam etti, “Sanırım, onun zihninde çok fazla yanlış anlama var.”

Avery'nin kaşları çatıldı. "Yanlış anlaşılmalar mı?"

"Aynen onun sözleri." Genç kadına kaşlarını çatarak baktı. "Eminim ki senin... ah, nasıl demişti... onu terk ettiğini düşünüyor?"

“Ne?” Avery ayağa fırladı. “Beni ekti! Sonra da konuşması gerektiğini söyleyen bir mesaj gönderdi. Bunun ne zaman iyi bir anlamı oldu ki?” Korkuluğa yaslandı. “Kızması gereken ben olmalıyım. Buraya sadece onun için endişelendiğim için geldim.”

Tova, akvaryumun koridorunda Cameron'ın yaptığı çıkışı hatırlıyor ve Avery'ye bunu anlatmaya hazırlanıyor, ancak tereddüt ediyor. Onun işine karışmamalıydı. Ama... neyse... o aileden ve aileler böyle şeyler yapmaz mı? Bu düşünce neredeyse onu güldürüyor. Belki de mantığına aykırı olsa da, sonunda, "Sanırım gelemeyeceğini sana bildirmeye çalıştı," diyor.

Hayır, yapmadı.

“Dükkanınıza uğradığını söyledi.” Tova başını salladı. “Sanırım yine bir yanlış anlama.”

Avery korkuluğa yaslanıp alnını sıktığı yumruğuna dayadı. Kendi kendine, "Marco," diye mırıldandı.

"Affedersiniz?"

“Oğlum. On beş yaşında. Ben bankaya giderken dükkânın sorumlusu oydu. Cameron'ın arayıp aramadığını ya da uğrayıp uğramadığını sordum, hayır dedi. Gözümün ucuyla o küstah sırıtışını yakaladığımda bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım.” Avery, sinirli bir şekilde korkuluğa vurur. “Elimden gelenin en iyisini yapıyorum, yemin ederim, ama çocuğum bazen çok yaramaz oluyor.”

“Bütün çocuklar bazen çok yaramaz olabiliyor.” Tova ayağa kalkıp genç kadının yanına durdu. “Belki de oğlunuz sizi korumaya çalışıyordu.”

"Korunmaya ihtiyacım yok," diye homurdandı Avery. "Ve bunu anlamalıydım."

"Kendini suçlama canım. Ebeveyn olmak kolay bir iş değil."

Uzun bir sessizliğin ardından Avery, "Yani Cameron benim yüzümden Kaliforniya'ya gitti," diyor.

“Şey, mesele sadece bu değildi. Büyük bir yanlış anlama da vardı. Sözde babasıyla ilgili olan.”

“Ah, kahretsin. O toplantı… Beklediği gibi gitmedi.” Tekrar inledi. “Dün aramalıydım. Dükkan çok kalabalıklaştı ve sinirlendim…” Şortunun cebinden bir cep telefonu çıkardı. “Onunla konuşmam lazım.”

Tova, Avery'nin telefonu çevirmesini izler. Çağrı doğrudan sesli mesaja yönlendirilir.

"Gerçekten gitti, değil mi?" diyor Avery usulca.

"Belki de öyle."

İki kadın, ay ışığıyla aydınlanan suya uzun bir süre sessizce bakıyorlar. Sonunda Avery, "Burada çok huzurlu. Artık iskeleye hiç inmiyorum," diyor.

"Burası en sevdiğim yer," diyor Tova sessizce.

Avery bakışlarını aşağıdaki simsiyah suya indirdi. "Bir keresinde birini bu kayalıktan indirdim. Onu... biliyorsun işte."

"Aman Tanrım."

Avery boğuk bir sesle devam ediyor: “Bir kadındı. Tam burada, bu noktada. Birkaç yıl önce. Sabahın çok erken saatlerinde kürek çekiyordum ve o da korkulukta oturmuş biriyle konuşuyordu. Sanırım kendi kendine konuşuyordu. Perişan görünüyordu. Sanki bir şey kullanmış gibiydi.”

"Anlıyorum," diyor Tova, sesi kısık bir şekilde.

"Sürekli korkunç bir geceden, bir kazadan, bir patlamadan bahsediyordu."

Patlama.

Tova konuşamadığı için hafifçe başını salladı ve kız konuşmaya devam etti.

"Her zaman onun bir çatışmada ya da benzer bir durumda olduğunu varsaydım. Belki de bir patlamadan kaynaklanan travma."

Patlama.

Tova gözlerini kapatıp bunun ne kadar kolay olabileceğini hayal etti. Bir şey pruvayı rotasından saptırır ve bir rüzgar esintisi, yeni gevşemiş yelkeni tam da yanlış anda yanlış yönden yakalar. Bumba çılgınca sallanır. Kafasına çarpar. Onu denize düşürür.

Bir kaza. Bu şekilde de olabilirdi, ya da birçok farklı şekilde de. Takım kaptanı, yetenekli bir denizciydi, ama bir de çalınan bira vardı. Bir de kız vardı.

Avery, "Bazen onun başına ne geldiğini merak ediyorum," diyor. "Hâlâ hayatta olup olmadığını. Onu kurtarmamın bir önemi olup olmadığını."

Derin bir nefes alarak Tova, Avery'nin gözlerinin içine baktı. "Önemliydi. Onu kurtardığın için mutluyum," dedi. Ve bunu gerçekten içtenlikle söyledi.

OceanofPDF.com

Pahalı Yol Kenarı Ölüsü

682. **kilometre** işaretinde Cameron, motor sıcaklık göstergesine olan takıntısından vazgeçer. İşe yaramıştı. Gerçekten tamir etmişti. Karavan artık otoyolun ortasında patlamayacaktı.

747 numaralı çıkışta çocukça bir kıkırdama sesi çıkarır. Weed kasabası! Dörtlü flaşörlerini yakar ve Brad'e göndermek için tabelanın fotoğrafını çekmek amacıyla yol kenarına çeker. Çünkü Kaliforniya'daki Weed kasabası asla komik olmaktan vazgeçmez. Ama telefonu her zamanki yerinde, bardaklıkta değil. Tuhaf. Acaba karavanın arkasında mı bıraktı? Sürmeye devam eder.

780. kilometre işaretinde, telefonunu neden bulamadığını anlar. Kayışı değiştirirken olduğu gibi ön tamponun üzerinde bırakmıştı. Neredeyse orada durduğunu görebiliyordu. Bu da demek oluyor ki, artık pahalı bir yol kazası leşi olmuştu. Çılgınca bir kahkaha atar. Neredeyse otuz saattir uyumamıştı.

Rogue Nehri Vadisi'ndeki bir kamyon durağında, akıllıca bir karar vererek arabasını park edip altı saat uyuyor. Uyandığında, umumi tuvalette yüzünü soğuk suyla yıkıyor ve lokantadan paket olarak siyah kahve alıyor. Çıkarken, neredeyse dolu bir paket sigarayı çöpe atıyor.

119, 142 ve 238 numaralı çıkışlarda veya civarında, aptalca istifa mektubunu düşünüyor. 295 numaralı çıkışta ise kafasında bir özür metni yazmaya başlıyor.

Columbia Nehri üzerindeki bir köprüden geçerek Washington eyaletine geri dönüyor. Tabii ki kuzeye doğru—zaten kuzeye gidiyordu. İşleri doğru şekilde yapmak için geri dönüyor.

OceanofPDF.com

Dala Atı

Tova, **son** kez ocağında kahve için su kaynatıyor. Cilalı yüzeyi, dün gece parlatılmış siyah ısıtma telleriyle birlikte avokado yeşili renginde parlıyor. Tertemiz. Bunun bir önemi olabilir mi? Neredeyse kesinlikle sökülüp yerine o şık yeni ocaklardan biri takılacak. Kimse, mükemmel çalışsa bile, on yıllarca eski bir cihaz istemez.

Tova, haftalarca uğraştığı bir şey olan Charter Village'da hızlandırılmış giriş için onay almıştı. Birinci sınıf süiti gelecek hafta hazır olacaktı. Bu sabah, ne kadar erken uyandıysa (eğer dün gece uyuduysa), onlara telefonla bir mesaj bıraktı. Her şey bulanık. Charter Village henüz geri aramadı, ama büyük olasılıkla bunun nedeni ofislerinin henüz açık olmaması. Saat daha yediyi biraz geçiyor.

Her şeye rağmen, Tova'nın gitmeye hiç niyeti yok.

Yoğun bir sabah geçirdi. Tüm süpürgelikleri tozdan arındırdı. Pencereleri sildi. Dolapların kulplarını parlattı, her bir kapı kolunu ovdu. Yorgun olması gerekirdi ama hayatında hiç bu kadar enerjik hissetmemişti. Perdeler ve mobilyalar olmadığı için çıkardığı her ses çıplak duvarlarda ve zeminde yankılanıyor, hatta sprey şişesinin sesi bile çok yüksek geliyor. Ama meşgul olmak iyidir. Temizlik her zaman iyidir. Yapacak bir şey.

Nereye gidecek? Öğlen olmadan evden çıkması gerekiyordu. Dün mobilyaların çoğunu taşıyan nakliyecilere varış yerinin değişeceği zaten bildirildi. Neyse ki, şafak vakti telefonlarına biri cevap veriyor. Ama bu varış yeri neresi olacak? Belki bir depo?

Kendisi ve kişisel eşyaları için Janice ve Barbara'nın ikisinin de boş yatak odaları var. Uygun bir saatte önce Janice'i arayacak. Belki de başka düzenlemeler yapılana kadar ikisi arasında dönüşümlü olarak kalabilir. Will ile balayında kullandığı çiçek desenli kanvas bavulu paketlenmiş ve hazır. Kendi yatağı olmayan bir yatakta geceyi geçirme düşüncesi onu hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor.

Ön verandada bir hışırtı duyunca irkildi. Kahve fincanını yere bıraktı.

Bu Cat olamaz. Barbara dün gece Cat'in fotoğrafını gönderdi. İyi durumda, gerçi Barb ilk başta onu sadece evde tutmaya çalışmıştı ve bu onu çok rahatsız etmişti. Bu yüzden istediği gibi girip çıkıyor. Tova hâlâ cep telefonuna gelen fotoğraflara nasıl tepki vereceğinden emin değil, ama Cat'in bıyıklı yüzünü, hafif bir küçümseme ifadesi taşıyan sarı gözlerini görünce gülümsedi.

Sonra kapı zili çalıyor.

Ön kapıyı açtığında gözlerine inanamadı.

Cameron'ın kaşları, Erik'in okul sınavından endişelendiği zamanki gibi kaygıyla çatılmıştı. Bir an için, Tova'nın boğazına nostaljik bir şey takıldı; Erik'in bir şekilde kapısına böyle gelmesini kaç kez dilediğini düşündü. Gözlerine yaşlar doldu.

Cameron ayaklarını sürükleyerek, "Merhaba," dedi.

Tova'nın söyleyebildiği tek şey "Merhaba canım." oluyor.

“Şey, diğer gece böyle kaba davrandığım için özür dilerim. Haklıydın. Gitmemeliydim.” Cameron ellerini ceplerine soktu. “Ve buraya bu kadar erken geldiğim için de özür dilerim. Arayabilirdim ama… neyse, tuhaf bir hikaye.”

“Sorun yok.” Tova, sanki başka birine aitmiş gibi hissettiren bir kolla kapıyı açık tutuyor. Sanki kendi bedeninin dışındaymış gibi.

“Bana kesinlikle hiçbir borcunuz olmadığını biliyorum.” Cameron’ın sesi elektrik yüklü bir tel gibi. Çok canlı. “Ama Terry’nin normalde ne zaman geldiğini söyleyebilir misiniz? Onunla şahsen konuşmam gerekiyor.”

"Yanılmıyorsam yaklaşık on."

“On. Tamam.” Cameron derin bir nefes verdi. “Şu anda bana ne kadar kızgın olduğunu düşünüyorsun?”

"Hiç de kızgın değilim, bundan oldukça eminim."

Cameron ona şaşkın bir bakış attı.

Tova, giriş holündeki boş askılara asılı duran cüzdanının yanına doğru yavaşça ilerler ve ön cebinden katlanmış bir kağıt çıkarır. Kağıdı ona uzatırken yüzünde gizli bir gülümseme belirir.

"Notumu mu?" Ağzı açık kaldı. "Aldın mı?"

Başını yana eğdi. "Düşünmeme gerek yok, yapmamalıydım. Ama yaptım."

“Ama… neden?”

"Sanırım işten kaçacak türden bir insan olduğunuz konusunda ısrar ettiğinizde size inanmadım."

"Yani... Terry benim ayrıldığımı bilmiyor mu?"

"Sanırım o hiçbir şeyden haberdar değil."

Cameron'ın yanakları kızardı. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Ve bana neden bu kadar güvendiğinizi de anlamıyorum. Sanki bunu hak etmişim gibi."

Elbette ona göstermesi gereken başka bir şey daha var. Çok daha önemli bir şey. Ve görgü kuralları nereye kaybolmuştu? "Lütfen, tamamen içeri gelin." Onu antreden geçirir. "Ve sizi oturmaya davet ederdim ama..." Boş çalışma odasının etrafında kolunu savurur.

“Vay canına. Bu çok güzel bir ev.”

Tova gülümsedi. "Böyle düşündüğüne sevindim." Pişmanlık içini kemirdi. Çocuğun büyük dedesi bu evi inşa etmişti ve bu, onun buraya ayak basacağı tek sefer olacaktı. "Biraz burada bekle. Sana vereceğim başka bir şey daha var," diye devam etti ve aceleyle yatak odasına ve bavuluna doğru gitti.

Bir dakika sonra geri döner. Yüzüğü ona uzatır, sonra da avucuna bırakır. Yüzüğü çevirir ve kaşları şaşkınlıkla çatılır. O gravür, onu şaşırtan şey. Deniz canlısı yılan balığı anlamına geldiğini sanmıştı. Bir insan neden böyle bir şeyi sınıf yüzüğüne koyardı ki? Bunu düşününce Tova gülümsemesini bastırır. En zeki zihinler bile bazen yanılabilir.

"Tam adı Erik Ernest Lindgren Sullivan'dı," diyor.

Cameron'ın dudakları sessizce aralandı. Tova bekledi. Kafasındaki çarkların döndüğünü neredeyse görebiliyordu. Erik de tıpkı böyleydi, beyninde çarklar dönerken bu yüzünden belli olurdu, ki her zaman dönerdi. Cameron ve Erik'in birbirine benzeyen çok şeyi vardı, ama her şey değil. Gözleri değil. Bunlar annesinin, Daphne'nin gözleri olmalı.

Gözleri çok güzel.

Tova hiçbir zaman sarılmayı seven biri olmamıştı, ama Cameron'ın yüzü paramparça olmaya başlayınca, kendini bir mıknatıs gibi ona çekilmiş buldu. Kolları boynuna dolandı, onu göğsüne bastırdı. Çok uzun bir süre gibi görünen bir süre boyunca, yanağını sıcak göğüs kemiğine yasladı. Tişörtünün lekeli olduğunu ve garip bir şekilde motor yağı gibi koktuğunu fark etmeden edemedi. Belki de bu kasıtlıdır? Tova bir daha asla bir tişört hakkında varsayımlarda bulunmayacak.

Geri çekilip şaşkın bir sırıtışla, "Benim bir büyükannem var," dedi.

“Bakın, ne dersiniz?” diye gülüyor ve sanki içindeki bir vana açılmış gibi. “Bir torunum var.”

"Evet, öyle görünüyor."

"Kaliforniya'ya ne oldu?"

Omuz silkerek, “Fikrimi değiştirdim. İstifa etmemem konusunda haklıydın. Ben bundan daha iyisini yapabilirim.” dedi. Salonu incelerken takdirle başını salladı. “Bu gerçekten harika bir ev. Mimarisi...”

"Büyük deden bunu inşa etti."

“Ciddi misin?” Cameron'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir. Babasının fotoğraflarının bulunduğu çerçevelerin sıralandığı şömine rafına doğru yürür ve uyuyan bir hayvanın yan tarafına dokunur gibi, neredeyse tereddütle, nazikçe dokunur.

Tova söze giriyor. "Altmış yılı aşkın süredir bunun keyfini çıkarma şansına sahip oldum." Bileğini kaldırıp saatine bakıyor. "Ve üç buçuk saat daha."

"Vay canına. Doğru duydunuz. Sattınız."

“Sorun değil. Bunu geride bırakmalıyım. Çok fazla hayalet var.” Tova bu sözlere inanıp inanmadığından emin değil, ama en azından bunlara alışmaya başlıyor.

Cameron ayakkabılarını inceliyor. "Sanırım seni burada yakaladığıma sevindim. O huzurevine taşınmadan önce."

Tova, sanki sözlerini silmek istercesine havayı eliyle savurarak, "Ah," dedi. "Oraya girmeyeceğim."

"Sen değilsin?"

"Hayır, asla."

"Öyleyse nereye gidiyorsunuz?"

Tova'nın göğsünün derinliklerinden dizginsiz bir kahkaha yükseldi. "Biliyor musun? Bilmiyorum. Barbara'nın yanına mı, yoksa Janice'in yanına mı? Bir süreliğine. Sonra ne yapacağıma karar verene kadar."

“İyi plan,” diyor Cameron. “Yani, bunu karavanda yaşayan bir adamdan duymak şaşırtıcı.” Sırıtıyor, yanağındaki kalp şeklindeki gamze belirginleşiyor ve bir an için tam bir yaramaz torun gibi görünüyor. Tova, terliklerinin hala yere değip değmediğini kontrol etmek için aşağıya bakıyor, çünkü sanki havada süzülüyor, farkında olmadan zarif bir şekilde tavana doğru açılıyor, tıpkı eski tankındaki Marcellus gibi. Kalbi helyumla dolu, onu gökyüzüne doğru yükseltiyor.

Gülerek, "Sanırım ikimiz de evsiziz o zaman." dedi ve koridora doğru işaret etti. "Babanızın büyüdüğü yeri görmek ister misiniz?"

Erik'in eski yatak odası temizlenmesi en zor odaydı. Otuz yıldır boş duruyordu. Yıllar boyunca odayı düzenli olarak süpürmüş, hatta yatağının çarşaflarını bile ara sıra değiştirmişti, ancak ikinci el eşya dükkanından gelen adamlar mobilyaları götürdükten sonra, köşelerde biriken eski toz yığınlarına bakmaktan kendini alıkoyamadı. Sanki içlerinden birinde hâlâ ondan bir parça kalmış gibi.

Erik'in bir zamanlar kiliminin durduğu yerde parke zemin rengi solmuştu. Güneş çıplak pencereden eğik bir şekilde içeri giriyordu. Dışarıdaki yaşlı bir kıyı çamının dallarını deniz meltemi hafifçe sallıyor, ışık ise karşı duvara hayalet gibi bir gölge düşürüyordu. Bir keresinde, dolunaylı bir gecede genç Erik perdeleri kapatmayı unutmuşken, o gölgeyi görmüş ve koridordan Tova ve Will'in odasına fırlayıp, yorganlarının altına girmişti; perili olduğuna inanmıştı. Tova onu uyuyana kadar tutmuş, sonra da bütün gece onu tutmaya devam etmişti.

Cameron'ın gözleri odanın her köşesini tarıyor. Belki de Janice Kim'in bilgisayarı gibi her şeyi hafızasına kazımaya, taramaya çalışıyor. Tova ona biraz mahremiyet sağlamak için odadan uzaklaşmaya başladığında, Cameron, "Keşke onunla tanışsaydım," diyor.

Geriye doğru çekilip elini adamın dirseğine koydu. "Keşke sen de öyle yapsaydın."

"Nasıl devam ettin yani?" Ona bakıp yutkundu. "Demek istediğim, bir gün buradaydı, ertesi gün yoktu. Böyle bir şeyden nasıl kurtulabilirsin ki?"

Tova tereddüt ediyor. "Tamamen iyileşmiyorsun. Tamamen değil. Ama hayatına devam ediyorsun. Etmek zorundasın."

Cameron, Erik'in yatağının eskiden bulunduğu yere bakıyor ve düşünceli bir şekilde dudağını ısırıyor. Aniden odanın karşısına geçiyor ve spor ayakkabısının ucuyla yer döşemelerinden birine vuruyor.

“Burada ne oldu?”

Tova başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

“Evinizin tamamı kırmızı meşe parkelerden yapılmış. Ama şu tek parça beyaz dişbudak ağacından.”

“Ne demek istediğinizi hiç anlamıyorum.” Tova yana kayarak gözlüklerini düzeltti ve döşemeyi dikkatlice inceledi. Dikkat çekici bir şey yok gibiydi.

“Bak, ahşap damarları farklı. Ve yüzey kaplaması neredeyse aynı, ama tam olarak değil.” Cebinden bir anahtar demeti çıkarır, diz çöker ve şişe açmak için kullanılan bir anahtarlığı döşeme tahtalarının arasındaki yarığa sokmaya başlar. Birkaç saniye sonra, Tova'nın şaşkınlığına, tahta kalkar ve altındaki açık alan ortaya çıkar.

"Biliyordum!" Cameron gözlerini kısarak oyuğa baktı.

"Aman Tanrım. Kim böyle bir şey yapar?"

Cameron gülüyor. "Yaşamış herhangi bir genç erkek?"

“Peki neyi saklaması gerekecekti?”

“Şey… arkadaşım Brad eskiden babasının dergilerini çalardı ve—”

“Ah!” Tova'nın yüzü kızardı. “Eyvah.”

“Bence burada söz konusu olan bu değil.” Cameron küçük bir paket çıkarıyor. Paketi Tova'ya uzattığında plastik ambalajı çıtırdıyor ve Tova içindekini fark edince paketi düşürüyor. Atıştırmalık kekler. Ya da bir zamanlar atıştırmalık kek olanlar. Şimdi taş gibi sert ve griler.

“Vay canına, Creamzies. Bunlar eski usul,” diyor Cameron, paketi eline alıp incelerken. “Biliyor musun, bir bilim kanalında bunlar hakkında bir program izlemiştim. Şehir efsanesine göre nükleer bir felaketten sağ çıkacaklarmış, ama aslında bu doğru değil, çünkü stabilizatör olarak kullandıkları digliseritler—”

Tova sessizce sözünü keserek, "Cameron," dedi. "İçeride başka bir şey daha var."

"Burada mı?" diye soruyor, gözlerini kısarak taşlaşmış kekleri havaya kaldırıyor.

“Hayır, orada.” Dikkatini tamamen taban döşemesine dikmiş durumda.

Bu, Tova'nın annesinin eski işlemeli çay havlularından biri ve iskambil destesi büyüklüğünde bir şeyin etrafına sarılmış.

Cameron havluyu çıkarıp Tova'ya uzatıyor. Tova havluyu açarken parmakları titriyor. İçinde boyanmış tahta bir at var.

“Dala Atım.” Fısıltısı çakıl taşı gibi çıkıyor. Parmağını figürün pürüzsüz ahşap sırtında gezdiriyor. Kırılan her parça kusursuz bir şekilde yerine yapıştırılmış. Boyası bile rötuşlanmış.

Altıncı at. Erik onu tamir etmişti.

Cameron öne eğilerek esere bakıyor. "Dala Atı nedir?"

Tova dilini şıklattı. Çocuk, parke döşemelerinin damarları, atıştırmalık keklerin kıvam arttırıcıları ve Shakespeare hakkında rastgele bilgilerle dolu, ama kendi mirası hakkında ne kadar az şey biliyor.

Kadın, Dala atını ona doğru uzatıyor.

Yüzüğü alır ve kız, onun ince oyulmuş kıvrımları incelemesini izler. Uzun bir süre sonra adam başını kaldırır. "Sınıf yüzüğünü nasıl geri aldın?"

Gülümsüyor. "Marcellus."

OceanofPDF.com

Özgürlüğümün 1. Günü

BAŞLANGIÇTA, SOĞUK BİR ET YIĞINI GİBİ BATARIM. KOLLARIM ARTIK İŞLEV GÖRMÜYOR. Deniz dibine doğru koma halinde bir yolculuğa çıkmış, denize fırlatılmış bir enkaz parçası gibiyim.

Sonra, bir kasılmayla uzuvlarım uyanıyor ve yeniden hayata dönüyorum.

Bunu size sahte umut vermek için söylemiyorum. Ölümüm yakında. Ama henüz ölmedim. Denizin enginliğinde keyif sürmek için yeterince zamanım var. Belki bir iki gün, karanlığın tadını çıkarmak için. Karanlık, tıpkı deniz tabanının dibi gibi.

Karanlık bana yakışıyor.

Serbest bırakıldıktan sonra, kayalıklardan hızla uzaklaştım. Çok geçmeden, dik bir uçurum belirdi. Aşağı, aşağı, aşağı. Denizin derinliklerine, ışığın ulaşmadığı yere. Bir zamanlar, gençken, bir anahtar bulduğum yere. Şimdi, sevgili oğlumun çoktan parçalanmış kemikleriyle yatmak için geri döndüğüm yere.

Dürüst olmak gerekirse, birlikte geçirdiğimiz zamanın böyle biteceğini beklemiyordum. Neredeyse dört yıl boyunca esir tutuldum ve her gün kendi ölümüm üzerine kafa yoruyordum, o tankın dört cam duvarı arasında öleceğimden emindim. Denizin özgürlüğünü bir daha asla tadabileceğimi hayal etmemiştim.

Nasıl hissediyorsun diye mi soruyorsun? Çok rahat. Burası evim. Şanslıyım. Minnettarım.

Peki ya benim yerime geçecek olan kim olacak? Terry yakında tankımı temizlemeye ve yeniden düzenlemeye başlayacak. Bu faaliyetleri izleyenlerden gizlemeye çalışmayacak; cama yapıştıracağı tabelada "İNŞAAT HALİNDE: YENİ SERGİ GELİYOR!" yazacak.

Çıkış yolculuğumda onun fıçısının yanına uğradım. Yan tarafına tırmanıp ona bir göz attım. Genç ve ağır yaralı. Doğal olarak çok korkmuş. Ama bu yeni ahtapotun bir arkadaşı olacak. Benim en sona kadar sahip olamadığım bir arkadaş. Tova onun mutlu olmasını sağlayacak ve ben Tova'ya hayatımı emanet ederdim. Hayatımı ona birden fazla kez emanet *ettim* . Tıpkı ölümümü ona emanet ettiğim gibi.

İnsanlar. Çoğunlukla sıkıcı ve beceriksizsiniz. Ama bazen de son derece zeki yaratıklar olabiliyorsunuz.

OceanofPDF.com

Nihayet

Bir ay sonra, tadilatlar tamamlandığında, Teksas plakalı bir nakliye kamyonu Sowell Körfezi'nden ağır ağır geçiyor. Tova bunu fark etmiyor. O, savaşa hazırlanıyor.

“İşin bitti,” diye sesleniyor, oyun tahtasını açıp harf taşlarını karıştırıyor. Dışarıda, sert bir sonbahar rüzgarı suyun üzerinden esiyor. Kışın habercisi olan bu beyaz köpükler, gri gökyüzüyle kusursuz bir şekilde karışan renksiz su yüzeyinde savruluyor.

“Lütfen. Seni ele geçirmek üzereyim.” Cameron, Tova'nın yeni lüks dairesinin mutfağından dilimlenmiş çedar peyniri ve yuvarlak krakerlerle dolu bir tepsiyle çıktı. Tova kaşlarını çattı. İyi bir İsveçlinin yiyeceği şey olan lutefisk'i sert krakerle denemesi için onu çok ikna etmeye çalışmıştı. Ama Cameron, krakerlerin Shop-Way'de indirimde olduğunu açıklamıştı. Bir alana bir bedava. Buna kızamazdı.

Tova, Terry'nin Cameron'ı akvaryumda tutmaktan çok mutlu olacağını biliyordu, ancak çalışma saatleri ve maaş yeterli değildi, yine de Cameron, yerine geçecek kişiyi eğitmek için orada kaldı. Şimdi Cameron, Adam Wright ve Sandy Hewitt'in mahallesindeki özel evlerden birinde bir müteahhit için son derece uzun ve yorucu günler geçiriyor. Ocak ayında Elland'daki meslek yüksekokulunda mühendislik ön koşulları derslerine katılmaktan bahsediyor. Tova'nın itirazlarına rağmen kendi masraflarını kendisi karşılamakta ısrar ediyor. Tova da bunun üzerinde çalışacak.

Tova, fayanslarını düzenlerken, "Önce sen başla," diyor.

“Hayır, buyurun. Önce yaş, sonra güzellik,” diye takıldı Cameron, sağ elinde taşıdığı babasının okul yüzüğüyle dalgın dalgın oynarken kendi tepsisini inceliyordu.

Sahte bir şekilde kaşlarını çattı. "Elli yıllık günlük bulmacalarımı burada sakladım." Şakağına dokundu.

Cameron sırıtarak, "Aslında hiçbir şey bilmiyorum ama nedense bu işlerde iyiyim," dedi.

Kahretsin, gerçekten. Bu, hayatının dokusuna işlenmiş bir dil ve o da başka türlüsünü istemezdi. "JUKEBOX" ile başlıyor (yetmiş yedi puan, inanılmaz şanslı bir çekiliş). Burada Cameron "JAM" çalıyor (otuz dokuz puan).

"Burada olmana sevindim," diyor sessizce.

“Şaka mı yapıyorsunuz? Başka nerede olabilirdim ki?”

"Jeanne teyzenle birlikte."

Cameron gözlerini devirdi. "İnan bana, hayatının en güzel dönemini yaşıyor. Sana Wally Perkins ve onun..."

Tova elini kaldırarak, "Evet, sen yaptın," dedi.

“Burada her şey harika. Jeanne teyze kesinlikle ziyarete gelecek. Şimdiden Doğu Washington'daki kız kardeşini bulmaya çalışmaktan bahsediyor. Ben de ona, iyi şanslar diyorum—orada ne tür bir karmaşa çıkaracağını kim bilir?” Cameron'ın yüzü geriliyor, ama bu kısa sürüyor. “Ve Elizabeth, bebeği baharda buraya getirmeyi planlıyor. Tabii ki Brad de, ama sanırım bebek Henry'yi uçağa bindirmek konusunda panik yapıyor—mikrop falan. Ama Elizabeth onu ikna edecek ve gerekirse Cam amca da baskı yapacak.” Gülüyor.

Tova da gülüyor. Aileye yeni bir bebek katılmış. Elizabeth ve Brad'le henüz tanışmamış olsa da, Cameron bir şekilde onu onların da büyükannesi olduğuna ikna etmiş. Pencereden dışarı bakıyor. Burası *muhteşem* . Oturma odasının tüm uzunluğu boyunca, yerden tavana kadar uzanan, fırtınaya dayanıklı camlar var; bu camlar sadece sağlam direkler üzerine kurulmuş bir balkona açılan Fransız kapılarıyla kesiliyor. Gelgit yükseldiğinde, Tova orada kahve içmeyi ve suyun altındaki tahtalara çarpma sesini dinlemeyi seviyor.

Şükran Günü geldiğinde, Tova ve Cameron üç kişilik bir masa hazırlıyorlar.

Saat dört olacaktı ama Avery vazgeçti ve daha sonra pasta getireceğine söz verdi. Görünüşe göre, kürek dükkanını Şükran Günü'nde açık tutmaya karar vermişti ama çalışanlarından hiçbirini çalıştırmak istememişti. İnsanların tatil alışverişine tatil gününde başlaması ne kadar saçma. Ama Avery her zaman dükkanın bu yıl çok iyi gittiğini, Sowell Körfezi gibi yükselişte olduğunu söylüyor. Muhtemelen iyi satışların olduğu bir günü

kaçırmak istemedi. Cameron anladığını söyledi ve zaten onu her zaman görüyormuş.

Marco bugün Avery ile gelebilir. Cameron, bunu Tova'ya anlatırken sesi alçalmış, ciddileşmişti. Geçen gün işten eve dönerken yeşil bir Nerf futbol topu almıştı. Marco sahilde onunla oynamak isteyebilir, dedi. Belki. İstemezse de sorun değil.

Ethan, hindi yemeği için yarım saat erken gelerek yerini kapar. Bazen her boş dakikasını Tova'nın dairesinde geçiriyormuş gibi görünür. Ama doğrusu, Tova bunu önemsemez. Çoğunlukla, oturma odasında, Dala atlarını sergilediği küçük vitrinin yanındaki uzanma koltuğunda oturur. Ethan, Will'in eski pikabında plak dinlemeyi çok sever; bu alete neredeyse dini bir saygıyla yaklaşır. Tova hiçbir zaman rock müzik hakkında bir eğitim almak istemese de, şimdi alıyor. Ethan'ın etrafta olması güzel.

Ethan ceketini çıkarınca Cameron haykırdı: "Bunu nereden aldın?"

“Ah, bu mu?” Ethan’ın gözleri parıldıyor. Belli ki biraz küçük gelen sarı tişörtün altından gerilen karnına elini sürüyor. Tişörtün göğsünde gösterişli harflerle “GÜVE SOSİSİ” yazıyor.

Aman Tanrım. Güve sosisi nedir?

Cameron'ın gözleri hâlâ fal taşı gibi açılmıştı. "Bu benim! Onu o zamandan beri görmemiştim—aman Tanrım, bavulum sonunda mı geldi?"

“Yani şu kızıl yeşil spor çanta senin valizin mi?” diye soruyor Ethan göz kırparak. “Bu sabah verandamda bulduğumda şanslı olduğuma inanmıştım.”

“Sonunda.” diye gülüyor Cameron. “Bu çanta dünyanın dört bir yanını gezdi. Eminim anlatacak bir sürü hikayesi vardır.”

Hindi ve sos bittikten sonra Ethan, Cameron ve Tova lavaboda utanç verici bir bulaşık yığını bırakıp, iskelenin ötesinde büyük bir gri hayalet gibi titreyen Puget Sound'un kıyısında yürüyüşe çıkarlar. Çapraz çatlak pencereli eski bilet gişesi, bulut örtüsünün altında yalnız başına durmaktadır.

Akvaryumun önünde durdular, üçü de yeni eseri hayranlıkla izledi. Sekiz kollu bronz bir heykel, ağır görünümlü bir pelerin. Başının iki yanında yuvarlak, gizemli gözler.

Akvaryum onun yüklü bağışına itiraz etmişti, ama Tova ısrar etti. Banka hesabında kullanılmadan duran çok fazla para vardı. Şimdi, gönüllü görevi için geldiğinde haftada üç kez yeni heykelin önünden geçiyor, broşür dağıtıyor ve dev Pasifik ahtapotu tankının önünde durarak ziyaretçilerin bu

yaratığı anlamalarına yardımcı oluyor. Pippa adlı Grippa hâlâ oldukça utangaç, halka açık zamanının çoğunu tankın köşesindeki cama yapışmış pembe bir leke olarak geçiriyor. Tova, adının hakkını veriyor diye düşünüyor. Ama sorun değil. İşler yavaş olduğunda, Tova gizlice camdaki parmak izlerini silerken onunla konuşuyor. Kendini tutamıyor.

Birkaç tank boşaltıldıktan sonra, deniz hıyarı popülasyonu artık istikrarlı durumda. Terry'nin büyük rahatlığına göre, Pippa koridorlarda dolaşıp kayıp eserleri toplamaya pek niyetli görünmüyor.

Aslında bu durum Tova'yı da gizlice mutlu ediyor. Marcellus gerçekten de olağanüstü bir ahtapottu.

Sahil boyunca, iskeleyi geçerek ilerlemeye devam ediyorlar. Marcellus iskelesi. Gelgit yüksek, tıpkı soğuk bir kış gecesinde birinin çenesine battaniye çekmesi gibi, deniz duvarına sıkıca yapışmış. Hafif dalgalar, duvarı kaplayan midye kabuklu kayalarla saklambaç oynuyor. Cameron ve Ethan son yarım saattir futbol hakkında gevezelik ediyorlar, bu yüzden Tova onları dinlemiyor.

Eğer kıyı boyunca ilerlemeye devam etselerdi, sonunda tepenin yamacında kurulu eski evinin altından geçeceklerdi. Tova bazen alacakaranlıkta oraya giderdi ve çoğu zaman evin yanından geçerken, büyük çatı katı penceresi ağaçların arasından altın rengi bir ışıkla parıldardı. Bir keresinde, pencereye tutturulmuş bir dizi kağıt bebek gördüğünden emindi.

Eve sadece bir kez geri döndü. Teksas aksanlı bir kadın, Ethan'dan aldığı telefon numarasını kullanarak onu aradı. Kadın, Shop-Way'deki kasadan bir yığın kedi maması kutusuyla geçmiş ve bahçesinden ayrılmayan gri bir kediden bahsetmişti. Şimdi, Kedi, gelgit çekildiğinde Tova'nın verandasının altındaki sahilde kaya yengeçleri avlamayı çok seviyor. Dışarıda olmayı tercih ediyor, sanki bu yeni yerin ev olduğuna tam olarak güvenmiyor ve Tova onu suçlayamaz. Zor bir alışma süreci. Ama hava soğudukça, giderek daha çok zamanını dairenin içinde, kanepede kıvrılarak veya pencerenin önünde oturarak, sarı gözleri gökyüzünde dolaşan martılara dikilmiş halde geçirmeye razı oluyor gibi görünüyor.

İskeleye geri döndüklerinde, Tova sessizce uzaklaşır ve tek başına korkuluğun yanında durur. Hem çok sevdiği oğlunu hem de olağanüstü bir ahtapotu alıp götüren kasvetli koya, anlaşılmaz bir şekilde fısıldar: "Sizi özlüyorum. İkinizi de." Kalbine dokunur.

Sonra arkasını dönüp diğerlerinin yanına doğru yöneldi. Onların da apartmana geri dönmeleri gerekiyordu.

Avery pasta yemeye geliyor. Üstelik kazanılması gereken bir Scrabble oyunu da var.

OceanofPDF.com

Teşekkürler

Büyükannem baykuş koleksiyonu yapardı. Yemek odasındaki kırmızı tüylü halının üzerindeki vitrin baykuşlarla doluydu. Çocukken o halının üzerinde çok zaman geçirdim. Yan komşuda oturuyordum ve ortak arka bahçemizde özgürce koşup, sineklikli kapıdan mutfaklarına girip, orada her zaman ev yapımı kurabiyelerin olduğu ve çoraplarımla linolyum üzerinde kaymamı kimsenin engellemediği bir ortamda özgürce dolaşabiliyordum.

1980'lerdi ve bu baykuşlar eski tarzdı, şimdilerde bebek partilerini süsleyen sevimli pastel kuşlara benzemiyorlardı. Büyükannemin figürlü baykuşlarının ağır gözleri ve sivri gagaları vardı. Gerçek baykuşlar gibi, çok az duygu ifade ediyorlardı.

Onun neden baykuşları sevdiğini hiç anlamadım, ama vefatına kadar her yıl hediye kutularını baykuş temalı broşlar ve mutfak havlularıyla sardım. Bir bakıma Tova, büyükannem Anna'dan esinlenerek yaratıldı. Tova'nın hayat olayları kurgusal olsa da, o ve büyükannem Anna ikisi de metanetli İsveçlilerdi. Sakin, sonsuz derecede nazik, ama duygusal olarak anlaşılmaz. Pençelerini tek bir dala saplayıp orada baykuş gibi kalmaya meyilli. Bu kültürün bir torunu olarak, bazen duygusal şeyleri ifade etmekte zorlanıyorum. Ama deneyeceğim, çünkü bu kitabın sizin elinizde olmasından dolayı birçok insana minnettarım.

Öncelikle, bu hikaye için belirlediğim editoryal vizyonuyla ilk görüşmemizden itibaren tam isabet kaydeden, Ecco'daki muhteşem editörüm Helen Atsma'ya okyanuslar kadar teşekkür ederim. Helen, zayıf noktaları ayıklama ve anlatının parlamasını sağlama konusunda inanılmaz bir yeteneğe sahipsin ve rehberliğin için çok minnettarım. Ayrıca, zekaları, nezaketleri ve sabırları için Miriam Parker, Sonya Cheuse, TJ Calhoun, Vivian Rowe, Rachel Sargent, Meghan Deans ve Ecco'daki diğer herkese de çok teşekkür ederim.

Benzer şekilde, Bloomsbury UK'deki Emma Herdman ve ekibine de sesleniyorum: Coşkunuz gerçekten ilham vericiydi ve okyanusun ötesinde böylesine başarılı bir ekiple çalışma fırsatı bulduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum.

2020 sonbaharında bana bir e-posta göndererek hayatımı değiştiren menajerim Kristin Nelson'a sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Kristin, ilk görüntülü görüşmemizde dört yaşındaki oğlumun ekranda sürekli olarak meyve suyu istediğinden şikayet etmesine rağmen, mizah anlayışını koruduğun için teşekkür ederim. Hala kendimi senin müşterilerinden biri olarak sayacak kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Minnettarlığım Nelson Edebiyat Ajansı'ndaki herkese, özellikle de başvuru mektubumu inceleyen, ahtapot bir anlatıcı olduğunu fark eden ve kenarına "Bu ya dahiyane ya da tamamen saçma" yazan Maria Heater'a uzanıyor.

Jenny Meyer ve Heidi Gall'ın Meyer Edebiyat Ajansı'nda uluslararası anlaşmaları yürütmek üzere ekibimizde yer almasından dolayı çok heyecanlıyım. Bu öyküyü küresel bir izleyici kitlesine ulaştırmada muhteşem bir iş çıkardılar.

Yıllar önce, bu kitabın açılış sahnesinin ilk taslağını yazdığımda, beklenmedik bir bakış açısından yazma üzerine bir atölye çalışması önerisine yanıt olarak yazmıştım. Kısa süre önce, esir bir ahtapotun içinde bir ödül bulunan kilitli bir kutuyu açtığı bir YouTube videosu izlemiştim, bu yüzden aklım oraya gitti ve insanlardan sıkılmış ve bıkkın bu huysuz ahtapotu uydurdum. O zamanlar ahtapotlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve hala uzman değilim. Ama gezegenimizdeki en büyüleyici canlılar olduklarından eminim.

Videodaki ahtapota teşekkür ederim. Genel olarak ahtapotlara, zaman zaman dünyanıza bir bakış atmamıza izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Özellikle Sy Montgomery'ye, New England Akvaryumu'ndaki ahtapot bakıcılarını takip ederken yaşadığı sürükleyici (ve yürek ısıtan, ve sık sık komik) yolculuğunu anlatan harika kurgusal olmayan kitabı *"Bir Ahtapotun Ruhu"* için minnettarım. Ayrıca, kafadanbacaklılar hakkındaki sorularımı yanıtladığınız ve daha da önemlisi, yaptığınız koruma ve kurtarma çalışmaları için Alaska Deniz Yaşamı Merkezi'ne ve Point Defiance Hayvanat Bahçesi ve Akvaryumu'na teşekkür ederim.

Yukarıda bahsettiğim atölyeyi veren ve yaratıcı yazarlık alanındaki ilk denemelerimde bana rehberlik eden Linda Clopton'a sonsuza dek minnettar olacağım. Bu öyküyü, sayfaya dökülen ilk kelimelerden itibaren destekledi.

Bu atölye çalışması aynı zamanda beni, bugün bile ana eleştiri grubumun temelini oluşturan birkaç yazarla tanıştırdı. Deena Short, Jenny Ling, Brenda Lowder, Jill Cobb ve Terra Weiss'e, geri bildirimleriniz paha biçilmez ve özellikle pandemi döneminde hepinizi düzenli olarak Zoom'da görmek her zaman güzel bir şey oldu.

Özellikle de günlük mesajlarıma katlanan ve her hafta yaptığımız eleştiri görüşmeleri için kendi yoğun hayatından saatler ayırmayı başaran Terra'ya teşekkür ederim. Bu görüşmeler, bu kitabı tamamlamam için beni motive etti. Terra, bu öykünün her sayfasında senin izin var. Konu düğümlerini çözmek için gösterdiğin sonsuz sabır ve karakterlerimi kontrol altında tutmam için yaptığın nazik hatırlatmalar olmasaydı, bu kitabı asla bitiremezdim.

Çevrimiçi yazarlık grubum Write Around the Block'a ve özellikle de başvuru destek ekibine, geri bildirimleriniz ve desteğiniz için teşekkür ederim: Becky Grenfell, Trey Dowell, Alex Otto, Haley Hwang, Jeremy Mitchell, Kim Hart, Mark Kramarzewski, Rachael Clarke, Janna Miller, Sean Fallon ve Lydia Collins. Kirsten Baltz'a, deniz biyolojisi uzmanlığını paylaştığı için teşekkür ederim. Jayne Hunter, Roni Schienvar ve Lin Morris'e de, her zaman yanımda oldukları için teşekkür ederim.

College of DuPage'deki yazarlık atölyesi ekibine ve eğitmen Mardelle Fortier'e, bu kitabın bazı bölümlerini sizlerle birlikte çalışmak büyük bir zevkti. İlk bölümlerimdeki düşünceli geri bildirimleri için Grace Wynter'a ve olay örgüsündeki boşlukları doldurmama yardımcı olduğu için Gwynne Jackson'a teşekkür ederim. Sevgili arkadaşlarım Gesina Pedersen ve Diana Moroney'e, her zaman beni dinledikleri ve ihtiyaç duyduğumda bana destek oldukları için teşekkür ederim.

Her şeyden önce, aileme teşekkür ederim.

Annem Meridith Ellis'e, bir insanın ne kadar güçlü olabileceğini bana gösterdiği için teşekkür ederim. O sevgi dolu, şefkatli ve inanılmaz derecede güçlü. Beni hâlâ bench press'te veya zamanlı bir mil koşusunda yenebilir, ama biliyorum ki her zaman sıcak bir kucaklama ve bir kadeh şarap eşliğinde uzun bir sohbetle yanımda olacak.

Bana anaokulundayken okumayı öğreten babam Dan Johnson'a. Kitaplara olan sevgimi ona borçluyum. Her zaman en büyük destekçim oldu ve ona çok minnettarım.

Sevgili çocuklarım Annika ve Axel'e, muhtemelen küresel bir pandemi sırasında hepimizin evde mahsur kaldığı ve annelerinin, şaşırtıcı bir şekilde,

romanını bitirmeye karar verdiği o tuhaf yılı hatırlamayacak kadar küçük olan sizlere. Kulaklıklarımı takıp çalışmam gerektiğinde (çoğu zaman) huzur içinde birlikte oynadığınız için teşekkür ederim. Hayat ağırlaştığında tatlı neşe anları getiren aptallığınız ve çılgın hayal gücünüz için teşekkür ederim. Netflix'e ve 2020'de ortadan kalkan ekran süresi sınırlamalarına teşekkür ederim. Atıştırmalıklara teşekkür ederim. Çok fazla atıştırmalık. Meyve suyu kutularına teşekkür ederim!

Son olarak, yazma hobimi kariyere dönüştürme yolculuğumda her gün beni destekleyen ve cesaretlendiren eşim Drew'e teşekkür ederim. O benim en zorlu beta okuyucum, ama en iyi anlamda, ve yazdığım her türlü tuhaf şeye göz atmaya ve fikir vermeye her zaman hazır. Bu yolculukta ondan daha çok istediğim kimse yok. Seni seviyorum.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Pasifik Kuzeybatı'da doğup büyüyen **Shelby Van Pelt,** ailesiyle birlikte Chicago'nun banliyölerinde yaşamaktadır. Bu onun ilk romanıdır.

hc.com adresinde harika yazarları, özel fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

OceanofPDF.com

Sign up for Bookperk and get e-book bargains, sneak peeks, special offers, and more—delivered straight to your inbox.

SIGN UP NOW

OceanofPDF.com

Telif hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, mekanlar, kuruluşlar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

OLAĞANÜSTÜ PARLAK YARATIKLAR . Telif hakkı © 2022 Shelby Van Pelt'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma hakkı size münhasır olmayan, devredilemez bir şekilde verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şimdi bilinen veya gelecekte icat edilecek herhangi bir biçimde veya yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sistemine kaydedilemez veya sokulamaz.

Ecco® ve HarperCollins®, HarperCollins Publishers'ın tescilli ticari markalarıdır.

Kapak tasarımı ve illüstrasyonu Vivian Rowe'a aittir.

İç mekan sanatı: Magenta10 / Shutterstock, Inc. tarafından oluşturulmuş arka plan dokusu.

Metin içindeki emojiler Carboxylase/Shutterstock, Inc. tarafından sağlanmıştır.

İLK BASKI

Dijital Baskı Mayıs 2022 ISBN: 978-0-06-320417-1
Sürüm 03012022
Basılı ISBN: 978-0-06-320415-7

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya
HarperCollins Yayıncılık Avustralya Pty. Ltd.
13. Kat, 201 Elizabeth Caddesi
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada
HarperCollins Yayıncılık Ltd.
Bay Adelaide Merkezi, Doğu Kulesi
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan
HarperCollins Hindistan
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda
HarperCollins Yayınevi Yeni Zelanda
D1 numaralı ünite, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık
HarperCollins Yayıncılık Ltd.

1 Londra Köprüsü Caddesi
Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik Devletleri
HarperCollins Yayıncılık A.Ş.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

OceanofPDF.com